

॥ आ राम धी जामनगर-जैन भास्करोदय भिन्टिंग प्रेसमा मेनेजर

वीरलक्ष्मी हीरालाले प्रसिद्धकर्तानि माटे छाप्यो. ॥

॥ प्रस्तावना. ॥

महत्त्वमयकर्मदेने विदित थाय के श्रीनवपदजीना माहात्म्यने सूचवनारो या श्रीश्रीपाल-
रचीने संपूर्ण कर्मां ते ते जोना एम जणाय ठे के तपगच्छीय श्रीविनविजयजी तथा यशोविजयजी
महागजे रचेल्ला श्रीपालना रामजी या रासनी रचना प्रथम थयेली होय एम अनुमान थाय ठे,
कर्मके या रासना कर्मा श्रीन्यानसागरजी ठेल्ली ढालमां कहे छे के, या रासनी रचना में पूर्वा-
चार्य श्रीमिहिरानंजयगुरुगिण रचेल्ला गाथाबंध श्रीपालचरित्रने अनुसारे करेल्ली ठे. या रासना
कर्मा श्रीन्यानसागरजी अंचलगच्छनी परंपरामां थयेला श्रीमाणिकसागरसुरीजीना शिष्य हुता.
या रासनी रचना सर्व मल्लो चालीम ढालोमां संपूर्ण करी ठे. ढालनी देदीउं तथा तापानी रचना
प्राचीन सागवाडी तापायी मिश्रित थयेली गुजराती भाषामां करेल्ली ठे, जेथी एम अनुमान थाय

ઠે કે, આ રાસના કર્તા મારવાન તથા ગુજરાતમાં ઘણે જાગે વિચરતા હોવા જોઈયે. રચના પ્રાચીન મારવાનીમિશ્રિત ગુજરાતી જાપામાં હોવાથી તેમાં કોઈ કોઈ જગોળ એવા શબ્દો કર્તાણ ગોઠવ્યા ઠે કે, જેવા શબ્દો હાલની પ્રચલિત જાપામાં વિલકુલ જોવામાં આવતા નથી, પરંતુ તેવા શબ્દો તે વલ્લતની જાપામાં સાધારણ પ્રચલિત હોવા જોઈયે. શ્રીવિનયવિજયજી મહારાજે રચેલા રાસ કર્તાં આ રાસની રચના વધારે સંકેપમાં કરેલી છે, અને તેથી સંકેપરુચિ સ્વયંજનોમાટે આ રાસ ઘણો છાત્રકારક થશે. શ્રીનવવદ્વીના માહાત્મ્યને સૂચવનારો શ્રીપાલમહારાજાનો રાસ પ્રાપ્ત કરીને દરવર્ષે આસુ તથા ચૈત્ર માસમાં આયંવિલતપની ઊઝીના દિવસોમાં જૈનવસ્તીવાઝા દરેક શહેરો તથા ગામોમાં વંચાય છે, અને ચૈત્ર તથા આસુમાસની સુદિ ૭ થી આંવીલની ઊલી શરુ કરવી અને ચૈત્ર તથા આસુમાસની વદિ ૧ સુધીમાં આંવીલની નવ ઊલી પૂર્ણ કરવી એમ આ રાસના કર્તાણ પૂર્વના ગાથાવંધ ચરિત્રને અનુસારે આ રાસમાં કહેલ છે, પરંતુ હાલની પ્રથુચિ તો ચૈત્ર તથા આસુ સુદિ ૭ થી આંવીલની ઊલી શરુ કરવી અને પુનઃ પૂર્ણ કરવી એમ છે, એ રીતે નવ ઊલી પૂર્ણ કર-

હે કે. આ રાસના કર્તા મારવાન મયા ગુજરાતમાં પળે પાળે વિચરતા હોવા જોઈયે. રચના પ્રાચીન મારવાર્ધિગિધિત ગુજરાતી જાપામા હોવાથી તેમાં કોઈ કોઈ જગોળ એવા શબ્દો કર્તાં પૂ. મોઢવ્યા છે કે. જંબા શબ્દો દાલની પ્રચલિત જાપામાં વિશ્વકુસ જોવામાં આવતા નથી, પરંતુ તેવા શબ્દો તે વાલતની જાપામાં સાધાળ પ્રચલિત હોવા જોઈયે. શ્રીવિનયવિજયજી મહારાજે રચેલા રાસ કર્તાં આ રાસની રચના વધારે સંક્ષેપમાં કરેલી છે, અને તેથી સંક્ષેપરુચિ જલ્પજનોમાટે આ રાસ પળે છાજકારક પંશ. શ્રીનવપદજીના માહાત્મ્યને સૂચવનારો શ્રીપાલમહારાજાનો રાસ પ્રાપ્ત કરીને દરવરે જ્યાંસુ તથા ચૈત્ર માસમાં જ્યાંવિલતપની ઊઝીના દિવસોમાં જૈનવસ્ત્રીવાળા દરેક શહેરો તથા ગામોમાં વંચાય છે, અને ચૈત્ર તથા જ્યાસુમાસની સુદિ ૮ થી જ્યાંવીણની ઊલી શરુ કરવી અને ચૈત્ર તથા જ્યાસુમાસની વદિ ૧ સુધીમાં જ્યાંવીણની નવ ઊલી પૂર્ણ કરવી એમ આ રાસના કર્તાં પૂર્વના ગાયાત્ર્ય ચરિત્રને જ્યનુસારે આ રાસમાં કહેલ છે, પરંતુ હાલની પ્રવૃત્તિ તો ચૈત્ર તથા જ્યાસુ સુદિ ૭ થી જ્યાંવીણની ઊલી શરુ કરવી અને પુનઃ પૂર્ણ કરવી એમ છે, એ રીતે નવ ઊલી પૂર્ણ કર-

ગાય છે, તથા તે સમય કયા માંજલવાનો પ્રાર્થ કરીને દરેક જેની સ્ત્રીપુરુષો લાભ સ્વેચ્છે. આ શ્રી-
 પાસુરાજાનું પ્રજ્ઞાન પટ્ટનું તો સમય છે ને, દરવર્ષે ધર્મે ભક્ત વર્ષવા સાંજલવાથી પણ વાચક
 તથા શ્રોતાને કંટાળો નહીં. ઉપજનાં આનંદ ગુણે છે. આ રાસ ગુણથી પ્રસિદ્ધ કરવા માટે
 જાતી મહાર્જી હંમગજ કચ્છ મંજલ રેસડીયાવાલા વિગેરે તરફથી આર્થિક સહાય મળી છે, અને
 તે મદાય મેન્ડવવામાં દેહાલમાં વિચરના શ્રીમદંચલગચ્છીય ક્રિયોદ્ધારક સંવેગી ત્યાગી વૈરાગ્યવંત
 મુનિમદારાજ શ્રીજોતમમાગરજી મદારાજે જહય શ્રાવકશ્રાવિકાઉને ગુપ્તદેશ આપી જનસમુદાયપર
 પળો ઉપકાર કરેલો છે. તથા મુંબઈ નિવાસી કચ્છ શંજારવાલા પરમધર્મશ્રદ્ધાલુ શેઠ સોમચંદ
 ભાગર્મીય આ રામતી કથિતાઉનો યુગગતી ભાવાનો અર્થ જામનગર નિવાસી વંકિત શ્રાવક
 હીરાલાલ હંમગજપામે કરાવી ગુણથી પ્રસિદ્ધ કર્યો છે.

જામનગર ના. ૧૦૭૦ ના વંચાક વદ ૧૪ } સી. વંકિત શ્રાવક હીરાલાલ હંસરાજ (જામનગરવાલા)

અનુક્રમણિકા.

રાત્નનો શ્રીક.

ત્રિપદ.

પાનું.

- ૧ મંગલાચરણ, ગૌતમગણધરનું રાજશહમાં આગમન તથા નવપદજીનું માહારમ્પ...
- ૨ માલવાદેશ, હજયની નગરી, પ્રજાપાલ રાજાની વદ્ધે રાણીચ્યોનું વર્ણન ...
- ૩ સુરસુંદરી, તથા મયણાસુંદરીનું વર્ણન, તે વદ્ધેની વિદ્યાની પરીક્ષા...
- ૪ સુરસુંદરીનો દમિતારિપર રાગ, મયણાસુંદરીનું કર્મવાદસ્થાપન...
- ૫ પ્રજાપાલ રાજાનો કોપ, સાતસો કોઢી સાથે હંવરાણાનું યાગમન
- ૬ કોઢીચ્યોની હંવરાણા માટે કન્યાની માગણી. મયણાસુંદરીના હંવરાણા સાથે લગ્ન, હંવરાણાનું રાજાને સમજાવ્યું....
- ૭ સુરસુંદરીના દમિતારિ સાથે લગ્ન. મયણાસુંદરીને બીજો જતાર કરવા માટે

૩૩

ઠાલનો અંક.

વિષય.

થયેલો રેવડ પુણ્યપાલે કરેલા
લોકોપ કરેલી પ્રશંસા....

૧૪ શ્રીપાલકુમારની વિદેશગમન માટે ઇચ્છા, મયણાસુંદરીની વિનતી....

૧૫ શ્રીપાલકુમારનું વિદેશગમન, વિદ્યા સાધકનો મેલાપ, સુવર્ણસિદ્ધિકારકનો
મેલાપ, જરુરમાં આગમન, ધવલશેઠ અને તેના વહાણોનું અટકવું,

૧૬ શ્રીપાલકુમારની સહાયતાથી વહાણોનું તરવું....
૧૭ શ્રીપાલકુમારનું વહાણમાં ચેતી ધવલશેઠ સાથે પરદેશગમન, વઢવરછીપે
આવવું, ધવલશેઠનું વંધન....

૧૮ શ્રીપાલકુમારે છોડાવેલાં ધવલશેઠનાં વંધન, મહાકાલ રાજાનું વંધન તથા
તેથી મુક્ત થવું.....

પાનું.

૮૨

૯૨

૯૮

૧૦૯

અનુક્રમ-
વિષય.

- ૧૭ મદાકાલરાજાની કુંવરી મદનરોના સાથે શ્રીપાલનાં લગ્ન, શ્રીપાલકુમારનું
રત્નદ્વીપમાં આગમન, જિનમંદિરનો દ્વારોનું ધંધ થવું, ચક્રેશ્વરી દેવીની વાણી..... ૧૧૯
- ૧૮ શ્રીપાલકુમારનું રત્નસંચયા નગરીમાં આગમન, જિનમંદિરના દ્વારોનું ઉઘડવું,
વારણમુનિનું આગમન, તેણે દીપેલી ખર્મદેશના, સિદ્ધચક્રનો મહિમા, મદ-
નમંગૂપા સાથે થયેલાં શ્રીપાલનાં લગ્ન..... ૧૨૯
- ૧૯ દાણજોરી માટે ખયલશેઠનું પકડાવું, શ્રીપાલકુમારે કરેલો તેનો તુટકારો,
રત્નદ્વીપથી પ્રયાણ, ખયલશેઠની હુર્યુહિ, તેના મિત્રોની સલાહ, શ્રીપાલ-
કુમારનું સમુદ્રમાં પડવું તથા નિર્ધિલે કુંકળકાંઠે આચવું.... ૧૩૭
- ૨૦ ઢાળા નગરીના રાજાના મુનટોનું સમુદ્રફિનારે આગમન, શ્રીપાલકુમારનું
ઠાળાનગરીમાં આગમન, મદનમંજરી સાથે તેના લગ્ન... ૧૪૭

दाहनो श्रीक.

विषय.

- २२ समुद्रमां श्रीपाखनी घत्ते खीउतेनो विलाप....
- २३ धीपाखनी घत्ते खीउतेने धवख शेतनुं समजाववुं, समुद्रमां थयेखुं तोफान,
देवप्रणख तथा चक्रेधरी देवी विगेरेनुं आगमन, दुवुंछि मित्रनो विनाश,
धवखशेतने आपेली माफी....
- २४ धवखने थयेलो फरीची दुष्ट विचार, वहाणोनुं कुंकणकांते आववुं, धवखशेतनुं
राजापासे आगमन, राजसजामां श्रीपाखने जोइ धवखशेतने थयेलो खेद,
हुंवना टोळानुं धवखशेठ पासे आगमन....
- २५ हुंवना टोळानुं राजापासे गायन, हुंवना टोळानीं कपटक्रिया....
- २६ वसुपाखराजाने चढेलो क्रोध, विद्याधर पुत्रीए कहेख श्रीपालकुमारनुं वर्णन,
धवखशेतनुं वंथावुं तथा मुकावुं....

पावुं.

१५३

१५९

१६९

१७५

१७२

अनुक्रम-

णिमा.

॥ ५ ॥

વિષય.

- ૨૭ ખચલગેટનું મરણ, શ્રીપાલકુમારનું ચામનઠપે કુંડલપુર ગમન, ચીળા શિરણ
૨૮ શ્રીપાલકુમારનું ચીળા કણા દેવાકા સાથે મુળમુંદરીસાથે પાણિપટ્ટણ.... ૧૭૫૨
- ૨૯ પ્રિયોકમુંદરીનું વર્ણન, શ્રીપાલકુમારનું કુંડલઠપે કંચનપુરમાં યાત્રાનું, તિલ્કોરુ.
૩૦ શૃંગારમુંદરીનું વર્ણન, રાજકુમારો માંથે ત્રકાડ.... ૨૦૩
- ૩૧ સમટ્યા પુરાણે શૃંગારમુંદરીયાદિ સાથે પાણિપટ્ટણ.... ૨૧૩
- ૩૨ મન, રાજ્યામન ઉપર ચેમવું ગુલ્લરની તરફ પ્રયાણ, સોપારા નગરમાં
યાત્રાનું, તિલ્કકમુંદરીમાંથે પાણિપટ્ટણ.... ૨૨૩
- ૩૩ પ્રજાપાસને ઉપજેલો તથા, શ્રીપાલ કુમારનું માતા પાસે યાત્રાનું, પ્રજાપાસનું ૨૨૩

शाल्लनो अंक.	विषय.	पाद्य.
	श्रीपादपसे आगमन....	२३१
३३	सुरसुंदरीनो समागम, तेणीए कहेखो पोतानो वृत्तांत, तेणीनो पश्चात्ताप,	
	सातसें कोढीआउने राणा करी स्यापवा.....	२३९
३४	मतिसागरमंत्रीना वचनो, चंपा नगरी प्रत्ये हूतगमन, हूतनां वचनो, अजि-	
	तसेनना प्रतिवचनो विगेरे....	२४८
३५	युद्धवर्णन... ..	२५४
३६	अजितसेननो पश्चात्ताप, तेणे खीधेली दीक्षा...	२६१
३७	श्रीपादराजानो चंपानगरीमां प्रवेश, अवधिज्ञानी अजीतसेन मुनिनुं आवाबुं,	
	श्रीपादना पूर्वजवनो वृत्तांत....	२६५
३८	श्रीपालना पूर्वजवनो वृत्तांत. चायु....	२८१

३७ श्रीपालराजाए गणीउ सदित सिद्धचक्रजीनुं करेवुं थाराधन, तेनी समृद्धिनुं
 वर्णन, श्रीपालनुं स्वर्गगमन.....
 ४० श्रीवीरप्रनुए श्रेणिक राजा पासे वर्णवेवुं सिद्धचक्रजीनुं माहात्म्य, कविनी
 प्रशस्ति.....

२७६

२७७

शुद्धिपत्रम्.

अशुद्ध
 मध्यभागमां
 तीर्थकर
 वपा

शुद्ध

मध्यभागमां
 तीर्थकर
 वपा

पांना

पंक्ति

२

३

४

२०

१०

२१

अशुद्ध

मगधवेशना

धनीउरे

भर्जयुक्त

शुद्ध

मगधदेशना

धनीउरे

गर्जयुक्त

पांना

७

११

११

पंक्ति

१६

१२

१६

अशुद्ध	शुद्ध	अशुद्ध	शुद्ध	पांना	पंक्ति
मिथ्यातणी	मिथ्यातणी	वढ	वढ	२६	२
अंगमोहन	अंगमोटन	धिगधिगहो	धिगधिगअहो	२६	१२
पहला	एटला	धिग्	धिग	२६	१७
पीम्वा	पीम्वा	जाणाव्या	जणाव्या	२७	५
अरिमदन	अरिदमन	दुष्टी	कुष्टी	२७	१२
रांकने	रांकने	एचां	एचां	२७	१४
रांकने	रांकने	ठार	गरी	२७	१७
अरिदमदन	अरिमदन	असवारी	असवारीरे	३०	१४
उपाजन	उपार्जन	अर्थात्	अर्थात्	३१	७
जागवनारो	जागवनारो	गामरे	गामरे	३१	१५

अथशुद्ध	शुद्ध	पांना	पंक्ति
मरकरतमणि	मरकतमणि	४१	१
लोकाना	लोकोना	४२	७
रंगे	मनरंगे	४३	१३
जोशीनुं	जोशीने	४३	१७
आवे आवे	आवे	४४	६
सुदसुंदरीना	सुरसुंदरीना	४५	१६
देखी	देखी	४६	९
कुसंगीसंग	कुसंगीसंग	४७	१३
कीधी	कीधो	४७	१
मयणा	नयणा	४७	२

अथशुद्ध	शुद्ध	पांना	पंक्ति
गुलितांगुली	गलितांगुली	३२	१५
पासरे	पासेरे	३२	१६
मनेही	सनेही	३४	१३
रकरणी	करणी	३४	१५
मेहेरवानीज	मेहेरवानीधीज	३६	५
पीनीयेखो	पीनायेखो	३६	११
अणजुगुतुं	अणजुगुतुं	३६	१३
गयेलां	ययेलां	३७	१६
राजकुमारिकाने	राजकुमारिकाने	४०	११
लाग्या	लाग्या	४०	१६

अशुद्ध	शुद्ध	पांन	पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध	पांन	पंक्ति
मिथ्यातणी	मिथ्यातणी	१३	७	चठ	चठ	२६	२
अंगमोहन	अंगमोटन	१४	३	धिगधिगहो	धिगधिगयहो	२६	१२
पटला	पटला	१७	२०	धिग्	धिग	२६	१७
पीमावा	पीमावा	२०	५	जाणव्या	जणाव्या	२७	५
अरिमदन	अरिदमन	२०	७	दुष्टी	कुष्टी	२७	१२
रांकने	रांकने	२१	२	एचां	एचां	२७	१४
रांकने	रांकने	२१	११	ठार	ठारी	२७	१७
अरिमदन	अरिमदन	२१	१०	असवारी	असवारीरे	३०	१४
उपाजन	उपाजन	२३	१४	अर्थत	अर्थत	३१	७

अथशुद्ध	शुद्ध	पंक्ति
मरकरतमणि	मरकरतमणि	१
लोकाना	लोकोना	७
रंगे	मनरंगे	१३
जोशीनुं	जोशीने	१७
आये आये	आये	६
सुदसुंदरीना	सुदसुंदरीना	१६
देखी	देखी	७
कुंसंगीसंग	कुसंगीसंग	१३
कीधी	कीधो	१
मयणा	नयणा	२

अथशुद्ध	शुद्ध	पंक्ति
गुल्लिनागुल्ली	गल्लितागुल्ली	१५
पासरे	पासरे	१६
मनेदी	सनेदी	१३
रकरणी	करणी	१५
सेंदरवानीज	सेंदरवानीधीज	५
वीमीयेलो	वीमायेलो	११
अणगुणुं	अणगुणुं	१३
गयेला	ययेला	१६
राजकुमारिकाने	राजकुमारिकाने	११
लागा	लाग्या	१६

भीपालनो

रास

॥ ८ ॥

अशुद्ध	शुद्ध	पांना	पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध	पांना	पंक्ति
मुण	मुण	४८	१५	वलीरे	वल्लीरेहां	५९	२०
प्रतिवता	पतिवता	४८	२०	पुनमसुथी	पुनमसुधि	५९	२१
विशेष	विशेषे	४८	२१	आरधना	आराधना	६०	५
शीयलविहूणी	शियलविहूणी	४९	३	वर्णवेलां	वर्णवेलां	६०	७
योगींद्र	योगींद्र	५१	३	आठ	नव	६०	७
शिरुयात	शरुयात	५१	६	जावियां	जवियां	६२	१२
पुष्पमाला	पुष्पमाला	५३	१०	दिवसे, दिवसेयांविलसहित	दिवसे, दिवसेयांविलसहित	६३	१७
नखते	वखते	५३	१४	घेर	घेर	६३	१८
विदेशे	विदिशि	५८	२	संदरपगथी	संदरपगथी	६४	१९

शुद्धिपत्रम्.

अशुद्ध	शुद्ध	पांना	पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध	पांना	पंक्ति
नेत्रेय	चंदन	६७	२	सुंदरी	सुंदर	७७	१४
मेदरे	मेदरे	६७	२	धयो,	ययो, ॥३॥	७७	४
भद्रयजनो	चट्यजनो	६९	९	हृययमा	हृदयमा	७१	११
ज्ञानव्यव	ज्ञानव्यव	७०	१७	जननोने	जनोने	७२	११
पुनीयनी	पुनीयानी	७४	१०	इंद्रयोना	इंद्रियोना	७४	१५
कर्ता	करवा करता	७४	२०	शिंग	शिंग ३	७५	१
सपसाई	मुपसाई	७६	१	कशु	कर्तु	७५	१७
न्यायसागरे	न्यानसागरे	७६	१२	घतान्युं	घतान्युं	७५	२२
बकजी	बक्रजी	७६	१७	लोकपवादनुं	लोकापवादनुं	७९	१९
दारी	शरीर	७६	१९	मुदताज	मुदतमाज	९१	१९

यशुद्ध कुकुमनु साधुतुं तेदसा ततकालेरे क्रयाणां जेहणे
 " क्रयाणां पोहाला द्रव्या

शुरू कुकुमनु साधुतुं तेदसा ततकालेरे क्रयाणां जेणे
 " क्रयाणां पोहोला द्रव्य

पंक्ति २० १० १० १० २ ७ १२ १६ १९ ४
 पांना ९८ १०० १०० १०३ १०४ १०४ १०४ १०४ १०५ १०५

अशुद्धः सोनोमोहोरो सोनोमोहोरो
 न ॥ महादयालु सैनिको महाकाला यतुं पटकीने
 महादयालु सैनिको महाकाला यतुं पटकीने
 पतुं पकमीने व्यादित स्मरणथी शियालार्जनी

पंक्ति १४ १ १८ २१ ४ २ १० १५ १५ १९
 पांना १०८ १०९ ११३ ११३ ११४ ११४ ११६ ११६ ११६ ११६

અગ્રુ	મુલ	પાના	પંક્તિ
દુગો	દિગાલ્લાજી	૧૧૬	૧૯
સાતમી	સતરમી	૧૧૯	૨
મંથાપવા	પવા	૧૧૯	૧૭
પરાયન	પ્રકાશન	૧૨૨	૧૦
સપદ્ધ	સપદ્ધ	૧૨૩	૫
દગ	લગ	૧૨૪	૧૩
મથારાનો	ગંતારાના	૧૨૫	૧૨
"	"	૧૨૫	૧૭
મૂલગંભારાના	મૂલગંતારાના	૧૨૭	૩
પરગતિ	પરગતિ	૧૩૦	૪

અગ્રુ	મુલ	પાના	પંક્તિ
સેવિરે	સેવરે	૧૩૪	૧
"	"	૧૩૪	૩
મથનું	સપદ્ધ	૧૪૧	૧૧
આપાઢ્યું	અપાઢ્યું	૧૪૩	૧૪
સાથે	સાથે	૧૪૫	૧૩
ચળધિક્તી	ચળધેલી	૧૪૭	૧૯
રાદન	રાગન	૧૫૦	૧૯
પ્રાણિમદ્દળ	પ્રાણિમદ્દળ	૧૫૧	૬
સ્યગિરધરણું	સ્યગિરધરણું	૧૫૨	૯
લલાલી	લલાલી	૧૫૪	૧૪

अशुद्ध	शुद्ध	पाना	पंक्ति
कमलनयधर	कमलनयणधर, १५६		१
हवे	हवे	१६०	२१
अपारापर	अमारापर	१६३	१५
फलनी	फुलनी	१६७	७
तुं	ते	१६९	११
सागुं	लागुं	१७३	२१
तुं	ते	१७९	५
"	"	१७९	१०
"	"	१७९	१६
निमित्ताथाने	निमित्तिथ्याने	१७१	१५
अशुद्ध	शुद्ध	पाना	पंक्ति
महोटी	महोटी	१७६	७
सरीखो	सरीखो	१७९	३
नागबिलासोने	जोगबिलासोने	१७९	७
(विमलेसरथ	जिधान के०)	१७३	१०
प्रार्थिग्रहणीरे	पाणिग्रहणीरे	१७५	१२
पोतानी	पोतानी	१७६	१९
उपाध्ययने	उपास्यायने	१७६	२०
उकरणे	उकरनो	२०१	१
मुसाफारने	मुसाफरने	२०३	१६
जूपरे	जूपरे	२०५	२

श्यगुह
 देव्यारुधुं
 तवनां
 निजमति
 थारिहंत
 राजगुत्रीनी
 लणर्जन
 वाफेकगारी
 श्रीपाला
 नगरना
 प्रतावयी

शुद्ध
 देव्यारुधुं
 तवमां
 कदोनिजमति
 थारिहंत
 राजगुत्रीनी
 लणर्जन
 वाफेकगारी
 श्रीपाल
 नगरनो
 प्रतावयी

पांना
 २१२
 २१६
 २१६
 २१७
 २१७
 २१७
 २२७
 २३०
 २३१
 २३३

पक्ति
 १४
 ४
 १२
 १
 ७
 २०
 ५
 २१
 १०
 ७

प्रमाणो
 देववालो
 मयणासुंदरीने
 कहेखां
 नादयो
 वखतने
 वेचायी
 " जाणो
 साजख

शुद्ध
 प्रणमे
 देवावालो
 मयणासुंदरीने
 करेखां
 नखाव्यो
 वखते
 वेचाती
 " जाणे
 सांभल

पांना
 २३४
 २३४
 २३६
 २३७
 २४०
 २४०
 २४४
 २४५
 २५२
 २५२

पंक्ति
 १३
 १७
 ११
 १७
 ३
 १६
 १७
 ३
 १
 १६

अशुद्ध
द्वे
स्तेधीज
मुजरा
रणतूरी
रीति

शुद्ध
द्वे
स्तेधीज
मुजरो
रणतूर
रीति
... रीने

पांना
२५३
२५३
२५७
२५७
२५७
५९

पंक्ति
६
१४
१
१
२०
१४
१
२
३
१
५

अशुद्ध
निरपराधी
तथी
इकहिन्
नेहरे
थया
चरित्त
आहरोनुं
तुं
प्रं

शुद्ध
निरपराधी
तथा
इकदिन
गेहरे
याथा
चास्त्रि
आहरोनुं
ते
...

पांना
२७०
२७१
२७२
२७३
२७४
२७५
२७१
२७२
...

पंक्ति
१२
१६
१
१३
१०
४
१०
१९
...

०. नाम.

- १ शा. लथा थ्याशु.
१ शा. देवजी तेजपार कच्छ-जम्बो
१ शा. शयजीलेराज. दा. धनीयाइकछ. मंजल
१। याइ कुंवरयाइ. कछ-कोटडा
१ शा. पचाण रतनशी.
१ शा. नरशी पचाण.
१ शा. यरजांग नारमल.
१ ज्ञा. नरशी म्नीयशी.
१ याइ. कंकुयाइ.
१ याइ भचीयाइ.

- रु. नाम.
१ शा. चांपशी दाइया.
१ शा. शंभत नथु.
१ शा. भाणजी खेराज.
१ शा. पबु यजाणी.
१ शा. रवजी चेलजी.
१ शा. जीयराज पाखण.
१ शा. नोजा जेता. कच्छ-नागरेचा
१ शा. खेराज बीरजी. कच्छी-बीयाशर
१ शा. मालजी नावरु. कच्छ-बीयाशर
१ शा. लाधुं धारदी.

क्र.	नाम.
४	शा. खेराज कोरशी. "
३	शा. देवजी मुरजी. "
२	शा. दुरपारनागशी. कठ-मंजखरेलकीया
२	शा. करमशी दीरजी. "
२	शा. मुरजी दामजी. कच्छ-कोठारा
२	शा. दीरजी उकेना कच्छ-शांथाण
२	त्राणजी देरु. कच्छ-राधणजर
२	मणशी तेजपार. कच्छ कोटडा
२	याइ उमरवाइ. "
२	शा. दामजी खेराज.

क्र.	नाम.
२	शा. तलकशी मुरजी. "
२	शा. नरशी लधा. "
२	शा. पधमशी वेखजी. कच्छ-नीयाशर
२	शा. उमरशी देखशी. "
२	शा. बालजीवेखजी हंसराज. कठ-नीयाशर
२	शा. करमशी भामाणी. "
२	शा. रापशी नेणशी. "
२	शा. गेला पांचाणी. "
२	शा. धारशी मुरजी. "
२	शा. झाडारीया वरमंग. कच्छ-मंजल

क्र.	नाम.	
१	शा. लधा थ्याशु.	"
२	शा. वैद्यजी तेजवार कच्छ-जखो	"
३	शा. शयजी खैराज. हा. धनीवाइकछ-मंजल	"
४	वाइ कुंवरवाइ. कछ-फोटडा	"
५	शा. पचाण रतनशी.	"
६	शा. नरशी पचाण.	"
७	शा. वरजांग वारमल.	"
८	शा. नरशी खीयशी.	"
९	वाइ. कंकुवाइ.	"
१०	वाइ भचीवाइ.	"

क्र.	नाम.	
१	शा. नांपदी दाइया.	"
२	शा. शामत नथु.	"
३	शा. भाणजी खैराज.	"
४	शा. पथु थजाणी.	"
५	शा. रयजी वेलजी.	"
६	शा. जीवराज पाखण.	"
७	शा. दोजा जेता. कच्छ-नागरेचा	"
८	शा. खैराज बीरजी. कच्छी-बीयाशर	"
९	शा. मालजी नाथर. कच्छ-बीयाशर	"
१०	शा. लाधु धांरदी.	"

रु.	नाम.
१ शा. घासजी मुरजी.	"
१ शा. लासजी चेसजी.	"
१ शा. रवजी माइया.	"
०॥ याइ. याशबाइ. कच्च-कोटमा	

रु.	नाम.
०॥ बाइ. जेठीबाइ.	"
०॥ शा. आशु खीअशी	"
०॥ शा. पचाण कोरशी. कच्च-चीआशर	

लाय ॥ १ ॥ चऊदह पूरवमां वली । सार जिके नवकार ॥ प्रणमुं तेह परमेष्टी हुं । नव पद नित सुविचार ॥ २ ॥ संजारी श्रीगणधरें । सूत्रतणें घुर जेह ॥ ते प्रणमुं श्रुतदेवता । निज मन आणी सजी के०) त्रेवीसमा तीर्थकार श्रीपार्श्वनाथप्रभुने (चित्त लाय के०) चित्तमां लावीने, एटखे हृदयमां ते प्रभुनुं ध्यान धरीने (प्रणमुं के०) हुं नमस्कार कहं हुं ॥ १ ॥ (वली के०) वली (जि. के०) जेटला माटे (चऊदह पूरवमां के०) चौद पूर्वोनी अंदर (सार के०) सारभूत एवो (न. वकार के०) नवकाररूपी महामंत्र ठे, ते माटे (परमेष्टी के०) अति उत्तम मनवांनित फल आ. पनारा परमेष्टीरूप (तेह के०) ते (नव पद के०) अरिहंत, सिरु, आचार्य, उपाध्याय, साधु, ज्ञान, दर्शन, चारित्र, तथा तपरूप नवे पदोने (नित के०) हमेशां (सुविचार के०) उत्तम वि. चारपूर्वक, अर्थात् हृदयमां तेमनुं ध्यान धरचापूर्वक (प्रणमुं के०) नमस्कार कहं हुं ॥ २ ॥ (जे. ह के०) जे शासनदेवताने (श्रीगणधरें के०) शासननायक श्रीसुधर्मालामी नामें गणधर महाराजे (सूत्रतणें घुर के०) सूत्रचनानी आदिमां (संजारी के०) याद करेल ठे (ते के०) ते प्रसिद्ध

नद ॥३॥ माणिक्यसागर मुनियरु । ज्ञानदृष्टि दातार ॥ पात्नी जिण पठवो कीउ । प्रणमुं पुणनंकार ॥४॥ निरुचकमहिमा कहं । जेदना नयपद सार ॥ आंचिखयी आगधना । आणे सुख श्रीकार ॥५॥

पथी । श्रुतदेवता कं० । ज्ञानन देखीने (निजसन कं०) मारा छदगसा (नेद कं०) स्नेह अ-
र्थानु प्रेम (शर्णा कं०) लायीने (प्रणमुं कं०) हुं नमस्कार करूं तुं. ॥ ३ ॥ (ज्ञानदृष्टि कं०)
श्रुतज्ञानरूप नेवना (दातार कं०) देवावाळा, अर्थात् जेसणे मने श्रुतज्ञानतो अत्र्याम कावे-
खां ते. पथा. नया (जिण कं०) जेसणे (पात्नी कं०) पावनपोषण करीने (पठवो कीउ कं०)
मने पौढ वनावेखां ते, अर्थानु द्रव्यधी उतरखायक पनावेखां ते, तथा तावथी ज्ञानदान यादि-
कवहे महान वनावेख ते. पथा (पुणनंकार कं०) धेयं, गांजीयं, यादार्थं यादिक अनेक पुणना
निधानमरखा (माणिक्यसागरमुनियरु कं०) श्रीमाणिक्यसागर नामना मद्दामुनिराजने, अर्थात्
सागर गुरु, श्रीमाणिक्यसागरजीने हुं (प्रणमुं कं०) नमस्कार करूं तुं. ॥ ४ ॥ (सिद्धचक्रमहिमा
कं०) श्रीसिद्धचक्रजीनुं मादत्स्य (कहं कं०) हुं इवे पखाणुं तुं. (जेदना कं०) जे श्रीसिद्धचक्र-

॥ बाल ॥ १ छी ॥ राग सारंग मल्हार ॥ यावंचा सुत लीये दीक्षा ॥ ए देशी ॥ अथवा—
अगचितामणि जगगुरु । जगत सरण आधार साखरे ॥ ए देशी ॥ जंवूछीपना जगतमां । मध्यखं-
के ठे देशोरे ॥ मगध नामें आरज जलो । रुद्धि नयों सुविशेषोरे ॥ जंवूछीपना भरतमां ॥ १ ॥

जीतां (तार के०) सारजूत एवां (नव पद के०) उपर वर्णवेलां अरिहंत आदिक नव पदो ठे,
ते नवे पदोनुं (आंखिलथी के०) आंखिल तपनी उळी करवापूर्वक (आराधतां के०) आराधन
करवाथी. ते (धीकार सुख के०) मनोहर सुखने, अर्थात् अक्षयसुखरूप मोक्षपदने (आपे के०)
आपें ठे. ॥ ५ ॥

बालनो अर्थः—(जंवूछीपना के०) आ श्रीजंवूछीप नामना छीपना (जगतमां के०) जगत
नामना क्षेत्रमां (मध्यखंडे के०) मध्यजागमां (मगधनामें के०) मगध नामनो (जलो के०)
रुमो (आरज के०) आर्य, एटले चतुर्विध धर्मना स्थानरूप (देशोरे ठे के०) देश आवेलो ठे,
के जे (सुविशेषोरे के०) मुख्यपणावडे करीने (रुद्धि के०) धन धान्य आदिक संपत्तिवडे क-

पुरवरे । कंचनकांति शरीरोरे ॥ जं० ॥ ३ ॥ पर उपकारी वीरजी । जविअण निहित कामोरे ॥
गणधर गोयमस्वामिने । एम कहे गुणधामोरे ॥ जं० ॥ ४ ॥ पहुँचो राजगृहपुरे । सांजली आ-

कांति शरीरोरे के०) सुवर्णसमान कांतिवाळुं ठे शरीर जेभनुं एवा, अर्थात् देदीप्यमान सुवर्णनी
कांतिसरखा शरीरवाळा ठे ॥ ३ ॥ (परउपकारी के०) परप्रते उपकार करनारा, तथा (जविअण
के०) नव्य माणसोनां (निहित कामोरे के०) मनोवांछितने पूरनारा, एवा (वीरजी के०) श्री-
महावीरस्वामी जगवान (गणधर के०) साधुसमुदायना उपरी, एवा (गोयमस्वामीने के०) गौत-
मस्वामी महाराजने (एम के०) एवी रीते (कहे के०) कहे ठे. ते श्री वीरप्रभु केवा ठे? तो के
(गुणधामोरे के०) अनेक प्रकारना उत्तम गुणोना स्वरूप ठे. ॥ ४ ॥ (राजगृहपुरे के०) रा-
जगृह नगरमां (पहुँचो के०) तमो जाउ? एवी रीतना श्रीवीरप्रभुना आदेशने (सांजली के०)
श्रवण करीने (नाणीरे के०) इानी एवा ते श्री गौतमस्वामी महाराज (पाधरा के०) सीधे सी-
धा, पटले वच्चे क्यांय पण रोकायाविना (पुर उद्याने के०) ते राजगृह नगरना उद्यानमां (आढ्या

व्या नाणीरे ॥ पुर उद्याने पाधरा । समवसर्या गुणव्याणीरे ॥ जं० ॥ ५ ॥ वनपात्रकं जड चीनव्युं ।
चंजसार राजानोरे ॥ सधर वजीर श्रीवीरना । व्याव्या ठे उद्यानोरे ॥ जं० ॥ ६ ॥ आपी नास च-
धामणी । पट्टतो वट्ट परिवारेरे ॥ चतुरंगी दलें परय्यो । वंदण वनइमजारेरे ॥ जं० ॥ ७ ॥ अ-

के०) व्यात्री पदोंच्या, अने (समवसर्या के०) त्यां मुकाम कर्गो. इये ते श्रीगोतमस्वामी केवा
ठे? तोके (गुणव्याणीरे के०) गांजीर्य आदिक अनेक गुणोनी व्याणसरखा ठे. ॥ ५ ॥ इये ते
समये (वनपात्रकं के०) ते उद्यानना रत्नेवात्र माणसे (तंभसार राजानोरे के०) श्रेणिकगजा-
पासे (जड के०) जइने (चीनव्युं के०) कल्लुं के (श्री वीरना के०) श्रीमद्वात्रीरस्वामी तगवा-
नना (सधर वजीर के०) उत्तम प्रधान सरखा श्रीगोतमस्वामी नामना गणधर (उद्यानोरे के०)
आपणा नगरनी नजदीक रद्देला उद्यानमां (व्याव्या ठे के०) व्यात्रीने समोसर्या ठे. ॥ ६ ॥ (ता-
स के०) ते वनपात्रकने (वधामणी के०) वधामणीमाटेनुं ड्रव्य आदिक (व्यापी के०) व्यापीने
ते श्रेणिक राजा (चतुरंगी दलें के०) चतुरंगी सैन्यवठे, पट्टसे द्वात्री, घोडा, रथ तथा पायदलरूप चार

निगम पांचे साचवी । बांदीने नरनाथोरे ॥ वेगो निरवय भूतलें । जुगतं जोमी हाथोरे ॥ जं० ॥
॥ ७ ॥ सजस जसुद जिम गाजते । गोयम मूहिर सादेरे ॥ दे महीपतिने देशना । मधुर ज्युं उ-
प्रकारनां मेन्यवडे कमीने (परवयों के०) परवयों थकी, तथा (बहु परिवारोरे के०) घणा परि-
वारसदित (वंदण के०) श्रीगोनमम्बामीजीने बांदवामाटे (वनहमफारे के०) ते उद्याननी
श्रदर (पट्टना के०) पट्टोच्यो. अर्थात् ते उद्यानमां ते आढ्यो. ॥७॥ (पांचे के०) पांच प्रकारना (अभि-
गम के०) अतिगमोन साचवी के०) धारण करीने तथा (बांदीने के०) वंदन करीने (नरनाथोरे के०) ते
श्रीश्रंगिक गजा (जुगने के०) युक्तिथी. अर्थात् विधिपूर्वक (हाथोरे के०) पोताना चढे हाथोने (जोमी
के०) मीसावीने । निरवय के०) निर्दोष, एटखे जीवजंतु तथा खीखोतरी आदिकथी रहित, एवां
(नृतसे के०) पृथ्वीतलपर (वंढो के०) वेशी गयो. ॥ ८ ॥ (जिम के०) जेवी रीते (सजस
के०) जळथी जरेसा (जसद के०) वादळां (गाजते के०) गाजे ठे, अर्थात् चपाश्रुतुमां जळथी
जरेसां वादळां जेम गंजीर गर्जना करे ठे, तेम, तथा (ज्युं के०) जेम (उदहि के०) समुद्र

તપ જાવના । ધર્મના ચાર પ્રકારોરે ॥ ભાવવિના યાયે વૃથા । દાન શીયલ તપ ઠારોરે ॥ ગુરુ ॥
 ॥ ૧૧ ॥ જાવધર્મ સહુમાં વફો । તિણ ત્રવિ જાવ ધરેયરે ॥ નવપદશ્યાન ધરો સદા । વંચિત કામ
 અર્પાત્ થા દુર્લભ મનુષ્ય જન્મને તમો શામાટે ફોગટ ગુમાવો ઠો? ॥ ૧૦ ॥ (દાન કેળ) સુપાત્ર
 પ્રતે અન્ન, વગ્ન, પાલ આદિકનું દાન આપવું તે (શીયલ કેળ) સ્વદાર સંતોષરૂપ શીયલવ્રત પા-
 લવું તે (તપ કેળ) ઠ પ્રકારનો વાહ્ય, તથા ઠ પ્રકારનો અભ્યંતર તપ તપવો તે (જાવના કેળ)
 ગુરુ પ્રકારે હૃદયમાં ધર્મની જાવના જાવવી તે, એ રીતે (ધર્મના કેળ) ધર્મસંવંધી (ચાર પ્રકા-
 રોરે કેળ) ચાર પ્રેરો ઠે. તેમાં પળ (જાવવિના કેળ) મનના શુભ પરિણામવિના (દાન કેળ) દાન
 (શીયલ કેળ) શીયલ, અંને (તપ કેળ) તપ, એ ત્રણે (ઠારોરે કેળ) રાખની પેઠે (વૃથા કેળ)
 ફોગટ જાય ઠે, અર્થાત્ જાવવિના તે નિષ્ફળ થાય ઠે. ॥ ૧૧ ॥ (સહુમાં કેળ) એ ચાર પ્રકારના
 સર્વ ધર્મોની અંદર (નાવધર્મ કેળ) જાવરૂપી ધર્મ (વડો કેળ) શ્રેષ્ઠ ઠે અંને (તિણ કેળ) તેટ-
 લામાટે (ત્રવિ કેળ) હે તટ્ય પ્રાણી! (જાવ કેળ) ભાવધર્મને (ધરેયરે કેળ) તારે ધારણ કરવો

પદ સાતમેં । આઠમેં ચારિત્ર ધારોરે ॥ ગુરુ૦ ॥ ૧૪ ॥ નવમેં પદ તપ વ્યાઙ્યે । એ ગુણ મણિજંકા-
વાનું ઠે, એમ (માનોરે કે૦) હે જલ્પ પ્રાણીડે ! તમારાં હૃદયમાં ધારણ કરો ? ॥ ૧૩ ॥ (પાંચમે
કે૦) પાંચમા પદની અંદર (સાધુ સકલનું કે૦) સત્તાવીસ ગુણોને ધારણ કરનારા એવા સર્વ સા-
ધુગનું ધ્યાન ધરવાનું ઠે. તથા (ગઠે કે૦) ગઠા પદની અંદર (સારોરે કે૦) સારભૂત એવા (સ-
મક્ષીત કે૦) શુદ્ધ દેવ, ગુરુ ધર્મના આરાધનરૂપ, તથા સહસ્ર જ્ઞેદોયે કરીને યુક્ત એવાં સમ્ય-
ક્તનું ધ્યાન ધરવાનું ઠે. તથા (સાતમે કે૦) સાતમા (પદ કે૦) પદની અંદર (જ્ઞાનતાણું કે૦)
પાંચ પ્રકારના જ્ઞાનનું ધ્યાન ધરવાનું ઠે. તથા (આઠમે કે૦) આઠમા પદની અંદર (ચારિત્ર કે૦)
પંચ મહાવ્રતના પાત્રનરૂપ ચારિત્રપદનું ધ્યાન ધરવાનું ઠે, એમ (ધારો કે૦) હે ભવ્ય પ્રાણીડે !
તમારાં હૃદયની અંદર ધારણ કરો ? ॥ ૧૪ ॥ (નવમેં પદ કે૦) નવમા પદની અંદર (તપ કે૦)
ચાર પ્રકારના તપનું (ધ્યાઙ્યે કે૦) હૃદયમાં ધ્યાન ધરું, કેમકે (એ કે૦) એ તપ (ગુણમણિજં-
કારોરે કે૦) થયેલ પ્રકારના ગુણરૂપી શ્રવેરાતના નિધાનસરલો ઠે. કેમકે વિધિપૂર્વક આરાધેલો

मल्हारमा । ए कही पहेली ढाखोरे ॥ न्यानसागर कहे पूठशे । श्रीश्रेणिक भूपाखोरे ॥ गुरु० ॥ १७ ॥
 सर्व गाथा ॥ २२ ॥

॥ दुहा ॥ कहो जगवन सुपसाउ करी । कवण तिके श्रीपाल ॥ सिद्धचक्र आराधतां । लीधी मंगलमास ॥ १ ॥

(कही तं०) कवि ए वर्णवेली ठे. (न्यानसागर के०) आ ग्रंथना कर्ता श्रीन्यानसागरजी (कहे के०) कहे ठे के. हवे (श्रीश्रेणिक के०) ते मगधवेशना श्रेणिक नामना (भूपाखोरे के०) राजा (पूठशे के०) श्री गौतमस्वामी प्रते ते श्रीपाल राजानु वृत्तांत संभळवामाटे प्रश्न करशे. ॥ १७ ॥

॥ दुहानो अर्थः ॥ — (जगवन् ! के०) हे श्रीगौतमस्वामी गणधर महाराज ! माराप्रते (सुपसाउ के०) उनम प्रसाद, पटखे कृपा (करी के०) करीने (कहे के०) आप मने कहो के (तिके के०) ते (श्रीपाल के०) श्रीपाल नामना राजा (कवण के०) कोण थया ठे ? के जेमणे (सिद्धचक्र के०) नवपदरूप श्रीसिद्धचक्रजीनुं (आराधतां के०) आराधन करतां थकां (मंगलमास के०) मंगलनी मासा, पटखे कल्याणनी परंपरा (लीधी के०) मेळवी ठे. ॥ १ ॥

વાણું મહમહો નક સદ્દ ઉપરે ॥ જિણ દેશેરે ગામ શ્રીકાર ॥ શ્રીમુલ્ક ॥ ૨ ॥ જિણ દેશેહો ગણિ-
કાસારિયો । વટુલો નદીનું નીર પૂરી ॥ ઘારે માસેહો નીપજ અમ્મની । જિણ દેશેહો ધાયે સનૂરી
॥ શ્રીમુલ્ક ॥ ૩ ॥ વાળિપ્રમાણેહો જિહાં જલ ઉમટે । ગુણ આવણીનુંરે જિમ તે દેશે ॥ ગામોગામે

શ્રીવાસનાટનુ વૃત્તાન વળવે છે. ॥ ૧ ॥ (માલવરે નામ કે૦) માલુવા નામનો (દિદાર કે૦)
મનાદર જનપદ કે૦ । દેશ છે. (જિણ કે૦) જે (દેશેરે કે૦) દેશમાં (એક લક્ષ્મણરે કે૦)
નક. સાવ્ય ઉપર વાણુ મહમહો કે૦) વાણું હજાર (શ્રીકાર કે૦) ઉત્તમ પ્રકારની સમૃદ્ધિવાળાં
(ગામ કે૦) ગામો છે. ॥ ૨ ॥ વઢી (જિણ કે૦) જે (દેશેહો કે૦) દેશની અંદર (ગણિકા-
સારિયો કે૦ । વેશ્યા સમ્મી (વટુલી કે૦) ઘણી (નદીનુંરે કે૦) નદીનું છે. વઢી તે નદીનું
(નીરે કે૦) જલવહે કરીને (પૂરી કે૦) ભરેલી છે. વઢી (જિણ કે૦) જે (દેશેહો કે૦) દે-
શની અંદર (અમ્મની કે૦) વિવિધ પ્રકારના પાન્યોની (નીપજ કે૦) હરપતિ (ઘારે માસેહો
કે૦) ઘારે માસ (સનૂરી કે૦) ઘણીજ આવાદીવાળી (ધાયે કે૦) પાય છે. ॥ ૩ ॥ વઢી (જિહાં

હો વનની આગલી । પંચી પામેરે પ્રેમચિત્રે ॥ શ્રીમુગ્ધ ॥ ૪ ॥ નયર હુજોળીહો માલ્યવદેશમે ।
 યોગળીયુંતોરે પામ જે પુરે ॥ પ્રજાપાસ હો નામે તુપ તિદા । પરિણામે પળ રે જ્યાસ પરમધુરે
 (જે ૧૦) વાળી (ગુરુત્ર કે૦) રુપ પ્રમાણેહો કે૦) રુપ દાથ જેટલીજ હુંકી જમીનને છોદવાથી
 અનંક પ્રકારના મુળાની (આગલી કે૦) શ્રેણિ પ્રગટ થાય છે, તેમ (તે રેજો કે૦) તે માલ્ય
 નામના દેશની શંદર (નામે નામે હો કે૦) તેકાળે તેકાળે (વનની કે૦) વળીચાવની (આગલી
 કે૦) શ્રેણિ આગલી છે. કે. જેને જોડે, તથા તેમાં વિશ્રામ લેહો (પંચી કે૦) રસ્તે ચાલનારા
 વચિત્રાકો (પ્રેમચિત્રે કે૦) અત્યંત પ્રકારનો આનંદ (પામેરે કે૦) મેળવે છે. ॥ ૪ ॥ હવે
 (માલ્યવદેશમે કે૦) તે માલ્ય નામના દેશની શંદર (હુજોળી હો કે૦) હુજાયની નામનું (નયર
 કે૦) નયર ત. વળી (જે કે૦) જે (પુરે કે૦) નગરમાં (યોગળીયુંતોરે કે૦) જોસન જોગળીતો
 (પામ કે૦) નિવાસ તે. તેમજ (તિદા કે૦) તે નગરમાં (પ્રજાપાસ હો નામે કે૦)

॥ ધીગુલ્લ ॥ ૫ ॥ સૌમ્યને જીમ હો ચિહ્ન ગુણ સારિલા । જેદમાં દીસેરે એમ થયાવી ॥ શ્રેષ્ઠને પાસે હો સૌમ્ય ગુણ કરી । દુષ્ટને દંડેરે જીમ પ્રતાવી ॥ શ્રીમુલ્લ ॥ ૬ ॥ પ્રાણપ્રિયા વેહું તેહને

નામનો (નૃપ કે૦) રાજા છે. કે જે રાજા (પરિણામે પળે કે૦) હૃદયના પરિણામથી પણ (સ્વાસ કે૦) રુદ્ધી રીતે (ધરમધુરે કે૦) ધર્મની ચંદ્ર યગેસર છે. ॥ ૫ ॥ વઢી (જેદમાં કે૦) જે પ્રજાપાલ રાજામાં (સૌમ્ય કે૦) શાંતતા (ને જીમ હો કે૦) થને જયંકરતા, એમ (ચિહ્ન કે૦) વસે પ્રકારના (ગુણ કે૦) ગુણો (સારિલા કે૦) સરલા છે. તથા (એમ કે૦) એવી રીતે (અથાવી કે૦) હજુ સુધી (દાંમિર કે૦) દેલાય છે. કેમકે તે રાજા (સૌમ્ય કે૦) પોતાના શાં- તતારૂપી (ગુણે કરી કે૦) ગુણવંદે કરીને (શ્રેષ્ઠને કે૦) સજ્જનોને (પાસે હો કે૦) પાસે છે, એટલે તેમનું દરેક પ્રકારે રક્ષણ કરે છે. તથા (જીમ કે૦) જયંકર, અને (પ્રતાવી કે૦) મહા પ્રતાપવાળો એવો તે પ્રજાપાલ રાજા (દુષ્ટને કે૦) દુષ્ટા; સ્વર્ણા આદિક દુર્જનોને (દંડેરે કે૦) દંડે છે. અર્થાત્ તેમને સત્તત શિક્ષા કરે છે. ॥ ૬ ॥ (તેહને કે૦) તે રાજાને, એટલે તે પ્રજાપાલ

पदमणी । सोद्ग सुंदरीरे एक सोद्गगिणी ॥ पीयर तेहनुं हो मद्दामिध्यामति ॥ तिण मिध्यात-
णीरे ठेक ते भामिणी ॥ श्रीमुख ॥ ७ ॥ बीजी राणी हो रूपसुंदरी बखी । पीद्दर तेह्नोरे जैन

नामना राजाने (पदमणी के०) पदमणी सरखी, पटसे उत्तम जातिनी (वेदु के०) ये (प्राण
प्रिया के०) पोताना प्राणसरखी बहाखी खीउ हती. तेमांघी (एक के०) एक (सोद्गगिणी के०)
सौजाग्यवंती, पटसे सावण्यधिगेरे श्रीगुणोथी शोजिती (सोद्गसुंदरीरे के०) सौजाग्यसुंदरी
नामनी हती. (तेहनुं हो के०) लेणीनुं, पटसे ते सौजाग्यसुंदरीनुं (पीयर के०) पीयर, पटसे
तेणीना मातपितानुं कुटुंब (मद्दामिध्यामति के०) अतिशय मिध्यात्वनी बुद्धियानुं हतुं, अर्थात्
शेव आदिक मिध्यात्वधर्म माननारुं हतुं. थने (तिण के०) तेह्ना माने (ते भामिणी के०) ते
खी, पटसे ते सौजाग्यसुंदरी (ठेक के०) सर्वथा प्रकारे (मिध्यातणीरे के०) मिध्यात्वी हती,
पटसे ते शेवथादिक मिध्यात्वनो धर्म माननारी हती. ॥ ७ ॥ (बखी के०) बखी (बीजी राणी
हो के०) बीजी राणी, पटसे ते प्रजापाल राजानी बीजी राणी (रूपसुंदरी के०) रूपसुंदरी

॥ શ્રીમુખ૦ ॥ ૫ ॥ સૌમ્યને જીમ હો વિહુ ગુણ સારિલા । જેહમાં દીસેરે એમ અચાપી ॥ શ્રેષ્ટને પાલે હો સૌમ્ય ગુણે કરી । હુષ્ટને દંડેરે જીમ પ્રતાપી ॥ શ્રીમુખ૦ ॥ ૬ ॥ પ્રાણપ્રિયા વેહું તેહને

નામનો (નૃપ કે૦) રાજા છે. કે જે રાજા (પરિણામે પળેરે કે૦) હૃદયના પરિણામથી પણ (સ્વાસ કે૦) રુઝી રીતે (ધરમધુરે કે૦) ધર્મની શંદર અમેસર છે. ॥ ૫ ॥ વઢી (જેહમાં કે૦) જે પ્રજાપાલ રાજામાં (સૌમ્ય કે૦) શાંતતા (ને જીમ હો કે૦) અને જયંકરતા, એમ (વિહુ કે૦) વડે પ્રકારના (ગુણ કે૦) ગુણો (સારિલા કે૦) સરલા છે. તથા (એમ કે૦) એવી રીતે (અચાપી કે૦) હજુ સુધી (દીસેરે કે૦) દેખાય છે. કેમકે તે રાજા (સૌમ્ય કે૦) પોતાના શાં-તતારૂપી (ગુણે કરી કે૦) ગુણવડે કરીને (શ્રેષ્ટને કે૦) સજ્જનોને (પાલે હો કે૦) પાલે છે, પરંતુ તેમનું દરેક પ્રકારે રક્ષણ કરે છે. તથા (જીમ કે૦) જયંકર, અને (પ્રતાપી કે૦) મહા પ્રતાપવાળો એવો તે પ્રજાપાલ રાજા (હુષ્ટને કે૦) હુષ્ટા; લપંગા આદિક દુર્જનોને (દંડેરે કે૦) દંડે છે, અર્થાત્ તેમને સખત શિક્ષા કરે છે. ॥ ૬ ॥ (તેહને કે૦) તે રાજાને, પરંતુ તે પ્રજાપાલ

પ્રધાવક ॥ સમકીતધારી હો તિણ તે ધાવિકા । વૃદ્ધજિસ્યાં ફલ્લ યેન સ્વભાવિક ॥ શ્રીમુલ્લ ॥ ૭ ॥
દૂષણ કોષહો સાસે ન તેહમાં । સધલા ગુણનીરે લાણ વે ગોરી ॥ પણ એક અવગુણ હો દોય

નામની દત્તી. (તેદનોરે કે૦) તે રૂપમુંદરી રાણીનું (પીદર કે૦) પીયર પટલે તેણીના માત પિ-
તાનું કુંડુંપ (સુધાવક કે૦) ઉત્તમ પ્રકારના વ્રતધારી શ્રાવકરૂપ (જૈન કે૦) જૈન ધર્મ માનનાહં
દત્તું, અર્પાત સમ્યગ્ જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રરૂપ શ્રી વ્રીતરાગ પ્રતુષ પ્રરૂપેલા જૈન ધર્મનું આરાધન
કારનારં દત્તું. અર્થે (તિણ કે૦) તેટલા માટે, પટલે તેણીનું પીયર જૈન ધર્મી હોનાથી (તે કે૦)
તે રૂપમુંદરી નામની રાણી (સમકીતધારીહો કે૦) સમ્યક્ત્વને ધારણ કરનારી, પટલે સુદેવ,
ગુગુરુ અર્થે સુધર્મનું આરાધન કરનારી (ધાવિકા કે૦) ઉત્તમ પ્રકારની ગુણવંતી શ્રાવિકા હતી.
(યેન કે૦) કારણકે (જિસ્યાં કે૦) જેવાં (વૃદ્ધ કે૦) વૃદ્ધો દોય છે, તેવાં (ફલ્લ કે૦) ફલ્લ
પાપ છે, અર્થાત્ જેવી જાતનાં વૃદ્ધ દોય છે, તેવી જાતનાં તેમાંથી ફલ્લ નિપજે છે, અર્થે પ દહકી-
ફલ્લ (સ્વભાવિક કે૦) સ્વાભાવિક છે, પટલે તે બિના કુદરતીજ છે. ॥ ૭ ॥ (તેદમાં કે૦) તે

गरभवंती अई नेह दो माथें ॥ प्रसवे पुत्रीहो रूपवती घणुं । विधातायें धनीउरे वे ए हाथें ॥
 गुणोंन स्त्रीय अत्यन्त दुर्ग उपजावें ठे ॥ ७ ॥ इवे (तेह दो के०) ते वक्षे स्त्रीउ (पीउसुं के०)
 पोताना भर्तागना माथें । पद्मासीहो के०) संसारसंवधि (सुख के०) सुखने, एट्ले पांचे प्रकारना
 दुःखोंसंघी जोगविज्ञानने चित्रमनां के०) भोगवती थकी, एट्ले विषयसुखनो खाद लेती
 थकी । माथें के० एहो वंछायें, एट्ले एकज वचते (गरभवती के०) तर्भयुक्त (थइ के०)
 होनी नही । अर्थी तें वंछे नीउण एको वेळायें मनोहर गर्तने धारण कर्यो. अने त्यावाद् समय
 संपूर्ण जेने ते वंछे गर्णीउण । घणुं के०) अनिशय (रूपवती के०) स्वरूपवंती, अर्थात्
 लावण्य आर्द्रक शरीरमंवंती । उत्तम स्वरूपवाळी (पुत्रीहो के०) वे पुत्रीउने (प्रसवे के०) जन्म
 आप्यो. एट्ले ते वंछे गर्णीउण वे कन्याउने जन्म आप्यो. इवे (वे ए के०) ते वक्षे कन्याउने
 (हाथे के०) हाथरी, एट्ले जाणे पोतानाज हाथवडे (विधातायें के०) विधानीयें, अर्थात् द्र-
 ष्पाए (धनीउरे के०) धनी होए नही, अर्थात् घणीज सावचेनी राखीने विधातायें जाणे ते वक्षे

गरभवंती अई तेइ दो माथे ॥ प्रसवे पुत्रीहो रूपवती घणुं । विधाताये धनीउरे वे ए हाथे ॥

गुणोने लीये अत्यंत रूप उपजावे ठे. ॥ ७ ॥ इवे (तेइ दो के०) ते वंशे स्त्रीनु (पीनुसुं के०)
पोताना भर्तारनी माथे (मंमारीहो के०) संसारमंबंधि (सुख के०) सुखने, एटखे पांचे प्रकारना
इंद्रियमंबंधी तोगविलासने (विलसनां के०) भोगवती धकी, एटखे विषयसुखनो खाद लेनी
धकी (माथे के०) एकी वंछायें. एटखे एकज बखने (गरभवंती के०) तर्भयुक्त (अइ के०)
होनी इकी. अर्थात् ते वंशे स्त्रीनुए एको वेछायि मनोहर गर्तने धारण करी. अने त्यागवाद सत्तर
संपूर्ण होने ने वंशे राणीनुए (घणुं के०) अनिशय (रूपवती के०) स्वरूपवंती, अर्थात्
लावण्य आर्द्रिक शरीरमंबंधी उत्तम स्वरूपवाली (पुत्रीहो के०) वे पुत्रीनुने (प्रसवे के०) जन्म
आप्यो. एटखे ते वंशे राणीनुए वे कन्यानुने जन्म आप्यो. इवे (वे ए के०) ते वंशे कन्यानुने
(हाथे के०) हाथशी, एटखे जाणे पोनानाज हाथबडे (विधाताये के०) विधात्रीये, अर्थात् ब-
ह्माए (पत्नीउरे के०) धर्मी होए नही, अर्थात् पणीज सावचेनी राखीने विधानाये जाणे ने वंशे

५६ ठेक ॥ २ ॥ सद्बुद्ध्याचारजकन्हें । मयणसुंदरी मनप्रीत ॥ शीखी समकितभारणी । जिनशा-
मनी कन्या, अर्थात् सौभाग्यसुंदरी नामनी राणीनी सुरसुंदरी नामनी पुत्रीए (शैवमती के०)
शिवमार्गी, एटले महादेवना धर्मने माननारा एवा (शिवचूतिनी पासे के०) शिवचूति नामना
कलाचार्यनी समीपे (शीखी के०) अर्थात् शैवमतनां मिथ्यात्वयुक्त शास्त्रोनो ते-
णीए अर्थात् कयो, अर्थात् शैवमतनां मिथ्यात्वयुक्त शास्त्रोनो ते-
मनो कलाचार्य महामिथ्यात्वी इतो, अने तेनी पासे शास्त्राभ्यास करवाथी ते सुरसुंदरी पण तेना
सरखी (ठेक के०) तमाम रीते, एटले सर्व प्रकारथी (मिथ्यातगी के०) मिथ्यात्व धर्मने स्त्री-
कारनारी, एटले महामिथ्यात्वयुक्त एवा शिवधर्मनो अंगीकार करनारी (थइ के०) होती इथी.
॥ २ ॥ चली (मयणसुंदरी के०) मयणासुंदरी, एटले ते प्रजापाल राजानी बीजी रूपसुंदरी ना-
मनी राणीनी मयणासुंदरी नामनी पुत्री (सद्बुद्ध्याचारजकन्हें के०) सद्बुद्धि नामना आचार्यनी
पासे, अर्थात् उत्तम बुद्धिवाला एवा समकीतभारी जेनाचार्यनी पासे (मन प्रीत के०) मननी

॥ दुष्टा ॥ अनुक्रमे आठ वरसतणी । वे कुमरी थई जाम ॥ उपाध्याय पासे कला । शीखण मूकी ताम ॥ १ ॥ शैवमनी शिवचूतिनी । पासे शीखी एक ॥ सुरसुंदरी मिथ्यातणी । गुरु सरिखी

आ श्रीपालना रासनी बीजी दास (कहे के०) कही.

हवे (अनुक्रमे के०) अनुक्रमवडे, एटले क्रमे क्रमे वयें करीने वधतीथकी (जाम के०) उपारे (वं कुमरी के०) ते वने कुमारीकाउ, एटले ते सुरसुंदरी तथा मयथासुंदरी नामनी वने कन्याउ (आठ वरसतणी थई के०) आठ वपोंनी थइ, अर्थात् उपारे ते वने कुमारीकाउनी वय आठ वपोंनी थइ, (ताम के०) त्यारे (कला शीखण के०) कलाउ शिखवामाटे, एटले स्त्रीजातिने उपयोगनी एवी चोसठ कलाउनो अभ्यास करवामाटे ते वने कन्याउने (उपाध्यायपासे के०) कलाचार्यपासे, एटले सर्व कलाउनां प्रवीण एवा हुशीयार कलाशिक्षक पासे (मूकी के०) मोक-
खी, अर्थात् ते वने कन्याउने कलाउनो अभ्यास करवामाटे, जूदा जूदा वे कलाचार्योने सोंपी. ॥
॥ १ ॥ हवे ते वने कन्याउनीथी (एक के०) एक एटले पदेखी (सुरसुंदरी के०) सुरसुंदरी ना-

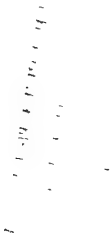
अथथो गुणज्ञातारे ॥ अथवा—धन धन संप्रति साचो राजा ॥ ए देशी ॥ आचारज खेई कुं-
छरी । राजसनामां दोयरे ॥ वेठा अचनीपति कन्हें । ये आसीस ते कोयरे ॥ १ ॥ पूठे समस्या
पत्ते कलाचार्यो (कुंछरी के०) ते वत्ते कुंछरीउने, अर्थात् सुसुंदरी तथा मयणासुंदरी नामनी
ते पत्ते कुमारिकाउने (खई के०) लावीने, अर्थात् पोतपोतानी साथे तेनीमे (राजसनामां के०)
राजनी सनामां, अर्थात् मालवपति एवा ते प्रजापाल नामना राजानी सभामां आव्या, अने
(अचनीपति कन्हें के०) राजानी पासे, एटले ते प्रजापाल नामना राजानी समीपे (वेठा के०)
बेसी गया, तथा (ते के०) ते वत्ते कलाचार्योए (कोयरे के०) राजा खुशी थाय एवी विचित्र
प्रकारनी आश्चर्यकारक (आसीस के०) आशीर्वाद (ये के०) आप्यो, अर्थात् मनोहर काव्य
आदिकवडे राजानी प्रशंसा करीने ते वत्ते कलाचार्योए राजाने आशीर्वाद आप्यो. ॥ १ ॥ हवे.
(समस्या कारणे के०) समस्या पूरवामाटे, एटले कोई पण काव्यनुं ठेळुं पद कही, तेना पाठलां
प्रण पदो नवां रची ते काव्यनो वरोवर लागु पडतो भावार्थ कहेवामाटे (नृप के०) तें प्रजापाल

કારણે । નૃપ પુત્રીને નેહોરે ॥ एक समस्या पद तुम । पुरो जे कहुं तेहोरे ॥ पूजे० ॥ २ ॥ अति
गर्विन बचस चित्त । कहे मुरमुंदरी तामरे ॥ कहो समस्यापद प्रचू । ते पुरी आपुं तामरे ॥ पूजे० ॥

રાત્રા (નેહોરે કે०) સ્નેહ સ્વામીને, પૃથ્વે પોતાની તે વડે પુત્રીકેપર પરમ પ્રેમ સ્વામીને (પૂજે કે०)
તેજનાં જાગૃતાન તથા બુદ્ધિવિજ્ઞાનની પરીક્ષા કરવામાટે (પૂજે કે०) પૂત્રયા સામ્યો કે, હે પુ-
ત્રીકે ! (જે કે०) જો, પૃથ્વે કોઈ પણ પ્રકારના एक काव्य संबंधी (समस्या एक पद के०) स-
मस्यानुं एक पद, पृथ्वे ते काव्यनुं वेल्हुं चरण (कहुं के०) हुं कहुं, पृथ्वे जे हुं तमोने पूजुं
(तेहोरे के०) ते पदने, पृथ्वे ते वेल्हुं चरणनो भावार्थ हृदयमां चरोवर धारण करीने (तुम
के०) नमो मारी वसे व्हाळी पुत्रीक (पुरो के०) संपूर्ण करो ? अर्थात् वीजां व्रण पदोने तमारी
बुद्धि नरां रचीने मनोदर भावार्थवाळुं ते संपूर्ण काव्य मने कही संनळावो ? ॥ २ ॥ हवे पो-
ताना पिताना पयां वचनो सांभळीने (तामरे के०) तेज समये, अर्थात् राजाप कहुं के तेज
पयने (अति गर्विन के०) अतिशय गर्ववाळी, अर्थात् मिथ्यात्वसंबंधि कुत्तान यवाथी जेना हृद-

॥ ३ ॥ राज्ञोक्तं-“पुण्यं सप्रह एह” इति समस्यापदं ॥ धनं यौवनं ने चांतुरी । रोगरहितं निजं-

पमो श्रयंत अहंकार आवेखो ठे, एवी (सुरसुंदरी के०) ते सुरसुंदरी नामनी पुत्री (चंचल निजें के०) हृदयना चंचलपणार्थी, एटखे पोताना श्रयंत उगांठला स्वभावधी (कहे के०) कहेया लागी (प्रभु के०) हे पिताजी! (समस्यापद के०) समस्यानुं पद, एटखे कोइ पण काव्यनुं ठे. लुं चरण (कहे के०) तमो मने कही देखानो, के जेथी (तामरे के०) आज ठेकाणे, अर्थात् हमणाने हमणा अहीन (ते के०) तेने, एटखे ते काव्यने (पूरी आपुं के०) संपूर्ण करी आपुं, अर्थात् तेना चार्कीना त्रण चरणो मारी बुद्धिची नचां रचीने आपने हुं ते संपूर्ण काव्य संज्ञ- लाची आपुं. ॥ ३ ॥ सुरसुंदरी पुत्रीना एवां वचनो सांभळीने (राज्ञोक्तं के०) ते प्रजापाल राजाये कलुं के, “(पुण्यं सप्रह एह के०)” पुण्य करीने एटखी वस्तुल मळे ठे, एटखे के, जे प्राणीये पूर्वे तत्रमां पुण्य उपार्जन करेसुं होय ठे, ते प्राणी आ तत्रमां अमुक अमुक वस्तुल मेळची शके ठे (इति के०) एवी रीतनुं (समस्यापदं के०) समस्यानुं ठेल्लुं चरण राजाप. कलुं. ॥ इये ते

પરમ ઉદ્ધાસરે ॥ સત્તાલોક સમજ્યા કહે । ધન ધન તુજ સાવાસરે ॥ પૂઠે ॥ ૫ ॥ મયણા મહીપતિ સાંજલીને (જૂપ કે ૦) રાજા, પટલે તે સુરસુંદરીનો પિતા પ્રજાપાલ રાજા, અને (કલાાચારજ કે ૦) તે કલાાચાર્ય પટલે તે સુરસુંદરીને અચ્ચાસ કરાવનારો તે શિવભૂતિ નામનો કલાાચાર્ય પણ (પ-રમ કે ૦) અતિશય (ઉદ્ધાસરે કે ૦) આનંદને (પામ્યા કે ૦) પ્રાપ્ત થયા, અર્થાત્ તે કલાાચાર્ય તથા રાજા વચ્ચે સુરસુંદરીની વુઢિ તથા ચતુરાઈ જોઈને પોતાના હૃદયમાં અત્યંત દુર્પ પામવા લાગ્યા. તથા (સમાલોક કે ૦) સત્તામાં રહેલા લોકો, પટલે તે પ્રજાપાલ રાજાની સભામાં બેઠેલા મંત્રી, સામંત, નગરશેઠ આદિક લોકો પણ (સમજ્યા કે ૦) સમજ્યાથકા, પટલે તે સમસ્યાના કાઠયનો સુરસુંદરીએ કહેલો અર્થ જાણીને (કહે કે ૦) કહેવા લાયા કે, હે સુરસુંદરી! (તુજ કે ૦) તને (ધન ધન કે ૦) ધન્યવાદ ઠે, તથા (સાવાસરે કે ૦) તને શાવાશ ઠે, પટલે તે જે આ સમસ્યા પૂરી ઠે, તેથી તારી વુઢિને તથા તને અમો ધન્યવાદ અને શાચાશી આપીએ ઝીએ ॥ ૫ ॥ હવે તેવારપઢી (મયણા કે ૦) મયણાસુંદરી નામની રાજાની વીજી પુત્રી પણ (મહીપતિ

આયમે । તેહ સમસ્યા પૂરે ॥ ગર્વરહિત જિનાગિણી । સમ્યગ્ જ્ઞાન અંકુર ॥ પૂજા ॥ ૫ ॥
 વિનય વિવેક મન મુખી । શીયલે સુસીચ્યો દેહરે ॥ મેલાયો શિવપથતળો । પૂર્વે સપ્તહ પહરે
 આયમે કે૦) ગજાના આદેશથી, પૃથ્વે પોતાના પિતા પણ તે પ્રજાપાત્ર રાજાની આજ્ઞા સેવને
 (નેહ કે૦) નેજા, પૃથ્વે જે ઉપર કહી છે, તેજ (સમસ્યા કે૦) સમસ્યાને (પૂરે કે૦) પૂરા
 લાગી, પૃથ્વે તે સમસ્યાને સંપૂર્ણ કરતી દેવી. દેવે તે મયળામુંદરી કેવી છે? તો કે (ગર્વરહિત
 કે૦) અહંકાર વિનાની છે, અર્થાત્ તેનીના હૃદયમાં કોઈ પણ પ્રકારનું અનિમાન નથી, તેમજ
 (જિનાગિણી કે૦) જિનેશ્વર પ્રત્યુપતે રાગ રાણનારી છે, અર્થાત્ કયાગરહિત પણ શ્રીશ્રીતગ-
 પ્રવૃત્તિને દેવનરીકેની શ્રદ્ધા રાખનારી છે, તેમજ (સમ્યગ્ કે૦) સમકીતસદ્ધિત, પૃથ્વે શુદ્ધ દેવ,
 ગુરુ નથા ધર્મની અનિલાપારૂપ જે (જ્ઞાન કે૦) તત્ત્વજ્ઞાન, પૃથ્વે યોધિવીજના (અંકુર કે૦)
 અંકુર મરખી છે, અર્થાત્ તેનીં અતિ નિર્મલ પલું સમ્યગ્ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરેલું છે. ॥ ૬ ॥ દેવે તે
 મયળામુંદરી સમસ્યા પૂરે છે કે (વિનય કે૦) વિનય કર્યો છે, અર્થાત્ માતા, પિતા તથા ગુરુ

॥ पूरे ॥ ७ ॥ माता ने पात्रक तदा । पाम्या सुणी परमोदरे ॥ परंपदजनं नृप आदिक । मन नवि
आदिक चम्लोसाथे नम्रनापूर्वक वर्तन राखवुं ते. (विवेक के०) सार असारनुं विवेचन करवुं ते,
एटले अमुक उत्तम कार्य करवाथी फायदो यशे, तथा अमुक अघटित कार्य करवाथी नुकशान
यशे, एम विचार करवापूर्वक जे कार्य करवुं ते विवेक कहेवाय. तथा (मनखुसी के०) मनमां
आनंद राखवो ते, अर्थात् हमेशां हर्षयुक्त अंतःकरण रहे ते. तेमज (शीयलें के०) शीयलवडे,
एटले निर्मल शीलव्रतना पालनथी (सुसोच्यो के०) सारी रीते सौचायेखो, अर्थात् शीलव्रतरूपी
जलस्नानथी निर्मल ययेखुं (देहरे के०) शरीर मलवुं जोइये. तेमज (शिवपयनणो के०) मोक्ष-
मार्गनो एटले आ असार संसारना सर्व प्रकारनां कष्टोथी रहित सदा आनंदमय एथी जे मुक्ति,
तेना मार्गनो (मेलावो के०) मेलाप एटले संग थवो ते, (एहरे के०) एहखा पदार्थो (पुण्य
के०) पुण्यवडे, एटले प्राणीए पूर्वे करेखां पुण्यना संयोगथी (उपद्र के०) मळे ते. ॥ ७ ॥ हवे
(तदा के०) ते वखते, एटले मयणासुंदरीए ते समस्या उपारे पूरी त्यारे (पात्रक के०) तैणीने

[illegible]

, । तत्त्वतणो उपदेशे ॥ पूरे ॥ ए ॥ सर्व गाथा ॥ ४९ ॥

॥ दुहा ॥ एहवे कुरुदेशे अये । शंखपुरी इण नाम ॥ दमितारि राजा तिहां । सूर गुणें अ-

नसागरजी (कहे के०) कहे ठे के (मिथ्यात्वखलवखेशे के०) जेना हृदयमां लेशमात्र पण मि-
थ्यात्व रहेलुं ठे, एटले के जेमनुं हृदय किंचित् मात्र पण मिथ्यात्वनी वासनाथी वासित थयेलुं ठे,
एवा (अज्ञानी के०) अज्ञानी लोको, अर्थात् मिथ्यात्वथी मूढ थयेला मनुष्यो (तत्त्वतणो के०)
तत्त्वसंबंधि, एटले श्रीव्रीतराग प्रचुण् प्ररूपेला, अने मोक्षमार्गे देखाडनारा तत्त्वज्ञानना (उपदेशे
के०) उपदेशने (किम सहदे के०) केवी रीते अंगीकार करे ? अर्थात् एवा मिथ्यात्वीउना हृद-
यमां कोइ पण प्रकारे निर्मल तत्त्वज्ञाननो उपदेश दाखल थइ शकतो नथी. ॥ ए ॥

(एहवे के०) एटलामां, अर्थात् ते अवसरनेविषे (कुरुदेशे के०) कुरु नामना देशमां
(शंखपुरी के०) शंखपुरी (इण नाम के०) एवा नामनी एक नगरी ठे. (तिहां के०) तेमां ए-
टले ते शंखपुरी नामनी नगरीमां (दमितारि के०) दमितारी नामनो (सूर के०) महाशूचीर,

तातने पदसे आवीयो । अरिमर्दन सुत तास ॥ सेवायें उज्जैणीयें । प्रजापाल नृपपास ॥ ३ ॥

॥ दास ॥ ४ थी ॥ देशी कुंवखानी ॥ अथवा-विमल गुण राजतां । बाह्य अभ्यंतर
नेद ॥ जिणेद जुहागिये ॥ ७ देशी ॥ दिव्य रूप तस देखीने । सुरसुंदरी तिणवार ॥ सखूणी सुं-

तेना. एतसे ते दमितागि राजानो (अरिमर्दन के०) अरिमर्दन नामनो (सुत के०) पुत्र (तातने
वटसे के०) पानाता पिताने म्यानक. अर्थात् पोताना पिता दमितारि राजाना वदखामां (सेवायें
के०) सेवा करवामांटे एतसे ते मालवपतिनी सेवा करवा अर्थ (उज्जैणीयें के०) उज्जैणी नग-
रीमां (प्रजापाल के०) प्रजापाल नामना (नृप पाम के०) राजानी पासे (आवीयो के०) आ-
व्यो ठे. एतसे ते प्रजापाल राजानी सेवा करवामांटे पोताना पिताने वदखे अरिमर्दन नामनो
तेनो पुत्र हजार थयो ठे. ॥ ३ ॥

दवे (तिणवार के०) ते वद्वते, एतसे ते अवसरने धिपे (तस के०) ते अरिमर्दन नामना
राजकुमारनुं (दिव्य रूप के०) अति मनोहर स्वरूप, अर्थात् कामदेवसरलुं तेना शरीरनुं महाम-

દરી ॥ મયળવાળ પીઠી ઘણું । કરે કટારુ કુમાર ॥ સઢૂળી સુંદરી ॥ ૧ ॥ તવ કુમરી ને કુમરનાં ।

નોદ્દર રૂપ (દેહીને કે૦) જોડને, પટલે પોતાના ચઢુર્લવઢે નિરલ્હીને (સઢૂળી કે૦) અતિશય લાવળ્યલાઢી, અર્થાત્ મનોદ્દર રૂપ આદિક ગુણોલાઢી, અને (સુંદરી કે૦) નવયોવન વયલાઢી (સુરસુંદરી કે૦) તે સુરસુંદરી નામની રાજપુત્રી (મયળવાળ કે૦) કામદેવના વાળોવઢે, અર્થાત્ તેળીના અંગોઅંગમાં કામવિકાર વ્યાપવાથી (ઘણું કે૦) અરયંત (પીઠી કે૦) પોઢવા લાગી, અર્થાત્ વિપયસુલ્હની વાંઠાથી લેદ પામવા લાગી, અને (કુમાર કે૦) તે કુમારપ્રતે, અર્થાત્ તે અરિમદન કુમારપ્રતે (કટારુ કે૦) પોતાના કટારુહોને, પટલે નયનવિકારને (કરે કે૦) કરવા લાગી, અર્થાત્ તે કુમારપ્રતે કામવિકારયુક્ત દષ્ટિથી તે જોવા લાગી. ॥ ૧ ॥ (તવ કે૦) તે વલ્લતે, પટલે જે સમયે તે સુરસુંદરી અરિદમન કુમારપ્રતે પોતાનાં કટારુહો પેંકતી દત્તી, તે સમયે (કુમરી કે૦) તે સુરસુંદરી કુમારિકાનાં (ને કે૦) અને (કુમરનાં કે૦) તે અરિદમન કુમારનાં (નયળ કે૦) આંલોને, પટલે તે વલ્લેનાં વિકારયુક્ત ચઢુર્લને (નિહાલી જોય કે૦) લક્ષપૂર્વક

तानने चटले आधीयो । अरिमर्दन सुत तास ॥ सेवायें उज्जोणीयें । प्रजापाल नृपपास ॥ ३ ॥

॥ दाल ॥ ४ श्री ॥ देर्जा कुंवळ्यानी ॥ अथवा-विमल गुण राजतां । बाह्य अभ्यंतर
जेव ॥ जिणंद जुहागियें ॥ ५ देर्जा ॥ दिव्य रूप तस देखीने । सुरसुंदरी तिणवार ॥ सबूणी सुं-

नेनो, एटले ते दमितारि राजाना (धारनंदन के०) अरिमर्दन नामनो (सुत के०) पुत्र (तातने
चटले के०) पोताना पिताने म्यानंके. अर्थात् पोताना पिता दमितारि राजाना चटलामां (सेवायें
के०) सेवा करवामांटे. एटले ते मालवपतिनी सेवा करवा अर्थे (उज्जोणीयें के०) उज्जोणी नग-
रीमां (प्रजापाल के०) प्रजापाल नामना (नृप पास के०) राजानी पासे (आधीयो के०) आ-
द्यो ठे, एटले ते प्रजापाल राजानी सेवा करवामांटे पोताना पिताने चटले अरिमर्दन नामनो
तेनो पुत्र हाजर थयो ठे. ॥ ३ ॥

द्वे (तिणवार के०) ते वळते, एटले ते अवसरने विचे (तस के०) ते अरिमर्दन नामना

દરી ॥ મયળધાણ પીઢી ઘણું । કરે કટાક્ષ કુમાર ॥ સમૂળી સુંદરી ॥ ૧ ॥ તવ કુમરી ને કુમરનાં ।
 નોદર રૂપ (દેહીને કે૦) જોડને, પટલે પોતાના ચક્રુનંદે નિરખીને (સમૂળી કે૦) અતિશય
 લાવળવાળી, અર્થાત્ મનોદર રૂપ આદિક ગુણોવાળી, અને (સુંદરી કે૦) નવયોગન વયવાળી
 (સુસુંદરી કે૦) તે સુસુંદરી નામની રાજપુત્રી (મયળધાણ કે૦) કામદેવના વાળોવંડે, અર્થાત્
 તેનીના અંગોશ્રંગમાં કામવિકાર દયાપવાથી (ઘણું કે૦) અત્યંત (પીઢી કે૦) પોમ્વા લાગી,
 અર્થાત્ વિપયમુખની વાંઘાથી સ્નેહ પામવા લાગી, અને (કુમાર કે૦) તે કુમારપ્રતે, અર્થાત્ તે
 અરિમદન કુમારપ્રતે (કટાક્ષ કે૦) પોતાના કટાક્ષોને, પટલે નયનવિકારને (કરે કે૦) કરવા
 લાગી, અર્થાત્ તે કુમારપ્રતે કામવિકારયુક્ત દષ્ટિથી તે જોવા લાગી. ॥ ? ॥ (તવ કે૦) તે વચ્ચે,
 પટલે જે મમયે તે સુસુંદરી અરિદમન કુમારપ્રતે પોતાનાં કટાક્ષો પેંકતી દતી, તે સમયે (કુ-
 મરી કે૦) તે સુસુંદરી કુમારિકાનો (ને કે૦) અને (કુમરનાં કે૦) તે અરિદમન કુમારનાં
 (નયળ કે૦) આંખોને, પટલે તે વચ્ચેનાં વિકારયુક્ત ચક્રુને (નિદાલી જોય કે૦) લક્ષપૂર્વક

तातने वटले आवीयो । अरिमर्दन सुत तास ॥ सेवायें उज्जोणीयें । प्रजापाल नृपपास ॥ ३ ॥

॥ ढास ॥ ४ श्री ॥ देशी जुंवखमानी ॥ अथवा-विमल गुण राजतां । वाह्य अभ्यंतर
नेद ॥ जिणंद जुहागियें ॥ ए देशी ॥ दिव्य रूप तस देखीने । सुरसुंदरी तिणवार ॥ सखूणी सु-

तेनो, एटले ते दमितागि राजानो (अरिमर्दन के०) अरिमर्दन नामनो (सुत के०) पुत्र (तातने
वटले के०) पोताना पिताने म्यानेके, अर्थात् पोताना पिता दमितारि राजाना वटलामां (सेवायें
के०) सेवा करावामाटे, एटले ते माखवपतिनी सेवा कराव अर्थे (उज्जोणीयें के०) उज्जोणी नग-
रीमां (प्रजापाल के०) प्रजापाल नामना (नृप पास के०) राजानी पासे (आवीयो के०) आ-
व्यो ठे, एटले ते प्रजापाल राजानी सेवा करावामाटे पोताना पिताने वटले अरिमर्दन नामनो
तेनो पुत्र हाजर थयो ठे. ॥ ३ ॥

हुवे (तिणवार के०) ते वखते, पटले ते अवसरने विवे (तस के०) ते अरिमर्दन नामना
राजकुमारनुं (दिव्य रूप के०) अति मनोहर स्वरूप, अर्थात् कामदेवस्वरूप तेना चासीरनुं मराम-

दरी ॥ मयणवाण पीम्ही घणुं । करे कटाक्ष कुमार ॥ सखूणी सुंदरी ॥ १ ॥ तत्र कुमरी ने कुमरनां ।
नोहर रूप (देखीने कै०) जोइने, पटसे पोताना चक्षुंउवडे निरखीने (सखूणी कै०) अतिशय
झावणवाळी, अर्थात् मनोहर रूप आदिक पुणोवाळी, अने (सुंदरी कै०) नवयौवन चयवाळी
(सुगुंदरी कै०) ते सुरसुंदरी नामनी राजपुत्री (मयणवाण कै०) कामदेवना वाणोवडे, अर्थात्
तेलीना अंगोअंगमां कामविकार व्यापवाथी (घणुं कै०) अत्यंत (पीम्ही कै०) पोम्हा लागी,
अर्थात् विषयसुखनी चांठाथी खेद पामचा लागी, अने (कुमार कै०) ते कुमारप्रते, अर्थात् ते
अरिमदन कुमारप्रते (कटाक्ष कै०) पोताना कटाक्षोने, पटसे नयनविकारने (करे कै०) करवा
लागी, अर्थात् ते कुमारप्रते कामविकारयुक्त दृष्टिरी ते जोवा लागी. ॥ १ ॥ (तव कै०) ते चखते,
पटसे जे ममये ते सुरसुंदरी अरिमदन कुमारप्रते पोतानां कटाक्षो फंकती दृती, ते समये (कु-
मरी कै०) ते सुरसुंदरी कुमारिकानां (ने कै०) अने (कुमरनां कै०) ते अरिमदन कुमरनां
(नयण कै०) आंखोने, पटसे ते वक्षेनां विकारयुक्त चक्षुंउने (निहाळी जोय कै०) लक्षपूर्वक

तातने षट्से आवीयो । अरिमर्दन सुत तास ॥ सेवायें उल्लेणीयें । प्रजापाल नृपवास ॥ ३ ॥

॥ दास ॥ ४ थी ॥ देशी जुंवखानी ॥ अथवा-विमल गुण राजतां । बाह्य अभ्यंतर
सेद ॥ जिणंद जुटागियें ॥ ८ देशी ॥ दिव्य रूप तस देखीने । सुरसुंदरी तिणवार ॥ सखूणी सुं-

तेनो, एट्से ते दमितारि राजाना (आनंद के०) अरिमर्दन नामनो (सुत के०) पुत्र (तातने
षट्से के०) पोताना पिताने स्यानके, अर्थात् पोताना पिता दमितारि राजाना चदलामां (सेवायें
के०) सेवा करवामाटे, एट्से ते मालवपतिनी सेवा करवा अर्थे (उल्लेणीयें के०) उज्जेली नग-
रीमां (प्रजापाल के०) प्रजापाल नामना (नृप पास के०) राजानी पासे (आवीयो के०) आ-
व्यो ठे, एट्से ते प्रजापाल राजानी सेवा करवामाटे पोताना पिताने चदसे अरिमर्दन नामनो
तेनो पुत्र हाजर ययो ठे. ॥ ३ ॥

दुधे (तिणवार के०) ते षव्यते, एट्से ते थवसरने बिये (तस के०) ते अरिमर्दन नामना
राजकुमारन (दिव्य रूप के०) अति मनोहर स्वल्प, अर्थात् कामदेवमग्नं नेत्रा बरीरनं मन्मथ-

नोदर रूप (देखने के०) जोड़ने, एटसे पोताना चशुर्जवडे निरखीने (सखूणी के०) अतिशय
स्वाध्यायवाली, अर्थात् मनोहर रूप आदिक गुणोवाली, अने (सुंदरी के०) नवयौवन वयवाली
(सुगुंदरी के०) ने सुगुंदरी नामनी गजपुत्री (मयणवाण के०) कामदेवना वाणोवडे, अर्थात्
नेर्लना अंगोअंगमां कामविकार व्यापवाथी (वणु के०) अत्यंत (पीची के०) पोम्वा लागी,
अर्थात् विषयवृत्तनी वांताथी खेद पामवा लागी, अने (कुमार के०) ते कुमारप्रते, अर्थात् ते
अरिमदन कुमारप्रते (कटारु के०) पोताना कटाक्षोने, एटसे नयनविकारने (करे के०) करवा
लागी, अर्थात् ते कुमारप्रते कामविकारयुक्त दृष्टिरी ते जोवा लागी. ॥ १ ॥ (तव के०) ते बल्लते,
एटसे जे समये ने सुगुंदरी अरिमदन कुमारप्रते पोतानां कटाक्षो फेंकती हती, ते समये (कु-
मरी के०) ने सुगुंदरी कुमारिकानां (ने के०) अने (कुमारनां के०) ते अरिमदन कुमारनां
(नयण के०) आंखोने, एटसे ते वदेनां विकारयुक्त चशुर्जने (निहाली जोय के०) लक्षपूर्वक

तातने वदले आवीयो । अरिमर्दन सुत तास ॥ सेवायें उल्लेणीयें । प्रजापाल नृपपास ॥ ३ ॥

॥ ढाल ॥ ४ थी ॥ देशी कुंवखनानी ॥ अथवा-विमल गुण राजतां । बाह्य अभ्यंतर
जेद ॥ जिणंद जुहागियें ॥ ए देशी ॥ दिव्य रूप तस देखीने । सुरसुंदरी तिणवार ॥ सझूणी सुं-

तेनो, एटले ते दमितारि राजानो (अरिमर्दन के०) अरिमर्दन नामनो (सुत के०) पुत्र (तातने
वदले के०) पोताना पिताने स्यानेके, अर्थात् पोताना पिता दमितारि राजाना वदलामां (सेवायें
के०) सेवा करवामाटे, एटले ते मालवपतिनी सेवा करवा अर्थे (उल्लेणीयें के०) उल्लेणी नग-
रीमां (प्रजापाल के०) प्रजापाल नामना (नृप पास के०) राजानी पासे (आवीयो के०) आ-
व्यो ठे, एटले ते प्रजापाल राजानी सेवा करवामाटे पोताना पिताने वदले अरिमर्दन नामनो
तेनो पुत्र हजार बयो ठे ॥ ३ ॥

हुवे (तिणवार के०) ते बखते, एटले ते अवसरने घिये (तस के०) ते अरिमर्दन नामना
राजकुमारजुं (दिव्य रूप के०) अस्ति मनोहर स्वरूप, अर्थात् कामदेवसमं जेना जसीरजं मलाम-

150

151

तानने षट्सं श्यायीयो । हरिमर्दन सुत तास ॥ मेवाये उज्जोणीये । प्रजापाल नृपपास ॥ ३ ॥

॥ हास ॥ ४ ॥ देशी कुंयखनानी ॥ अथवा-विमल विमल गुण राजनां । वाह्य अभ्यंतर
जंड ॥ जलट जुहागिये ॥ ७ देशी ॥ दिव्य रूप तस देखीने । सुरसुंदरी तिणवार ॥ मझुणी सुं-

तेनो, षट्सु ते दमिनागि राजानो (हरिमर्दन के०) हरिमर्दन नामनो (सुत के०) पुत्र (तातने
षट्सु के०) पोताना पिताने स्थानके. अर्थात् पोताना पिता दमितारि राजाना चदलामां (सेवाये
के०) सेवा करवामांटे. षट्सु ते मासवपतिनी सेवा करवा अर्थे (उज्जोणीये के०) उज्जोणी नग-
रीमां (प्रजापाल के०) प्रजापाल नामना (नृप पास के०) राजानी पासे (श्यायीयो के०) आ-
द्यो वे, षट्सु ते प्रजापाल राजानी सेवा करवामांटे पोताना पिताने चदले हरिमर्दन नामनो
तेनो पुत्र हजार थयो वे. ॥ ३ ॥

दवे (तिणवार के०) ते वसते, षट्सु ते अवसरने धिपे (तस के०) ते हरिमर्दन नामना
राजकुमारने (दिव्य रूप के०) अति मनोहर स्वरूप, अर्थात् कामदेवमरगं लेना जरीरनुं मदाम-

नगण निहासी जोय ॥ सुगुण नृप साहसी ॥ कहे वछ तुम जे रूचे । परणखुं वर सोय ॥ वछ कहे चहाही ॥ २ ॥ अथधारो यम तातजी । कहे सुरसुंदरी ताम ॥ सुगुण नृप साहसी ॥ राजा ने

जोइने, अर्थात् तेउ पक्षेना मनोजावने जाणीने (सुगुण के०) उत्तम प्रकारना गुणोवाळो, अने (साहसी के०) साहस कार्य करनारो, अर्थात् लाभहानिनो विचार कर्णविना एकदम साहस काम करनागे, एगो (नृप के०) राजा पोतानी पुत्रीप्रते (कहे के०) कहेवा लाग्यो के (वछ के०) हे वरस ! अर्थात् हे मारी बहाली पुत्री ! (तुम के०) तमोने (जे के०) जे (वर के०) प्रतीर (रूचे के०) मनमां गमे, अर्थात् तमोने जे स्वामीपर प्रीति थती होय (सोय के०) ते (वर के०) वरमे, अर्थात् ते प्रतीरसाथे (परणखुं के०) हुं तमोने परणखी आपुं, अर्थात् ते साथे तमागं लग करावी आपुं. माटे (बल्लही वछ के०) हे मारी बहाली पुत्री ! (कहे के०) ते संबंधमां तमारो अजिप्राय मने कही देखामो. ॥ २ ॥ (ताम के०) ते समये, एटसे पोताना पिताना पचनो सांभल्यावाट (सुरसुंदरी के०) ते सुरसुंदरी नामनी राजकुमारिका (कहे के०)

पान ॥ पति आजा । सुगण ॥ अरिमर्दन देवानीडे । निज करसुं तजी खाज ॥ सद्गुणी ॥ ५ ॥

पान ॥ पति आजा । सुगण ॥ अरिमर्दन देवानीडे । निज करसुं तजी खाज ॥ सद्गुणी ॥ ५ ॥
 १ ॥ पति आजा । सुगण ॥ अरिमर्दन देवानीडे । निज करसुं तजी खाज ॥ सद्गुणी ॥ ५ ॥
 २ ॥ पति आजा । सुगण ॥ अरिमर्दन देवानीडे । निज करसुं तजी खाज ॥ सद्गुणी ॥ ५ ॥
 ३ ॥ पति आजा । सुगण ॥ अरिमर्दन देवानीडे । निज करसुं तजी खाज ॥ सद्गुणी ॥ ५ ॥
 ४ ॥ पति आजा । सुगण ॥ अरिमर्दन देवानीडे । निज करसुं तजी खाज ॥ सद्गुणी ॥ ५ ॥
 ५ ॥ पति आजा । सुगण ॥ अरिमर्दन देवानीडे । निज करसुं तजी खाज ॥ सद्गुणी ॥ ५ ॥
 ६ ॥ पति आजा । सुगण ॥ अरिमर्दन देवानीडे । निज करसुं तजी खाज ॥ सद्गुणी ॥ ५ ॥
 ७ ॥ पति आजा । सुगण ॥ अरिमर्दन देवानीडे । निज करसुं तजी खाज ॥ सद्गुणी ॥ ५ ॥
 ८ ॥ पति आजा । सुगण ॥ अरिमर्दन देवानीडे । निज करसुं तजी खाज ॥ सद्गुणी ॥ ५ ॥
 ९ ॥ पति आजा । सुगण ॥ अरिमर्दन देवानीडे । निज करसुं तजी खाज ॥ सद्गुणी ॥ ५ ॥
 १० ॥ पति आजा । सुगण ॥ अरिमर्दन देवानीडे । निज करसुं तजी खाज ॥ सद्गुणी ॥ ५ ॥

तातजी । खाजतणी मुज बात ॥ सुगुण० ॥ ७ ॥ परणवि जेहने पिता । कुलबद्ध परणे तास ॥ सु-
 तेवार पत्नी (तात के०) मयणासुंदरीनो पिता एवो ते प्रजापाल राजा (मयणाने के०) मयणा-
 सुंदरीने, अर्थात् पोंतानी मयणासुंदरी नामनी बीजी पुत्रीने (कहे के०) कहे ठे के (वत्त बल्लही
 के०) हे मार्ग बहाली पुत्री ! (तुजने के०) तने पण (जे वर के०) जे कोइ नतार (रुचे के०)
 गमे, अर्थात् तने जे नर्तिसाथे नारां लग्न करवानी बांठा होय, ते (कहे के०) मने कही बताव,
 अर्थात् मने नाग ते प्रियनम देखानी आप ? ते सांतली मयणासुंदरी कहेवा खागी के (तातजी
 के०) हे पिताजी ! आप गुणवान अने समजु ततां (मुज के०) मने, अर्थात् आपनी आ बाल-
 कुमारिकाने (लाजतणी के०) शरमनी, अर्थात् जेथी हृदयमां अत्यंत शरम उपजे एवी (बात
 के०) वानां, अर्थात् आवा शरम जरेला वृत्तांतने आप (शुं पूजो नो ? के०) केम पूजो नो ? अ-
 र्थात् आवी शरमींदगी भरेली बात मने पूछवी, ए आप सरखा पूज्यपिताजीने खायक नथी.
 ॥ ७ ॥ केमके (पिता के०) मातापिता (जेहने के०) जेनी साथे अर्थात् ते धर्माग्नी माने

(પરળાવ કંઠ) પોતાના પુત્રાના હાથ કળાયે આપ (ગાય કંઠ) તને માત્ર ને મોખાની સાથે (કુલવદ્ કંઠ) કુલવધૂ અર્થાત્ ઇત્તમ કુલમાં જન્મેલી સ્ત્રી (પરળે કંઠ) પરમે છે. આર્થાત્ તે તર્નારની સાથે ને પોતાના જીવિતવર્ગન હાસની ગાંઠથી જોડાય છે. અને પત્ની મીને (જોડેને કંઠ) જે કોઈ કુટ્ટીન કન્યાનો (જિગમું કંઠ) જે કોઈ ભર્નારની સાથે, અર્થાત્ માનયિતાન્ પરળાવી આપેલા પૃથા ગમે તેવા તર્નારની સાથે (મંચંધ કંઠ) હાસમંચંધ અર્થાત્ નિરાદ્ (મંત્રે કંઠ) વાપ છે. અર્થાત્ જોડાય છે (તિળમું કંઠ) ને તર્નારની સાથે (પરમાસ કંઠ) પરમાસ મીડીને મંદે છે. અર્થાત્ પોતાના જીવિતવર્ગન તેજ ભર્નારની સાથે રહેને તે કુટ્ટીન કન્યા પોતાનો પરમાસ નિઃશ્ચ ચિત્તથી ચલાવે છે. ॥ ૭ ॥ યઢી (તાત કંઠ) પિતા, અર્થાત્ માતા અને પિતા (દુપ કંઠ) યુગ્મને, અર્થાત્ કોઈ પણ પ્રકારના કષ્ટને (ને કંઠ) અને (મુપ કંઠ) મુગ્મને (મું દે કંઠ) મું દેઈ શકે છે? અર્થાત્ માતા કે પિતામાંથી કોઈ પણ પોતાના સંતાનને મુગ્મ યુગ્મ દેઈ શકતાં નથી.

કરમ કરે સો હોય ॥ સુગુણ૦ ॥ જનક વિવાહે જે સુતા । નિમિત્તમાત્ર તે કોય ॥ સુગુણ૦ ॥ ૯ ॥
પરણાવી હોય પુત્રિકા । રાજાને ઉદ્ધાસ ॥ સુગુણ૦ ॥ પૂરવકરમેં પાપથી । તે વલી થાયે દાસ ॥ સુ-

પરંતુ (કમ્મ કે૦) કર્મ, પટલે પૂર્વ ભવમાં ઉપાર્જન કરેલાં કર્મો (કરે કે૦) જે કંઈ કરે છે,
(સો હોય કે૦) નેજ યાય છે, અર્થાત્ પૂર્વ જન્મમાં જે કંઈ શુભ અથવા અશુભ કર્મો પ્રાણી ૫ ઉ
પાર્જન કરેલાં હોય છે, તેને અનુસારે આ ભવમાં તે સુખ દુઃખનો જોગવનારો થાય છે. અને તેટ-
લામાટે (જે કોય કે૦) જે કોઈ (જનક કે૦) પિતા, અર્થાત્ માતાપિતા (સુતા કે૦) પુત્રીને,
અર્થાત્ પોતાની કન્યાને (વિવાહે કે૦) પરણાવે છે, પટલે તેણીના જે લગ્ન કરાવે છે, તેના સંવં-
ધમાં (તે નિમિત્તમાત્ર કે૦) તે માતાપિતા ફક્ત નિમિત્તમાત્રજ હોય છે. અર્થાત્ કન્યાયેં ઉપાર્જન
કરેલાં કર્મોને અનુસારે તેણીનો યોગ્યાયોગ્ય ભર્તારસાથે સંવંધ થાય છે, અને તેથી તે સુખ દુઃખ
જોગવે છે. અને તે લગ્ન કરાવી આપનારા માતા પિતા તો ફક્ત તેમાં એક નિમિત્તભૂતજ છે. ॥ ૯ ॥
વઝી (પુત્રિકા કે૦) જે પુત્રીને તેણીના માતાપિતાયે (ઉદ્ધાસ કે૦) ઉદ્ધાસથી, પટલે અત્યંત

દર્પે પૂર્વેક ઘળા ઘળા મહોત્સવથી (રાજાને કે૦) રાજાસાથે, અર્થાત્ દ્રવ્ય, દ્વારી, યોગ્યા આદિક
અનેક પ્રકારની સમૃદ્ધિવાળા મ્હોટા રાજાસાથે (પરણાવી દોય કે૦) સ્વપ્નસંપંથી જોનાવી દોય
(તે કે૦) તેજ રાજા, અર્થાત્ તેવા પ્રકારની સમૃદ્ધિવાળો મૃતિ (વહી કે૦) પણ (પૂર્વ કરમે
કે૦) પૂર્વે કરેલાં કર્મોને અનુસારે, અર્થાત્ પૂર્વે ગર્ભજન કરેલાં અશુભ કર્મોના ઉદયથી, તેમજ
(પાપથી કે૦) પોતે કરેલાં દિસાચાદિક મહાપાપના યોગથી (દાસ થાને કે૦) તેજ મહારુદ્ધિ-
વાળો રાજા બુદ્ધ ચાકર થાય છે, અર્થાત્ તેવો મહાન્ રાજા પણ અશુભ કર્મના ઉદયથી નિવારી-
સમ્બો રાંક થઈ જાય છે. ॥ ૧૦ ॥ વહી જે કન્યાને તેળીના માતપિતાયે (દારિદ્રિને મેઈ કે૦)
દગિદ્રીના ઘરમાં, અર્થાત્ ખનધાન્યથી રહિત પણ કોઈ દરિદ્રી માણસના કુટુંબમાં રહેલા (દીનને
કે૦) રાંકને અર્થાત્ ગરીબી અવસ્યાવાળા ભત્તારને (દીધી દોયે કે૦) આપી દોય, અર્થાત્ કોઈ
ખનહીન પણ ગરીબ ભત્તારસાથે પરણાવી દોય (તેઈ કે૦) તેજ કન્યા (પૂર્વ કે૦) પૂર્વે જન્મમાં

તેહ ॥ સુગુણ ॥ ૧૧ ॥ નૃપ કહે મુજ પરસાદથી । ચીર ઘરેણાં દેહ ॥ વઘ સુણ વલ્લહી ॥ સરસ
(કરેલાં કે०) ઉપાર્જન કરેલાં (કર્મથી કે०) શુભ કર્મોના ઉદયથી (રાણી થાયે કે०) પ્રૂપ-
તિની સ્ત્રી થાય છે, અર્થાત્ તેણીનો તે દરિદ્રી જતાર પણ પૂર્વે ઉપાર્જન કરેલાં શુભ કર્મોના ઉદ-
યથી રાજગદીનો માલીક થાય છે, અને તેથી તેને પરણેલી તે કન્યા પણ પોતાના શુભ કર્મોના
ઉદયથી તે રાજાની રાણી થઈ થકી અનેક પ્રકારની સમૃદ્ધિવાળા જોગવિલાસને ભોગવે છે. ॥ ૧૧ ॥
પુત્રીનાં એવાં વચનો સાંજલીને (નૃપ કે०) તે પ્રજાપાલ રાજા મનમાં અહંકાર લાવી (કહે કે०)
કહેવા લાગ્યો કે, અર્થાત્ પોતાની તે મયણાસુંદરી નામની પુત્રીને કહેવા લાગ્યો કે (વલ્લહી વઘ
કે०) હે મારી વહાલી પુત્રી (સુણ કે०) હું જે કહું તે તું સાંજલ ? અર્થાત્ હું જે વચનો તને
કહું, તે તું તારા હૃદયમાં ધારણ કર ? (મુજ કે०) મારા (પરસાદથી કે०) મહેરવાનીથી, અ-
ર્થાત્ તારાપર મારી મહેરવાની છે, તેથી જ તું (દેહ કે०) તારાં શરીરપર (ચીર કે०) વલ્લો, અ-
ર્થાત્ તારાપર મારી મહેરવાની માટે જાતે જાતે મલ્લોપવ રેગમી તથા સોનેરી વસ્ત્રોને, તથા (ઘરેણાં

गर्भ ॥ सुगुणः ॥ तातजी निज कृत कर्मधी । हुं पामी ए सर्व ॥ सुगुणः ॥ १३ ॥ कृतज्ञ रे रे कन्यकें ।
 तिमन भगवता दा । ना आपने गुणगुणु कहुं तु के (ए सर्व के०) आपे उपर जणवेखां वस्त्र,
 शानुपण भाजन विंगर ॥ १३ पदाथें । निज कृत कर्मधी के०) पूर्वजवमां उपाजन करेखां शुन
 कमाने अनुसारंज हुं पामी के० में प्राप्त कर्पां ठे, अर्थात् पूर्व जवमां जे कंद में शुभ कर्मों
 उपाजन करेखां ठे ते शुन कमाने अनुसारंज हुं ते सघळा वस्त्र आदिक उत्तम पदार्थों पामी हुं,
 आप नो फक्त तैमां निमित्तमात्र ज्ञां ॥ १३ ॥ पुत्रीना उपर वर्णवेखां वचनो सांभळीने (ताम
 के०) तेज वसते (कोपानुर के०) अत्यंत क्रोधायमान थयेखो ते प्रजापाल राजा (कहे के०)
 कहेवा लाग्यो के, अर्थात् पोताना ते मयणासुंदरी नामनी पुत्रीने कहेवा लाग्यो के (रेरे के०)
 थरेरे ! (कन्यके के०) तुं मारी पुत्री (कृतज्ञ के०) में करेखा उपकारने विसरी जनारी ठो. वळी
 (पापणी वळ के०) हे दुष्ट पुत्री ! (कहे के) तुं कहे के (ए सवि के०) या सघळी, अर्थात्
 उपर वर्णवेखी वस्त्र आदिक सर्व पदार्थोंनी (दोस्त के०) साहेबी (भोगवे के०) विलखी रही

તુમે જમરુપ ॥ મુગુણ૦ ॥ ૧૫ ॥ મયણા કહે ધિગધિગહો ! સાસ્રચીયા સહુ લોક ॥ નિગુણ નર
પૂરુ સમાન તો. અર્થાત્ જેનાપર આપ તુષ્ટમાન થાઉ, તેડને ફલપટ્ટકની પેઠે દ્રવ્ય દેહને અત્યંત
સમૃદ્ધિલાભ કરી આપો તો તથા (રૂઠા કે૦) રોપાયમાન થયાયકા, પટલે જેનાપર તમો ક્રોધિત
થાઉ તો, તેના પ્રતં તમે (જમરુપ કે૦) યમ સરીલા તો, અર્થાત્ યમરાજની પેઠે તેનો મૂલમાંથી
નિનાશ કરવાને પણ શક્તિવાન તો. ॥ ૧૫ ॥ (મયણા કે૦) તે મયણાસુંદરી નામની રાજકુમારિકા,
તે સત્તામદોના પૂર્વે રીતનાં અયુક્ત વચનો સાંજલીને (કહે કે૦) કહેવા લાગી કે (અહો ધિગ
ધિગ કે૦) અરે ધિક્કાર છે. ધિક્કાર છે આ સત્ય લોકોને ! (સહુ કે૦) સઘळा (લોક કે૦) લોકો,
અર્થાત્ આ દુનિયામાં રહેલા ઘણાલા સ્થાનો (સાસ્રચીયા કે૦) સાસ્રચુ હોય છે, અર્થાત્ જેના
તરફથી કિંચિત્ માત્ર પણ લાજ થાય છે, તેના અયુક્ત અને અન્યાયી કાર્યની પણ તેડે લાલચના
માર્ગે પ્રગંસા કરે છે. વલી (નર કે૦) તે લોકો (નિગુણ કે૦) નિર્ગુણી હોય છે, અર્થાત્ સત્ય
અસત્યનો તેડે વિચાર કરતા નથી, તેમજ (લોભીયા કે૦) મહાલોભી હોય છે, અર્થાત્ લોભમાં

[illegible]

જાણી ૧૧.૧ પણ અર્થાત્ મારાં કહેલાં વચનો મળ્ય હે, અને મારા પિતાજીનું કહેલાં વચનો અર્થાત્ ૧૧.૨ એમ પ્રત્યક્ષ રીતે જાણનાં તમારાં પણ (પ્રોફ કં.૦) પ્રોફટ, અર્થાત્ નફામાં (માલ ૧૧.૩) પાતાના માલ પુરતાં હે. અર્થાત્ કલ્પ આપને મીતું લગાવ્યા માટે આ મુશામતીઆ વિધાને કલ્પ ૧૧.૪ ની માયાં આપની મુશામતજ કરે છે. ॥ ૧૬ ॥ એમ કરીને લેખીનું પોતાના જે નવાં અર્થાત્ મારાં માટે જે કોઈ મ્યામી (રુચે કં.૦) પસંદ પડે (તે કં.૦) તે નર્તરિને, અર્થાત્ બન આદિકર્મી મુળયાન અચયા નિર્ણુખી જે કોઈ પુરુષ આપને પસંદ પડે તેને (આખી કં.૦) પારીને (પરખાયાં? કં.૦) મને પરખારી આપો? અર્થાત્ લેવા મર્તરિની સાથે મારાં હમ કરાવી

॥ ૧૭ ॥ નાત જ્યને નનુજાનળા । પ સવાદની ઠાણ ॥ મુગુણ૦ ॥ ચોથી
૭૮ ગમાણ ॥ મગુણ ॥ ૧૦ ॥ સર્વ ગાથા ૬૮ ॥

શ્યાપા । જ્યને નિમગુણ વળ કે૦ કદાચ આંપ પરણવેલો તે તતાર સર્વ પ્રકારના ગુણોથી રહિત
હાજ નાપળ ગુણ ૧૦ । ગુણવાન અર્થાત્ સર્વ ગુણોવડે સંપદ (ધાસે કે૦) થઈ પડશે, અર્થાત્
મે જા પુર્વે મવસા શુભ કર્મો ઉપાજન કરંસા દોશે, તો તેના ઉદયથી મારો તે નિર્ગુણી તતાર
વળ સર્વ ગુણાર્થ; મવસ ૫૬ જડો જ્યને એ રીતે (માહરે કે૦) મને તો (કરમ કે૦) પૂર્વે કરેલાં
કર્મોજ પ્રમાણ ૧૦ । પ્રમાણભૂત છે. અર્થાત્ મને તો મારાં કર્મોપરજ સંપૂર્ણ ચરહસો છે. ॥૧૭॥
(એ કે૦) એવા રીતે । નાત જ્યને તનુજાનળા કે૦) પિતા જ્યને પુત્રી વચેના, અર્થાત્ તે પ્રજા-
પાણ ગાજા જ્યને મવણામુંદરી નામની તેની પુત્રી વચે પયેલા (સંવાદની કે૦) વિવાદની, પટલે તેને
પલે વચે પરસ્પર ગ્યંયેલા વિવાદના ઘટાંતવાઢી (પદ કે૦) આ (રસાણ કે૦) રસવાઢી, અર્થાત્
જે સંભળવામાં ધોતાજનોને જ્યાંદ ઉપજે પથી (ચોથી ઢાલ કે૦) આ રાસની ચોથી ઢાલ

धार ॥ १ ॥ घृतसुं सौंध्यो अग्नि जिम । धम्हक्किं त्यों राय ॥ रोपातुर दल परिवर्यो । रयवाडी नव जाय ॥ २ ॥ पुर वाहिर आद्यो जिके । राजपंथमां जाम ॥ दूरथकी रज ऊमती । देखी पूठे ताम ॥ ३ ॥

घृतथी (सौंध्यो के०) सौंचायेलो, अर्थात् जेमां घृत रेडेबुं होय एवो (अग्नि के०) वहि, अर्थात् काष्ट आदिकथी मळगावेलो अग्नि (जिम के०) जेवी रीते अत्यंत जाज्वल्यमान थइ भन्को लेइ उठे ते (त्यों के०) नेवी गीते (राय के०) राजा; अर्थात् ते प्रजापाल राजा (धम्हक्किं के०) क्रोधथी अत्यंत जाज्वल्यमान थयो. तथा (रोपातुर के०) एवी रीते अतिशय क्रोधायमान थयेलो ते प्रजापाल राजा (दलपगिचर्यो के०) लश्करना परिवारवालो, अर्थात् लश्करना सीपाइउठे वडे वीटायोथको (रयवामी के०) राजपाटिका साटे; अर्थात् घोना खेलववा साटे (जाय के०) जानो हवो. ॥ २ ॥ (जिके के०) हवे ते प्रजापाल राजा घोडेस्वार थयो थको (पुर वाहिर के०) नगरीनी बहार, अर्थात् ते उज्जयनी नगरीथी बहार मेदानमां (जाम के०) जेटखामां (आव्यो के०) आधी पर्होच्यो (ताम के०) तेखामां, अर्थात् ते वखते (राजपंथमां के०) राज मार्गमां,

॥ દાસ ॥ ૫ મી ॥ હાણ ધાંભનકે ઓઢરે । મુજ લેલત કાંકરં મારીરે ॥ ૫ દેશી ॥ યથયા-
 કીકા કરી ઘરે ચારીયો ॥ ૫ દેશી ॥ કહો કૃણ ૫ યાવે થતે । મંત્રીસર સુવિચારીરે ॥ કહો ॥
 અર્થાંત તે ગજા જે માર્ગે ધડને જતો હતો, તે માર્ગની સામેના ત્રાગમાં (દુરયકી કે૦) દુરગી,
 અર્થાંત ચોંટું નેંટુંથી (રજ કે૦) પૂર્ણીને (જન્મતી કે૦) હઝલતી, અર્થાંત હુંચે આકાશમાં
 ઝરુર્ની (દેશી કે૦) જોડને, અર્થાંત નિદાહીને (પૂટે કે૦) પોતાના મંબીને નીચે જાણાહ્યા
 મુજબ પુત્રવા સાગ્યો. ॥ ૩ ॥

હવે તે પ્રજાપાલ રાજા પોતાના મંત્રીને પૂટે છે કે (મંત્રીસર કે૦) હે મંત્રીશ્વર (સુવિચારીરે
 કે૦) માર્ગી રીતે વિચાર કરીને, અર્થાંત તમાગ હૃદયમાં હત્તમ પ્રકારે વિચાર કરીને (કહો કે૦)
 તમો મને કહો કે (૫ કે૦) આ આપણા માર્ગની સન્મુલ (કૃણ યાવે થતે કે૦) કોણ
 આંચે છે, અર્થાંત આપણા આ માર્ગની સન્મુલ પૂલ્લ જન્મતી હોવાથી જાણાય છે કે, સામેથી મનુ-
 બ્યાંનો કોઈ મદોદો મમુદાય આંચે છે, પરંતુ તે મનુબ્યો કોણ છે? તે સંવંધિ તપાસ કરીને મને

आवे ठे कुष्टीनुं पेनुं । प्रनुजी ए इण ठारीरे ॥ कद्दो कुण० ॥ १ ॥ ए दुष्टी नर सातसें । मिळि-
आ ठे इणमांहीरे ॥ उंवरनामें एक कीउ । राणो तेणे उगांहीरे ॥ एतो ते आवे अठे । राजेसर
तेनुं वृत्तांत कद्दो ? राजाना गचां वचनो सांभळोने ते मंत्रीश्वर ते लोकोना वृत्तांतने जाणतो
होवार्थी कद्दवा लाग्यो कं (प्रनुजी के०) हे स्वामी ! (ए के०) आ आपणा मार्गनी सन्मुख
जे आ देखाय ठे. ते (कुष्टीनुं के०) कुष्टीलोकोनुं अर्थात् जेउने कुष्ट रोग थयेलो ठे, एवा लोकोनुं
(पेहुं के०) टोळुं. अर्थात् तेवा कुष्टी लोकोनो एकठो मळेळो समुदाय (इण ठारीरे के०) आ जगोए
(आचेंठे के०) आपणी सामे आपणने मळवा माटे आवे ठे. ॥ १ ॥ (इणमांहीरे के०) एनी
अंदर, अर्थात् मनुष्योना आ समुदायनी अंदर (ए के०) आ सधळा मळीने (सातसें. के०)
सातसोनी संख्यावाळा (कुष्टी नर के०) कोढीआ लोको, अर्थात् जेउने कोढनो रोग लागु पडेळो
ठे, एवा ते मनुष्यो (मिळिआ ठे के०) मळ्या ठे, अर्थात् एकठा थया ठे. वळी (तेणे के०)
कुष्टीउना ते समुदाये मळीने (उगांहीरे के०) उरसाह पूर्वक, अर्थात् पोताना इत्यंत

ते जाचे ते जीवारीरे ॥ ततो० ॥ ३ ॥ एम सुणी राजा चलयो । बीजे मारग ज्यारेरे ॥ तेह पण
 वासना नावदानु ठव धागण करी ग्यां ठे. बळी ते उंवराणाए (वेसर के०) वेसर उपर, अर्थात्
 मद्यर नामना बापगां प्राणीपर । असवारी करी के०) स्वारी करी ठे, अर्थात् खचरपर स्वार थयो-
 पको ते उंवराणां चासुं ठे. बळी ते उंवराणां (नगरनगरनां के०) गामेगामना, अर्थात् दरेक
 शहरना (नृपकन्ह के०) राजा पासे जइने (जीखारीरे के०) जीखारीनी पेते, अर्थात् कोइ
 पाचक जिभुकनीपेते (जाचेते के०) मागतो फरे ते, अर्थात् पोताने जोइती वस्तुले मागीने
 पोताना ते टोळानो निर्वाह चलावे ठे. ॥ ३ ॥ (एम के०) एवी रीते, अर्थात् मंत्रीए कहेखां
 वननोने (सुणी के०) सांजखीने (ज्यारेरे के०) जेवामां (राजा के०) ते प्रजापाल राजा (बीजे
 मारग के०) बीजा मारगमां, अर्थात् पोते जे मार्गे चालतो हतो, ते मार्गने तजी दइने
 अन्य मार्गमां (चाह्यो के०) चालवा खाग्यो (ज्यारेरे के०) ते वखते (तेह के०) ते (कुष्टीनो
 के०) कोष्टीयाज्ञेनो (दोखो पण के०) समदाय पण (तिण दिस के०) ते दिशानरफ अर्थात् राजा

— —

॥ ૩ ॥ માલવપતિ ન કરે કદી । પ્રારથનાનો જંગ ॥ અમેં પહ્લી તારી સુણી । ચિહું દિશિ કીરત

(કન્યા યો કે૦) તેને પરણવા માટે કોઈ એક કુમારિકા આપો ? ॥ ૨ ॥ વઢી હે માલવપતિ !
(તુમેં કે૦) આપ (સામટાં કે૦) જરથાંબ, અર્થાત્ પારવિનાનાં (સોના રુપાં) સ્વર્ણ તથા
રુપાં આદિક (જે કે૦) જે કંઈ (દાન દેવો કે૦) દાન તરીકે અમને આપો (તિણસું કે૦)
તે સોના રુપાં આદિકનું (કો કે૦) કંઈપણ (કામ કે૦) પ્રયોજન (નહીં છે કે૦) અમોને નથી,
અર્થાત્ અમોને આપનાં તે સોના રુપાં આદિકના દાનની કંઈ પણ જરૂર નથી. પરંતુ (પટસું કે૦)
મારા કહેવા મુજબજ અમોને (માન કે૦) સન્માન આપ (દીજેં કે૦) દેજો, અર્થાત્ અમારા
તે રાજાને એક કન્યા આપવા પૂર્વક અમારો આપ સત્કાર કરજો. ॥ ૩ ॥ વઢી (માલવપતિ કે૦)
માલવદેશનો રાજા (કદી કે૦) કદાપિ પણ, અર્થાત્ ગમે તેમ થાય તોપણ (પ્રારથનાનો કે૦)
યાચનાનો (જંગ ન કરે કે૦) જંગ કરતો નથી, અર્થાત્ જે કોઈ યાચક તેની પાસે જઈને જે
કંઈ પદાર્થ માગે છે, તે સર્વ આપીને તેની ધાંઝા સંપૂર્ણ કરે છે, પરંતુ તેને કદાપિ પણ તિરાશ કરીને

■

■

■

साहमो ए वर कुष्टी आण्यो ॥ तुज जाग्यें मल्यो भरतार । वररे वर तुं म कर विचार ॥ ४ ॥ कहे
 उंवरने ए तुज आपी । सुख विलस तुं राणी थापी ॥ तव उंवर कहे सुण महाराज । अणजुयुतुं
 आप्यो ठे, अर्थात् तारां दुष्कर्मोंने लीधेज आवी उजो ठे, अने एवी रीते (तुज के०) तारा
 (जाग्यें के०) दुष्कर्मना योगथी तने (वरतार के०) आ उंवर नामनो कुष्टी स्वामी (मल्यो के०)
 प्राप्त थयो ठे, माटे (तुं के०) तुं (वररे वर के०) आ कुष्टी चर्तारने तुरतज तारा स्वामी तरीके
 स्वीकारी ले ? अने तेना संबंधमां हवे तुं (विचार म कर के०) जरा पण विचार न कर ? अर्थात्
 आ कुष्टीने हुं कम परणुं ? ते संबंधि हवे तुं विलकुल विचार कर नही. ॥ ४ ॥ एवी रीते पोतानी
 ते मयणासुंदरी नामनी पुत्रीने कहा वाद कोषायमान थयेलो ते प्रजापास राजा (उंवरने के०)
 कुष्टी एवा ते उंवरराणाने (कहे के०) कहेवा लाग्यो के, हे उंवरराणा ! (ए के०) आ मारी
 मयणासुंदरी नामनी पुत्रीने (तुज के०) तने (आपी के०) हुं आपुं तुं, अर्थात् तने परणानुं तुं
 अने तेची हवे (तुं के०) तुं (राणी आपी के०) मारी ते पुत्रीने पोतानी राणी तरीके दयावीने

निणसाकी थाही। पाप बली ते वुडुं क्यांदि ॥ ६ ॥ दासीनी तनुजा के दासी। ते आपो करो
हुं थद। नोगवीं रखां तुं. थने बली (थाहीं के०) था नवमां पण (वनिताभव के०) था
म्रीना जन्मारां. अधातु था मयणामुदगी नामनी तारी पुत्रीनो जन्मारो (विणसाडी के०) वगा-
रीने अर्थात् माग समागमर्थी तैणीने पण कुष्टी वनावीने (पाप के०) जे दुष्कर्मने हुं उपार्जन
करूं. ते के०) ते दुष्कर्मने अर्थात् ते संबंधि उत्पन्न गयेलां पापने (बली के०) पातुं (क्यांदि
के०. क्यां (वुडुं के०) हुं करूं? अर्थात् बली पातुं था नवुं पाप उपार्जन करीने तेथी हुं शीरीते
मुक्त थद शकूं? ॥ ६ ॥ मांट हे गजन्! (दासीनी के०) आपनी कोइ चाकरमीनी (तनुजा
के०) पुत्री (के० के०) अथवा (दासी के०) कोइ दासी, अर्थात् कोइ चाकरमी होय (ते के०)
तेणीने (आपो के०) मारी साथे परणावो? अर्थात् आपनी कोइ दासी आदिकनी साथे मारां
सप्त करावी आपो? थने एवी रीते (विमासी के०) विचारीने, अर्थात् था संबंधि आपना
हृदयमां सारी रीते विचार करीने आप (काम के०) था कार्य (करो के०) करो? अर्थात् आप

आनी ममता वचापु आयुक्त काम करो नहीं. वही (गुण नाण के०) गुणोपजे करीने देदीप्यमान एवा सूर्य

आनी 'आप' आगे १०) मने कोट कथा आप गो, (अथवा के०) अथवा (आगे के०) न गो,

ने 'आ' मने १० कथा आपा अथवा न आपो, तेनी मने कंदेद

अथवा 'आ' मने १० विदाय आने नुं, अर्थात् चालो जाणे नुं ;

ने 'आ' मने १० ॥ १ ॥ मने ने गुंयगमाने लीची चाट्या जगानी नेगारी करतो

ने 'आ' मने १० ॥ १ ॥ मने (कहे १०) तेने कहेवा साधो के (गुंयर के०) हे

ने 'आ' मने १० ॥ १ ॥ मने (कहे १०) मयणासुंदरी नामनी मारी पुत्री (करमने के०)

ने 'आ' मने १० ॥ १ ॥ मने (कहे १०) याद करीने, अर्थात् कर्मना संबंधनेज बोताना

मं भवा ने पाना कर्मनुंज माहात्म्य माने नुं. (तो के०) तेदसा माटे, अर्थात् तेणीना सेवा

ने 'आ' मने १० ॥ १ ॥ मने (कहे १०) तेदसा माटे, अर्थात् तेणीना सेवा

ने 'आ' मने १० ॥ १ ॥ मने (कहे १०) तेदसा माटे, अर्थात् तेणीना सेवा

ने 'आ' मने १० ॥ १ ॥ मने (कहे १०) तेदसा माटे, अर्थात् तेणीना सेवा

ने 'आ' मने १० ॥ १ ॥ मने (कहे १०) तेदसा माटे, अर्थात् तेणीना सेवा

नुसरी । उते वंस एगने मसरी ॥ तो एहमां कोइनो नथी बंक । म कर विचारतुं हे निस्संक
 ॥ ७ ॥ मगल दर । ५म सुर्णने चार्ण । विवाह सगननी बेला जाणी ॥ थोंपे ऊजी ग्रहो तस

दत्तवाद्यर्थ। अःमा ६० आ हायसां, अर्थात् नारा सरस्वा कुट्टि साथे तेणीने परणाववासां
(कोट्टो १०) कःइतो पण, अर्थात् मारो पण (चंक के०) अपराध (नथी के०) नथी, अर्थात्
तेर्णेने श्यावी रीति नार्गी साथे परणाववासां मारो खेस मात्र दोष नथी. माटे हवे (तुं के०) तुं
(निनाग म कर १०) कंड पण निनाग कर नहि, अर्थात् आ कार्य माटे तुं ताग हृदयमां खेस
मात्र पण निनाग न कर. थने (निस्मंक के०) शंका राख्याविना, अर्थात् मनमां कोइपण प्रकारनी
देहेइत राख्याविना (खे के०) तेणीने स्वीकारी खे? अर्थात् तारी स्त्री तरीके तेणीनो तुं थंगी-
कार करी खे? ॥ ७ ॥ हवे (इम के०) एवी रीतनां (वाणी के०) पोताना पिताये कहेखां
वननेने (मुणी के०) सांभळीने (मयणासुंदरी के०) ते मयणासुंदरी नागनी राजकुमारिका
(निनाग लगननी के०) पोतानां छप माटे उचिंत एवी (खेखा के०) अयसरने (जाणी के०)

परिवार ॥ हाद्वारव करे शोक नरेई । दश अंगुली मुखमांहें देई ॥ १० ॥ रुदन करे विलंपे विल-
मंजस के०) अनुचित, अर्थात् ते प्रजापाल राजानां एवी रीतनां नासायकीभरेखां कार्यने (देखी
के०) जोइने (मातुव के०) ते मयणासुंदरीनो मामो तथा (मातादिक के०) तेणीनी माता
आदिक (परिवार के०) सघळो परिवार, अर्थात् तेणीना सघळा सगाव्हालाउ (शोक नरेई के०)
दिलगिर थयायका, अर्थात् पोताना हृदयमां थयेखी अत्यंत दिलगिरिथी दुःखित थयायका
(मुखमांहें के०) पोताना मुखउपर (दश अंगुली के०) पोतानी दशे आंगळीउने (देई के०)
स्थापीने, अर्थात् अनिशय आश्चर्यसहित शोक दर्शवीने (हाद्वारव के०) हाहाकार (करे के०)
करवा लाग्या, अर्थात् करुणास्वरथी पोकार करवा लाग्या. ॥ १० ॥ वळी ते समये (विलखाणी
के०) अतिशय शोकथी चावरी वनेत्री, तथा (मुखशशि के०) पोताना मुखरूपी चंद्रपर (शो-
कांत्रे के०) दिलगिरिरूपी वादळांउथी (नवरणी के०) उवायेखी, अर्थात् जेणीनो मुखरूपी चंद्र
नोकरुपी दाहयंत्रेथी गच्छादित थडः एांखो पन्नी गयेखो ते एवी, ते मयणासुंदरीनी माता

गानी । मुख्यशः शोकार्थे उच्यते ॥ तोपण नृपनो कोपं खगारं । उत्तरीउ नही मान विकार ॥ ११ ॥ हवे मयणा सेई उंचरगणो । चढी वेसर त्यांथी उजाणो ॥ मारग जातो जन कहे केई ।

(रुदन के०) रुदया लागी, अर्थात् आंगोमां अश्रुउ लायो रुदन करवा लागी, तेमज (विलंप के०) विलाप करवा लागी, अर्थात् अनेक प्रकारना शोकगर्नित शब्दोचडे विलाप करवा लागी । तोपण के०) पर्वी रीते पोतानी गणीने विलाप करती जोया वतां पण (मानविकार के०) अहंकारना विकाग्याळो, अर्थात् अजिमाने लीधे विरुत पामेलो एवो (नृपनो कोप के०) गजानो कोप पटसे ते प्रजापाल गजाने उपजेखो गुस्सो (खगार के०) जरा पण (उत्तरीउ नही के०) जांन थयो नही, अर्थात् ते अजिमानो राजानो रोप विलकुल नाबुद थयो नही । ॥ ११ ॥ हवे के०) ते वाग पर्वी (उंचरगणो के०) कृष्टिना टोळांनो उपरी एवो ते उंचर नामनो गणो । मयणा के०) मयणासुंदरीने, अर्थात् प्रजापाल राजानी ते मयणासुंदरी नामनी राजकुमारिकाने (लई के०) पोतानी साथे लईने, तथा (वेसर के०) खचरपर (चढी के०)

ચેલી કે૦) દાહની ચેલનીને (જ્યારે કે૦) ભેરના ધુદ્ધ વૃદ્ધસાથે (લગાની કે૦) જોની દીધી
તે. અર્થાત મધુર ડાહ્યવૃદ્ધી. કે જે મુંદર મંદપર ચમાવવા લાયક છે, તેવી તે દાહ્યવૃદ્ધીને ભેર
મગ્ધા : ૬ વદ્ધપર ચમાવવા જેવું આ રાજાળ કર્યું છે. વઢી (નાગવેલી કે૦) નાગરવેલને
(કરીર વ૦) વચ્ચે નામના કાંટાવાળાં વૃદ્ધપર ચમાવવા સરખું આ રાજાળ કર્યું છે, અર્થાત જેમ
કોમળ નાગરવેલને કાંટાવાળાં કંચેર વૃદ્ધપર ચમાવવાથી તે ત્રિત્રિત્ર યદ જાય છે, તેમ આ
જાડે વઢી (મરુતમણિ કે૦) પળ આવા કુટિના સંયોગથી રોગઘ્યાકૃત્ર યદ છુરી છુરીને મરી
દેવકી ધાતુમાં (જમાર્ચી કે૦) મદામૂલ્યવાન પૃથ્વાં નીલમમણિને (પીતલમું કે૦) પીતલ સરખી
નિર્બુદ્ધિ માળમ મુવર્ણમાં જમ્બા લાયક મદામૂલ્યવાન પૃથ્વાં નીલમમણિને પીતલની ઘીંટીમાં
જડાંચે. તેમ આ રાજાળ પણ આપું આ યજ્ઞઘટતું કાર્ય કર્યું છે. ॥ ૧૩ ॥ થને તેટલા માટે (પદ

અવિચારિમાં પહ શિરોમણી ॥ ઉપાધ્યાયને નિંદે કોઈ । નિંદે જન જિનધરમને કોઈ ॥ ૧૪ ॥

નરપતિ કે૦) આ પ્રજાપાલ રાજા (મૂર્ખમાં કે૦) બુદ્ધિહીન માણસોમાં (શિરોમણિ કે૦) મુકુટમમાન તે, અર્થાત્ આ રાજા જ્વેશ્વર મૂર્ખનો સરદાર છે, તેમજ (અવિચારિમાં કે૦) વગર વિચાર્યું કામ કરનારા માણસોનો પણ (શિરોમણિ કે૦) નાયક છે, અર્થાત્ સર્વથા પ્રકારે તે અકલ્પહીન તે, વઝી (કાંડ જન કે૦) કોઈ કોઈ માણસો તો (ઉપાધ્યાયને કે૦) તે મયણા મુંદગીના વિદ્યાગુરુને, અર્થાત્ તેનીને અભ્યાસ કરાવનારા શિક્ષકને (નિંદે કે૦) વઘોડે છે, અર્થાત્ તે શિક્ષકે આ કુમાર્ગકાને હુલવાદ કરતાં શિલ્પચું લાગે છે, માટે તેનીના ઉપાધ્યાયને પણ ધિક્કાર છે, એમ કહી તેની નિંદા કરે છે, તેમજ (કોઈ કે૦) કોઈ કોઈ મિથ્યાત્વી માણસો તો (જિનધરમને કે૦) જિનેશ્વર પ્રત્યુગ્ પ્રરૂપેલા નિર્મલ જૈનધર્મને પણ (નિંદે કે૦) વગોવે છે, અર્થાત્ તે મિથ્યાત્વીને એવો વકવાદ કરે છે કે, થરે! જૈનધર્મનું શિક્ષણજ પચું વિપરીત છે, કે જેને હોથે આ ચિચાગી કન્યાના આવા હાલ થયા! ॥ ૧૪ ॥ વઝી (નેત્રા કે૦) કેટલાક (જન

(દવે કે૦) ત્યારપછી (મૃધવ કે૦) રાજા, અર્થાત્ તે પ્રજાપાત્ર રાજા (જોશીને કે૦)

અર્ચોનિપ ગામ્રના જાણકાર પ્યા કોડક પંક્તિને ઘોલાવીને (ઉદાર કે૦) અતિશય શ્રેષ્ઠ (લગન કે૦)
પરણવાનો મમય (પુત્ર કે૦) પુત્રવા લાગ્યો કે, હે જોશીમહારાજ ! (મુગ્ધસુંદરી કે૦) મારી આ
મુગ્ધસુંદરી નામની ઘટાળી પુત્રીને (પરણાવીયેં કે૦) મારે પરણાવવી છે, તો તે માટે (શ્રીકાર કે૦)
અત્યંત શ્રેષ્ઠ (ઘેલા કે૦) લગ્નનો મમય (કહ્યો કે૦) કહી વતાવો ? અર્થાત્ શુભ ગ્રહ આદિકના
મંત્રાનો ? ॥ ૧ ॥ તે માંત્રો તે જોશીમહારાજ પણ પંચાંગ નિમિત્ત જોઈ પ્રજાપાત્રરાજાને કહેવા
લાગ્યો કે (જિણવાર કે૦) જે વેલાયે, અર્થાત્ જે સમયે (મયણાંયેં કે૦) તમારી પુત્રી મયણા-
સુંદરીયેં (કુટીનણો કે૦) કુપ્તગેગથી વીક્ત થયેલા પવા તે ઊંઘરાણાનો (કર કે૦) હાથ
(ઘટીત કે૦) પોતાના હાથ સાથે મેલવ્યો, અર્થાત્ જે સમયે તે મયણાસુંદરીયેં તે ઊંઘરાણાસાથે

माणिक मोती घणां । हीरा नवसर द्वार ॥ आपे हाथमूकामर्णे । गज रथने तुलार ॥ ५ ॥

राजाण (हाथमूकामर्णे के०) हस्तमोचन समये, अर्थात् ते वरकन्याना हथीवाळांमां
पन्यादान वसंत तेणीने (घणां के०) विविध प्रकारनां अर्थात् जातेजातनां (मणि के०) नीलम
श्वादिक (माणिक के०) माणिकजातिनां रत्नो, तथा (मोती के०) मुक्ताफल (हीरा के०)
हीरा नामनां रत्नो, तथा (नवसर द्वार के०) नवसरो द्वार, अर्थात् रत्नजम्बित जूदी जूदी नव
माळार्जुनो द्वार, तेमज (गज के०) हाथी (रथ के०) रथ (ने के०) अने (तुलार के०)
घोणा विंगेरे (आपे के०) आप्या. अर्थात् तेणीने कन्यादानमां घणी घणी किमती वस्तुले ते
प्रजापाल राजाण आपी. ॥ ५ ॥

(हवे के०) ल्यास्पत्री पवी रीते (वीवाहनी के०) परणवानी, अर्थात् परणती वसंत अ-
वस्य करवा लापक पवी सर्व प्रकारनी (करणी के०) विधि (करी के०) करीने; अर्थात् समाप्त
करीने (चन्द्रिगल के०) ते अरिदमन नामनो राजकुमार (घरणी के०) पोतानी ते स्त्रीने,

माणिक मोती घणां । हीरा नवसर द्वार ॥ आपे हाथमूकामर्णे । गज रथने तुखार ॥ ५ ॥

राजाए (हाथमूकामर्णे के०) हस्तमोचन समये, अर्थात् ते वरकन्याना हथीचाळामां वन्यादान वचते तेणीने (घणां के०) विविध प्रकारनां अर्थात् जातेजातनां (मणि के०) नीलम आदिक (माणिक के०) माणिकजातिनां रत्नो, तथा (मोती के०) मुक्ताफल (हीरा के०) हीरा नामनां रत्नो, तथा (नवसर द्वार के०) नवसरो द्वार, अर्थात् रत्नजम्बित जूदी जूदी नव माळारुनो द्वार, तेमज (गज के०) हाथी (रथ के०) रथ (ने के०) अने (तुखार के०) घोडा चिगेरे (आपे के०) आप्या. अर्थात् तेणीने कन्यादानमां घणी घणी किमती वस्तुने ते प्रजापाल राजाए आपी. ॥ ५ ॥

(हवे के०) ह्यारपणी एवी रीते (वीजादनी के०) परणवानी, अर्थात् परणती वचते अवश्य करवा लायक एवी सर्व प्रकारनी (करणी के०) विधि (करी के०) करीने; अर्थात् समाप्त करीते (अग्निगन के०) ते अग्निदमन नामनो राजकुमार (घरणी के०) पोतानी ते स्त्रीने,

॥ अस्मिन् पुरा ॥ अस्मिन् ॥

॥ अम० ॥ निम्न० ॥ शिवधाम प्रशंस काये । काइ आचारजन काये ।

के० प० ॥ १॥ जोड़ी के०) वगन्यानी जोमी (सरखी के०) सर्व प्रकारे खामी बिनानी
 ने० अ० ॥ २॥ वगन्यानी जोमीमां रूप वय आदिक संबंधि कोइपण वाचतनी जगपण खामी
 ने० ॥ ३॥ कोइ कोइ माणसो तो (पिताने के०) तेणीना पिताने, अर्थात्
 ने० ॥ ४॥ निश गवा ने प्रनापाल गजाने (परशंसे के०) बखाणे ठे, अर्थात् अहो ! पोतानी
 पुरी बहनी मांड तेण अतिशय मुदरवर शोधी कहाड्यो ठे, एवी रीतनी तेनी प्रशंसा करे ठे.
 बहनी बहनी मांड तेण नानाने के०) ते सुरसुंदरीनी मातानी पण तेजीज रीते प्रशंसा करे ठे.
 बहनी कोइ के०) कोइक दोको (मुनाने के०) ते सुरसुंदरी नामनी राजकुमारिकानी पण प्रशंसा
 करेठे. अर्थात् अहो ! ते कुमारिका कवी चतुर ठे ! के जेणीप पोताना पितानी आइतनुं सारी
 रीते परिपालन कर्यु ! एवी रीते तेणीनां बखाण करे ठे, बळी (कोप के०) कोइ कोइ माणसो तो

करेंगे. अर्थात् अद्वा! ते कुमारिका कवी चतुर ठे! क जणाए पातना पसना करे. कोइ कोइ माणसो तो
रीते परिगलन कर्यु! पद्मी रीते तेणीनां बखान करे ठे, बळी (कोय के०) कोइ कोइ माणसो तो

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

સુણ૦ ॥ સુંદરી૦ ॥ તું વય૦ ॥ કુટ્ટીમાં રહેતાં કાંઈ । નહીં ગુણ તુજને દણ ઠાડ ॥ લાલ સુણ૦ ॥
સુંદરી૦ ॥ તું વર૦ ॥ ૬ ॥ કુંસંગીસંગ જો કીજે । તો નિજગુણ પણ હારીજે ॥ લાલ સુણ૦ ॥

કે૦) દહે પત્ની ગઈ છે, અર્થાત્ દહે રાત્રિનો ઘોર અંધકાર ઘ્યાપી ગયો છે, માટે તને અહીંથી જતાં પણ કોઈ જોડ શકશે નહીં. માટે તું ચાલી જા? એમ અહીં કહેવાનો જાવાર્થ છે. તેમજ (યૌવનફલ કે૦) તારી યુવાવસ્થાનું ફલ (સે કે૦) પ્રદાન કર? અર્થાત્ કોઈ બીજા સુંદર (જર્તારસાથે રહી તેની સાથે તું જોગવિલાસ કર? વઢી (દણ ઠાડ કે૦) આ જગોણ, અર્થાત્ જર્તારસાથે રહી તેની સાથે તું જોગવિલાસ કર? વઢી (રહેતાં કે૦) વસવાથી (તુજને આ મારાં સ્થાનકમાં (કુટ્ટીમાં કે૦) કુટ્ટી લોકોના સમુદાયમાં (રહેતાં કે૦) વસવાથી (તુજને કે૦) તને (કાંઈ કે૦) કોઈપણ પ્રકારનો (ગુણ નહીં કે૦) ફાયદો થશે નહીં, અર્થાત્ આ કુટ્ટીના ટોળાંમાં મારી સાથે રહેવાથી તને કંઈ પણ લાભ થનાર નથી. ॥ ૬ ॥ વઢી (કુંસંગીસંગ કે૦) નફશાનકારક માણસોની સોબત (જો કીજે કે૦) જો કરીયે, અર્થાત્ મારા સરલા કુટ્ટીની

सुंदरी० ॥ नुं पय० ॥ कुष्टीनो संग जो कीधी । तो में पण ए टस स्त्रीधो ॥ लाज गुण० ॥ सुंदरी० ॥
नुं पय० ॥ ७ ॥ इस वयण सुणीने मयणा । घोळी भरी आसु मयणा ॥ गुण स्वामी ॥ जीवन

रूप, योगन आदिक सर्व गुणोने पण (दाहीजे के०) तुं गुमावी नैश, अर्थात् मारी सोयराची तारा
(कुष्टीना के०) आ रुष्ट गोगाभी नीडिन एया लोकोना समुदायनो (संग के०) जो (में पण के०) में पण
के०) कयाँ, अर्थात् जो में पण आ कुष्टीना समुदायनी सोयत करी (तो के०) तो (ए के०)
आ (संस के०) फस (स्त्रीधो के०) प्राप्त कर्तु, अर्थात् मने पण कोठनो ते चेपी रोग प्राप्त थयो.
॥ ७ ॥ (इस के०) एधी गीनना पोताना स्वामी एया ते उंयराराना मुखची पोसायेखां (वयण
के०) वयनोने (सुणीने के०) सांनळीने (मयणा के०) ते मयणा सुंदरी नामनी राजपुत्री
(नयणा के०) आलोमां (आसु के०) अश्रुधारा (नरी के०) लावीने, अर्थात् पोतानी आलो-
माभी अश्रुननी जलधारा वारुतीपकी (बोली के०) पोसवा स्वामी, अर्थात् पोताना स्वामी

सुखदाइ तुम स्वामी । नर बीजा जाई सुण स्वामी ॥ खांस सुण ॥ सुंदरी ॥ तुं वय ॥ ७ ॥
महिलानो जनम विशेषे । शीयखेसुं लागे देखे ॥ खाल सुण ॥ जीवन ॥ नर ॥ शीयखविहूणी
एवा ते उंचरणाप्रते गनदकंठे कहेवा लागी के, (स्वामी के ०) हे स्वामीनाथ ! अर्थात् हे
मारा प्राणप्रिय वल्लभ ! (मुण के ०) हुं जे कहुं ते आप सांजळो ? (तुम के ०) तमोज (जीवन
के ०) ठेक जीवितपर्यंत, अर्थात् जहां सुधी हुं जीबुं त्यां सुधी (सुखदाइ के ०) सुखने देवावाळा,
अर्थात् इंद्रियोना विषयो संबंधि सर्व प्रकारनां सुखोने आपनारा (स्वामी के ०) मारा चर्तार ठो,
अर्थात् मारा प्राणप्रिय वल्लभ ठो. अने (बीजा के ०) आपशिवायना अन्य (नर के ०) पुरुषो
(जाई के ०) मारे जाइ समान ठे, अर्थात् आपशिवाय बीजा कोइपण पुरुषनो हुं संग करनारी
नथी. ॥ ७ ॥ वळी हे स्वामीनाथ ! (महिलानो के ०) श्रीनो, अर्थात् सती अने प्रतिव्रता
नारीनो (जनम के ०) जनमारो (विशेष के ०) विशेषे प्रकारे, अर्थात् घणुं करीने (शीयखेसुं
के ०) शीखमलं पाववाथी, अर्थात् पोताना पतिव्रतपणाथी (खेले लागे के ०) सफल याव ठे,

कहे न्यानसागर मुविचारी ॥ सास सुण० ॥ जीवन० ॥ नर० ॥ १० ॥ सर्व गाथा ॥ ११४ ॥

॥ दूदा सांगवें ॥ मयणसुदरी वयलेण । परजाते उंचर हवे ॥ जिनबंधण जिनगेद । गोरी

मारा अनारा मरुस कांश पवा रीते (न्यानसागर कें०) आ रासना कतों श्रीन्यानसागरजी
(मुविचारी १०) उत्तम प्रकारना विचारपूर्वक (कहे कें०) श्रोतानुप्रते कहे वे कें (एतो कें०)
आ ना सांग क० मनांदर अर्थात् महासती पवी ते मयणासुंदरीना दृढ पतिव्रतपणाना
वर्णनावाळा । सातमां हास कें० । सातमी हास संपूर्ण थइ. ॥ १० ॥

। दव क० दवें पत्री, अर्थात् उपर वर्णन्या मुजव मयणासुंदरी तथा उंचराणा वच्चें पर-
स्पर संवाद थवा वाट परजाते कें०) रात्रि गयावाद उपारे प्रजात समय थयो त्वारे (मयण-
सुंदरी वयलेण कें० । मयणासुंदरीना वचनथी, अर्थात् पोतानी म्ही पवी ते महासती मयणा-
सुंदरीना कहेगार्यी (गुणी उंचर कें०) कुष्टी नतां पण महागुणवान पवो ते उंचराणो (जिनबंध-
ण कें०) जिनेश्वर प्रजुने बंदन करावा माटे, अर्थात् श्रीवीतरागप्रजुना मुलकमखनं दर्शन

स्तवना भावेमुं करे । कोकिलकंठ त्वांह ॥ सन्नूणी ॥ प्रथम महीपति तुं जयो । जयो प्रथमं
जिणनाह ॥ प्रनज्जी० ॥ स्तवना० ॥ २ ॥ जयजय पहेला केवली । जयजय प्रथम योगीद ॥

वर्गने ते मयणा मुदगी अत्यन्त हृप पामवा लागी. ॥ १ ॥ त्यावाद् ते मयणासुंदरी (त्यांह के०)
ते जिनमंदिरमां र्मने । नावेमुं के०) जावपूर्वक, अर्थात् हृदयमां थयेला अतिशय उद्धासपूर्वक
(कोकिलकंठ ते०) कोयलमगवा मनोहर मधुरस्वरथी (स्तवना करे के०) स्तुति करवा लागी,
अर्धान नीच जणाव्या मुजव श्रीआदिनाथप्रभुना गुणगान करवा लागी. (प्रथम के०) आ
पृथ्वीपर सर्वथी पहेला एवा (महीपति के०) राजा, अर्थात् पृथ्वीनुं पालन करनारा एवा
(तुं के०) तमो (जयो के०) जयवंता वतों? वळी (प्रथम के०) पहेला (जिणनाह के०)
जिनेश्वर, अर्थात् आ वर्तमान चोवीसीमां थयेला पहेला तीर्थंकर एवा तमो (जयो के०) जय-
वंता वतों? ॥ २ ॥ वळी आ अबसर्पिणी कालमां (पहेला के०) सर्वथी प्रथम (केवली के०)
केवलज्ञाने करीजे सहित एवा (जयजय के०) तमो जयवंता वतों? वळी (प्रथम के०)

તુ મુજ સરણ મુજાણ ॥ પ્રતુઠ ॥ સ્તવઠ ॥ ૫ ॥ રોગતણે હુત્ર આગલા । પીઢિત જેદ તે જીર ॥

તેમ આપ પણ મને મારા પ્રાણથી પણ ડહાણા તો. ચઢી હે પ્રતુ! (તું કેઠ) આપજ (મતિ કેઠ) મારા જીવનના આધારચૂત તો, અર્થાત્ આપની કૃપાચીજ હું આ માનં જીવન પારી ગઠું તું, નેમજ (તું કેઠ) આપજ (મુંદરુ કેઠ) ઉત્તમ (મતિ કેઠ) મારી ચુદ્ધિરુપ તો, અર્થાત્ માગ હૃદયમાં જે કંઈ ધર્મ આદિક સંબંધી શુન વિચારો હમેશાં ઉત્તમ ગાય કે, તે સચઢા મારા હૃદયમાં આવ- તો નિવાસ હોવાથી તે મંબંધિ પ્રેરણાથીજ ઉત્તમ ધાય કે. ચઢી હે પ્રતુ! (તું કેઠ) આપજ (મુજ કેઠ) મારા (મુજાણ કેઠ) ઉત્તમ જ્ઞાનચઢા (સરણ કેઠ) શરણરુપ તો, અર્થાત્ આપજ મને શરણરુપ હોવાથી મારી જીંદગીના આધારચૂત તો. ॥ ૫ ॥ ચઢી હે પ્રતુ! (રોગતણે કેઠ) રોગ સંબંધિ, અર્થાત્ જ્વર, કુષ્ટ આદિક રોગસંબંધિ (હુત્ર કેઠ) કષ્ટચી; અર્થાત્ શારીરિક કષ્ટચી, તથા (આગલા કેઠ) આર્તિચી, વટ્ટે માનસિક કષ્ટચી, અર્થાત્ મનસંબંધિ હુત્રની (જેદ તે જીવ કેઠ) જે જીવો તે અર્થાત્ આ સંસારમાં રહેલા જે કોદ પ્રાણી કે (તે કેઠ) તે

સ્તવનાં ॥ ૪ ॥ તું મુજ માતપિતા સહી । તું મુજ જીવનપ્રાણ ॥ પ્રજુ ॥ તું ગતિ મતિ તું સુંદર ।
 અર્થાત્ આ સંસારરૂપી દોષ પામેલા મહાસાગરમાં (ચેહ કે૦) જે પ્રાણીને (વૂઝતા કે૦) વૂઝી
 રહ્યા છે, અર્થાત્ અનેક પ્રકારના કષ્ટોથી પીડાયાથકા જે પ્રાણીને આ સંસારરૂપી ભયંકર મહા-
 સાગરમાં કંઈ પણ આશ્રયચિના ધ્રમણ કરી રહ્યા છે, તેને (તુજ કે૦) આપના (પદચેહ કે૦)
 ચરણોની રજ પણ (પ્રવહણ કે૦) વહાણ સમાન છે, અર્થાત્ આપના ચરણોની સેવા વહાણની
 પેઠે તેવા દુઃખી પ્રાણીને પણ આ સંસારસાગરમાંથી તારીને શાશ્વતા સુખવાલી મુક્તિનગરીમાં
 સેહ જાય છે. ॥ ૪ ॥ વઢી હે પ્રજુ ! (તું કે૦) આપ (મુજ કે૦) મારા (સહી કે૦) સ્વેચ્છ
 (માતપિતા કે૦) માતા પિતા સમાન થો, અર્થાત્ માતા પિતા જેમ પોતાના વહાલા સંતાનોનું
 અત્યંત પ્રેમથી પાલન કરે છે, તેમ આપ પણ અત્યંત સ્નેહથી મારું રક્ષણ કરનારા થો, એમ હું
 મારા હૃદયમાં માનું છું. વઢી હે પ્રજુ ! (તું કે૦) આપજ (મુજ કે૦) મારા (જીવનપ્રાણ કે૦)
 જીવિતના આધારસ્ત પવા પ્રાણસમાન થો, અર્થાત્ પ્રાણીને પોતાના પ્રાણ જેમ વહાલા દોષ,

10/10/10

10/10/10

10/10/10

10/10/10

प्रभु० ॥ ते तुज चरणप्रसादधी (धाये नीरोग सदीव ॥ प्रभु० ॥ स्तव० ॥ ६ ॥ मुजरो खेजो मोहरो
। करुणा करी गुणगेह ॥ प्रभु० ॥ सुरतरुनीपरें स्वामीजी । मनवंतित फल देह ॥ प्रभु० ॥ स्तव० ॥

सघट्टा घाणीउ (तुज के०) तारा (चरणप्रसादधी के०) चरणोनी कृपाधी, अर्थात् आपना
सुप्रसन्नपणाधी (सदीव के०) हमेशां (नीरोग के०) रोग रहित; अर्थात् सर्व प्रकारना शरीर
मंघंषि तथा मन मंघंषि कष्टोधी रहित (धाये के०) धाय ठे, अर्थात् ते जीवो आपनी कृपाधी
सर्व प्रकारनी आधिष्ठाधिधी रहित यह अतिशय आनंद भोगवे ठे. ॥ ६ ॥ बळी (स्वामीजी
के०) हे जगवन् ! आप तो (गुणगेह के०) गुणोना घर समान ठो, अर्थात् औदार्य, गांभीर्य
आदिक सर्व प्रकारना उत्तम गुणोना निधानसरखा ठो. अने तेथी (करुणा करी के०) मारापर
मेहेर करीने, अर्थात् आपनी दासी सरखी पवी जे हुं, तेनापर दयाजावं लावीने (माहरो के०)
मारो (मुजरो खेजो के०) विनंतिने स्वीकारजो, अर्थात् हुं जें आ अरज आपने निवेदन करूं
तुं, ते आप स्वामां खेजो. तथा (सुरतरुनी. परें के०) कटपट्टरुनी पेते (मनचंविम के०)

पदे ननरास ॥ मन्त्रार्णो ॥ ७ ॥ फल उंयरारणे स्त्रीउ । मयणा चयने ताम ॥ प्रभु० ॥
पदे ननरास ॥ मन्त्रार्णो ॥ ८ ॥ रोग गयो इम जाणजो । ए ॥ रोग गयो इम जाणजो ।

॥ अथ वदत दश ॥ त एह । कह पतिन पतु काल ॥ २३ ॥

मयणाचन (मयणाचन) मयणाचन

[illegible]

कहवाया (कल ३०) ३०००००

(खीगेकं) प्रहण कमु,

अथान् मय्यामुदराना
अथान् मय्यामुदराना

(हसितचद्रन क०) हसना मुखाळा, जनाए

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

— ३३ —

पामती यका (पतिने क०)

१० गणक थडु ।। अथात् पानना हृदयमा प्रत्यक्षं

(कह क०) नामना नतारने (कह क०) कहवा लाग क, ए

पानात्ता इति मनः अथान् न उन्मत्तः सन्नो भवति । एषः प्रकृत्यैवास्ति कर्मणामिन्द्रियसंज्ञायाज्ज्ञेय्यापणां मनोवाञ्छित

ना.सं. १००, व्यापण काय (धनु का) हव सिद्ध यउं. (१००/१००) आ

केदारे एह ॥ सखुणी० ॥ स्तव० ॥ ११ ॥ सर्व गाथा ॥ १२६ ॥

॥ दुहा ॥ श्रीमुनिचंदमुण्डिना । प्रणमी भावे पाय ॥ देशना ते सुणे दंपती ॥ राखी चित्त

दिरर्था के०) जितेश्वर प्रभुना प्रासादमांथी, अर्थात् ते श्रीऋषभदेव प्रभुना मंदिरमांथी (नीसरी के०) निकळीने अर्थात् वहाग आवीने (तेह के०) तेउ बने, अर्थात् ते मयणासुंदरी अने उधरगणो । गुरुने के० । पासेन । पौषशालामां विराजेसा पंचमहाव्रतधारी एवा श्रीगुरुमहाराजने (वादे के०) वादना दवा, अर्थात् विधिपूर्वक श्रीगुरुमहाराजप्रते तेउए वंदन कर्यु. (न्यानसागर के०) आ रासना कर्ता एवा श्रीन्यानसागरजी (कहे के०) कहे ठे के (एह के०) आ, अर्थात् उपर कहेसी (आठमी ढाख के०) आ रासनी आठमी ढाख (केदारे के०) केदार नामना रागमां गाइ शकाय, एवी वर्णवेसी ठे. ॥ ११ ॥

दुवे (ते दंपती के०) ते बने स्त्रीभरतार, अर्थात् ते मयणासुंदरी अने उंवरगणो (श्री मुनिचंदमुण्डिना के०) ते भीमनिचंद नामना मनि महाराजना (पाय के०) चरणकमल प्रते

२ तेह ॥ २ ॥

॥ ढाल ॥ एमी ॥ राग केदार ॥ काची कसी आनारकीरेहां ॥ ए देशी ॥ अथवा-शीतल-

(धुरथकी के०) पहेलेथी मं. नीने, अर्थात् पोताना पिताये पूवेली समस्याथी मं. नीने ठेक पोताना परणवा सुधीनो सघ. जो वृत्तांत (कह्यो के०) कह्यो संभळाव्यो, अर्थात् ते गुरुमंदाराजप्रते निवेदन कर्यो. ॥ २ ॥

हवे त्यारवाद (दुखजरी के०) दुःखथी जरेखी, अर्थात् पोताना स्वामिना रोगसंबंधि कष्टथी व्यास थयेखी, तथा (नयणें के०) आंखोमांथी, अर्थात् जेणीना वने चंहुनेमांथी (नीऊरण के०) अश्रुने धारा (ऊरेरेहां के०) ऊरी रदेखी ठे एवी, अर्थात् जेणीनी आंखोमांथी अबिच्छि- ज्जणे आंसुने धारा चाली रदेखी ठे एवी ते मयणासुंदरी (पतिमुखसाहसुं के०) पोताना जतरिना मुखतरफ, अर्थात् पोताना स्वामी एवा ते जंवरणाणा मुखसाने (जोय के०) जोइने, अर्थात् निरखीने (गती फाटतीरेहां के०) हृदयने पण चीरी नाखती थकी, अर्थात् हृदयमां

सांजलो ॥ कथुथा करमविपाक ॥ श्रीगुरु० ॥ १ ॥ वीजुं दुग्य मुजने नयीरेदा । मिथ्यादृष्टि लोक
 दयापेखा एवा अतिशय दुःखना । उत्रराथी जाणें पोतानी वातीने चीरी नावती होय नदी ?
 एवी रीते (गद्गदस्वरें के०) गद्गदकंठयी, अर्थात् श्वास भराइ जवायी अत्यन्त शब्दो बोझती
 यकी (रोग के०) रडीने, अर्थात् रुदन करीने (कडे के०) कडेवा लागी के (श्रीगुरु के०)
 दे महारा गुणवंता गुरुराज (सांजलो के०) हुं जे थापने कहुं ते थाप श्रवण करो ? अर्थात्
 मारी चिन्तिते थाप ध्यानमां सो ? (करमविपाक के०) कर्मोनुं परिणाम, अर्थात् पूर्वे करेखां
 दुष्कर्मोनां फल (कथुथा के०) कर्मां होय ते, अर्थात् ते दुष्कर्मोनुं फल नोगवती यवते
 प्राणीउने अतिशय कष्ट सहन करुं पडे ते ॥ १ ॥ यकी दे गुरुमहाराज ? (मुजने के०) मने
 अर्थात् मारा हृदयमां (वीजुं के०) हुं जे हवे थापने कहुं तुं ते शिवायनुं (छुत्र के०) कष्ट

कर तेह ॥ २ ॥

॥ दाल ॥ ७ मी ॥ राग केदार ॥ काची कखी आंनार की रेहां ॥ ए देशी ॥ अथवा-शीतल-

(पुरथकी के० पंहेसेथी मं० नाने, अर्थात् पोताना पिताये पूवेखी समस्यथी मांझीने ठेक पोताना परणवा सुर्पानो सण्डा वृसांत (कखो के०) कही संभळाव्यो, अर्थात् ते गुरुमहाराजप्रते निवेदन कयो. ॥ २ ॥

हवे त्थारवाद (दुखजरी के०) दुःखथी जरेखी, अर्थात् पोताना स्वामिना रोगसंवंधि कष्टथी द्यास थंयेखी, तथा (नयणें के०) आंखोमांथी, अर्थात् जेणीना वत्ते चंचुनमांथी (नीऊरणां के०) अश्चुननी धारा (ऊरेरेहां के०) ऊरी रदेखी ठे एवी, अर्थात् जेणीनी आंखोमांथी अविच्छि-
ल्लणे थांसुननी धारा चाखी रदेखी ठे एवी ते मयणासुंदरी (पतिमुखसाहसुं के०) पोताना जर्तारना मुखतरफ, अर्थात् पोताना स्वामी एवा ते उंचराणाना मुखसामे (जोय के०) जोइने, अर्थात् निरस्मीने (वाती फाटतीरेहां के०) हृदयने पण चीरी नाखती थंकी, अर्थात् हृदयमां

॥ ५५ ॥

भाषांतर

सरित

20

21

22

23

24

फर तेह ॥ २ ॥

॥ ढाल ॥ एमी ॥ राग केदार । ॥ काची कली आनारकीरेहो ॥ ए देशी ॥ अंधवां-शीतल-

(धुरथकी के०) पंहेलेयी मं. नीने, अर्थात् पोताना पितये पूलेली समस्याची मानीने ठेक पोताना परणवा सुधीनो सघ. जो वृत्तांत (कव्यो के०) कही संभळाव्यो, अर्थात् ते गुरुमहाराजप्रते निवेदन कर्यो. ॥ २ ॥

हचे त्पारवाद (दुखजरी के०) दुःखची जरेली, अर्थात् पोताना स्वाभिना रोगसंचंधि कष्टयी व्यास थंयेली, नथा (नयणें के०) आंखोमांयी, अर्थात् जेणीना चन्ने चंदुनमांयी (नीजरणां के०) अश्रुर्तनी धारा (जरेरेहो के०) जरी रदेखी ठे पवी, अर्थात् जेणीनी आंखोमांयी अविच्छि-
न्नणें आंसुर्तनी धारा चाली रदेखी ठे पवी ते मयणासुंदरी (पतिमुखसाहसुं के०) पोताना जर्तारना मुखतरफ, अर्थात् पोताना स्वामी पवा ते उंबरराणाना मुखसामे (जोय के०) जाइने,
अर्थात् निरखीने (वाती फाटतीरेहो के०) हृदयने पण चीरी नाखती थकी, अर्थात् हृदयमां

जिनपर सांनस्रोरे । गुणनिधि गरीबनीयाज ॥ १८ ॥ देसी ॥ तुलसी ॥ गती फाटतीरेहां । गदगद-
सुरें कहे रोग ॥ श्रीगुरु संभस्रो ॥ नयंलें नीजरणां करेरेहां । पतिमुखसाहसुं जोय ॥ श्रीगुरु
सांनस्रो ॥ कहुया करसविपाक ॥ श्रीगुरु ॥ १९ ॥ धीजुं दुख मुजने नश्रीरेहां । मिथ्यादृष्टि लोक

दयापेसा एवा अतिशय दुःखना उनराथी जाणें पोतानी गातीने धीरी नावती होय नही ?
एवी रीते (गदगदसुरें के०) गदगदकंतथी, अर्थात् भास भराइ जवाथी अत्यक्त शब्दो बोलती
यकी (रोग के०) रडीने, अर्थात् रुदन करीने (कहे के०) कहेवा लागी के (श्रीगुरु के०)
हे मदाग गुणवंता गुरुराज (सांनस्रो के०) हुं जे आपने कहुं ते आप श्रवण करो ? अर्थात्
मागी विनंतिने आप ध्यानमां सो ? (करसविपाक के०) कर्मोनुं परिणाम, अर्थात् पूर्वे करेसां
दुष्कर्मोनां फल (कहुया के०) कर्मोः होय ते, अर्थात् ते दुष्कर्मोनुं फल नोगवती बसते
प्राणीउने अतिशय कष्ट सदन करुं पडे ते ॥ १९ ॥ यकी हे गुरुमहाराज ! (मुजने के०) मने
अर्थात् मारा हृदयमां (धीजुं के०) हुं जे हवे आपने कहुं तुं ते शिवायनुं (दुख के०) कष्ट

फर तेह ॥ २ ॥

॥ ढाल ॥ ७ मी ॥ राग केदार ॥ काची कंखी आनारकीरेहां ॥ ए देशी ॥ अथवा-शीतल-
(भुगर्थकी कं० पंहेसेयी मं० नीने, अर्थात् पोताना पिताये पूठेली समस्यार्थी मानीने ठेक पोताना
परणवा सुधीना सध्ने धृतांत (कद्यो के०) कही संभळान्यो, अर्थात् ते गुरुमहाराजप्रते
निवेदन कयो. ॥ २ ॥

हवे त्वावाद (दुखनरी के०) दुःखथी जरेखी, अर्थात् पोताना स्वामिना रोगसंबंधि कष्टथी
व्याप्त थयेखी, नथा (नयणें के०) आंखोमांथी, अर्थात् जेणीना वने चंछुजेमांथी (नीऊरणा
के०) अश्रुनेनी धारा (ऊंरेरेहां के०) ऊरी रदेखी ठे एवी, अर्थात् जेणीनी आंखोमांथी अविच्छि-
न्नणे थांमुनेनी धारा चाखी रदेखी ठे एवी ते मयणासुंदरी (पतिमुखसाहसुं के०) पोताना
जतारना मुखतरफ, अर्थात् पोताना स्वामी एवा ते उंचरराणाना मुखसामे (जोय के०) जोइने,
अर्थात् निरखीने (वाती फाटतीरेहां के०) हृदयने पण चीरी नाखती धकी, अर्थात् हृदयमां

जिनवर सांजखोरे । गुणनिधि मरीचनीयाज ॥ ए देशी ॥ तुलभरी ताती काटनीरेही । गदगद-
स्वरें कहे रोय ॥ श्रीगुरु सांभलो ॥ नगणें नीकरणां जरेरेही । पतिमुंखसाहमुं जोय ॥ श्रीगुरु
सांजलो ॥ कहुया करमविपाक ॥ श्रीगुरु ॥ १ ॥ बीजुं दुग मुजने नचीरेही । मिथ्यादृष्टि लोक

ढयांपेसा एया अतिशय दुःखना उतराथी जाणें पोतानी तातीने बीरी नावती होय नही ?
एवी रीते (गदगदस्वरें के०) गदगदकंतथी, अर्थात् आस भराइ जयाथी अन्वक्त शब्दो बोझती
यकी (रोय के०) रडीने, अर्थात् रंदन करीने (कहे के०) कहेया लागी के (श्रीगुरु के०)
हे महाग गुणवंता गुमराज (सांजलो के०) हुं जे व्यापने कहुं ते आप श्रवण करो ? अर्थात्
मारी विनंतिने आप ध्यानमां खो ? (करमविपाक के०) कर्मोंनुं परिणाम, अर्थात् पूर्वं करेसां
हुक्कमोंनां फल (कहुया के०) कर्मां होय ठे, अर्थात् ते हुक्कमोंनुं फल नोगवती यखते
प्राणीउने अतिशय कष्ट सहन करुं पडे ठे ॥ १ ॥ वळी - हे गुरुमहाराज ? (मुजने के०) मने
अर्थात् मारा हृदयमां (बीजुं के०) हुं जे हवे व्यापने कहुं तुं ते शिंयायनुं (दुख के०) कष्ट

कर तेह ॥ २ ॥

॥ डाल ॥ एमी ॥ राग केदार । ॥ काची कली आनारकी रेहां ॥ ए देशी ॥ अथवा-शीतल-
(धुरथकी के०) पहेलेथी मं. नीने, अर्थात् पोताना पिताये पूठेली समस्याथी मामीने ठेक पोताना
परणवा सुधीनो सघट्टो वृत्तांत (कसो के०) कही संभळान्यो, अर्थात् ते गुरुमहाराजप्रते
निवेदन कर्षो. ॥ २ ॥

हवे लारवाद (दुखचरी के०) दुःखथी नरेखी, अर्थात् पोताना स्वामिना रोगसंबंधि कष्टथी
व्यास थयेखी, तथा (नयणें के०) आंखोमांथी, अर्थात् जेणीना वने चकुनमांथी (नीजरणां
के०) अश्रुननी धारा (जररेहां के०) ऊरी रहेखी ठे पवी, अर्थात् जेणीनी आंखोमांथी अविच्छि-
न्नणें आंसुननी धारा चाली रहेखी ठे पवी ते मयणासुंदरी (पतिमुखसाहसुं के०) पोताना
जर्तारना मुखतरफ, अर्थात् पोताना स्वामी पया ते उंचरणाणा मुखसामे (जोय के०) जोइने,
अर्थात् निरखीने (जाती फाटतीरेहां के०) हृदयने पण चोरी नाखती थकी, अर्थात् हृदयमां

जिनवर सांनखोरे । गुणनिधि गरीयनीयाज ॥ १ ॥ देशी ॥ दुखभरी जाती ताटनीरेही । गदगद-
स्वरें कंहे रोय ॥ श्रीगुरु सांभलो ॥ नयनें नीकरणां करेरेहां । पतिमुंयसाहगुं जोय ॥ श्रीगुरु
सांनखो ॥ कहुया करमविपाक ॥ श्रीगुरु ॥ १ ॥ वीजुं दुख मुजने नयीरेही । मिथ्यादृष्टि लोक

ह्यापेसा एवा अतिशय दुःखना उतराची जाणें पोतानी तातीनें चीरी नायती होय नही ?
एवी रीते (गदगदस्वरें के०) गदगदकंतुची, अर्थात् आस भराइ जयाची अत्यक्त शब्दो चोवती
यक्की (रोय के०) रडीने, अर्थात् रंदन करीने (कंहे के०) कंहेया खागी के (श्रीगुरु के०)
हे महाग गुणवंता गुरुराज (सांनखो के०) हुं जे आपने कहुं ते आप अरण करो ? अर्थात्
मारी विनंतिने आप प्यानमां खो ? (करमविपाक के०) कर्मनिं परिणाम, अर्थात् पुर्वं करेखां
दुःकर्मोनां फल (कहुया के०) कर्मां होय ते, अर्थात् ते दुःकर्मोनिं फल नोगयती यवने
प्राणीने अतिशय कष्ट सहन करुं पडे ते ॥ १ ॥ वल्ली हे गुरुमहाराज ? (मुजने के०) मने
अर्थात् मारा हृदयमां (वीजुं के०) हुं जे हवे आपने कहुं तुं ते शिवायनुं (दुख के०) कष्ट

$$= 5.25$$

॥ वल ॥ ०० मी ॥ राग कंदागे । ॥ काची कंखी थ्यांनारकी रेहां ॥ प देशी ॥ थयथा-शीतल्लं-

पुण्यका १० पंदेसर्घा म' नाने, अर्थान् पोताना पिताये पूवेस्त्री समस्याथी मांहीने ठेक पोताना

परणवा पुपोंना सधेंडा तृत्तांत (कखो के०) कद्दी संभळव्यो, अर्थान् ते गुरुमहाराजप्रते

निवेदन कर्यो. " २ ॥

દેવે ત્યારવાદ (દુઃખતરી કે૦) દુઃખથી જરેહી, અર્થાત્ પોતાના સ્વામિના રોગસંવંધિ કષ્ટથી
 દવાત ધયંસી. તથા (નયળે કે૦) ધ્યાંલોમાંથી, અર્થાત્ જેણીના વદ્રે ચંદુર્નમાંથી (નીઝરણે
 કે૦) અશ્રુર્નની ધારા (ઝરેરેહાં કે૦) ઝરી રહેહી તે પ્વા, અર્થાત્ જેણીની ધ્યાંલોમાંથી અધિચ્છિ-
 રણે ધ્યાંમુર્નની ધારા ચાહી રહેહી તે પ્વા તે સયણાસુંદરી (પતિમુલ્લસાહમું કે૦) પોતાના
 તત્તારના મુલતરફ, અર્થાત્ પોતાના સ્વામી પ્વા તે ડંધરાણાના મુલ્લસામે (જોય કે૦) ઝોડને,
 અર્થાત્ નિરમ્બીને (ગતી ફાટતીરેહાં કે૦) હૃદયને પણ ચીરી નાલતી થંકી, અર્થાત્ હૃદયમાં

जिनका सांनसोरे । गुणनिधि मरीचनीबाज ॥ ए. तैशी ॥ नृगभरी नाती काटनीरेहा । गदगद-
म्वरं कहे गोय ॥ श्रीगुरु सांभलो ॥ नयलें नीकरणां जरेरेहा । पतिमुंगसाहमुं जोय ॥ श्रीगुरु
सांनसो ॥ करुथा कर्मविपाक ॥ श्रीगुरु ॥ १ ॥ चीजुं दुग मुजने नचीरेहा । मिथ्यादृष्टि लोक

न्यापेसा ए. अतिशय दुःखता उतगथी जाले पोतानी नातीने चीरी नागती होय नही ?
एवं गीने गदगदम्वरं के०) गदगदकंतथी, अर्थात् श्वास भराइ जवाथी अत्यक्त शब्दो बोवती
थकी (गोय के०) गहीने, अर्थात् मदन करीने (कहे के०) कहेवा लागी के (श्रीगुरु के०)
हे महाग गुणवंता गुराज (सांनसो के०) हुं जे थापने कहुं ते आप अरण करो ? अर्थात्
मार्ग चिन्तने आप ध्यानमा लो ? (कर्मविपाक के०) कर्मोनुं परिणाम, अर्थात् पूर्वं करेखां
दुष्कर्मोनां फल (कहुथा के०) करुवां होय ते, अर्थात् ते दुष्कर्मोनुं फल नोगवती बचते
प्राणीउने अतिशय कष्ट महन कर्नु पडे ते. ॥ १ ॥ चली हे गुरुमहाराज ? (मुजने के०) मने
अर्थात् सारा हृदयमां (चीजुं के०) हुं जे हवे थापने कहुं तुं ते शिवायनुं (दुग के०) कष्ट

५३॥२॥२॥

॥ दाल ॥ एमी ॥ राग केदार ॥ कावी कली आनार की रेहां ॥ प देशी ॥ अथवा-शीतल-

(धुरयक्की के०) पहेखेथी मं० नीने, अर्थात् पोताना पिताये पूवेली समस्याची मांफीने ठेक पोताना परणवा सुधीनो सघट्टा वृत्तांत (कव्यो के०) कही संभळ्ळाव्यो, अर्थात् ते गुरुमहाराजप्रते निवेदन कर्यो. ॥ २ ॥

हवे त्पारयाद (दुखजरी के०) दुःखथी जरेखी, अर्थात् पोताना स्वामिना रोगसंबंधि कष्टथी
दयास थयेखी, तथा (नयणें के०) आंखोमांथी, अर्थात् जेणीना वदे चटुर्जमांथी (नीऊरण
के०) अश्रुर्जनी धारा (जरेरेहां के०) ऊरी रदेखी ठे एवी, अर्थात् जेणीनी आंखोमांथी अविच्छि-
न्नणे आंसुर्जनी धारा चाली रदेखी ठे एवी ते मयणासुंदरी (पतिमुखसादमुं के०) पोताना
जर्तारिना मुखतरफ, अर्थात् पोताना स्वामी एवा ते उंवरणाणा मुखसामे (जोय के०) जोइने,
अर्थात् निरखीने (ठाती फाटतीरेहां के०) हृदयने पण चीरी नाखती थकी, अर्थात् हृदयमां

2

1777

1778

1779

1780

॥ ૬૧૦ ॥ અજ્ઞાની જિનધર્મનેરેહાં । નિંદે છે તે ફોક ॥ ૨ ॥ રાતદિવસ તે મૂજનેરેહાં ।
સાણે સાણસમાન । ધીં ॥ અથારો એક વીનતિરેહાં । જગવન જ્ઞાનનિધાન ॥ શ્રી ० ॥ ૩ ॥

નથી ૫૦ ઓ નહીં અર્થાત્ મને વીજુ કેંઈ પણ દુઃખ લાગતું નથી. પરંતુ (અજ્ઞાની કે ૦)
જ્ઞાનજિનાના અર્થાત્ સર્વ પ્રકારના સમ્યગ્જ્ઞાનથી રહિત પવા (મિથ્યાદૃષ્ટિ લોક કે ૦) મિથ્યા-
થી લોકો. અપાત્ શેષ આદિક ધર્મ પાણનારા મિથ્યાત્વી અન્યદર્શનીઝ (જિનધર્મનેરે કે ૦)
ધીર્ધીનરાગપ્રતુ પ્રરૂપેલા સમ્યગ્ જ્ઞાન, દર્શન ચારિત્રસય જિનધર્મને (ફોક કે ૦) નાહક (નિંદે
તે કે ૦) નિંદા રહેલા છે. અર્થાત્ શ્રીધીતરાગ પ્રતુના શુદ્ધ ધર્મની જે અવગણના કરી રહ્યા છે,
(તે કે ૦) તે રૂપી દુઃખ મારા હૃદયને પોહે છે. ॥ ૨ ॥ વઢી (તે કે ૦) શ્રીજિનધર્મની નિંદા, અ-
ર્થાત્ ઉપર જણાવ્યા મુજબ મિથ્યાગ્ની લોકોથી કરાતી પવી શ્રીધીતરાગપ્રતુના ધર્મની નિંદા
(રાતદિવસ કે ૦) રાત્રિપ તયા દિવસે, અર્થાત્ હમેશા (મૂજનેરેહાં કે ૦) મને, અર્થાત્ મારા
હૃદયનો (સાણસમાન કે ૦) રાહ્યની પેટે, અર્થાત્ કાંટાની પેટે (માણે કે ૦) સાચી રહી છે.

कंचनवरणी काय ॥ श्री० ॥ ४ ॥ तो अपवादः ए लोकनोरेहां । निश्चय जाप नाथ ॥ श्री० ॥

(कंतनोरेहां के०) आ मारा स्वामिनो (कोढ के०) कुष्टनो रोग (टली जाये के०) मटी जाय, अर्थात् ते रोगरहित थइ, तेनी (काय के०) काया पटले शरीर (कंचनवरणी के०) सुवर्ण सरखा वर्णवाळी निर्मल थइ जाय. ॥ ४ ॥ अने (नाथ के०) हे स्वामी ! (तो के०) तेम धवाथी, अर्थात् मारा आ स्वामीना कुष्टरोगना मटवाथी (लोकनोरे के०) दुनियानो, अर्थात् सर्व मिथ्या-त्वी लोकोप करेलो (ए अपवाद के०) आ अपवाद, अर्थात् जैनधर्मनी निंदा (निश्चय के०) निश्चयपूर्वक, अर्थात् खरेखर (जाप के०) दूर थशे. पटले के आ मारा स्वामीनो रोग मटवाथी मारा संबंधमां लोकोप करेली जिनधर्मनी सघली दीखना दूर थशे. हवे एवी रीतनी मयणानी विनंति सांभळीने (परपुखे के०) पारकाना दुःखथी अर्थात् कोइपण जीवने जो कोइपण प्रकारनुं दुःख थतुं होय, तोतेथी (दुखीया के०) पोते पण दुःख पासता, अर्थात् हृदयमां दुःखाता, एवा (साधुजीरेहां के०) साधुले होय ते (तिण के०) तेदखा माटे ते मुनिचंद्रजी नामना मुनिराजे पण (बात के०)

परदुग्धे दुग्धीया साधुजीरेह । वात मही तिण हाथ ॥ मयणा सभसो ॥ ५ ॥ सिद्धचक्र सेवो
 तुमरेह । प्याउ नयपदपान ॥ मयणा ॥ अष्टकमसदस थापीयेरेह । दिशि विदेशे पद पान
 ते वार्ता, अर्थात् मयणाए करेकी विनंति (हाथपही के०) हाथमां खीपी, अर्थात् मयणानी से
 विनंति स्वीकारिने उंचगराणाता सेगने दुर करवानो उपाय घतायवानुं तेमणे ध्यानसां खीपुं, अने
 त्याघात्र तेमणे मयणासुंदरीने कजुं के (मयणा के०) हे मयणासुंदरी ! (सांनलो के०) हुं जे
 कंडं कट्टं, ने नमो मांनलो ? ॥ ५ ॥ (तुमरेह के०) तमो घट्टे ग्री जरतार (सिद्धचक्र के०)
 सिद्धचक्रजीने (मेवो के०) आगधो ? अर्थात् तमो श्रीसिद्धचक्रजीनी आराधना करो ? तथा
 (नयपदपान के०) ते सिद्धचक्रमां गदेहा अरिहंत आदिक नयपदोनुं पान (प्याउ के०) त-
 मारा हृदयमां भाग्य करो ? एटसे के (अष्टकमसदस के०) थाव पांखनीउपाळां कमसने
 (थापीयेरेह के०) म्यापन करीने, अर्थात् थाव पांखनीउपाळां कमससराणुं यंत्र आलेखीने
 (दिशि के०) पूर्वआदिक चारे दिशाउमां, तथा (विदिशि के०) ईशानआदिक चारे विदिशा-

पर तिणप्रस्ताव ॥ भाविथां० ॥ १५ ॥ मयणाने उंवर तिहारिदां । रहे सुखभर नितमेव ॥ नवि-
न्यां० ॥ न्यान कहे नवमी दासमारिदां । कही सिद्धचक्रनी सेव ॥ भविथां० ॥ १६ ॥

महाराजता वचनथी, अर्थात् उपर कहाप्रमाणे गुरुमहाराजे कहेसां वचनोपर श्रद्धा सावीने (ति-
ण प्रस्ताव के०) नेज समये ते उत्तम श्रावक ते मयणासुंदरीने तथा उंवरगणाने (निज घर के०)
पोताने घेः (तेही गयोरेदां के०) खेद गयो, अर्थात् पोतानी साथे आदरमान पूर्वक तेउने
पोताने घेर तेही गयो ॥ १५ ॥ हवे (मयणा के०) ते मयणासुंदरी (ने के०) अने (उंवर
के०) ते उंवरगणो (तिहारि के०) ते उत्तम श्रावकने घेर (नितमेव के०) हमेशां, अर्थात् ते
द्विपसथी (सुखनर के०) सुख समाधे, अर्थात् धर्मध्यान पूर्वक सुखसमाधिथी पोतानो समय
निर्गमन करताधका (रहे के०) रहेवा खाया. (न्यान के०) आ रासना कर्ता श्रीन्यानसागरजी
(कहे के०) कहे ने के (नवमी दासमारिदां के०) आ रासनी आ नवमी ढालमां (सिद्धचक्र-
नी के०) थी अस्मिन् प्रत्यु यादिक नवपदरूप श्रीसिद्धचक्रजीनी (सेव के०) सेवा (कही के०)

॥ दुष्टा तोरणी ॥ उंवर मयणी देव । सिद्धचक्र तप तिहां रही ॥ विभिसुं पुजे देव । मन-
शुद्धे करे गद्गदी ॥ १ ॥ कीधी मनने कोटि । आधिस अहादीतणां ॥ नचमें दिन मद मोदि ।

कही देवामी ने, अर्थात् आ हासमां श्रीसिद्धचक्रजी महाराजना आराधननी विधि, तथा तेना
माहात्म्यपूर्यक ते आराधवाची भतां शुन फलोनुं वर्णन वर्णयी चताळुं ने. ॥ १६ ॥

(देव के०) दृष्टे, पट्यें ते उत्तम आचक्रने घेर आच्यावाद (उंवर के०) ते उंवरराणो,
अर्थात् मयणागुंदरीनो भर्तार, तथा (मयणां के०) तेनी ग्री पवी ते मयणागुंदरी (तिहां के०)
ते उत्तम आचक्रने घेर (रही के०) रहीने, अर्थात् विपरीदित निवास करीने (मनशुद्ध के०)
मननी शुद्धिपूर्यक, अर्थात् हृदयना निर्मल जायधी (गद्गदी के०) अत्यंत आनंदपूर्यक (सि-
द्धचक्र के०) श्रीसिद्धचक्र संबंधि, अर्थात् अरिहंतआदिक नयपद् संबंधि (तप के०) तपस्या,
अर्थात् आठ दिवसो सुधीनो आधिष्ठतप (करे के०) करया लाग्या. तेमज (विभिसुं के०) वि-
धिपूर्यक, अर्थात् गुरुमहाराजे फदेलां विधिविधान सदित (देव के०) देवने, अर्थात् श्रीवीतराग

स्नान करे सिद्धचक्रनो ॥ २ ॥ जल तिण सिच्यो धोपि । उंवर से तन आपणो ॥ चानो चाप्यो प्रभुने (पूजे के०) पुजवा लाग्या ॥ १ ॥ हवे एवी रीते (मनने कोनि के०) मननी वांगायी, अर्थात् हृदयमां अत्यंत उल्लाम लावीने (अट्टादित्तणां के०) आठ दिवसोसुधि (आंचिल के०) आंचिल तप (कीथां के०) तेउप कयो, अर्थात् ते मयणासुंदरी अने उंवरराणाए नवपदजीना आगधनपूर्वक अत्यंत उल्लामथी आठ दिवसोसुधि आंचिल करीने एक उल्ली संपूर्ण करी. हवे स्याथाद (नवमें दिन के०) नवमे दिवसे (मदमोडि के०) गर्वनो त्याग करीने, अर्थात् दरेक प्रकारना अहंकागने दूर करीने (सिद्धचक्रनो के०) ते अरिहंतआदिक नवे पदोना यंत्रनो (स्नात्र करे के०) जलानिपेक कयो, अर्थात् गुरुमद्वाराजे वतावेल्ली विधिपूर्वक पंचामृतवडे तेउप श्रीसिद्धचक्रजीना यंत्रनो स्नात्रानिपेक कयो. ॥ २ ॥ हवे तेवार पवी (तिणजल के०) ते जलवडे करीने, अर्थात् सिद्धचक्रजीना ते स्नात्र जलवडे करीने (उंवर के०) ते उंवरराणाने पण, अर्थात् मयणासुंदरीना तत्पर पया ते कुडी उंवरराणाने पण (सिच्यो के०) स्नान कराव्यां. अ-

થાનિ ને મહાપ્રતાયિક મ્નાત્રજલથી ડુંગરાળાને પળ ન્દયરાઘ્યો, અને તેથી તેણે (આપણો કે૦)
 પોતાનું (નન કે૦) શરીર (ધોષિ સ્ત્રે કે૦) ધોડ નાશ્યું, અર્થાત્ તે સ્નાત્રજલથી તેણે પોતાના
 શરીરને મારી રીતે ધોડને ત્યાક કર્યું. અને તેમ કરવાથી (હવી કે૦) શરીરપર જાણે હવ ચહ્યો
 હોય નહીં તેમ / ચાનો કે૦) નેના શરીરનું તેજ, અર્થાત્ તેના શરીરની ચામફીની મુંદરતા
 (વાસ્યો કે૦) વૃદ્ધિ પામી. અર્થાત્ અતિશય દીવી નિકઢી. અને પવી રીતે (શાંતિજલે કે૦)
 જાંનિયુક્ત પવા ને મ્નાત્રજલવંડે કરીને, અર્થાત્ મહાપ્રતાયિક પવા સિદ્ધચક્રના તે સ્નાત્રજલવંડે
 કરીને ને ડુંગરાળો (નિમ્ત્ર જયો કે૦) મેગ રહિત થયો, અર્થાત્ તેનો કુપ્તરોગ સર્વથા પ્રકારે
 નષ્ટ થયો ॥ ૩ ॥ માંટ હે નચ્ચજનો ! (જગમાંહે કે૦) વ્રણે જગતમાં, અર્થાત્ સ્વર્ગ, મર્ત્ય અને
 પાનાસરુપ તણે જગતમાં (નવપદનો કે૦) શ્રી થરિંદંતથાદિક નવપદરુપ શ્રીસિદ્ધચક્રજીનો
 (ને મહિમાદ કે૦) વ્રલ્યકુ પવો ને મહિમા, અર્થાત્ જગતમાં પ્રસિદ્ધ પવો તે નવપદજીનો

जगमांदि । परतख देखो परगडो ॥ ४ ॥

॥ हास ॥ १० मी ॥ हुं उवारी जाउं घुमेरे रढीआवा ॥ प देशी ॥ अयया चंजानन जिन ॥

प्रजाप (नउदद पुरवमा के०) चौदे पूर्वोमां अर्थात् सर्वेइ प्रजुए प्ररूपेखां चौदपूर्वरूप आग-
मोमां (वसो के०) मदोटां, अर्थात् सर्वेथी अष्ट (दाख्यो के०) कहेखो ठे, अर्थात् श्रीवीतराग
प्रजुए प्ररूपेखो ठे. के जे सिद्धचक्रजीनो (परतख के०) प्रत्यक्ष, अर्थात् प्रत्यक्षरीते नजरे पडतो
एथो (परगमो के०) प्रकट प्रजाप, अर्थात् तेना अतिशय प्रताववाळा महिमाने (देखो के०)
तमो जुने? अर्थात् आ उंवरराणाना कुष्टनो नाश थवारूप तेना प्रत्यक्ष महिमाने दृष्टिगोचर
करी तमो ध्यानमां ल्यो? ॥ ४ ॥

एवे एवी रीते पोताना स्वामिना दुष्ट एवा ते (कोढ के०) कृष्टरोगने (गयो के०) दूर
पयेखो, अर्थात् तेना शरीरमांथी नाश पांमेखो (देखी के०) जोइने (मयणा के०) ते मयणा-
मेन्नी (पल्ले वेष्टे के०) मलसिक्क स्नेहथी, अर्थात् पोताना हृदयमां अत्यंत स्नेह हाथीने

सांनसीमें आरदासरे ॥ गुज गेवकभणी ॥ ए देसी ॥ कोठ गयो देसी कहेरे । मयणा मनने नेद-
रे ॥ पिउजी परजोरे रबीआला ॥ देनो तप करतां थइरे । सोना सराबी देइरे ॥ पिऊजी ॥

(कहेरे कै०) पोताना स्वामिंप्रते कहेया लागी कै (रबीआला पिउजी कै०) हे माग मनोहर
स्वामीजी ! हे प्रीतमजी ! (परजोरे कै०) हवे दुं आपने जे दूकीकत कहं, ते आप आपना
स्वानमां भाग्य करजो ? बळी (दुं घारी जाउं कै०) दुं आपना आ मुंदरपरथी उवारी जाउं नुं,
अर्थात् अत्यंत स्नेहपूर्वक हुं आपना उवारणा खेउं नुं. बळी हे प्रीतमजी ! (करजोरे कै०)
हवे आप आ तपनो हमेशां आदर करजो. बळी (देखो कै०) आप प्रत्यक्षणो गुंउं कै (नप
कै०) आ गदाप्रताधिक पयो श्रीसिद्धचक्रजीनो तप (करतां कै०) करवाथी, अर्थात् छद्मनां
गुप्त परिणामथी ते तपनो आदर करवाथी, (देइरे कै०) आपनुं आ शरीर (सोनासरखी
कै०) सुवर्ण सरां, अर्थात् रोगना बिनाशथी कंचनसरखा अतिशय सुंदर तेजवाळुं (थइरे कै०)
थयुं ठे. ॥ १ ॥ बळी हे स्वामिनाथ ! (ए तप कै०) आ तपनो, अर्थात् सिद्धचक्रना आराधन

जगमाहि । परमख देखो परगडो ॥ ४ ॥

॥ हास ॥ १०मी ॥ हुं उवागी जाउं वूमेरे रढीआला ॥ ए देशी ॥ अथवा चंद्रानन जिन ॥

प्रभाव (नउदद पुरवमा) के०) चौदे पूर्वोमां अर्थात् सर्वज्ञ प्रभुए प्ररूपेलां चौदपूर्वरूप आग-
मोमां (वमां के०) मद्रां, अर्थात् सर्वथी श्रेष्ठ (दाख्यो के०) कहेलो ठे, अर्थात् श्रीवीतराग
प्रभुए प्रभंपलां ठे. कं जं मिळचक्रजीनो (परतख के०) प्रत्यक्ष, अर्थात् प्रत्यक्षरीते नजरे पडतो
पयो (परगमां के०) प्रकट प्रभाव, अर्थात् तेना अतिशय प्रभाववाळा महिमाने (देखो के०)
तमो जुं ? अर्थात् आ उंचराणाना कुटनो नाश यवारूप तेना प्रत्यक्ष महिमाने दृष्टिगोचर
करी तमो ध्यानमां ल्यो ? ॥ ४ ॥

हवे पवी रीति पोताना स्वामिना छुट पया ते (कोढ के०) कुष्टरोगने (गयो के०) दूर
हवे पवी रीति पोताना स्वामिना छुट पया ते (कोढ के०) कुष्टरोगने (गयो के०) दूर
हवे पवी रीति पोताना स्वामिना छुट पया ते (कोढ के०) कुष्टरोगने (गयो के०) दूर

नोरे० ॥ २ ॥ महिमा श्रीजिनभग्नोरे । मोटो महियलमहिरे ॥ पिऊजी० ॥ हूं चारी० ॥ हवे
 मिथ्यामति इण नवेरे । मत याणो मनमाहिरे ॥ पीऊजी० ॥ हूं चारी० ॥ ३ ॥ आनी मनमां
 दान, शील, तप अने नायरूप श्रीजिनेश्वर प्रनुण प्ररूपेखा चतुर्विध भग्मनो (महिमा के०)
 प्रभाय (मोटो के०) महान ठे; अर्थात् ते भग्मनुं साक्षात्प्य घणा अतिशयोक्तं नरेखुं ठे.
 माटे हे स्वामिनाथ ! (हवे के०) हवेथी, अर्थात् याजधीज (इण नवेरे के०) आ भवमां,
 अर्थात् यापना आ जन्ममां (मनमाहिरे के०) यापना हृदयमां (मिथ्यामति के०) मिथ्यान्वनी
 बुद्धिने. अर्थात् हरिहर आदिक दुषित देवोने देवतरीकं मानवारूप, परिप्रहृधारी तापसआदिकने
 गुरु तरीकं मानवारूप, तथा हिंसाआदिक दुषणोथी दुषित एवा वैदिकआदिक धर्मेनि शुभर्मरूप
 मानवारूप मिथ्यात्वबुद्धिने (मत याणो के०) सावशो नही, अर्थात् हवेथी यापना हृदयमां
 मिथ्यात्वनी बुद्धिने जरापण अवकाश यापशो नही. ॥ ३ ॥ हवे एवी रीतनां ते मयणांमुंदरीनां
 पचनो सांभळीने तेणीना भर्तार एवा ते उंचराणांना (मनमां के०) हृदयमां (धरमतणां के०)

॥ १ ॥ ए तप ए नवपदतणोरे । दण मत मेखो ध्यानरे ॥ पिऊजी० ॥ हुं वारी जाउं ॥ धरजो० ॥
गुरुता वरणतणो पणोरे । ए प्रसाद प्रधानरे ॥ पिऊजी मानोरे रढीयासा ॥ हुं वारी जाउं मा-

रूप शर्विसतपना, तथा (ए नवपदतणोरे कं०) अरिहंतथादिक नवे पदोनां (ध्यानरे कं०)
ध्यानने (दण कं०) दणवार पण, अर्थात् योनीचार पण (मत मेखो कं०) तमो मोमो नदी,
अर्थात् तमाग हृदयमांधी जरापण ते ध्याननो तमो त्याग करो नदी. बढी हे स्वामिनाथ ! (गु-
रुता कं०) श्रीगुरुमहाराजना, अर्थात् ते श्रीमुनिचंद्रजी नामना गुरुमहाराजना (वरणतणो
कं०) वरणकमलना (ए प्रसाद कं०) आपना आ कुट्ट रोगनो जे विनाश थयो, ते रूपी प्रसादने
(पणोरे कं०) अतिशय, तथा (प्रधानरे कं०) अत्यंत उत्तम प्रकारनो (मानोरे कं०) आप
मानजो ? अर्थात् आप आपना हृदयमां चोकसपणे मानजो के, फक्त आ श्रीगुरुमहाराजनी
दृष्टापीन आपना आ दुष्ट रोगनो विनाश थयो ठे. ॥ २ ॥ बढी हे स्वामिनाथ ! (महियलमां-
दिरे कं०) आ तुम्हीतलमां (धीजिनधर्मनोरे कं०) श्रीबीतराग प्रवृत्त प्रकटकेवा धर्मनो, अर्थात्

नोरे० ॥ २ ॥ महिमा श्रीजिनाभर्गनोरे । मोटो महियल्लमाहिरे ॥ पिऊजी० ॥ हुं वारी० ॥ हवे
 मिथ्यामति इण नवेरे । मत आणो मनमाहिरे ॥ पीऊजी० ॥ हुं वारी० ॥ ३ ॥ आची मनमां
 दान, शील, तप थने नायरूप श्रीजिनेश्वर प्रभुए प्ररूपेखा चतुर्विध धर्मनो (महिमा के०)
 प्रभाय (मोटो के०) महान ठे; अर्थात् ते धर्मनुं माहात्म्य घणा घणा अतिशयोर्थी जरेखुं ठे.
 माटे हे स्वामिनाथ ! (हवे के०) हवेची, अर्थात् आजधीज (इण नवेरे के०) आ भवमां,
 अर्थात् आपना आ जन्ममां (मनमाहिरे के०) आपना हृदयमां (मिथ्यामति के०) मिथ्यान्वनी
 बुद्धिने. अर्थात् हरिहर आदिक दुपित देवोने देवतरीके मानवारूप, परिप्रदधारी तापसआदिकने
 गुरु तरीके मानवारूप, तथा हिंसाआदिक दुपणोयी दुपित एवा त्रेदिकआदिक धर्मोने शुधर्मरूपे
 मानवारूप मिथ्यात्वबुद्धिने (मत आणो के०) लावशो नही, अर्थात् हवेची आपना हृदयमां
 मिथ्यात्वनी बुद्धिने जरापण अयकाश आपशो नही. ॥ ३ ॥ हवे एवी रीतनां ते मयणासुंदरीनां
 पचनो सांभळीने तेणीना भर्तार एवा ते उंबरराणाना (मनमां के०) हृदयमां (धरमतणां के०)

आसतारे । परमतणा फस देखीरे ॥ कुंथर आवेरे अतिभावे ॥ सोनागी कुंथर आवेरे अतिभावे ॥ जितने वंदे दुपतारे । लग्नित चिन नुविशेपरे ॥ कुंथर ॥ सोनागी ॥ ३ ॥ जिनघरथी जच

भर्षना अथा ॥ जिनमर्षना माहात्म्यनुं पटले पोते आराधेडा एवा श्रीसिद्धचक्रजीप पोताने
आपलु ॥ ५५ ॥ फस अर्थान पानानो रोग दूर थवारूप फसने (देखीरे के०) जोइने,
अर्थान प्रपदपण (नमस्ते) अडा (आवी के०) तेने प्राप्त यइ, अर्थान
पानाने प्रपदपण भान चंदेडां शुभ फसने जोइने खरेखर आ जैनधर्म अतिशय उत्तम ठे, अने
तेना आरागयन्या शुभ कल्याणनी प्राप्ति थाय ठे, एवी रीतनी अडा तेना हृदयसां दृढपणे प्राप्त
यइ अने नेधी । सोनागी के०) सौभाग्यवाळो, अर्थान महाज्ञान्यशाही एवो ते (कुंथर के०)
उगगाणा, अर्थान ते श्रीगणह्रसार (अतिभावे के०) अत्यंत जायपूर्वक, अर्थान अंतःकरणना
अतिशय भावर्था (आवेरे के०) आवे ठे, अर्थान पोतानी म्ही एवी ते मयणासुंदरीनी माये
जितमंदिरता आवणो, सत्ता (दंपतीरे के०) ते वंदे श्री भक्तार । अर्थान ते श्रीगणेशभक्तार सत्ता

નીસયારિ । નિસ્તે જરતી પકરે ॥ કામિની આવેરે તિળ ઠામે ॥ રુગમગતી કામિની આવેરે તિળ
 મયણાસુંદરી વદ્ધે (સુવિશેષરે કે૦) વિશેષ પ્રકારે, અર્થાત્ નેવેય તથા પુણ્ય આદિકની વિશેષ
 પ્રકારની પૂજાની સામગ્રી સહિત (હરચિત્તચિત્ત કે૦) મનમાં દર્પ લાવીને, અર્થાત્ હૃદયના
 અતિશય ઉદ્ઘાસપૂર્વક (જિનને કે૦) શ્રીજિનેશ્વરપ્રતુને, અર્થાત્ શ્રીઆદીશ્વરપ્રતુની પ્રતિમાને
 (વંદે કે૦) વંદન કરે છે, અર્થાત્ ચેત્યંદનઆદિક કરવાપૂર્વક નમસ્કાર કરે છે. ॥ ૪ ॥ દ્વે
 પૃથી રીતે જિનચંદન કર્યાવાદ તે વદ્ધે સ્ત્રી પ્રતાર, અર્થાત્ તે શ્રીપાલકુમાર અને મયણાસુંદરી
 (જય કે૦) જેવામાં (જિનઘરથી કે૦) તે જિનમંદિરમાંથી (નીસયારિ કે૦) વદ્ધા આલ્યા,
 તેવામાં તેઉળ (પકરે જરતી કે૦) એક ઘરની મોઢીને ત્યાં આવેલી (નિસ્તે કે૦) દીગે. વઢી
 તે (કામિની કે૦) સ્ત્રી (તિળઠામેરે કે૦) તે જગોળ, અર્થાત્ ય્યાં તે શ્રીપાલકુમાર તથા
 મયણાસુંદરી જિનમંદિરમાંથી નિકળી યજ્ઞા હતા ત્યાં (આવેરે કે૦) આવી, અર્થાત્ તેમની
 પાસે આવી; તે ઘરની સ્ત્રી કેવી છે? તોકે (રુગમગતી કે૦) ઘરુપણને સીધે અશક્ત થવાથી

गमेरे ॥ उंघरे दीठी आवतीरे । प्रणमे पांय विवेकरे ॥ जननी आवे रे तिण गमेरे ॥ ५ ॥ घृष्टि थई वादखविनारे । हूधें वृगा मेष्टरे ॥ जननी० ॥ मयणा सासुने पगेरे । लागी अतिससनेहरे ॥ जन-

जेणीनुं शरीर धुजी रहेलुं ठे एवी ते मोशीने (आवतीरे के०) पोतानी पासे आवेली (उंघरे के०) ते श्रीपाळकुमारे (दीठी के०) जोइ, अर्थात् पोतानी आंखोथी निरखी. तथा तेणीने (जननी के०) पोतानी माता जाणीने (विवेकरे के०) विवेकवडे करीने, अर्थात् पोताना हृदय-मां उत्तम प्रकारनो विवेक लावीने (पाय के०) तेणीना चरणोप्रते (प्रणमे के०) तेणे प्रणाम कर्षो, अर्थात् तेणीना चरणोमां पोतानुं मस्तक नमावीने ते विनयवंत श्रीपालकुमारे पोतानी ते माताने नमस्कार कर्षो. ॥ ५ ॥ हवे एवी रीते अकस्मातपणे पुत्र तथा माताना थयेला मेलापथी (वादखविनारे के०) वादळां विनाज, अर्थात् आकाशमां वादळांलोनो घेरावो थया विनाज (घृष्टि के०) मेघघृष्टि (थई के०) थयाजेनुं धयुं. अर्थात् वादळांनो घेरावो थया विनाज वरसादना वरस-

जे सुख लहुरे । ते तुज बहु सुपसायरे ॥ जननी समजोरे सुखकारी० ॥ ७ ॥ बोली दास दशमी

के०) तने (नीरोग के०) नीरोगीपणुं (किम थयोरे के०) केवी रीते प्राप्त थयुं ? अर्थात् तारा
शरीरमांथी ते कुष्ट नामनो दुष्ट रोग शरीरीते दूर थयो ? ते सघळुं वृत्तांत मने कही संजळाव ?
हवे पवी रीतना पंताना मानाना वचनो सांजळीने श्रीपाखकुमार कहेवा लाग्या के (सुखकारी
जननी के०) हे सुख उपजावनारी माताजी ! (जे नीरोग के०) हुं जे रोगरहित (थयो के०)
थयो हुं, तथा (सुख लहुरे के०) जे आ सुख में प्राप्त कर्तुं ठे, अर्थात् मारो कुष्टनो रोग दूर
थायी मने माग शरीरमां तथा हृदयमां जे अत्यंत सुख प्राप्त थयुं ठे (ते के०) ते सघळो
(तुज के०) तमारी (बहुसुपसायरे के०) आ बहुनो पसाय ठे, अर्थात् तमारी बहूतरिके प्राप्त
थयेली पवी आ मयणासुंदरीनो प्रजाव ठे, पटले के तमारी आ बहूना पसायथी हुं निरोगी
थइ सुख पाम्यो हुं, ए हकीकतने (समजोरे के०) तमो प्यानमां लेजो, अर्थात् हुं जे कहं हुं,
ज्या रातना कर्ता

॥ ७ ॥ पवी रीते (...)

नक्षीरे । न्यानसागरं सुखकारे ॥ नवियां सुणजोरे मनरंगे ॥ कमलप्रभा कद्देशे ह्वेरे । सुतने
निज अधिकारे ॥ नवियां ० ॥ ७ ॥ सर्व गाथा ॥ १५६ ॥

श्रीन्यानसागरजीए (सुखकारे के०) सुखने करनारी, अर्थात् श्रीपालकुंवरनी पेठे श्रोताजनोना
पण सर्व दुःखो टाळीने अत्यंत सुख उपजायनारी, तथा (नक्षीरे के०) सुंदर एवी (दशमी के०)
दशमी (ढाल के०) ढाल (घोडी के०) श्रोताजनो आगळ कही संजळायी. (ह्वेरे के०) ह्वे
पत्रीना अधिकारमां (कमल प्रभा के०) श्रीपालकुंवरनी ते कमलप्रभा नामनी माता (सुतने
के०) पोताना पुत्र एवा ते श्रीपालकुमारने (निज के०) पोतानो (अधिकारे के०) वृत्तांत
अर्थात् पोतानी सघळी हकीकत (कद्देशे के०) कही वतावशे, अर्थात् पोतानो वृत्तांत पोताना
कुंवरने कही संजळावशे, ते संबंधी सघळी हकीकत (नवियां के०) हे नव्यजनो ! अर्थात् हे
श्रोताजनो ! तमो (मनरंगे के०) मनना रंगधी, अर्थात् हृदयमां अत्यंत उद्भास लावीने (सुण-
जोरे के०) सांभळजो ? ॥ ७ ॥

॥ दुहा ॥ कुष्टिना गणमांहे तुज । मूकीने सुण पुंत ॥ षष्ठ हुं वैदने पूठवा । कोसंबीये पोहोत ॥ १ ॥ देहरे देव जुहाखा । जव हुं गड तव एक ॥ ज्ञानी गुरु देखी तिहां । तस प्रणमी

हवे ते कमलप्रभा पोताना पुत्र पवा ते श्रीपाखकुंवरने पोतानो वृत्तांत कहे ठे के (वच्छ पुत के०) हे मारा व्हाखा पुत्र ! (सुण के०) तुं सांजल ? अर्थात् हुं तने जे मारो वृत्तांत कहुं तुं, ते तुं सांभस ? (तुज के०) तने (कुष्टिना के०) ते सातसो कुष्टिर्लना एकठा थयेखा (गणमांहे के०) समूहनी थंदर अर्थात् टोळांमां (मूकीने के०) ठोकीने, अर्थात् ते सातसो कोढी-आउने तारी सारसंजाल माटे तने सोंपीने (वैदने पूठवा के०) वैद्यनी तपास माटे, अर्थात् तने खांगेखो आ कुष्टनो रोग हवे केम दूर थाय ? तेना उपायमाटे कोइ वैद्यनी सखाइ सेवा माटे (हुं के०) हुं (कोसंबीये के०) कोसांबी नामनी नगरीमां (पोहोत के०) पहोंची, अर्थात् ते कुष्टरोगने मटाकतारो वैद्य कोशांबी नगरीमां रद्दे ठे, पवी रीतना समाचार मळवायी हुं तेनी मळवायेखा माटे कोसांबी नगरीमां गड. ॥ १ ॥ बळी ह्यां ते कोसांबी नगरीमां पडोंच्याबाद

मुषियेक ॥ २ ॥ कणुं प्रनुजी चाशे कदे । नीरोगी मुज जात ॥ तव क्षानी कदे श्रायिका । सांनख

(जय के०) ज्यारे (हुं के०) हुं (देसरे के०) देवालयमां, अर्थात् श्रीजिनेश्वरप्रनुना मंदिरमां
(देव के०) श्रीजिनेश्वरप्रनुना (जुहारवा के०) दर्शन करवा माटे (गइ के०) हुं पहांची,
अर्थात् ते कोशाची नगरीमां रहेला श्रीजिनेश्वरप्रनुना मंदिरमां ज्यारे हुं प्रनुना दर्शन करवाने
गइ (तव के०) तेटलामां (तिहां के०) ते जिनमंदिरमां (एक के०) कोइ एक (क्षानी गुरु के०)
ज्ञानयंत गुरुमहाराजने, अर्थात् कोइएक अवधिज्ञानयादिक ज्ञानवाळा गुरुमहाराजने (देखी
के०) जोइने, अर्थात् तेवा कोइक गुरुमहाराज म्हारी दृष्टिए परुवाथी हुं (तस के०) तेमने,
(मुषियेरु के०) उत्तम प्रकारना विवेकथी, अर्थात् हृदयमां अत्यंत विनयत्ताच लावीजे (प्रणमी
के०) नमी, अर्थात् ते गुरुमहाराजना चरणकमलोप्रते में विनयथी नमस्कार कर्यो. ॥ २ ॥ त्वार
पाद में (कणुं के०) ते गुरुमहाराजने विनंति करी पूवथुं के (प्रनुजी के०) हे गुरुमहाराज !
(मुज के०) मारो (जात के०) पुत्र, अर्थात् मारो श्रीपालनामनो पुत्र, के जे कुटुरोगनो भोग

साची यात ॥ ३ ॥

॥ वास ॥ ११ मी ॥ विंदलीनी देशी ॥ अथवा-श्रुतपद नमीयें जावे जवियां । श्रुत ठे जगत व्यापारजी ॥ ए देशी ॥ मासवपतितनुजा रून्नी । ते तो परण्यो चतुराचूनीहो ॥ तुज सुत सोभागी

थइ पड्यो ठे ते (कंदे के०) वयारे (नीरोगी के०) रोगरहित (याशे के०) यशे, अर्थात् मारा ते पुत्रनो कुष्टरोग दूर थइ वयारे ते रोगरहित थशे? (तव के०) त्वारे, अर्थात् मारां ते वचनो सांजहयावाद (ज्ञानी के०) ज्ञानबंध एवा ते गुरुमद्वाराज पोताना निर्मल ज्ञानथी जोइने (कहे के०) मने कहेवा साग्या के (आविका के०) हे उत्तम आविका! (साची के०) खरेखरी (वात के०) हकीकत (सांजळ के०) तुं सांजळ? अर्थात् हुं तने तारा पुढना संबंधमां जे सत्य हकीकत कहुं तुं, ते तुं लक्षपूर्वक सांजळ? ॥ ३ ॥

सुवे ते ज्ञानी गुरुमद्वाराजे मने कहुं के (ते तो के०) ते तो (तुज के०) तारो (सोजागी के०) सोजावपण्यो, अर्थात् उत्तम प्रकारना जागवण्यो (मत्त के०) मत्त. अर्थात् तारो ते

मयणसुंदरी इण नामें । उज्जेणी नगरीठामें हो ॥ तुज० ॥ १ ॥ तेणे श्रीगुरु उपदेशे । सेव्या

श्रीपालनामनो जाग्यशाली पुत्र (उज्जेणी नगरीठामेंहो के०) उज्जयनी नामनी नगरीनी अंदर
(रूनी के०) उत्तम, अर्थात् शील; रूप, सौभाग्य आदिक सर्व गुणोवाळी; तथा (चतुरानूकी
के०) चतुर ग्रीउमां चूनामणिसरीखी, अर्थात् सघळी कलावंत ग्रीउमां मुकुटसरीखी, तथा
(मयणसुंदरी इण नामें के०) मयणासुंदरी नामनी, अर्थात् जेणीनुं मयणासुंदरी नाम ठे पवी
(माखवपतितनुजा के०) माखवपतिनी पुत्रीने, अर्थात् माखवादेशना प्रजापाल नामना राजानी
पुत्रीने (परण्यो के०) परण्यो ठे, अर्थात् मयणासुंदरी नामनी राजपुत्रीनीसाथे तेना लग्न अर्थां ठे.
॥ १ ॥ वळी (तेणे के०) तारा ते श्रीपाल नामना कुंवरे (श्रीगुरु उपदेशे के०) श्रीगुरुमहाराजना
उपदेशग्री, अर्थात् श्रीमुनिचंद्रजी नामना उत्तम गुरुमहाराजनो उपदेश सांभळीने (सुविशेषेहो
के०) विशेष प्रकारे, अर्थात् सर्व प्रकारनी विधिपूर्वक (सिद्धचक्र के०) श्रीसिद्धचक्रजीने, अर्थात्
श्री अरिहंतआदिक नवपदेने (सेव्या-के०) आराध्या ठे, अर्थात् आंखिलनी उज्जीपूर्वक तेमणे

સિદ્ધચક્ર મુદિશંખેદો ॥ તુજ્જ૦ ॥ થઈ કંચનચરણી કાયા । તપ ધર્મતણે સુપસાયાદો ॥ તુજ૦ ॥ ૨ ॥
 હમ નિમ્બળી જ્યાણદ પાવી । અનુક્રમેં તિહાંથી હું આવીદો ॥ સુણ સુત સોનાગી ॥ હવે મયણાને

શુદ્ધ ભાવથી શ્રીબિહુચક્રજીનું આગાધન કરેલું છે. અને પૃથ્વી રીતે (તપધર્મતણે કે૦) તપ અને
 ધર્મના સુપસાયાદો કે૦) ઉત્તમ પસાયથી, અર્થાત્ તે આંવિલતપના તથા સિદ્ધચક્રના આરાધ-
 નના પ્રજાવથી (વાયા કે૦) તે નાગ શ્રીપાલ નામના પુત્રની કાયા (કંચનચરણી કે૦) સુવર્ણ
 સમગ્ર વર્ણવાળી । અર્થાત્ કંચનમગ્ધા નિર્મલ વર્ણવાળી (થઈ કે૦) થઈ છે. ॥ ૨ ॥ (હમ કે૦)
 પૃથ્વી રીતના તે જ્ઞાન । ગુપ્તસદ્ગણે કહેલાં વચનો (નિસુણી કે૦) સાંભળીને, અર્થાત્ તે ગુરુમ-
 દ્વાગણે કહેલાં વચનોને સત્ય માની તે પર શ્રદ્ધા લાવીને (આણંદ પાવી કે૦) આનંદ પામીને,
 અર્થાત્ હૃદયમાં અત્યંત બહાસ લાવીને (અનુક્રમે કે૦) ક્રમવદે, અર્થાત્ દરમજસે પ્રયાણ કરતી
 ચક્રી (તિહાંથી કે૦) તે કોસાંથી નગરીથી નિકળીને (હું કે૦) હું (આવી કે૦) તારી પાસે
 ખાલી આવી પહોંચી ને. (હવે કે૦) સુણ લામાં (સુગુણ કે૦) તુજામળોષ્ઠે કરીને. અર્થાત્

१॥ गङ्गी पीठमा तेह जाइहो ॥ मुंदरी शशिवयणी ॥ ३ ॥ पूछी पुण्यपाल निज जाइ
 जीव मांतीय आदिक उचम प्रकारना गुणोवडे करीने (विद्याताहो के०) प्रहयात पवी, अर्थात्
 दुर्नीयामां प्रविष्ट भयेली. तथा (मुंदरी के०) रूप आदिकधी मनोहर पवी; अने (शशिवयणी
 के०) मयणासुंदरीनी रूपसुंदरी नामनी
 पोतानी पवी पुत्री मयणासुंदरीने कृष्टी उंचराणा साथे परणाववाथी हृदयमां अत्यंत दुःख
 कांतीयकी ॥ ३ ॥ निज जाइ के०) पोताना जाइ पवा (पुण्यपाल के०) पुण्यपालने (पूछी
 गार्गी पवी ने रूपसुंदरी (जाइहो के०) जइने, अर्थात् पोताना स्वामिना मेहेलनो त्याग करीने
 गीमार्गीयकी (पीठमा के०) पोताना पियरमां, अर्थात् पोताना जाइ पवा ते पुण्यपालने घेर

॥ सु० ॥ ४ ॥ सुरूप पुरुष इक साथे । सासुबहू वसग्यां हाथेहो ॥ सु० ॥ कहे रूपसुंदरी विल-
 अइने (रही के०) रहेवा सागी. हवे त्वायाद (इक दिन के०) एक दिवसे (देखेथी के०)
 जिनमंदिरमांघी (वसतां के०) पाठी निकळतां, अर्थात् जिनमंदिरमां जइ त्यां जिनेश्वर प्रभुनी
 प्रतिमाना दर्शन करी पाठा वळतांथकां ते रूपसुंदरी राणीए (मयणा के०) मयणासुंदरीने,
 अर्थात् पोतानी ते मयणासुंदरी नामनी पुत्रीने (नीकळतांहो के०) बहार आवती, अर्थात्
 तेणीने पण प्रभुना दर्शन करी जिनमंदिरमांघी बहार निकळती (दीठी के०) जोइ, अर्थात्
 नजरे निहाळी. ॥ ४ ॥ हवे ते समये (सुरूप के०) कामदेव सरखा अत्यंत उत्तम स्वरूपवाळो
 (इक के०) कोइएक (पुरुष के०) पुरुष (साथे के०) तेणीनी साथे त्यां श्रीजिनेश्वर प्रभुना
 दर्शन करीने बहार निकळेसो ठे, तथा (सासुबहू के०) सासु अने बहू, अर्थात् श्रीपालकुमा-
 र्नी माता कमलप्रजा, तथा तेणीनी छी एवी ते मयणासुंदरी (हाथेहो वसग्यां के०) एक

જાણેલો છે. હવે પૃથી રીતે પોતાની પુત્રી પૃથી તે મયળાસુંદરીની સાથે કોઈપણ મહાસ્વરૂપવાન
 પુરુષને ઝોચાર્થ (વિલગ્નવાળો કે०) વિલગ્ની પત્ની મયેલી, અર્થાત્ શોકસહિત ગજરાટમાં પડેલી
 પૃથી તે (રૂપમુંદરી કે०) મયળામુંદરીની માતા પૃથી તે રૂપસુંદરી રાણી (કહે કે०) કહેવા
 લાગે કે, અરે! દુષ્ટ પુત્રી! (જાણીદો કે०) જાણી વુઝીને, અર્થાત્ મનના ઇરાદામુજબ તે આ
 (કોણ કે०) મું (અકારજ કે०) અકાર્ય (કયો કે०) કર્યું છે? અર્થાત્ તને તારા પિતાનું
 પરણાવેલા પૃથી તે કૃષ્ણી ઉંચગણને ઓઠીને આ ધીજા સ્વરૂપવંત પુરુષને સ્વીકારવારૂપ મહા
 અનર્થ તે જાણી વુઝીને શામાં કયો છે? ॥ ૫ ॥ વઝી (કૂંચે કે०) મારી કુંચમાં, અર્થાત્ મારા
 ઉદરમાં તું જે (પૃથી કે०) પુત્રીપણે (પત્ની કે०) ઉપપન્ન થઈ છે, અર્થાત્ મારી કુંચમાં તે જે
 પુત્રીપણે જન્મ લીધેલો છે (તિણ ટાંકે કે०) તેને વદલે (વજ્ર કે०) વજ્ર (કાંદેલો કે०) કેમ
 (ન વધિતું) પડ્યો નહીં? અર્થાત્ તાગસરણી કુસલંપણ પુત્રીને વદલે મારા ઉદર ઉપર વજ્ર પત્ની

(ગુપ્ત કે૦) ઉપરાસાને, અર્થાત્ તારા પિતાપ્ત તને પરણાવેલા પદ્ય તારા સ્વામી તે કુટ્ટી ઉંચર-
 ગાળાને તે (ફિદ્દા કે૦) કયે સ્થાનકે (મૂકી દીધોદો કે૦) ગોમી દીધો? અર્થાત્ તેનો લ્યાગ
 કરીને તું તેને વધા ગોમી આપી ગો? વલ્લી (પુત્રી કે૦) હૈ પુત્રી! (દાદાદા કે૦) હાય હાય!
 (જનને કે૦) મને, અર્થાત્ તને જન્મ આપનારી પદ્મી તારી માતા જે હું, તેને પણ તે (લજવી
 કે૦) લજ્જિત કરી છે, અર્થાત્ તારાજેથી દુરાચારી પુત્રીથી મને પણ હુનીયામાં શરમાવા જેવું થયું
 છે કેમકે તોંકો સમજુ હૈયે હું માંમું મુલ્ય પણ ઘતાથી શકીશ નહી, અને તેટલા માટે (હુજનેદો
 કે૦) તને (ધિગધિગર) બિધાર છે, બિધાર છે! ॥ ૭ ॥ વલ્લી હૈ પુત્રી! આણું અર્કાર્ય કરીને તે
 નાગ (સોસનન કે૦) સોયસરૂપી રાત્રને (હામી દીધો કે૦) ફેંકી દીધું છે, અર્થાત્ તે તાફું
 સોયસરૂપી રાત્ર દુર્નીયની કંઈ પણ દરકાર કર્યાવિના, તથા તારા પોતાના હિતનો પણ વિચાર
 કર્યાવિના તે દૂર ફેંકી દીધું છે. વલ્લી આણું દુરાચરણ આદરીને તે (જિનધર્મને કે૦) શ્રીધીત-

तुल्ल जमाई । नवि खंडयुं शील में माईहो ॥ मुं० ॥ नवि खोपुं जिननी आण । जोपश्चिम उगे
भाणहो ॥ मुं० ॥ १० ॥ नव कट्टे कमला इण वात । काई करो सनीनी तातहो ॥ मुं० ॥ एह
बेलो मांगे नर्तांग ते उंवराणो हवे कुष्टरोगथी रहित थयेखो ठे, तेमज (में के०) में पण
(शील के०) माहं शीयल (नवि खंडयुं के०) खंनित कर्तुं नथी, अर्थात् तमो जेम भारोछो,
तेम में मारा ते कुष्टी स्वामीनो त्याग करी बीजा कोइ पण अन्य पुण्यनो संग कर्षो नथी. बळी हे
माताजी ! (जो के०) कदाच (नाणहो के०) सुयं पण (पश्चिम के०) पश्चिमदिशामां (उगे के०)
उदय पामे, तोपण (जिननी के०) श्रीबीतराग प्रनुनी (आण के०) आझाने (नवि खोपुं के०)
हुं खंनित कहं तेम नथी. अर्थात् सुयं पोतानी पूरें दिशा ठोडीने कदापि पण पश्चिम दिशामां
उदय पामतो नथी, तेम हुं पण माहं शीलघत खोपीने कदापि पण जिनेश्वर प्रनुनी आझानो
नंग कट्टे तेम नथी. ॥ १० ॥ हवे (तप के०) ते वल्लते, अर्थात् उपर जणाव्यामुजय मयणासु-
तेम कट्टे तेम नथी. तेम जेवने (कलशा के०) ते

श्रीपालकुमारनी कमलप्रभा नामनी माता (इण वात के०) याची रीतनी वात (कहे के०)
 कहेवा लागी, अर्थात् मयणासुंदरीनी माताने पोतानी पुत्रीने भिफारती जोडने ते घोखी उठी के,
 हे रूपसुंदरी ! तमो (मर्तीनी के०) मतीसमान एवी या तमारी पुत्री मयणासुंदरीनी (तात-
 हो के०) निंदा (कांडि करो के०) शामाटे करो वो ? अर्थात् मदासती एवी तमारी या पुत्री-
 पर जेवुं कलंक चडार्वा शामाटे तेर्णीने कलंकित करो वो ? कारण के (एह तो के०) या तो,
 अर्थात् तमारी पासं उनेलो या प्रत्यक्ष देखातो पुरुष (ते के०) तेज (उंवरणाणे के०) उंवर-
 राणाणे ते, अर्थात् तमाग स्वामीए तमारी पुत्रीने जे उंवरणाणासाचे परणावी इती, तेज या उं-
 डर ययो ठे, परंतु ते शिवाय कोइ बीजो पुरुष नथी. वळी (रोग के०) तेनो कुष्ठरोग (गयो के०)
 वा निर्मल शरीरवाळो (ययो के०) हवे ययो ठे. एटसे के तेना रोगना टळवाची

थया सुखदाईहो ॥ सुं० ॥ अगीआरमी ए कही ढाख । न्यायसागरे अमीयरसाखहो ॥ सुं० ॥ १२ ॥

तेना शरीरनुं स्वरूप फगी जवाथी तमो तेने ठेळखी शक्या नथी ॥ ११ ॥ चळी हे रूपसुंदरी !
(तुज के०) तमारी (पुत्राने के०) आ मयणासुंदरी नामनी पुत्रीना (सुपसाइ के०) उत्तम
प्रभावथी, अर्थात् तेणीना शीलआदिक गुणो तथा तेणीनी जैन धर्मपरनी श्रद्धाना प्रतापथी
(सिद्धचक्र के०) श्रीसिद्धचक्रजी महाराज (सुखदाई हो के०) सुख आपनारा (थया के०)
नीवड्या ठे, अर्थात् तमारी आ महासतीसमान मयणासुंदरी पुत्रीए, तथा आ उंवराणाए सुगु-
रुना उपदेशथी आंवेसतपपूर्वक श्रीसिद्धचक्रची महाराजनुं आराधन कर्युं ठे, अने तेवी रीतना
धर्मपसायथी आ उंवराणानो कुष्टरोग दूर चइ ते निर्मल शरीरवाळो थयो ठे. पवी रीते (न्या-
नसागरे के०) आ रासना कर्ता एवा श्रीन्यानसागरजीए (अमीयरसाखहो के०) अमृतसरखा
मनोद्वार रसवाळी, अर्थात् जे सांजळवाची धोताउने आस्यंत आनंद उपजे पवी (ए के०) आ
(अगीआरमी के०) आप्पारमी (ढाख के०) ढाख (बळी के०) बळी जे ॥ ११ ॥

॥ डुहा सोरठी ॥ रूपसुंदरी कहे एह । सोजागी तुज सुत जला ॥ तोपण सुणीयें प्रेम । कहने तुमचुं कवण कुल ॥ १ ॥ अंगदेस अजिराम । थलकासी चंपापुरी ॥ नृप सिंहरथ इण नाम । कमल-

हवे एवी रीतनां कमलप्रभानां वचनो सांभळीने आश्चर्यसहित आनंद पामेखी एवी (रूप-
सुंदरी कें०) मयणासुंदरीनी माता एवी ते (रूपसुंदरी (कहे कें०) कहेवा लागी, अर्थात् ते
कमलप्रभा प्रने कहेवा लाग । के, हे कमलप्रजा ! (एह कें०) आ (तुज कें०) तमारो (सुत
कें०) पुत्र (सोजागी कें०) उत्तम जाग्यवाळो, अर्थात् महाजाग्यवाळी, तथा (नखो कें०)
सज्जन देवाय ठे, अने तेथी जो के तमाहं कुस उत्तम ठे, एवुं अनुमान याय ठे (तोपण कें०)
तथापि (प्रेम कें०) प्रीतिपूर्वक (सुणीयें कें०) हुं जे तमोने कहुं ते तमो सांभळो ? अर्थात् हुं
जे कंडं तमोने पूवुं, तेनो मने संतोषकारक प्रत्युत्तर तमो यापो ? एम कही तेणीए कमलप्रजाने
कहुं के (तुमचुं कें०) तमाहं (कवण कें०) कयुं (कुस कें०) कुल ठे ? अर्थात् तमारा सासरानुं
कयुं कुल ठे ? ते (कहने कें०) मने कही संजळावो ? ॥ १ ॥ हवे एवी रीतनां रूपसुंदरीनां

प्रता नेहनी प्रिया ॥ २ ॥ प्रसव्यो तेणीयें घाल । देवकुमार अतिदीपता ॥ कुंथर श्रीश्रीपाल । ययो
वचनो सांभर्त्तनि कमलप्रता कंदेवा खागी के, हे रूपसुंदरी ! (अंगदेस के०) अंग नामनो देश
(अभिगम के०) अनिअय सुंदरी ठे, अर्थात् धनधान्य आदिकनी सनृद्धिधी जरेखो ठे, तथा
ते देशमां (अय्यकामां के०) अय्यकानगरी सरखी, अर्थात् देवोनी नगरी सरखी अतिशय शो-
जावार्त्ता (चंपापुरी के०) चंपा नामनी नगरी ठे. हवे ते चंपानगरीमां (सिंहरथ के०) सिंहरथ
(इणनाम के०) पवा नामनो (नृप के०) राजा राज्य करतो हतो. (तेहनी के०) तेनी, अर्थात्
ते सिंहरथ गजानी (कमलप्रता के०) कमलप्रता नामनी (प्रिया के०) राणी ठे. ॥ २ ॥ (ते-
णीयें के०) ते कमलप्रता राणीये (बाल के०) बालकने, अर्थात् एक पुत्रने (प्रसव्यो के०)
जन्म व्याप्यो. हवे ते पुत्र केवो ठे ? तो के, (देवकुमार के०) देवकुमारानी पेठे, अर्थात् देवोना
कुमारसरखो (अतिदीपतो के०) अत्यंत तेजस्वी ठे, अर्थात् तेना शरीरनी कांति अत्यंत दीपाय-
मान ठे. एखो मे (श्रीश्रीपाल के०) नाम्यशास्त्री श्रीपाल नामनो (कुंथर के०) कुंथार. अर्थात्

अनुक्रमे दोष वरसनो ॥ ३ ॥ कीधो भूपति काल । मतिसागर मुहते तिस्ये ॥ पाट उव्यो ततकाल ।
वेहु वरसनो बाल ते ॥ ४ ॥

ते कमलप्रजानो पुत्र (अनुक्रमे के०) धीमे धीमे वयथी वृद्धि पामतोथको (दोष वरसनो के०)
वे वपोंनी उमग्नो थयो, तेदसामां (भूपति के०) राजाप, अर्थत् ते श्रीपालकुमारना पिता
एवा ते सिंदूर्य राजाप (काल कीधो के०) काल कर्यो, अर्थत् ते राजा मरणने शरण थयो.
पत्री त्यागवाद (तिस्ये के०) ते सिंदूर्य राजाना (मतिसागर के०) मतिसागर नामना (मुहते के०) मं-
त्रीश्चरे (ततकाल के०) तेज ववते, अर्थत् उपरे राजा मरण पाव्यो तेज समये (ते के०) उपर
कंदेला एवा (वेहु वरसनो बाल के०) वे वरसना बालकने, अर्थत् जेनी उमर इतु फक्त वे
वपोंनीज थयेली ठे, एवा ते राजाना पुल श्रीपालकुमारने (पाट उव्यो के०) गादीण चेसाड्यो,
अर्थत् तेना पिना सिंदूर्य राजानी राज्यगादीपर राजानगीके तेनो राज्यानिपेक कर्यो. ॥ ४ ॥

॥ ढाल ॥ १२ मी ॥ हो मतवाले साजनां ॥ ए देशी ॥ अथवा-अवर इस्यो नय सांजली
। एक घड़े बवहारोरे ॥ ए देशी ॥ लघु जाई सिंहरथतणो । अजितसेन इण नामोरे ॥ उमराव
सयला फेटवी । सेना मेळवी तामोरे ॥ १ ॥ चंपापुरी आव्यो धसी । इम आटोप धरंतोरे ॥

इवे (तामोरे के०) पटलामां, अर्थात् मारा ते घालक श्रीपालकुमारने उयारे ते मतिसाग-
रमंत्रीए चंपापुरीनी गादीपर वेसाड्यो ल्यारे (सिंहरथतणो के०) मारा स्वामी एवा ते सिंहरथ-
राजानो (अजितसेन के०) अजितसेन (इण नामोरे के०) एवा नामनो, अर्थात् जेनुं अजित-
सेन नाम ते एवो (लघु भाइ के०) न्हानो जाइ, अर्थात् मारो देवर (सयला के०) सर्व (उम-
राव के०) सरदारोने, अर्थात् सामंत, सेनापति आदिक राज्यना सयंळा अधिकारीउने (फेटवी
के०) फोडीने, अर्थात् तेमने ब्रज्य आदिकनी खांच आपी पोतांना पदमां मेळवीने, तथा (सेना-
के०) सैन्यने, अर्थात् हाथी, घोडा, रथ पायदळ आदिक चतुरंगी सेनाने (मेखवी के०) एकवी
करीने ॥ १ ॥ (इण के०) एवी रीतनी मोटी चतुरंगी सेनानो (आटोप के०) आडवर (पर-

निशामजारे ॥ मुज थंगजने मारवा । यया केडे सुमट तेवारे ॥ चंपा ॥ ३ ॥ मारगलिच जातां
 के०) पुखने, अर्थात् मारा ते वालपुत्र श्रीपालकुमारने (खेड के०) उपानीने, अर्थात् मारी
 कांखमां वेसानीने (तिहांयकी के०) त्यांची, अर्थात् ते चंपानगरीमांथी (निशामजाररे के०)
 रात्रीण (नाठी के०) नाशी गड, अर्थात् मारा पुत्रने मृत्युधी वचाववा माटे हुं तेने कांखमां
 वेसानी रात खेड त्यांची गुपचुप कोड न जाणे तेम नाशी वृटी. इवे (तेवारे के०) तेज वखते
 मने त्यांची पुत्रसहित नाशी गल्ली जोडने (मुज के०) मारा (थंगजने के०) पुत्रने, अर्थात्
 मारा ते श्रीपालकुमारने (मारवा के०) मारी नाखवा माटे, अर्थात् तेने प्राणरहित करवा माटे
 (सुजट के०) योद्धाई, अर्थात् मारा देवर एवा ते अजितसेने मोकळेखा सुजटो (केडे थया के०)
 मारी पाठळ खाग्या, अर्थात् ज्यां हुं नाशती इती त्यां मारी पाठळ धसो आख्या. ॥ ३ ॥ इवे
 एवी रीते (जातां के०) नाशतां यकां, अर्थात् हुं मारा पुत्रसहित ज्यारे नाशती इती त्यारे
 (मारगविण्य के०) मार्गनी थंदर, अर्थात् मारा नाशवाना रस्तामांज (कष्टि सयसातनुं के०)

मल्युं । कृष्टि सयसाननुं पेहुरे ॥ तेहने पेखीने घणुं । घीहती थांसुमां रेहुरे ॥ चंपा ॥ ४ ॥ घो-
 साधी तय ते कहे । तुं धर्मव्हेन तो यमारे ॥ यमने पण तुं जाणजे । ए धर्मबंधय ते म्हासे
 मानमो कृष्टिनुं, अर्थात् जेउने कष्टनो गेग लागु पड्यो ठे, एवा एकठा यथेखा सातसो पुरुषोनुं
 (पेहुरे के०) टांछुं, अर्थात् तेउने समुदाय (मल्युं के०) मने सामुं मल्युं (तेहने के०) तेउने,
 अतिशय दुग्या लागी, अर्थात् या लोको कोइ शत्रुना लदकरी माणसो इशे, एवी देहेशतयी हुं
 पणोज तय पामवा लागी अने (थांसुडां रेहुरे के०) थांसुन पामवा लागो, अर्थात् ते पयने
 खांधे मागी थांखोमांगी थांसुनकी पारा चालवा लागी. ॥ ४ ॥ (तय के०) तेउखामां अर्थात् हुं
 उपर मुजय उपारे भय पामनी उभी हती, ते समये (ते के०) ते कुष्टीउ (घोसाधी के०) मने
 मधुर वचनोपुर्वक घोसाधीने (कहे के०) कहेया लाग्या के (तुं के०) तुं तो (यमारे रे के०)
 यमारी (धर्मव्हेन तो के०) धर्मसंबंधि व्हेनसमान तो, अर्थात् तारे यमाराधी जरा पण डरायलें

॥ चंपा० ॥ ५ ॥ एम कही वेसर ऊपरे । चढावीने चाल्या जेवारे ॥ अजितसेनना सुजट ते ।

नही, अमोए तने अमारी साधर्मिक द्द्वेनतरीके लेखली ठे. वळी (अमने पण के०) अमोने पण अर्थित् अमो सघळा सातसो पुरुषोने पण (तुं के०) तुं (जाणजे के०) एम समजजे के, अर्थित् तारा हृदयमां एम धारजे के (ए के०) आ सघळा (म्हारे के०) म्हारा (धर्मबंधव ठे के०) साधर्मिक बंधुन ठे, अर्थित् अमो सघळाने तारे तारा साधर्मिक बंधुसमान लेखवा ॥५॥ (एम कही के०) एवी रीते कहीने, अर्थित् एवी रीते मधुर वचनोधी मने आश्वासन देइने, तथा मने मारा पुत्रसहित वेसरऊपरे के० खचरउपर (चढावीने के०) चढावीने, अर्थित् निश्चलपणे सुखेसमाधे वेसाडीने (जेवारे के०) जेवामां (चाल्या के०) तेन सघळा मने साये लेइ मार्गमां आगळ चालवा लाग्या (तेवारे के०) तेटलामां, अर्थित् अमो सघळा आगळ चालता थ्या ते समये (अजितसेनना के०) ते मारा देवर अजितसेने मारा पुत्रने मारवा माटे मोकळेखा (ते

रवें पद्दमां जल्ये । वखगे इम जाणी त्राठारे ॥ चंपा० ॥ ७ ॥ अनुक्रमे उज्जणी पूरी । हुं कमल-
प्रभा इहां आर्वीरे ॥ ७. सघडी अम कूखतणी । तुमने कही वात सुणावीरे ॥ चंपा० ॥ ८ ॥ नृप
नमां जय पामवा द्याया. ॥ ७ ॥ त्थार पठी केटखोक काळ गयावाद मारा ते पुत्रने ते कुष्टिउना
टोळामां रंद्दवाथी चंप लागवावडे कुष्टनो ते दुष्ट रोग लागु पड्यो, अने ते मटवानो उपाय शो-
धवामांटे हुं तेवा वैद्यनी तपासमाटे कोसांवी नगरीमां गइ, अने त्यां झानी गुरुना मेळापथी मारा
पुत्रना कुष्टरोगना विनाशनी वात में तेमनी पासेथी सांभळी, अने त्याराद (हुं कमलप्रज्ञा के०) आ
आ तमारी पासे वेंटेळी हुं तेज कमलप्रज्ञा (अनुक्रमे के०) आतुं तमारी पासे (उज्जणी पूरी के०) आ
गरीथी चाखीने मजल करती यकी (इहां के०) अर्ही तमारी पासे (उज्जणी पूरी के०) अमारां
उज्जपनी नामनी नगरीमां (आर्वी के०) आर्वी पर्वोची हुं. तथा पवी रीते (अम के०) अमारे व-
(अमराणी के०) गोखनी अर्थात् मारा सासरीयाना कुलसंबंधि (प के०) आ, अर्थात् तमोने व-
(अमराणी के०) इकीकत, अर्थात् अमारां कुलसंबंधि

सिद्धरथनो मुत्त सुणी । रूपसुंदरी हरखाणार ॥ चारमी हाक्षे सान्ढो । कहे न्यानसागर पद
वाणीरे ॥ चंपा० ॥ १० ॥ सर्वे माथा ॥ १०१५ ॥

सर्व प्रकारनी सत्य दहीकत (तुमने के०) तमोने, अर्थात् अमारो वेण एवां तमोने (सुणा-
वीरे कही के०) संन्यायी दीधी अर्थान तमारा आगळ में मारी सचळी सत्य दहीकत निवेदन
करी ते. ॥ १० ॥ हरे पंवी रीते श्रीपालकृमारी माता पंवी ते कमलप्रभाप कहेखा वृत्तांतधी
पोतानी पुत्री मयणासुंदरीना जर्तार पंवा ते उंवरसाणने (नृप सिद्धरथनो के०) सिद्धरथ राजानो,
अर्थात् चपापुरीना राजा पंवा सिद्धरथनो (सुत के०) पुत्र (सुणी के०) जाणीने (रूपसुंदरी के०)
ते रूपसुंदरी अर्थात् मयणासुंदरीनी माता (हरखाणीरे के०) हरे पामी, अर्थात् अहो ! मारी
ययो ते. एम विचारीने ते पोताना हृदयमा अत्यंत आनंद पामवा लागी. (न्यानसागर के०)
आ रागना कर्ना पंवा न्यानसागरजी (कहे के०) श्रोताजननोने उद्देशीने कहे थे के (चारमी

॥ दुहा ॥ रूपसुंदरी निजबंधुने । जई कखो सवि विरतंत ॥ जामाता जाणेजिने । तेहे
ढाखे के०) आ रासनी वारमी ढालमां (एह के०) उपर वर्णन कर्णामुजयनी (वाणीरे के०)
वाणी (सांभलो के०) हे जव्यजनो ! तमो श्रवण करो ? ॥ ए ॥

हवे (रूपसुंदरी के०) ते रूपसुंदरीए, अर्थात् मयणासुंदरीनी माताए (जई के०) जइने,
अर्थात् ते कमलप्रजा पासेयी आवीने (निजबंधुने के०) पोताना भाइने, अर्थात् पोताना जाइ
एवा ते पुण्यपालने (सवि के०) सघळो, अर्थात् कमलप्रभाए वर्णवेळो सघळो (विरतंत के०)
वृत्तांत, अर्थात् पोतानी पुत्री मयणासुंदरीनो तर्तार चंपापुरीना राजा सिंहरथ राजानो श्रीपाल
नामनो पुत्र ठे, इत्यादिक कमलप्रभाए कहेळो सघळो वृत्तांत (कखो के०) कही संभळाव्यो. ते
सांजळी पुण्यपाल (अत्यंत के०) अतिशय (हरख के०) हर्षयी, अर्थात् पोताना हृदयमां
घणोज आनंद पामीने (जामाता के०) ते जमाइने, अर्थात् मयणासुंदरीना स्वामी एवा ते
श्रीपालकुमारने, अने (जाणेजिने के०) पोतानी जाणेजी एवी ते मयणासुंदरीने (तेहे के०)

एक गीत विनोद ॥ २ ॥ वसुतां रयवाडोथकी । प्रजापाल नृपास ॥ दीना बेठा गोखमां । मयणा ने ध्यापास ॥ ३ ॥

पोना विषयमबंधि (सुख के०) सुखोने (विलसे के०) भोगची रहेखा ठे. ॥ २ ॥ हवे पटखामां एक दिवसे (प्रजापाल नृपाल के०) उज्जयनी नगरीना स्वामी, तथा मयणासुंदरीना पिता एवा ते प्रजापास नामना राजाप (रयवानीथकी के०) घोडा खेखाववानी क्रीना कर्यावाड त्यांथी (वसुतां के०) पाठा वळतांथकां (गोखमां के०) ऊरुखामां, अर्थात् ते राजमार्गपर आयेखा पोताना शाळा पुण्यपालना मेंदेलना झरुखामां (बेठा के०) वेठेला (मयणा के०) ते मयणासुंदरीने, अर्थात् पोतानी पुत्री मयणासुंदरीने (ने के०) तथा (श्रीपाल के०) श्रीपालकुमारने (दीना के०) जोषा, अर्थात् ते मयणासुंदरी तथा श्रीपालकुमारने ते ऊरुखामां साये वेठेखा पोताना नेत्रोवडे

॥ बाल ॥ १३ मी ॥ राग धोरणी ॥ सपन शांति मन मोहिउं ॥ ए देशी ॥ अथवा-देश
मनोहर मालवो । निरुपम नयरी उजेण ॥ ललना ॥ ए देशी ॥ प्रजापाल राजा कहे । मयणाने

हवे एवी रीते कोइ महास्वरूपवान पुरुष साथे (मयणाने हो के०) पोतानी पुत्री एवी ते
मयणासुंदरीने ऊरुलामां वेठेली (देखीने के०) जोइने (प्रजापाल राजा के०) ते प्रजापाल
राजा, अर्थात् तेणीनो पिता एवो ते प्रजापाल भूपति (एम के०) आवी रीते, अर्थात् नीचे
वर्णन कयां मुजब (कहे के०) कहेवा लाग्यो के, अर्थात् पोताना हृदयमां दुःख उत्पन्न थवाथी
पोतानी पासे उजेला माणसो प्रते बोलवा लाग्यो के (जुं के०) थरे ! तमो जुं तो खरा (कु-
ठोरुए के०) कुपुत्रीए, अर्थात् आ मारी दुराचारी मयणासुंदरी नामनी पुत्रीए (कुलखण्हो
के०) कुलने कलंक लागे एवुं कार्य, अर्थात् जेथी मारा निर्मल कुलने अतिशय बटो लागे एवुं
अकार्य (कीउ के०) कर्तु ठे, अर्थात् तेणीए आदर्तु ठे. हवे (कहे के०) हे मनुष्यो ! तमो
मने समजावो के (कंम कीजे के०) कंम करवुं ? अर्थात् हवे मारे शुं करवुं ? तेनी मने समज

हो देखीने एम ॥ जुं न करेहो जेह थयो कामांध ॥ कामातुर मयणा जूने । तजी उंवरहो कीधो मोटो
 चिटंवना । शुं न करेहो जेह थयो कामांध ॥ कामातुर मयणा जूने । तजी उंवरहो कीधो मोटो
 पम्नी नथी, माटे तमो मनं सखाह् आपो ? ॥ १ ॥ वळी ते राजा ते लोको पासे कहेवा लाग्यो
 के (विषय चिटंवना के०) विषय संबंधि चिटंवनाने, अर्थात् इंद्रयोना विषयो भोगववारूपी
 चिटंवनाने (धिगधिग के०) धिक्कार ठे ! धिक्कार ठे ! अर्थात् ते सघळा विषयो अत्यंत धिक्कारने
 पात्र ठे. वळी आ दुनियामां (जेह के०) जे कोइ माणस (कामांध के०) कामांध थयो, अर्थात्
 स्पृशद्रियनां सुखो भोगववा माटे आसपासनो विचार कर्याविना जे माणस अत्यंत आसक्त थयो
 ठे, ते माणस (शुं न करेहो के०) शुं करतो नथी ? अर्थात् ते कामांध मनुष्य न करवा लायक
 एवुं कयुं निदनीय अकार्य करतो नथी, एट्खे ते सर्व प्रकारनुं अकार्य करतां पण शरमातो नथी.
 अने एवी रीते (जुं के०) हे मनुष्यो ! तमो तमारी आंखोबडे प्रत्यक्षपणे जुं के (कामातुर
 मयणा जूने) कामातुर मयणा जूने अर्थात् भोगववाभां अत्यंत आसक्त ज्येळी, एवी (मयणा

મદનાતુર મનસું આકુલાય ॥ ધિગ૦ ॥ ૩ ॥ પદ્ધવે પુણ્યપાલેં જઈં । માંડીનેદો કહીંતેં વિરતંત ॥
 પ્રથમ તેણીને કુટિસાથે પરણાવવારૂપ અર્કાર્યે ક્રોધના આવેશથી કર્યું છે. તથા (મયણાંપ કે૦)
 આ સારી પુત્રી મયણાંયેં પણ (મદનાતુર કે૦) કામાતુર, અર્થાત્ ભોગવિલાસની વાંઝાથી કામાંધ
 થયેલા (મનસું કે૦) મનથી, અર્થાત્ હૃદયમાં उत्पन्न થયેલા કામવિકારથી (આકુલાય કે૦)
 બ્યાકુલ થઈને (વીજો કે૦) વીજું અર્કાર્ય (કીંત કે૦) કર્યું છે, અર્થાત્ તેણીપણ પોતાના
 જતારેં પવા તે કુટ્ટી ઉંચરાણાનો ત્યાગ કરીને વીજા આ સ્વરૂપવંત યુવાન પુરુષનો સંગ કરવારૂપ
 અર્કાર્યે કયુ છે. ॥ ૩ ॥ (પદ્ધવે કે૦) પટલામાં, અર્થાત્ તે પ્રજાપાલ રાજા ત્યાં રાજમાર્ગમાંં ઉત્તો
 થકો જ્યારે ઉપર જણાવ્યા મુજબ વિચાર કરી રહ્યો હતો, તે વચ્ચે (પુણ્યપાલેં કે૦) તે મયણા-
 સુંદરીના મામા પવા તે પુણ્યપાલે (જઈં કે૦) પોતાના ઘનેવી પવા તે પ્રજાપાલરાજા પાસે જઈને
 (માંડીનેદો કે૦) પ્રથમથીજ માંડીને (વિરતંત કે૦) સઘઢો યૌવંત, અર્થાત્ તે ઉંચરાણાના
 રોગનો ચિન્તાણ થવા આદિક સપ્તઢં વર્ણન (પદ્ધીંતેં કે૦) તેને કહી ચલાવ્યું. પ્ધી રીતે —

गिणीहो निजहाथें जेह ॥ पाम्यो पति उत्तमकुली । नीरोगीहो वली कीधो तेह ॥ धन्य० ॥ ५ ॥
 पुण्यपालने मंदिरें । आधी नृपहो तनुजानें तेडि ॥ जमाई वेहवाणने । घरे आण्णाहो कांई न करी
 पटवें के में तो तेणीने इरादापूर्वक दुःखमां पाम्यानी इच्छाथी कुष्टी एवा उंघरराणासाये पर-
 लाथी हत्ती, परंतु तेना पुण्यप्रजावथी तेज कुष्टी उंघरराणो उत्तम कुलनो श्रीपाल नामनो राज-
 पुत्र प्रगट थयो ठे, अने एवी रीते तेणीए तेवा उत्तम राजपुत्रने पोताना जतार तरीके मेळ्ळ्यो
 ठे. (वल्ली कं०) वल्ली (तेह के०) ते कुष्टी उंघरराणाने पण तेणीये पोतानी जैनधर्मपरनी दृढ
 श्रद्धाथी (नीरोगीहो के०) रोग रहित, अर्थात् कुष्टरोगथी मुक्त (कीधो के०) कयों ठे, अर्थात्
 श्रीसिद्धचक्रना आराधन पूर्वक आंचिखतप करीने, तेना माहात्म्यथी तेणे पोताना रोगी स्वामीने
 पण नीरोगी कयों ठे. ॥५॥ त्यावाद (नृपहो के०) ते प्रजापाल राजा (पुण्यपालने के०) पोताना पुण्यपाल
 नामना शात्राना (मंदिरें के०) मेहेखमां (आधी के०) आबीने (तनुजानें के०) पुत्रीने, अर्थात् पोतानी

। गायेतेहो गोरी गुणखाण ॥ धन्य० ॥ ७ ॥ उतायों निजमहेखमां । सुख विखसेहो कुंछर श्रीपाल तेनुने पधराववानो महोत्सव (कीया के०) कयों. वळी ते प्रवेशमहोत्सव बखते (गुणखाण के०) गुणोना चंमारसरखी, अर्थात् रूप तथा स्वर आदिकनी कलाउना निधानरूप एवी (गोरी के०) खीउ, अर्थात् एवी सुहागण खीउ (गायेतेहो के०) गावा लागी, अर्थात् पोताना मधुर कंठयी मंगलीकनां गीनो गावा लागी. ॥ ७ ॥ ह्वे एवी रीते महोत्सवपूर्वक ते प्रजापाल राजाप (श्रीपाल कुंछर के०) ते श्रीपालकुमारने, अर्थात् पोतानी ते मयणासुंदरीना स्वामी एवा ते श्रीपालकुमारने (निजमहेखमां के०) पोताना राजमहेखमां (उतायों के०) हाथीपरथी उतारीने निवास कराव्यो. अने त्यां ते श्रीपालकुमार पोतानी स्त्री मयणासुंदरी सहित (सुख के०) सुखोने, अर्थात् विविध-प्रकारना पांचे इंद्रियोना विषयसंबंधि सुखोने (विखसेहो के०) जोगवे ठे. ह्वे (वात के०) आ सघळी हकीकत, अर्थात् श्रीसिद्धचक्रना आराधनधी आ श्रीपालकुमारनो कृष्टरोग नष्ट थयो, (विरलरी के०)

॥ पात नगरमां विस्तरी । धन्यं जिनभर्मदो कहे बाळगोपाल ॥ ७ ॥ रयवानीयें अन्यदा ।
 परिवारंदो परचरितु सोय ॥ जाता देखीने तदा । मांदोमांदो इम पुढे लोय ॥ ८ ॥
 विस्तार पामी, अर्थात् ते नगरमां वसनारा एवा सर्व लोकोना जाणवामां आवी, अने तेथी (बाल
 गोपाल के०) पाळको अने गोवाळीयाउ सदित सर्व लोको (कहे के०) पोताना मुखथी कहेवा
 लाग्या के (जिनभर्मदो के०) आ जैनधर्मेने, अर्थात् श्रीवीतराग प्रभुए प्ररूपेला आ जैनधर्मेने
 (धन्य के०) खरेखर धन्यवाद घटे ठे, के जेना पसायथी आ श्रीपालकुमारना कुट रोगनो पण
 प्रत्यरूपणे विनाश थयो, तथा आ मयणासुंदरीए पण तेज धर्मेना पसायथी आवा मनोहर अने
 कुन्दीन राजपुत्रने पोताना भर्तार तरीके मेळव्यो. ॥ ७ ॥ हवे (अन्यदा के०) एक दिवसना
 प्रस्तायने जिये (सोय के०) तेने, अर्थात् ते श्रीपालकुमारने (परिवारंदो के०) परिवार वडे क-
 रीने, अर्थात् पणा मुनटोयें करीने (परचरितु के०) वीटायो थको, अर्थात् जेनी आसपास घणा
 मुनटो पाळी रया ठे, एवा ते श्रीपालकुमारने (रयवानीयें के०) राजपाटिकामाटे, अर्थात् घेना

स्वयं रूपपर बाण ए । कहे इक नरहो राजानो एह ॥ जामाना श्रीपावनी । तुम जाणोहो
 राजावधा मान जाना के० । राजमार्गेधी जतो (देखीने के०) जोइने (तदा के०) ते वसते
 साप न० साका अथान ते राजमार्गेधी जना आचता नगरीना लोको (मांहींमाहिंदो के०)
 परपर अथान पकर, जाने । इम के०) आवी रीते, अर्थान्नीचे वर्णव्यामुनव (पुत्रे के०) पुत्रवा
 लाया ॥ ७ ॥ अनुस के० । अनुपम, अर्थान् अति मनोहर (रूपपर के०) रूपने धारण कर-
 नाग । ए के० । आ कुमार (कोण के०) कोण इरो ? एवी रीते कोइएक माणसे पुत्रेखो प्रश्न
 मांजळीने । इक के०) कोइ एक वीजो (नरहो के०) पुरूप (कहे के०) कहेवा साग्यो के, अ-
 र्थान् ते प्रश्न करनार माणसप्रते कहेवा साग्यो के (एह के०) आ, अर्थान् राजपाटिकामाहे घोडे-
 सार पडने जतो एवो आ (गुणगेद के०) गुणेना तंमारसारखो, अर्थान् थोदापे, गांजीये यादिक
 अत्यंत वसग गुणेने पारण करनारो, तथा (राजानो के०) आरली आ नगरीना प्रजापाल ना-

गुणगद ॥ १० ॥ इमं सुणीनं पात्रो यक्षी । परे आल्लपोहो करी यद्वन विनाय ॥
माना आमण्डमणो । देखी कहेछो विस्त्रवाणो कांय ॥ ११ ॥ अभमनो लक्षण मा-

सुक्ष्मी के०) श्रीपात्र नामनो (गुंअर के०) राजकुमार ते, एम (तुमं के०) तमो (जाणोहो के०)
नमारा हटयमां निअयथी जाणजो. ॥ १० ॥ एवे (इम के०) एवी रीने, अर्थति ते सोकोण क-
हेछां परी रीतनां वचनोने (मुणीनं के०) सांभळीने ते श्रीपात्रकुमार (पात्रा यक्षी के०) मया-
दीये नट्टी जानां मांमांथीज पात्रो यक्षीने, तथा (विनाय के०) उनरी मयेछुं अर्थति उरमाहर-
दित (यदन के०) पांनानुं मुल (करी के०) करीने, अर्थति दुर्पना अनायथी उदास ययो यको (परे
के०) पांनाने ग्याने, अर्थति जे गजमेहेसमां पोने र्हेनोदतो त्यां (आल्लपो हा के०) आनी पहें-
च्या लोरे (माना के०) नेनी मा, अर्थति ते श्रीपात्रकुमारनी कतलपना नामनी माना, पा-
नाना पुत्र पया नेआल्लकुमारने (आमण्डमणां के०) दिव्नतिरिया उदास अर्थसो (देखी के०)
जांटेने अर्थति नेना चहेरापाथा नेने दुनायेओ जाडने कहेछा के०) कहेरा लांती के. अर्थति

तत्ती । सासरामांही रहतां मुज थाय ॥ जे गुण होये शतोगमें । ते पण गुणहो सचज्ञा ठंकाय
 तेंने पुठवा सांगां के. हे पुत्र ! (कांय के०) शामाटे (विस्रखाणो के०) तुं विस्रखो थयेखो ज-
 णाय ठे ! अर्थात् थ्याजे तुं शा कारणथी उदास थयेखो देखाय ठे ? ॥ ११ ॥ एवी रीतनां पोतानी
 माताए कंदेलां वचनां सांजळीने ते श्रीपालकुमार तेणीने कहेवा खाया के (माताजी के०) हे
 माताजी ! (सासरामांही के०) ससराने घेर (रहेतां के०) रहेवाथी, अर्थात् पोताना ससराना
 घरमां घरजमाइ तरीकं निवास करीने रहेवाथी (मुज के०) मने (अथमनो के०) अथमपणानो,
 अर्थात् नीचपणानुं (खरुण के०) कलंक (थाय के०) थाय ठे, अर्थात् खोको मने राजाना
 जमाइतरीके उठखावे ठे, अने तेम यवाथी अथम माणसोमां गणवाथी मने खोकपवादनुं कलंक
 बोटे ठे. अने तेम यवाथी मारामां (शतोगमें के०) सेंकडोगमें (जे के०) बीजा जे कोइ (गुण
 के०) गुणो (होय के०) होय, अर्थात् ह्याती परायता होय (ते के०) से (सचळा के०)
 सचि चक्रावला (गुणहो वण) गुणो पण (ठंकाय के०) आच्छाटिन छट जाय. अर्थात् ससराने

श्वाधमाधमाः ॥ १ ॥ ढाल-सुण वध कमलप्रजा कहे । मनमाहिंदो मत आणो खेद ॥ राज्य लीउत
तुम नातनो । स्वमृगनेहो बल को करी जेद ॥ धन्य० ॥ १३ ॥ जे अजिमानी राजवी । इम कर-

जाणवा ॥ १ ॥ हवे एवी रीतनां पोताना पुलना वचनो सांजळीने (कमलप्रभा के०) श्रीपालकु-
मारी माना ने कमलप्रजा (कहे के०) कहेवा लागी के, अर्थात् पोताना ते दुभानेला पुत्रने
समजाववा लागी के (वचन के०) हे वरस ! (सुण के०) हुं जे कहूं ते तुं सांजल ? (मनमाहिंदो के०)
तमारा मतनी अदर तमो (खेद के०) दुःख (मत आणो के०) लावो नही, अर्थात् तमारा
हृदयमां तमो जग वण खेद करो नही, अने (तुम के०) तमारा (तातनो के०) पितानुं (राज्य के०)
राज्य, अर्थात् ते तमाहं चंपापुरीनुं राज्य (स्वसुरानेहो के०) तमारा आ प्रजापाल नामना सस-
राना बलबडे, अर्थात् तेमना सैन्यनी मददथी (को के०) कोइक प्रकारनो (जेद करी के०)
उपाय करीने, अर्थात् गमे ते इलाजथी (लीउत के०) तमो प्रहण करो ? ॥ १३ ॥ एवी रीतनां
कोमानी माना कमलप्रभानां वचनो सांजळीने श्रीपालकुमार तेणीने कहेवा के, हे मा-

नुजयलें सुविडांप ॥ धन्य० ॥ १५ ॥ राग धोरणीयें तेरमी । न्यानसागेंरेंहो प कही ढाल ॥ सिद्ध-
 उपर वर्णवेडा कारणथी (मातजी के०) हे माताजी ! (अनुमति दीउ के०) मने याडा आपो ?
 अर्थात् आप शुन आशिपपूर्वक मने अनुमति आपो, के जेथी (हुं के०) हुं (इहांथीहो के०)
 अर्थात् आ नगरीमांथी प्रयाण करीने (परदेस के०) बीजा देशमां (चाखुं के०) जाउं.
 तथा (थोडेहो दिन के०) थोडाज दिवसमां, अर्थात् हुंक वखतमांज (सुविशेष के०) विशेष
 प्रकारे (नुजयलें के०) मारां वाहुवसथी, अर्थात् मारी पुजानाज पराक्रमथी (निज तातनुं के०)
 मारा पिताजीनुं (राज्य खेळं के०) राज्य ग्रहण करूं, अर्थात् मारा पिताजीनुं राज्य हुं मारां शु-
 जावळथी थोनी मुदतांज ग्रहण करीश. ॥ १५ ॥ एवी रीते (न्यानसागेंरेंहो के०) आ रासना कर्ता पवा
 श्रीन्यानसागरजीप (रागधोरणीयें के०) धोरणी नामना रागधी गाइ शकाय पवी (प के०) ध्या,
 अर्थात् उपर वर्णवेडी (तेरमी ढाल के०) तेरमी ढाल (कही के०) कही ठे. वळी ध्या रासना
 नुजयलें सुविडांप ॥ धन्य० ॥ १५ ॥ राग धोरणीयें तेरमी । न्यानसागेंरेंहो प कही ढाल ॥ सिद्ध-

॥ दुष्टा सोरठी ॥ नित नयपदनुं व्यान । मत मूकजो मातजी ॥ १६ ॥ ११५ गाथा ॥ २०० ॥

पञ्चाध्यात्मिकचक्राणां प्रतापयथी (इवेहो के०) इवे (कृण कृण के०) केवी केवी (मंगलमाल
के०) मंगलिकर्ता माला (होशे के०) यशे ? यथार्थ सिद्धचक्रना याराधनशी इवे ते श्रीपास-
नपुष्पक मंगलजो ? ॥ १६ ॥

द्वये ते श्रीपासकृष्ण गोमती मानाने कहे ते के (माताजी के०) हे माताजी ! तमो (नित
 मुकजो के०) हमेशां (नवपदनुं के०) श्री यरिहंत आदिक नवे पदोनुं (ध्यान के०) ध्यान (मत
 धारण करजो, परंतु ते ध्याननो कदापि पण त्याग करशो नही. वळी (ए के०) ते, यथात् आ-
 गत जणांचे त्या (मिळचक के०) मिळचकजीने (सुझान के०) उत्तम प्रकारना ज्ञानपर्यंत

मज्जो मा अश्व को ॥ १ ॥ कहे मयणाने एम । सासुनी सेवा सदा ॥ करजो मूकी मान । आठे एदोर आगधजो ॥ २ ॥

धोः अर्चिः त. सिद्ध. आचार्य, उपाध्याय, साधु, ज्ञान, दर्शन, चारित्र्य अने तपरूपी सिद्धचक्रना दत्तना तेजना गुणान्वित बोध मेळवीने तेजने (उल्लखजो के०) तमारा ध्यानमां हेजो; अर्थात् ते म (यि सर्व प्रकारजो बांध नमारा हृदयमां धारण करजो, पण (अश्वर के०) ते शिवाय (को के०) धीजा कोइने पण (मा के०) व्यंगीकार करशो नही, अर्थात् धीजा हरिहर आदिक मिथ्यात्वा देवने तमो तमारा हृदयमां देवयुद्धि धारण करशो नही. ॥ १ ॥ पठो ते श्रीपाल कुमार (मयणाने के०) पोतानी स्त्री एवी ते मयणासुंदरीने (एम के०) आवी रीते, अर्थात् नीचे जणाव्या प्रमाणे (कहे के०) कहेवा लाग्या के, हे सुंदरी ! तमो (सदा के०) हमेशां (तान के०) अतिमानने (मूकी के) गोमतीने, अर्थात् सर्व प्रकारना अहंकारनो त्याग करीने (सागुनी के०) तमारी ज्या सासुनी. अर्थात् मारी माता ज्या कलछमजानी (सेवा के०)

जो परदेश मचगरे ॥ पीउजो ॥ तो साधे खुजो राजरे ॥ नेहासा सास ॥ १ ॥ आज कहं एक
पीनतिर ॥ ११० ॥ अचयाग व्यापारे ॥ हे जा० ॥ म्बिण विरहो न शकुं खमीरे ॥ पी० ॥ मानो

सांनसजा, अर्थात् मारी विनंतिने आपना हृदयमां धारण करजो? (हेजासा सास के०) हे प्रे-
मवाढा स्वामिजो! (जो के०) जो तमो (परदेश के०) परदेशमां (संचरोरे के०) जाउ, अर्थात्
जो आप परदेशमां प्रयाण करवानी द्वा धरावता हो (तो के०) तो (राजरे के०) हे कुलिन
राजपुत्र! तथा (नेहासा सास के०) हे स्नेही प्रीतमजी! आप मने पण (साधे के०) आपनी-
साधे (सेजो के०) तेनी जजो, अर्थात् आप मने त्यां परदेशमां पण आपनी साथेज तेडी जजो.
॥ १ ॥ वढी हे स्वामी! (आज के०) आज हे आपने (एक के०) एक (पीनतिरे के०) थरज
(कहं के०) कहं हुं, अर्थात् हुं आपनी पासे एक नीचे मुजय थरजी गुजरुं हुं, थने ते मारी
थरजीने (व्यापारे के०) हे मारा व्यापारजुत स्वामी! आप (अचयाग के०) प्यानमां छो?
अर्थात् मारी ते विनंतिने आप जरूर स्वीकारजो. वढी हे स्वामिनाथ (त्विण के०) कृष्णमान पण,

અર્થાત્ જગમાત્ર પણ હું (ચિરદો કે ૦) યાપનો ચિરદ, અર્થાત્ આખી તૂટા પત્તારૂપ ચિરદને
(સ્વમીને ન ટાક કે ૦) સ્વમી શકું તેમ નથી, અર્થાત્ હું યાપના ચિરદને ક્ષેપમાત્ર પણ મહન
જાવનારા પ્રીતમજી' (માનો કે ૦) હે મારા મોહનગારા બામી ! અર્થાત્ મને મોહ ત્રુ-
વડો (જે કામિની કે ૦) જે મ્મી (કંતચિના કે ૦) યાપને હું જે વિનંતિ કરું તું, તે યાપ સ્વામીમાં સ્વેજો ? ॥ ૨ ॥
રમાં જે કોટ મ્મી પોનાના સ્વામિચી તૂટી રહે છે, (તે કે ૦) તે મ્મી (બુલ્ચિકી કે ૦) પૂણી
પણ. અર્થાત્ રત્નથી પણ (જેજર કે ૦) ધધારે દલકી ગણાય છે, અર્થાત્ યા જગનમાં રત્ન જેમ
સર્વે વસ્તુને કરતાં કિમતચિનાની સંખ્યાય છે, તેમ ભતારચિના રહેતી મ્મી પણ કિમતરન્વિતજ
સંખ્યાય છે. પટસે નેર્વા મ્મીની યાવદ દલકી ગણાય છે. વલ્લી (રંગીલા લાલ કે ૦) હે મારા રંગીલા
સ્વામી ! (નારીનેર કે ૦) મ્મીને, અર્થાત્ યા હુનિયામાં વસનારી સર્વે મ્મીને (સદુ કે ૦) સર્વે

धेजरे ॥ रंगी० ॥ साजन सहु होवे नारीनेरे ॥ पी० ॥ पण नाह्णो किहां हेजरे ॥ हठीला सास
॥ था० ॥ ३ ॥ कोमल पदमिणी पोयणीरे ॥ पी० ॥ जे गोरी गुणखाणरे ॥ हेजा० ॥ ते पण आ-

प्रकारना, अर्थात् विविध प्रकारना (साजन के०) सगांवाखांउं (होवे के०) होय ठे, अर्थात्
सर्व ग्रंथिने माता, पिता, सासु, ससरा, जाइ, व्हेन, नणंद, चोजाइ विंगेरे घणा संबंधिउं होय
ठे (पण के०) परंतु (हठीला खासके०) हे मारा हठीला स्वामी ! (नाह्णो के०)
पोताना स्वामिनो, अर्थात् पोताना प्रियतम पतिनो (हेजरे के०) स्नेह (किहां के०) क्यां?
अर्थात् पोताना स्वामिनो पोतानी प्यारी छीपर जेवो स्नेह होय ठे, तेना सरखो स्नेह बीजा
मातपितायादिकनो पण होइ शकतो नथी, पटखे के पतिना स्नेहनी तोखे बीजा कोइनो पण
स्नेह थावी शंके तेम नथी. ॥ ३ ॥ बळी (जे के०) जे (पदमिणी गोरी के०) पदमणी-
सरखी छी, अर्थात् या संसारमां रद्देखी सर्व सुंदरीउमां अष्ट पवी पदमणीसरखी
होय ठे, तेमज (पोयणीरे के०) कमखिनीनीपिठे (कोमल के०) सुकमास होय ठे, अर्थात् जेम

મણદુમળીરે ॥ વી૦ ॥ પિઝવિણ રહે નિરવાળરે ॥ નેહા૦ ॥ યા૦ ॥ ૪ ॥ ગાજ પીજ વાદલવિનારે

કમસિની કોમલ હોય છે, તેમ જે સ્ત્રીનું શરીર અત્યંત સુકોમલ હોય છે, તેમજ (ગુણવાળરે
કે૦) જે સ્ત્રી સર્વ ગુણોની ભાળમયથી હોય છે, અર્થાત્ જે સ્ત્રીમાં સીસ તથા ગંત્રીરતાચ્છાદિક
ગુણો હોય છે (તે પણ કે૦) તે સ્ત્રી પણ, અર્થાત્ પછી ઉત્તમ જાતિની સ્ત્રી પણ (પિઝવિણ
કે૦) પોતાના મ્યામીવિના, અર્થાત્ પોતાના પ્રાણપ્રિય જતારવિના (આમણદુમળીરે કે૦)
વિરહ મંવંધિ દુઃખથી હૃદયમાં અત્યંત પીડા પામતીયકી હુવંલનાને ધાળ કરે છે, તથા હમેશાં
(નિરવાળરે રહે કે૦) ડતરી ગયેલા ચેદેરાવાળીજ રહ્યા કરે છે, અર્થાત્ તેણીના મુખપર જરા
પણ આનંદ રહેતો નથી. ॥ ૪ ॥ વઢી પોતાના પ્રિયતમના વિરહથી હુતાચેલી સ્ત્રીના (લોચણ
માં) આલ્લોમાંથી (ગાજ કે૦) મેંચની ગર્જના (વિજ કે૦) વીજઢી, તથા (વાદલવિનારે કે૦)
વાદલવિનાજ (મેંદરે કે૦) વગસાદ (વગસે કે૦) વગસે છે, અર્થાત્ પૃથ્વીપર ડ્યારે વગસાદ વગસે
છે. લ્યારે તો આકાશમાં ગર્જના થાય તે વિજઢી ડ્યુંકે છે. તથા રશમ રંગનાં વાદલોનો ઘેરાયો

॥ પીઠ ॥ સ્વાયંભુવન મંદિરે ॥ હંજાઠ ॥ પરદેશ પતિ સાંભરે ॥ પીઠ ॥ દાંણે ચિરદે દેહરે ॥ નેહાઠ ॥
શ્યાઠ ॥ ૫ ॥ મરણાદિક સોમસુધકીરે ॥ પીઠ ॥ ચિરદનું ત્રિપે ચસરાહરે ॥ હંજાઠ ॥ સ્વયર ઘાગ-

ધાય તે. પરનું તેવા ગાજ, વીજ અને વાદલ વિનાજ પોતાના સ્વામિના ચિરદથી ડુઃખિત થયેલી
મંત્રીના આયોમાર્થે ચસરાહ સરખી અધુરની ધારા અવિચ્છિન્ન પળે ચસ્યા કરે છે. વઢી (પરદેશ
કેઠ ॥ પરદેશમાં રહેણો અર્થાત્ વ્યાપારઆદિકમાં જે પુરુષ પોતાની સ્ત્રીને ઘેર ગોડીને પરદેશમાં
ગયેલો હોય, પણ (પતિ કેઠ ॥) તેણીનો સ્વામી (સાંભરે કેઠ ॥) તેણીને હમેશાં યાદ આવ્યા કરે
તે, અર્થાત્ કોઈ પણ પ્રકારે તે તેણીના હૃદયમાંથી દૂર થતો નથી, અને તેથી (ચિરદે કેઠ ॥) પો-
તાના સ્વામિના ચિરદથી (દેહરે કેઠ ॥) તેણીનું શરીર (દાંણે કેઠ ॥) વલ્યા કરે છે, અર્થાત્ તે ચિરદ
વેદનાથી તેણીના હૃદયમાં દાહ થવાથી તે શરીરે પણ ઘુલ્લી થતી જાય છે. ॥ ૫ ॥ વઢી (સરપ
આદિક કેઠ ॥) સર્પ ધીંઠી આદિક જેની પ્રાણીનના જેરથી, તથા (સોમસુધકીરે કેઠ ॥) સોમસુધના
તેત્તથી પણ (ચિરદનું કેઠ ॥) પોતાના સ્વામિના ચિયોગનું (ચિય કેઠ ॥) જેર (અસરાહરે કેઠ ॥)

સત્ત્વની શ્યામથીરે ॥ ૫૧૦ ॥

અતિગમ્ય વીર્યા ઉપજાયનામં છે. અર્થાત્ત સર્વશ્યાદિક કેરી પ્રાણીકૃત્તા ડુંગરી ચહેડું કેર; તથા સો-

મસાશ્યાદિક કેરી પદાર્થોનું કેર પણ પ્રાણીકૃત્તે તુરતજ મૂલુ પમાટે છે, અને તેથી તેકૃત્તે વળો

વચ્ચન દેવ્ય મહત્ત કરવું પરવું નથી, વાંતુ શ્રીને પોતાના શ્યામિના વિયોગરૂપી કુઃખનું જે શ્રેષ્ઠ ન-

વધારે વીર્યા ઉપજાયનામં છે. વઢી (ભયર કે૦) ભેર, અને (યાગસુત્રી કે૦) વારઢની (શ્યામ-

ચીંત્ર કે૦) અગ્નિચીંત્ર. અર્થાત્ત મેર તથા વાચઢને સઢગાયત્રી કર્ણાત્ત ચચેઢી અગ્નિની ગમ્ભી

કે૦) જ્વાલ્તા (વિપત્તી કે૦) વધારે કષ્ટ આપનારી છે, અર્થાત્ત ભેર તથા વાચઢાદિકના

અગ્નિમાં પંચવાચી મળ્ય કષ્ટમહિત તુમન મરણ નિષેજે છે, પરંતુ પોતાના પ્રાણવિગ્ન શ્યામિના વિ-

દરૂપી અગ્નિની જ્વાલ્તાથી વઢની શ્રી અતિશય કષ્ટ પામતીચઢી છુરીઢરીને મરણ પામે છે.

॥ पी० ॥ उलायं जास तेहरे ॥ हे० ॥ तुम खोचन दोय गारुनीरे ॥ पी० ॥ उत्तारे विप पहरे ॥
॥ न० ॥ आ० ॥ ३ ॥ ते मांटे मुज तेडजोरे ॥ पी० ॥ कहुं तुं गोद विठायरे ॥ हे० ॥ अंतरजामी

मांटे हे स्वामिनाथ' तुम के०) आपना (मुखचंदनेरे के०) मुखरूपी चंद्रने (देखी के०)
आवार्थ। अथ न आपना मनाहर मुखरूपी चंद्रना फक्त दर्शनथीज (तेहरे के०) ते विरहरूपी
अपिनी । जा २ के० । ज्वाला, अर्थात् मारा हृदयमां प्रगटेखी एवी ते विरहानखनी ज्वाला (उ-
लायं के० । उलाइ जाय तेम ठे, अर्थात् चंद्रनी शीतलताथी जेम तापनी चेदना यती नथी तेम
पक्त आपना मुखारविदना दर्शनथीज मारा हृदयनो संताप दूर यद् मने अत्यंत आनंद उपजे ठे, वळी
(तुम के०) तमागं (दोय के०) च (लोचन के०) नेत्रो, ते रूपी (गारुनीरे के०) गारुनीमंत्र, अर्थात् स-
ंप्रदादिकना विपने दूर करनारो गारुडीमंत्र (पहरे के०) आपना विरह रूपी (विप के०) झेरने (उत्तारे
के०) दूर करे ठे, अर्थात् आपनी प्रेमजरेखी दृष्टिथी पण मारा हृदयमां अपार दुर्प उपजे ठे, ॥३॥ (ते
मांटे के०) ते प्रेमथी, अर्थात् में आपने ठपर जे कर्जन कही यनादुं नेटखामाटे (मुज के०)

હો સાલિષ સુષતાનરે ॥ હેજા૦ જો ॥ માણસની કરો ત્રેવનોરે ॥ પી૦ ॥ તો મુજ દેજો માનરે ॥
 ॥ ને૦ ॥ જ્યા૦ ॥ ૯ ॥ ન્યાનસાગર કહે સાંભણોરે સયણાં । ૫ કહી ચઠદમી ઢાલ ॥ રંગીલા૦ ॥

જ્યપતિ ગજા જમ સર્વનો માલિક સેસ્તાપ ઠે, તેમ હું પણ આપને મારા હૃદયના માલિકજ
 સમતુ તુ દવં (જો કે૦) જો આપ પરદેશમાં મુસાફરી માંડે જતાં યકાં (માણસની કે૦)
 સેવા શાકરી માંડે કોંઈ નોકરની (ત્રેવનોરે કરો કે૦) ત્રેવન કરતા હો, થયાંત સાથે નોકર-
 તરીકે કોંઈ માણસને હેડ જવાની ગોઠવણ કરતા હો (તો કે૦) તો (મુજ કે૦) મને (માનરે
 કે૦) તે નોકરતરીકેનું માન (દેજો કે૦) આપજો. થયાંત મને આપની દાસીતરીકે માનીને સાથે
 હેડ જજો, અને તેમ કરશાથી મને પણ આપનો વિરદ નહીં યતાં હું આપને સાથે રહેલ્લી ૫૬
 દામીતરીકે વપયોગમાં આવીત. ॥ ૯ ॥ (ન્યાનસાગર કે૦) આ રસના કતાં ૫૬ શ્રીન્યાનસા-
 ગરજી (કહે કે૦) કહે ઠે કે (સયણાં કે૦) હે સજ્જન ધોનાઇ! (૫ કે૦) આ, થયાંત
 ૫૫૨ ચલેન કર્પોમુજબ (ચઠદમી કે૦) આ ગણતરી યોદમી (કાલ કે૦) કાલ (કહી કે૦)

धनुष घाण खेडो ग्रही ॥ १ ॥ माता प्रणमी पाय । ज्ञात दधी जोजन करी ॥ निलवट तिलक
 (पृच्छवि के०) पूठीने, अर्थात् तेणीने पण अमृतसरखां वचनोथी खुशी करीने, तथा (कर के०)
 पोताना हाथमां (करवाव के०) तलवार (धरेय के०) धारण करीने, तेम (धनुष के०) धनुष्य
 (घाण के०) घाण, अने (खेडो के०) ढाख (ग्रही के०) खेडने, अर्थात् पोतानी केडे पटामां त-
 लवार बांधीने, अने पीठपर धनुष, घाण तथा ढाख लटकावीने निर्जय थयोथको ॥ १ ॥ (माता
 के०) पोतानी माता कमलप्रज्ञाना (पाय के०) चरणोने (प्रणमी के०) नमस्कार करीने,
 अर्थात् विनयपूर्वक पोतानी साताने पगे लागीने, तथा मंगलिकमाटे (ज्ञात दधी के०) दर्हो
 अने भातनुं (जोजन करी के०) जोजन करीने, तेमज (निलवट के०) पोताना खलाटमां (तिलक
 के०) तिलक (फराय के०) करावीने, अर्थात् पोताना खलाटमां महामंगलकारी पयुं कुकुमनुं
 तिलक फरावीने, अने (जळा के०) उत्तम प्रकारां, अर्थात् जेथी मांगमां चाखतां कोइ पण
 नसततनुं-वित्त घाप नही, अने तत्तवांजित कार्योनी लिखि घाप, एवो साम्योमां नपेवेवा उत्तम

अनुक्रमं जोतोरं ॥ दीतो कोइक नर वनमाहिं । अगनिकुंरु हवि ढोतोरि ॥ १ ॥ पूवे तेहने कोण
एक पत्री पकने (जोतोरि के०) जोतो थको, अर्थात् पोतानी दृष्टिची निहाळीने, तेउसंवंधि अ-
नुतवज्ञान मंळवनोथको ते प्रयाण कवा लाग्यो. एवामां ते श्रीपालकुमार (वनमाहिं के०) अ-
गण्यर्ना अंदर (अगनिकुंरु के०) अग्निकुंरुमां, अर्थात् जे कुंरुनी अंदर काष्टयादिक नाखीने तेनो अग्नि
मन्त्रगांविलां त. एवा एक कुंडर्ना अंदर (हवि के०) होमवाना पदार्थोने, अर्थात् दधि, दूवां, घृत, मध-
आदिक ते अग्निमां होमवाना पदार्थोने (दोतोरि के०) नाखतो अर्थात् मंत्रोना उच्चार आदिकपूर्वक
विधिमहित ते पदार्थोनि ते कुंडर्ना अग्निमां पधरावतो एवो (कोइक नर के०) कोइक पुरुषने,
अर्थात् जेनुं नाम ताम ते जाणतो नर्थी, एवा कोइक अमुक पुरुषने तेणे (दीतो के०) जोयो,
अर्थात् एवो कोइक पुरुष तेना जोवामां आळ्यो. ॥ १ ॥ हवे एवी रीते अग्निकुंरुमां हवन करता
तथा

॥ २ ॥ पण उत्तरसाधकविण तेहनी । सिद्धि नथी कांडं थातीरे ॥ तिण उत्तरसाधक तुं सुपुरुष ।

महापुरुष ! (उत्तरसाधकविण के०) उत्तरसाधकविना, अर्थात् आ विद्या साधती वेळायि मने यता अनेक लपसगोथी रक्षण करनारा एवा कोइक सत्पुरुषनी मददविना (तेहनी के०) विद्यानी, अर्थात् हुं जे वियानुं साधन करवानी इच्छा करुं तुं, ते विद्यानी (कांडं के०) किंचित् मात्र पण, अर्थात् देशमात्र पण (सिद्धि के०) सिद्धि, अर्थात् मने तेनी फलप्राप्तिरूप सिद्धि (नथी थातीरे के०) यती नथी, अर्थात् ते विद्यानी सिद्धि न थवाथी मने तेना फलनी प्राप्ति नथी थती. (तिण के०) तेदसा माटे, अर्थात् मारी ते विद्यानी सिद्धि थवा माटे (सुपुरुष के०) हे सत्पुरुष ! (तुं के०) तमो (उत्तर साधक के०) आ विद्या सोधवामां मने सहाय करनारतरीके (था के०) याउं ? कारण के तमारा मुखनी आकृतिपरथी, तथा तमारां मथुर भाषणथी हुं खातरी पुर्वक पस धारुं हुंके, तमो (गुणवंत के०) गुणवान, अर्थात् गंभीरता, धैर्यआदिक अनेक प्रकारना सज्जन गुणोने धारण करनारा, तथा (शुजहानीरे के०) उत्तम ज्ञानवाळा, अधर्मात्

प्रत्युपकार करवा तं पण । थापं औपथी दोईरे ॥ ४ ॥ इक जसतरणी औपथी अहुत ।
रागवारणी चीजीरे ॥ ग्रण धातुमां चीटी निजजुजे । धरजो बांधवजीजीरे ॥ ५ ॥ तेद वि-

श्यापना दवां थपांत पोतानीं पासंनीं चे प्रभावशाली जडीबूटी ते विद्यासाधक पुरुषे श्रीपासकुमा-
रनें पोताने पयेंछा उपकारना चदखामां थापी. ॥ ४ ॥ हवे ते चे औपधिउमांथी (एक के०)
एक औपथी तो । अहुत के०) अहुत प्रजाववाळी, अर्थात् जेथी लोकोंने आश्रय उपजे एवा
माहात्म्यवाळी (जसतरणी के०) पाणीमांथी तारनारी ठे. अर्थात् ते औपधिनो प्रभाव एवो
दतो के, ते औपधि राखनारो माणस महासागर जेवा अगाध जखमां पडवाथी पण नही वृकतां
किनारे पडोंचो शकं ठे. तथा (चीजीरे के०) चीजी औपधि (शस्त्रवारणी के०) शस्त्रोना प्रहा-
रने अटकावनारी ठे. अर्थात् ते औपधि जेनी पासे दोष, तेने गमे तेवां धारवाळां तीक्ष्ण दधि-
पारनो पण प्रहार तेना दारीपर खागी शकनो नथी. एवी रीतना प्रजाववाळी ते घने औपधिउ
ज्यालीजे ते विद्यासाधक पुरुषे ते धीपासकुमारने कणुं ठे (बांधवजीजीरे के०) हे मारा प्रेमपात्र

॥ पू० ॥ ६ ॥ ते कहे विद्यासाधकने तव । तुम उपदेशित कल्पेरे ॥ में सवि रस मेली करी मस-

सुवर्ण उत्पन्न करवामाटे (प्रयुंजेरे के०) अनेक प्रकारना प्रयोगो करी रहेखो ठे, एवा ते धातुर्वादी पुरु-
पने तेईए जोयो. ॥ ६ ॥ हवे तेउ वझेने त्यां आवेला जोझने तेउमांथी (विद्यासाधकने के०)
ते विद्या साधनारा पुरुषप्रते (तव के०) ते वखते (ते के०) ते धातुर्वादी पुरुष (कहे के०)
कहेवा लाग्यो के, हे सत्पुरुष । (तुम के०) तमोए (उपदेशित के०) वतावेखी, अर्थात् तमोए
मने कहेखी (कल्पेरे के०) विधिपूर्वक, अर्थात् तमोए वतावेखा सर्व प्रकारनां विधिविधानथी
(में के०) में (सवि के०) सघळा (रस के०) रसोने, अर्थात् नाना प्रकारनी औपधिउ सहित
धातुउने (मेली के०) मेळवीने, अर्थात् ते सघळी धातुउ एकठ्ठी करीने (मसगति के०)
महा मेहेनत (करी के०) कीधी, अर्थात् में घणो प्रयत्न करी जोयो, परंतु ते
विविध प्रकारनो प्रयत्न कर्पा उतां पण (स्वल्पेरे के०) जरा पण, अर्थात् किंचित् मात्र पण (सि-
द्धि के०) रससिद्धि (न हुई के०) थइ नही, अर्थात् ते ते रसोनी मेळवणीची एउउधी विमळ

गति । सिद्धि न हूँ मन्त्रेरे ॥ ५० ॥ ७ ॥ नवपद ध्यान परीने कुंवर । हाथ अडाण्यो जेवारेरे ॥
सतद्गणमात्रं तेह पुरुषने । थइ रससिद्धि तेवारेरे ॥ ५० ॥ ८ ॥ आग्रह करी व्याप्यो तेणे कंचन ।

सुवर्णं उत्पन्न भयं नय्यी ॥ ७ ॥ हये ते धातुर्वादीना एवी रीतना वचनो सांजळीने, तथा तेना
प्रगल्भमां नीराश भयेछो जाणीने (कुंवर के०) ते श्रीपादकुमारे (नवपद के०) श्रीसिद्धचक्रजी
मदाराजनुं (ध्यान के०) ध्यान (परीने के०) धारण करीने, अर्थात् पोताना निर्मल हृदयमां
श्रीसिद्धचक्रजीनुं आराधन करीने (जेवारेरे के०) जेट्यामां (हाथ के०) पोतानो हाथ (अ-
डाण्यो के०) ते रसोनी मेसवणीने थडकाण्यो, अर्थात् जेवामां ते धातुर्वादीए एकट्टा करेखा ते
रमने पोताना हाथवने श्रीपादकुमारे स्पर्श कर्णो (तेवारेरे के०) तेज वल्लते (ततद्गणमात्रं के०)
तत्तद्गणज, अर्थात् जग पण विखव विना (तेह के०) ते (पुरुषने के०) उत्तम सुवर्ण बना-
पवानी इच्छायाळा एवा ते धातुर्वादी पुरुषने (रससिद्धि के०) सुवर्णरसनी सिद्धि (थइ
के०) नीपत्री, अर्थात् तुरतज ते धातुर्वादी मेसवणीनुं सुवर्ग वनी गयुं ॥ ८ ॥ हवे परी रोते ते

प्रहीने ततकालोरे ॥ पद्दोतो भरुथच नयरे तिहांथी । कुंथर श्रीश्रीपालोरे ॥ पू० ॥ ए ॥

श्रीपालकुमारनी सहायताथी पोतानी वांठित सिद्धिने सफल थयेली जाणीने अत्यंत खुशी थयेला
एवा (तेणे के०) ते धातुवादी पुरुषे उपकारना घट्टामां (व्याग्रह के०) विनंतिपूर्वक अतिशय
व्याग्रह करीने (कंचन के०) ते निपजेलां सुवर्णमांथी केटलुंक सुवर्ण (व्याप्यो के०) ते श्रीपा-
लकुमारने व्याप्युं, अर्थात् तेनी इच्छाविना पण तेणे घणीज व्याजीजीपूर्वक श्रीपालकुमारने केट-
लुंक सुवर्ण व्याप्युं, हवे त्यावाद (ते के०) ते धातुवादीप व्यापेलुं सुवर्ण (ग्रहीने के०) खेडने
(ततकालोरे के०) तेज बलते, अर्थात् जरापण त्यां रोकायाविना (तिहांथी के०) ते स्थानकेथी
प्रयाण करीने (कुंथर श्रीपालोरे के०) ते श्रीपालकुमार (जरुथच के०) जरुच नामना (नयरे के०)
नगरमां (पद्दोतो के०) पद्दोच्यो, अर्थात् त्यांथी नीकळी ते एकदम जरुचनगरमां आवी पद्दोच्यो. ॥ ए ॥
हवे (पद्दवे के०) पट्टलामां, अर्थात् ते समयने विदे (कोसंबीनो के०) कोसंबी नामनी नगरीनो
(जाणी के०) गच्छेयावी. अर्थात् कोसंबी नगरीनां निवास करनारो, नद्या (बह्माणतणो के०) बह्मा-

नृपनो । दाण चूकावी जेह्णेंरे ॥ पू० ॥ ११ ॥ शढ ऊपाडी वाद्दाण हंकार्यो । पण तिहांथी नवि
 पारीए (तिहां के०) ते नगरमां, अर्थ्यात् ते जरुच नामना नगरमां (नृपनो के०) त्यांना राजा-
 नी (दाण के०) व्यापार माटेना करीयाणा आदिक वस्तुले पर खेवाती जगातने (चूकावी के०)
 ते राजाना अधिकारीने आपीने, अर्थ्यात् ते जगातसंचंधि सघळुं ड्रव्य आपी देइने (पांचसैं
 के०) पांचसो (प्रवहण के०) वहाणोमां (क्रयाणां के०) खांड, साकर, खारेक, खजूरआदिक
 अनेक प्रकारनां करियाणां तेणे (जरीयां के०) भर्यो, अर्थ्यात् पांचसो वहाणो तेणे करियाणांउ-
 वडे करीने संपूर्ण जरी दीधां. ॥ ११ ॥ तेवारपठी (शढ के०) वहाण हंकारवामाटेना जानां
 कापफना घनावेला महोटा सढ (उपाकी के०) तेमां पवन जरावा माटे उखेडी पोद्दाळा करीने
 (वाद्दाण के०) ते सर्व वहाणोने (हंकार्यो के०) समुद्रमां घलाववा माटे प्रेर्यो, (पण के०)
 परंतु (तिहांथी के०) ते भरुच घंदरना किनारेथी (नवि द्वाक्षेरे के०) ते वहाणो विसकुस समु-

॥ शिरो ॥ न/दी/व/पा/ने ए/त/क/ क/ए/त/ । म/म/ए/त/ ।
 ॥ न/दी/व/पा/ने ए/त/क/ क/ए/त/ । म/म/ए/त/ ।
 ॥ न/दी/व/पा/ने ए/त/क/ क/ए/त/ । म/म/ए/त/ ।

(१) अनेक प्रकारा, अर्थान विविध प्रकारात विनिमयप्रवृत्तीस (अर्थनिमय प्रवृत्ती) अर्थव्यवस्था म्हणतात. अर्थान वेवसायांचे त्या कारणावळीत अक्षय्यवृत्तीस (अर्थव्यवस्था) म्हणतात. अर्थान वेवसायांचे त्या कारणावळीत अक्षय्यवृत्तीस (अर्थव्यवस्था) म्हणतात. अर्थान वेवसायांचे त्या कारणावळीत अक्षय्यवृत्तीस (अर्थव्यवस्था) म्हणतात. अर्थान वेवसायांचे त्या कारणावळीत अक्षय्यवृत्तीस (अर्थव्यवस्था) म्हणतात.

नृपनो । दाण चूकावी जेहणेरे ॥ पू० ॥ ११ ॥ शढ ऊपाडी वाद्दाण हंकार्यो । पण तिहांथी नवि पारीप (तिहां के०) ते नगरमां, अर्थात् ते भरुच नामना नगरमां (नृपनो के०) त्यांना राजा-नी (दाण के०) व्यापार माटेना करीयाणा आदिक वस्तुने पर लेवाती जगातने (चूकावी के०) ते राजाना अधिकारीने आपीने, अर्थात् ते जगातसंबंधि सघळुं ड्रव्य आपी देइने (पांचसें के०) पांचसो (प्रवहण के०) वद्दाणोमां (क्रयाणां के०) खांड, साकर, खजूरआदिक अनेक प्रकारनां करियाणां तेणे (जरीयां के०) भर्यो, अर्थात् पांचसो वद्दाणो तेणे करियाणांने वडे करीने संपूर्ण जरी दीधां. ॥ ११ ॥ तेवारपठी (शढ के०) वद्दाण हंकारवामाटेना जाणां कापकना वनावेला महोटा सढ (उपानी के०) तेमां पवन जरावा माटे जेखेडी पोद्दाळा करीने (वाद्दाण के०) ते सर्व वद्दाणोने (हंकार्यो के०) समुद्रमां चलाववा माटे प्रेर्यो, (पण के०) परंतु (तिहांथी के०) ते भरुच चंदरना किनारेथी (नवि हाखेरे के०) ते वद्दाणो विलकुल समु-द्रमां आगळ चाल्यां नही. ते जोइ गभराटमां पदेखा पवा (तिण के०) ते धवलशेठे (अनेक

॥ पू० ॥ १३ ॥ गगनथकी शाकिनी एक कहे तव । सांजल शेर सुजाणरे ॥ लक्षण वत्रीसें करी

(प्रवहण के०) बहाण (नवि चाले के०) चालतुं नथी, अर्थात् अहींधी समुद्रमां आगळ प्रयाण करतुं नथी. (इम के०) एवी रीते (कही के०) मोटिथी बोलीने (चीसोरे के०) मोटी मोटी बुमो (पाडे के०) ते पानवा लाग्यो, अर्थात् मोटी बुमो पाकी ते अनेक प्रकारनो कल्पांत करवा लाग्यो. ॥ १३ ॥ (तव के०) तेढखामां, अर्थात् जे वखते ते धवलशेर कल्पांत करतो हतो ते समये (एक के०) कोइ एक (शाकिनी के०) व्यंतरी देवी (गगनथकी के०) आकाशमांथी, अर्थात् आकाशमां अदृश्यपणे रही थकी (कहे के०) कहेवा लागी के, अर्थात् ते धवलशेरप्रते कहेवा लागी के (सुजाणरे के०) दुनियाना सर्व व्यवहारने समजनारा एवा (शेर के०) हे धवलशेर ! (सांजल के०) हुं जे कहुं ते तुं श्रवणगोचर कर ? (लक्षण वत्रीसें के०) वत्रीस लक्षणोबडे (करी के०) करीने (पूरो के०) संपूर्ण, अर्थात् जे पुरुषमां उत्तम प्रकारनां वत्रीसे लक्षणो संपूर्ण होय, एवा (इक के०) कोइएक (नर के०) पुरुषने (धान्याणोके के०)

10

11

12

13

યોગ પાડે ॥ ૬૦ ॥ ૧૯ ॥ નાઠા આવી નિઝ લાગિને । હાંદે રાલો મારંતારે ॥ ધવલશેઠ આદે

રાયાધરા (નાઠા કે૦) ત્યાંથી નાશી ગયા, તથા (આવી કે૦) પોતાના સ્વામી ઇવા તે ધવલ-
શેઠ પાસે આવીને (નિઝ સ્વામિને કે૦) પોતાના તે શેઠપ્રતે (કહે કે૦) કહેવા લાગ્યા કે,
અર્થાત્ નિરાશ થઈ કરગરવા લાગ્યા કે (મારંતારે કે૦) અમોને આ પ્રહારો પડે છે, અર્થાત્
આ અમુક પુરુષને તમારી આજ્ઞાથી પકમવા જતાં અમોને પણ આવી રીતે દુઢ પ્રહાર પડે છે, અને
તેથી લેરેલર અમારું મરણ નિપજવાનો સંજવ છે, માટે તે મરણથી (રાલો કે૦) અમોને આપ
વચાવો ? તે સાંભળી બુદ્ધિવાન ધવલશેઠે તે શ્રીપાલકુમારને કોઈ દિવ્ય શક્તિ ધરાવ-
નારો મહાપુરુષ જાણીને વણિકવિદ્યા ચલાવી. (ધવલશેઠ આદે કે૦) તે ધવલશેઠ
આદિક ધીજા માણસોએ, અર્થાત્ તે ધવલશેઠે તે શ્રીપાલકુમારને મનાવવામાટે શેઠેરના
ધીજા પણ કેટલાક પ્રતિષ્ઠિત ઘરુસ્યોને સાથે લીધા, અને તેણે સહિત તે ધવલશેઠ (કર
જોમી કે૦) હાથ જોડીને (વિનય કરી કે૦) તે શ્રીપાલકુમારનો વિનય કરીને, અર્થાત્ તેને

कर जोन्नी । विनय करी वारंतारे ॥ पू० ॥ १७ ॥ अहो महापुरुष अतुल्य बखधारी । करी उपगार
 पगे पत्नी, माफ मागीने विनंतिपूर्वक (वारंतारे के०) तेने निवारवा लाग्यो, अर्थात् पोताना सु-
 भटोपर प्रहार करता एवा ते श्रीपालकुमारने तेणे अटकाल्यो. ॥ १७ ॥ पत्नी ते धवलशेठ ते श्री-
 पालकुमारने नम्रताथी विनंति करवा लाग्यो के (अहो के०) अहो ! आप तो (अतुल्य के०) को-
 इने पण तोसे न थावे एवां, अर्थात् जेनी घोरोघरी कोइ पण करी शके नही. एवा (बलधारी
 के०) बलने धरनारा, अर्थात् अतिशय सामर्थ्यवाळा, एका (महापुरुष के०) कोइक दिव्य
 पुरुषसरखा जणाल ठो, अने तेढलामाटे (महंतोरे के०) महान (उपगार करी के०) उपकार
 करीने, अर्थात् मारापर अतिशय मोटो उपकार करीने (जो के०) जो (अरमार के०) आ-
 मारां पांचसें वहाणोना काफळाने (चलावी आपो के०) आ किनारा परथी महासागरमां आगळ
 चालतां करावी आपो. (तंतोरे के०) तो तो, अर्थात् तमारां अतुल्य सामर्थ्यथी जो तमो
 आ मारां सपळां वहाणोने महासागरमां चालतां करी आपशो तो (सदा के०) एक

महंतोरे ॥ जो धरमार बलाबी आपो । लक्ष दीनार देउं तंतोरे ॥ पू८ ॥ १ए ॥ नवपद ध्यान
धरीने कुंथर । हांक करीने हंकारेरे ॥ नागी दुष्ट देवी तव तिहांधी । महाशुचि मंत्र प्रहारैरे ॥

साख (दीनार के०) सोनोमोहोरो (देउं के०) आपुं, अर्थात् तो हुं आपने खुशी यहने एक
साख सोनामोहोरो जेट करीश ॥ १ए ॥ एवी रीतनी ते धवलशेवनी अतिशय आजीजीपूर्वक
बिनंति सांजळीने (कुंथर के०) महादयालु एवा ते श्रीपाखकुमारै (नवपद के०) श्रीसिद्धचक्रजी
महाराजनं (ध्यान के०) ध्यान (धरीने के०) धारण करीने, अर्थात् पोताना हृदयमां
श्रीसिद्धचक्रजीनुं शुभ प्रावपूर्वक ध्यान धरीने (हांक करीने के०) सिद्धनाद करीने, अर्थात्
पोताना मुखथी भयंकर हांक मारीने (हंकारेरे के०) ते बहाणने चलाववा लाग्यो. हवे एवी री-
तना तेना जयंकर सिद्धनादने सांजळीने, नवपदजीना साहास्यथी (दुष्ट देवी के०) तेकूर हिसक
शिकोतरी देवी (तव के०) तेज बखते, अर्थात् ते श्रीपाखकुमारनो सिद्धनाद सांजळ्यो के
तुरतज (तिहांधी के०) ते जगोपथी, अर्थात् ते किनारापरंधी (महाशुचि के०) अत्यंत पवित्र

। गग कंदारे गोक्षीरे ॥ १० ॥ २१ ॥
एवा (मंत्र के०) श्रीमिळचक्रीना आराधनरूपी मंत्रना (प्रहारे के०) प्रहारथी, अर्थात् ते
मंत्रना प्रभावथी (नार्त्त के०) नाशी गइ, अर्थात् दूर जाखी गइ. ॥ २० ॥ द्वे एवी रीते
ते दुष्ट देवीना नार्त्त जवाथी (अरमार के०) ते सर्व वहाणोनो काफलो (शीघ्र के०) तुरंत
(मोकली थड के०) वृत्तो ययो. अर्थात् लेणीना स्तंजनथी मुक्त ययो, तथा एवी रीते स्तंभन-
गठित यथार्थी (मायगमांहे के०) ते महाभागरमां (दोक्षीरे के०) अतिशय वेगथी नासवा खायो.
(न्यानसागर के०) आ गमना कर्ता एवा श्रीन्यानसागरजी (कहे के०) कहे ते के, अर्थात्
श्रोताजनों उहंजाने कहे ते के, हे श्रोताजनों! (पनरमी ढाल के०) आ रासनी आ पंदरमी
ढाल (गग कंदारे गोक्षीरे के०) कंदार तथा गोक्षी नामना रागथी गाइ शकाय एवी ते. ॥ २१ ॥

हुहा सोरठी ॥ देई लक्ष दीनार । धवल श्रेष्ठ श्रीपावने ॥ कहे मन करी करार । सांजल सुजट शिरोमणि ॥ १ ॥

॥ ढाल ॥ १६ मी ॥ राग गोडी ॥ रामचंदके वाग चांपो महोरी रहोरी ॥ ए देशी ॥ अथवा प्रणमो श्रीचरनाथ । शिवपुर साध खोरी ॥ त्रिनुवन जन आधार । जब निस्तार करोरी ॥ ए

हचे त्वाचाद (धवलश्रेष्ठ के०) ते धवलश्रेष्ठ नामनो व्यापारी पोताना वहाण महासागरमां चालतां धवार्थी (श्रीपालने के०) ते श्रीपालकुमारने ठरावमुजव (लक्ष के०) एक लाख (दीनार के०) सोना मोहोरो (देई के०) आपीने (कहे के०) कहेवा लाग्यो के (सुजटशिरोमणि के०) हे सुजटोना सरदार ! (मन के०) तारां हृदयने (करार के०) सावधान (करी के०) राखीने, अर्थात् मनने स्थिर करीने (सांजल के०) हुं जे कंइ तने कहुं ते तुं सांजल ? अर्थात् सावधान थडने तुं मारां वचनोने हृदयमां धारण कर ? ॥ १ ॥

हे महापुरुष ! (अम पासे के०) मारी पासे, अर्थात् मारी तेनातमां रही नोकरी करना

तुम सुजट दश सहसने दाम। जे तुमें दीउ ठो वरसैं ॥ ते मुज एकने जाम। आपो तो रहुं होंसैं ॥३॥

अर्थात् तुं पण तागे पगार ठरावीने मारी साथे चाल ? ॥ २ ॥ एवो रीतनां ते धवलशेठनां वचनो सांभळींन ते श्रीपालकुमार तेने कहेवा लाग्यो के, हे धवलशेठ ! (तुमें के०) तमो (तुम के०) तमाग (दश सहसने के०) दश हजार (सुजट के०) सुजटोने, अर्थात् तमाग आ दशहजार शृंग, ॥ कर्गने (वरसैं के०) दर वर्षे, अर्थात् एकैक वरसे (जे दाम के०) जेटखो पगार (दोल नो के०) आपा ठा. अर्थात् नमाग आ दशहजार सुजटोने दर वर्षे जेटखो पगार आपो ठो (ते के०) तेटनो. अर्थात् ते सघट्टा मुन गोना जेटखो पगार थाय तेटखो, एटखेके एक वर्षनी एक कोन सोनामहोगे जेटखो पगार (जाम के०) जो (मुज एकने के०) मने एकलानेज (आपो के०) आपो (तो के०) नो (होंसैं के०) होंसिथी, अर्थात् मारा हृदयमां ललट लावीने (रहुं के०) तमारी साथे रही तमारी सेवा वजावुं. ॥ ३ ॥ बळी (मननी के०) हृदयनो (मोज के०) आनंद (मूकी के) ठो मीने, अर्थात् स्वतंत्रतानी मजा ठोफी दइने, (परनी के०) चीजानी (सेवा के०) चाकरी (कुण

१००) कया पुरुष (करे के०) करे, अर्थात् कोइपण समजु पुरुष बीजानी नोकरी स्वीकारे नहि.
 १०१) वज्री (मीठाई के०) पक्वान्न आदि तथा (मेवा के०) दारु अंजीर आदि मेवा (मूकी के०)
 १०२) तोहीने, (कोण के०) कयो पुरुष (एजो के०) बीजार्ण त्यातां वधेसुं (जोज के०) नोजन (जमे
 १०३) के०) ग्या. अर्थात् कयो समजु पुरुष पक्वान्न मेवा आदिक ठोड़ी दइ बीजार्ण गणुं मूकेसुं
 १०४) पारी (१०० के०) कहेवा लाग्यो के (इक तुज के०) तेवारे (धवलशेर के०) ते धवल नामनो व्या-
 १०५) (अचल के०) मनोहर अने (अटंक के०) साचा (कोर के०) एक कोड (सोनाना के०) शामाटे
 १०६) णना (टंक के०) मोनामहोर (आपुं के०) दइ दलें? अर्थात् तने एकलाने एक कोर सोना-
 १०७) महोर जेखी मोटी रकम सा मांटे आपी दलें? ॥ ५ ॥ (तव के०) त्वारे (कुमर श्रीपाव के०)

तब कहें कुमार श्रीपाल । काम नहीं मुज कांड़ ॥ चाकरीयें जंजाल । परवशे कुण पड़े जाई ॥ ६ ॥
 लीजें जाहुं अम एह । आवीशुं तुम साथे ॥ वेगो प्रवहण नेह । देइ जाटक निज हाथे ॥ ७ ॥

ते शूरवीर श्रीपालकुमार (कहे के०) कलुं के (भाई के०) हे जाइ ! (चाकरीयें के०) आ
 नोकरीनी (जंजाल के०) व्याधिनी (मुज के०) मने (कंड़ के०) कंड़पण (काम नहीं के०)
 जरूर नहीं, अर्थात् मारे आ तमारी नोकरी करवानी व्याधि वहोरी खेवानी कंड़पण जरूर नहीं.
 (कुण के०) कयो पुरुष (परवशे के०) पराधीनतामां (पड़े के०) पड़े ? अर्थात् कयो पुरुष स्वतंत्रता
 ठोडी परतंत्रतामां परवानी इच्छा करे ? ॥ ६ ॥ पुनः श्रीपालकुमारे कलुं के (अम के०) अमारुं
 (एह के०) आ (भाहुं के) जाहुं (लीजें के०) तमो खइ ल्यो. कारणके (तुम के०) तमारी
 (साथे के०) संगते (आवीशुं के०) आवबुं ठे. अर्थात् आपने जोइए ते जाहुं ल्यो परंतु मारे
 तमारी साथे आवबुं ठे. एम ते भवखशेवने कहीने (निज के०) पोताना (हाथे के०) हाथथीज
 (जाटक के०) जाहुं (देइ के०) दइने (नेह के०) खुशीथी (प्रवहण के०) बहाण उपर

पणो नृप कास । खेइ दखजोर दिवाजे ॥ धवल मुकी ढक चास । लाव धन भूरि सुसाजे ॥ १० ॥

समीपे के०) धवल नामना शेर पासि (यावी के०) यावीने (दाणना के०) जगातनी (दाम के०) रकम (मागे के०) मागवा लाग्यो, अर्थात् ते राजा धवलशेठ पासि यावी मालनी जगातनी लघराणी करवा लाग्यो. ॥ ९ ॥ ते (नृप कास के०) महाकास नामनो राजा (घणो के०) घणा (कटक के०) लश्करने (खेइ के०) लइने याचेल होवाची (दखजोर के०) लश्करी दमामथी (दिवाजे के०) शोभतो हतो, यने (धवल के०) ते धवलशेठने कहेवा लाग्यो के हे धवल ! (ढक के०) आगळ (चास के०) चासवानुं (मुकी के०) गोमी दइने (सुसाजे के०) सारीसीसे (भूरि के०) घणुं (धन के०) द्रव्य (लाव के०) आप ? अर्थात् हे धवल ! तुं आगळ प्रपाण करवानुं गोडी दइने अमारी जगातनी रकम पूरेपूरी चुकावी दे ? ॥ १० ॥ त्वारे (तास के०) ते महाकास राजाने (धीगे के०) खोजीष्ट (धवल के०) धवलशेठे (मुदमाग्यो के०) मोदो मागेलुं (धन के०) द्रव्य (न आपे के०) आलं नहि, अर्थात् ते खोजीष्ट धवलशेठे रा-

घणो नृप कास । खेइ दसजोर दिवाजे ॥ धवल मूकी ढक चास । लावधन भूरि सुसाजे ॥ १० ॥
 (समीपे के०) धवल नामना शेर पासे (आबी के०) आबीने (दाणना के०) जगातनी (दाम
 के०) रकम (मागे के०) मागवा लाग्यो, अर्थात् ते राजा धवलशेर पासे आबी मालनी
 जगातनी लघगणी कवा लाग्यो, ॥ ए ॥ ते (नृप कास के०) महाकास नामनो राजा (घणो
 के०) घणा (कटक के०) लदकरने (खेइ के०) लइने आवेस होवाथी (दसजोर के०) लश्करी
 दमामधी (दिवाजे के०) शोभतो हतो, अने (धवल के०) ते धवलशेरने कहेवा लाग्यो के हे
 धवल ! (ढक के०) आगळ (चास के०) चासवानुं (मूकी के०) ठोकी दइने (सुसाजे के०)
 सारीसिते (भूरि के०) घणुं (धन के०) प्रव्य (लाव के०) आप ? अर्थात् हे धवल ! तुं आगळ
 प्रयाण करवानुं ठोडी दइने अमारी जगातनी रकम पूरेपूरी चुकावी दे ? ॥ १० ॥ ह्यारे (सास
 के०) ते महाकास राजाने (धीगे के०) लोनीष्ट (धवल के०) धवलशेरने (मुहमाग्यो के०)
 मोटे मागेलुं (धन के०) इटप (=)

मुद्दमाग्यो भन गास । धयल न थाये धीजो ॥ मांड्यो मुखप्रयास । दारीने भाग्यो उपरांजो ॥ ११ ॥
मुनट सद्दस दस जेद् । गया दशो दिशें नाजी ॥ धयल बांधी खीज तेण । मद्दाकास भूपतें गाजी

जाने मोटे मागेस्त्री रक्कम थायी नदि, अने (मुखप्रयास कें०) लक्यानो समारंन अर्थात् तैयारी
(मांड्यो कें०) करी, अने खलाइमां दारी जबांधी ते धयलशेठ (उपरांजो कें०) जोरांजो पन्नी
(भाग्यो कें०) नाशया लाग्यो. ॥ ११ ॥ दूये ते धयलशेठना (जेद् कें०) जे (सद्दसदस कें०)
दशदजार (मुनट कें०) सेनिको (दशो दिशें कें०) पुर्यादिक दशे दिशाउमां (नाजी गया कें०)
नामी गया, अर्थात् ते शेठनुं दशे दजार मुभटोनुं सेन्य आसपास पलायन करी गयुं. अने (तेणे
कें०) ने (मद्दाकास कें०) मद्दाकास नामना (भूपतें कें०) बच्चरह्णीपना राजाण (गाजी कें०)
गर्जीने (धयल कें०) ते धयलशेठने (बांधी स्त्रीयो कें०) बांधी खीजो, अर्थात् ते मद्दाकास राजाण
धयलशेठने दरागी केद करी खीजो. ॥ १२ ॥ (पद् कें०) आ (बाम कें०) मुंदर एवी तथा
(गोडी गगमां कें०) गोमी रागधी गयाय एवी (शोलमी कें०) सोलमी (ढाल कें०) ढालमां

॥ १२ ॥ गोपी रागमां पद । ढाल प शोलमी वारु ॥ नवपद महिमा नेह । न्यान कहे दीदारु ॥ १३ ॥

॥ दुदा ॥ पांघो देखी धवलने । कहे श्रीपालकुमार ॥ सुनट सहसदस किहां गया । जे

(नेह के०) प्रेमथी (दीदारु के०) मनोहर (नवपद के०) अरिहंतादिक नवपदोनुं अर्थात् श्रीसिद्धचक्रजीनुं (महिमा के०) माहात्म्य (न्यान के०) या रासना कर्ता श्रीन्यानसागरजी महाराजे (कहे के०) वर्णव्युं ठे. ॥ १३ ॥

एषे त्यां (धवलने के०) ते धवलशेठने (पांघो के०) केद थयेखो (देखी के०) जोइने (श्रीपालकुमार के०) महादयालुं पवा ते श्रीपालकुमार (कहे के०) कहेवा लाग्या के हे धवल ! (तादरा के०) तारा (जे के०) जे (गुजार के०) बळवान (सहसदस के०) दशहजार (सुभट के०) सैनिको होता ते (किहां गया के०) क्यां जागी गया? अर्थात् तने आबी रीते केद भयेखो नोकी तारा ते बळवान दशहजार सेनेको कयां भागी गया? ॥ १ ॥ बळी श्रीपालकुमारे फसुं के (एजी के०) एजु पण (कांइ के०) कांइ पण काम (विणतुं नथी के०) बगडगुं नथी;

તારા બ્રહ્માર ॥ ૧ ॥ હજી કાંઈ યિળનું નથી । વાલી આપું સર્વ ॥ હું રાજા મહાકાલને । જીતી
 ભાનું સર્વ ॥ ૨ ॥ પણ જે પ્રવદ્ધ તાહિરાં । તરીયાં છે સય પંચ ॥ આપે અરધોઅરધ જો । તો
 હું તાહં (સર્વ કે૦) જે સઘળું નાશ પામ્યું છે તે (વાલી આપું કે૦) પાનું લાવી આપું, વઠી (હું
 કે) હું (રાજા મહાકાલને કે૦) તે મહાકાલા નામના રાજાપર (જીતી કે૦) વિજય મેઝવી
 (સર્વ કે૦) તે મહાકાલ રાજાનું સઘળું સેન્ય (ભાનું કે૦) ભાંગી નાંહું. અર્થાત્ હજુ પણ હું મ-
 હાકાલ રાજાને દરાવી તારી ગચેલી સઘળી સંપત્તિ પાત્રી મેઝવી આપું એમ તું, ॥ ૨ ॥ (પણ કે૦)
 પરંતુ (જે કે૦) જે આ (તાહિરાં કે૦) તારાં (સય પંચ કે૦) પાંચસેં (પ્રવદ્ધ કે૦) વદાણો
 (ભરીયાં કે૦) ભર્યાં છે, તેમાંથી (જો કે૦) જો (અરધોઅરધ કે૦) અર્ધભાગના ઇટલે કે અ-
 ઘીસો પદાણો (આપે કે૦) મને આપી દે, (તો કે૦) તો (સર્વ કે૦) સઘળું (સંચ કે૦) ઝેલું
 કરીને (મેહું કે૦) નને મેઝવી આપું, અર્થાત્ મને તારા આ વદાણોમાંથી અર્ધોઅર્ધ ખાગ આપી
 દે તોજ હું તાહં નાશ પામેહું સઘળું મેઝવી આપું. ॥ ૩ ॥ (તે કે૦) શ્રીપાલકુમારે કહેલી સ-

एषि मेयु संच ॥ ३ ॥ ते तिम धवसे अनुमत्युं । उद्धत सिद्धसमान ॥ हवे कुमार श्रीपासजी । धरी
नवपदनु प्यान ॥ ४ ॥

॥ दास १७मी ॥ राग-आसाउरी, ढाल कमखानी ॥ अथवा-धार तरवानी सोहिंदी दो-
हेंसी वोदतः जिनतणी नरणसेवा, ए देशी ॥ बांधि करवालने दास आगल धरी । हेंची कर धनु-

पट्टी हकीकत (तिम के०) ते प्रमाणेज (धवसे के०) धवसशेते (अनुमत्युं के०) कयुल कयुं,
अर्थात् धांपासकुमार उपर प्रमाणे जे माग्युं ते सचळुं धवसे तेने आपवानी हा कही. (हवे के०)
तेवार पठी (उद्धत के०) उदकेरायेला (सिद्धसमान के०) सिद्धनी पेते (कुमार श्रीपासजी के०)
धीपालकुमार (नवपदनुं के०) श्रीनवपदजीनुं अर्थात् श्रीसिद्धचक्रजीनुं (प्यान के०) प्यान
(धरी के०) धरीने, अर्थात् श्रीनवपदजीनुं मनमां स्मरण करीने ते श्रीपासकुमार महाकास रा-
जानी सामे सगुवा पाया. ॥ ४ ॥

(पिंग के०) ते महाचळवान् श्रीपालकुमार (करवासेने के०) तरवारने (बांधि के०) कम्मर

पर लटकायीने तथा (ढाल के०) ढाल (आगळ के०) पोतानी आगळ अर्थात् पोताना हाथमां
(खेंची के०) चमारीने अर्थात् धनुष्य पर बाण चमारीने (धिंग के०) धिंगाणामाटे, अर्थात्
लढवामाटे (धायो के०) दोड्यो, अर्थात् ढाल तरवार धनुष्य आदि सामग्रीनु सदित श्रीपाव-
कुमार लढवामाटे आगळ धम्यो, वळी (महावली के०) ते महावळवान् अर्थात् अतुल पराकमी
थको (तुरन के०) तुरनज (शत्रुना के०) वरसाद (वरसावतो के०) वरसावतो
यो के०) आची पढेंच्यो. अर्थात् असंख्य बाणोनो समूह फेंकतो अको ते श्रीपावकुमार महाकाल
राजाना सैन्यमां युद्ध माटे तुरत आची पढेंच्यो. ॥ १ ॥ इवे ते समये (जेम के०) जेची रीते
(पूगे के०) युवान वयमां आवेलो, अर्थात् संपूर्ण युवावस्थाने पढेंचिलो, अने तेथीज (प्रचल

सो सो होकार करी उज्जली एकसो । प्रवउ पंचायणो जेम पूरो ॥ गयगण देखी जिम गयणसुं
उज्जली । तिम कर पसमसा चोट सूरु ॥ बांधि ॥ २ ॥ खरुने मुष्टिप्रहार देइ गज घटा ।

क० । अतिशय यत्नवाळां, एवो (पंचायणो क०) पंचानन, अर्थात् सिंह (गयगणे क०) द्वायी-
उना समूहने, अर्थात् एकठा थंयसा द्वायीउना दोळाने (देखी क०) जोडने (गयणसुं क०)
आकाशमा । उज्जली क०) उठसु ठे, अर्थात् आकाशमां उखंग मारीने जेम फाल मारे ठे, (तिम
क० । तिम, अर्थात् तेंवीज रीते (एकसो क०) ते एकाकी श्रीपाखकुमार (हो हो होकार करी
क० । अत्यंत होकाग करीने, अर्थात् प्रचंड सिहनाद करीने, तथा (उज्जली क०) कूदीने, अर्थात्
फास मारीने अने (पसमसा क०) आगळ पसी आवीने, अर्थात् एकदम दोडो आवीने
(सूरु क०) गुरूवार, अर्थात् महापराक्रमी एवो ते श्रीपाखकुमार (चोट क०) घा अर्थात्
ते महाकास राजाना सुभटोंप्रते नानाप्रकारना शस्त्रोवडे प्रहार (करे क०) करवा लाग्यो. ॥ २ ॥
बळी ते श्रीपाख कुमारे (खरु क०) खरु, अर्थात् नवचारना प्रहारीची, तिमज (मुष्टि प्रहार

दोन्निने दशदिसें सय नसामी ॥ तेन असवारनी घाणसुं हारवी । प्रुप महाकाल जाडयो पत्रानी
॥ पांशिन ॥ ३ ॥ नांन कानातणीपरें रय चूरीया । नयपदध्यानथी नाखि चूरी ॥ नागा सवि

कें०) मुष्टिउना प्रहार (वेइ कें०) आपीने, अर्थात् पोतानी मुष्टीथी दृणीने, अने (दोडीने कें०)
एकदम आगळ धसी जइने (सय गज घटा कें०) हाथीउना सघळा समृद्धने, अर्थात् महाकाल
गजाना सेन्यमा रदेला सर्वे दस्तिउनी श्रेणिने (नसामी कें०) नसामी मूकी, अर्थात् पात्री दूर
दुताची दीधी. तेमज (घाणसुं कें०) घाणोवडे करीने, अर्थात् असंख्य घाणोनो चरसाद चरसावीने
(असवारनी कें०) घोडेस्यारोनी (सेन कें०) सेनाने, अर्थात् ते महाकाल राजाना घोडेस्यारोनी
मपळी सेनाने (हरावी कें०) हरावी दीधी, अर्थात् दूर नसामी दीधी, अने त्यावाद् त्यां पकळा
यइ रदेला एवा (महाकाल प्रुप कें०) ते महाकाल राजाने (पछाडी कें०) पत्रानीने, अर्थात्
जमीनपर पकळीने (जाडयो कें०) पकळी खीधो, अर्थात् तेने ते श्रीपालकुमारे केद करी खीधो.
॥ ३ ॥ वळी ते श्रीपालकुमारे (काचा नांनतणीपरें कें०) काचा घडानीपेते, अर्थात् वगर पकावेला एवा

गुजट ते स्यास जिम तेदना । धुंध पानी मुखे कहता कूरी ॥ धांधि० ॥ ४ ॥ राय महाकासने
 मार्टीना बनावेखा पम्पानीपेंठे (रय के०) रघोने, अर्थात् ते महाकास राजाना सैन्यमां रद्दिला रघोने
 (चूरीया के०) चूरी नाहया, अर्थात् ते रघोना तो तेणे दुकडे दुकडा करी नाहया. तथा (नवपद
 प्यानपी के०) नवपदजीना प्यानपी, अर्थात् श्रीश्रिरिदंत आदित नवपदजीना स्मरणथी तेणे
 (नाति के०) तांपोने पण (चूरी के०) जांगी नाखी, अर्थात् तोपोना पण तेणे चूरेचुरा करी
 नाहया. एवं एवी रीते ते महापराक्रमी श्रीपासकृमराने प्रहार करतो जोइने (तेदना के०) ते
 महाकास राजाना (ते के०) ते (सवि के०) सघळा (सुनट के०) खरकरना माणसो, अर्थात्
 सर्व सैनिको (स्यास जिम के०) मृगखान्नी पेठे (धुंध पानी के०) धूमो पानीने, अर्थात् मृगो
 जिम पोहार कर, तेम पोहार करीने (नाठा के०) त्यांची दूर नाशी गया, अर्थात् (मुखे के०)
 पोताना मुखधी (कहता के०) कहेवा खाग्या के (कूरी के०) आ तो महा दूर ठे, अर्थात् आ श्रीपासकृ-
 मार तो अत्यंत दूर ठे, एम पोताना मुखधी धारंवार ते महाकास राजाना सैनिको कहेवा खाग्या. ॥४॥

घोषी पात्रोटीये । शीघ्रं भवसने कुमरे ओढ्यो ॥ भवस भरी खन महाकासने मारवा । चाढी
 तिवल्लीयने नाम दोढ्यो ॥ घाधि० ॥ ५ ॥ कहे महाकाल तव कुंथरने करगरी । धीर शरणे एतुं

दुये न्यागपत्री (कुमरे कं०) ते श्रीपाल कुमारे (राग महाकाल राजाने, अर्थात् पोते
 पकटला पया ते महाकाल गजाने (पात्रोटीये घोषी के०) पात्रोटीये घोषीने, अर्थात् तेना वने दायोने
 तेन। पीनसायं घोषीने (शीघ्रं कं०) नुरतज, अर्थात् तेज चलते (भवसने कं०) ते भवस शे-
 नने (ओढ्यो कं०) वृत्तो कर्यो, अर्थात् बंधनथी रहित कर्यो. (ताम कं०) तेज समये, अर्थात्
 जेवा ते बंधनथी मुक्त थयो के नुरतज (भवल कं०) ते भवलशेन (तिवल्लीयने के०) तिवल्लीने,
 अर्थात् अतिनाय कोपना आंचेगथी पोताना लडाटमां तिवल्ली (चाढी के०) घडाचीने (मदाका-
 सने कं०) ते महाकाल गजाने (मारवा कं०) मारवामाटे, अर्थात् प्राणरहित करवामाटे (म्वन
 कं०) नसवार (भरी कं०) धारण करीने, अर्थात् पोताना दायमां तसवार खेडने (दोढ्यो के०)
 भर्षा गया. अर्थात् नने दणवा मांड ते एकदम दोकी आढयो. ॥ ५ ॥ (तव कं०) ते वळने

राग गुजने ॥ मारमां मारमां शरणे प यात्रीयो । धवल मत मारजे कहुं तुं तुजने ॥ वांधि० ॥

अर्थात् ते धवलशेठने तसवार सहित धसी यावतो जोड़ने (महाकाव्य के०) ते महाकाव्य राजा, अर्थात् अत्यंत जयजीत ध्येसो एवो ते महाकाव्य राजा (करगरी के०) काव्यावाद्या करीने, अर्थात् याजीजी करीने (कुंथरने के०) ते श्रीपालकृमरने (कहे के०) कहेवा खाग्यो के (धीर के०) हे धीर पुरुष ! अर्थात् हे महापराक्रमी पुरुष ! (शरणे अयुं के०) हुं हवे तारे शरणे तुं, अर्थात् या समये हवे मने फक्त तारुं ज शरणुं ठे, अने तेथी (गुजने राख के०) तुं मारुं रक्षण कर ? अर्थात् मने मारवा यावता एवा या धवलशेठधी वचाव ? एवी रीतनां ते महाकाव्य राजाना दीनता जरेखां वचनो सांजळीने ते कृपासु श्रीपालकृमर धसी यावता एवा ते धवलशेठने कहेवा खाग्या के (धवल के०) हे धवलशेठ ! (प के०) या, अर्थात् या महाकाव्य राजा (शरण यात्रीयो के०) मारे शरणे याव्यो ठे, अर्थात् तेणे मारुं शरणुं अंगी-कार कर्तुं ठे, अने तेथी (मारमां मारमां के०) तुं एने मार नही, अर्थात् तेनापर तुं खज्जनो न-

पंजरजिस्सो । जगतमांढि इस्सो सुजस लीधो ॥ वांधिं ॥ ७ ॥ धवस कोप्पो घणुं सुभट दश सहसने । चाकरीथी सवि दूर कीधा ॥ राखीया पास निर्नाथ जाणी करी । थापी सेवक सवि महिना

अर्थात् त्रणे जगतमां (लीधो के०) तेणे मेळव्यो, अर्थात् एवी रीतनो तेनो पशवाद जगतमां गवादा लाग्यो. ॥ ७ ॥ हवे त्थारपठी (धवस के०) ते धवसशेठ (घणुं के०) अंतिशय (कोप्पो के०) कोपायमान ययोधको, अर्थात् अत्यंत क्रोधातुर थइने (सवि के०) ते सघळा (दश सहसने के०) दश हजार (सुभट के०) सुजटोने, अर्थात् ते सघळा पोताना दश हजार नोकरोने (चाकरीथी के०) पोतानी नोकरीमांथी (दूर कीधा के०) कद्दानी मेल्या, अर्थात् तेउ सर्वेने पगार आपवो बंध करीने नोकरीथी वातल कर्या. ते जोइ ते दयाळु श्रीपालकुमारे ते सर्व सुजटोने (निर्नाथ के०) आधार विनाना, अर्थात् आजीविकाना साधन रहित (जाणी करी के०) जाणीने (पास के०) पोतानी पासे, अर्थात् पोतानी नोकरीमां (राखीया के०) राख्या, अर्थात् तेउनी आजीविका चलाववामाटे तेउने पोताना नोकरतरीके राख्या. अने (सेवक के०) एवी

दीपा ॥ वांशि० ॥ ७ ॥ प्रवहण वसोपवास निज नागना । खेदने वन्दर ह्रीपमांहें ॥ न्यानसागर
कहे सातमी ढालमां । लहरीयो जसवाद् श्रीपासु ल्यंहें ॥ वांशि० ॥ ९ ॥

रीते तेउने नोकर तरीकें (चापी कें०) राखीने, अर्थीत् तेउ सपञ्जाने पोनानी तेनानमां राखीने
(मदिना दीपा कें०) मदिना करी आप्या, अर्थीत् तेउ सपञ्जाने आजीविकामाटे मासिक पगार
करी आप्या. ॥ ७ ॥ लारवाद् ते महापराक्रमी एवा श्रीपासुकुमारे (निज नागना कें०) पोनाना
जागना, अर्थीत् शरतप्रमाणे धवखशेल पासेयी मळेखा पोताना दिम्साना (चमो पचास कें०)
थढीसो (प्रवहण कें०) वदाणोने (खेदने कें०) संभाळी खेदने (सतरमी ढालमां कें०) आ
रासनी आ सतरमी ढालमां (न्यानसागर कें०) आ रासना कतां श्रीन्यानसागरजी (कहे कें०)
कहे ते कें, अर्थीत् श्रोताउप्रते निवेदन करे ते कें (श्रीपासु कें०) ते श्रीपासुकुमारे (ल्यंहें कें०)
ते (वन्दर ह्रीपमांहें कें०) वन्दर ह्रीपमां (जसवाद् कें०) यशवाद् (लहरीयो कें०) मेळज्यो.
अर्थीत् ते वन्दर ह्रीपमां ते श्रीपासुकुमारनो यशवाद् प्रणो फेळारा लाग्यो. ॥ ९ ॥

पंजरजिस्यो । जगतमांढे इस्यो सुजस लीधो ॥ वांधि० ॥ ७ ॥ धवल कोट्यो घणुं सुभट दश सहसने । चाकरीथी सवि दूर कीधा ॥ राखीया पास निर्नाथ जाणी करी । थापी सेवक सवि महिना

अर्थात् ग्रणे जगतमां (लीधो के०) तेणे मेळव्यो, अर्थात् एवी रीतनो तेनो यशवाद जगतमां गवावा लाग्यो. ॥ ७ ॥ हवे त्यारपठी (धवल के०) ते धवलशेठ (घणुं के०) अंतिशय (कोट्यो के०) कोपायमान ययोधको, अर्थात् अत्यंत क्रोधातुर थडने (सवि के०) ते सघळा (दश सहसने के०) दश हजार (सुजट के०) सुजटोने, अर्थात् ते सघळा पोताना दश हजार नोकरोने (चाकरीथी के०) पोतानी नोकरीमांथी (दूर कीधा के०) कहामी मेल्या, अर्थात् तेजु सर्वने पगार आपवो बंध करीने नोकरीथी चातल कर्या. ते जोइ ते दयाळु श्रीपालकुमारे ते सर्व सुजटोने (निर्नाथ के०) आधार विनाना, अर्थात् आजीविकाना साधन रहित (जाणी करी के०) जाणीने (पास के०) पोतानी पासे, अर्थात् पोतानी नोकरीमां (राखीया के०) राख्या, अर्थात् तेजनी आजीविका चलावचामाटे तेजने पोताना नोकरतरीके राख्या. थ्यने (सेवक के०) थापी

॥ छुटा सोरठी ॥ महाराजा महाकाश । कर जोनी कहे कुमरने ॥ सेवकने संजासि । पाउ पारो पुरवरे प्रभु ॥ १ ॥ मंदिर व्याणी मोद । अशन वसन आभरण दे ॥ मूकी माथुं गोद । अरज

देवे (महाकाश महाराजा के०) वचर छीपनो अधिपति पवो ते महाकाश नामनो राजा (कर के०) पोताना हाथ (जोनी के०) जोडीने, अर्थात् पोताना वझे हाथ एकठा करीने (कुमरने के०) ते श्रीपादकुमारप्रते (कहे के०) कहेवा लाग्यो के (प्रभु के०) हे स्वामी ! (सेवकने के०) आपना तावेदार नोकर सरखा एवा एवा मने (संजासि के०) याद करीने, अर्थात् मारी अरजप्रते प्यान व्यापीने (पुरवरे के०) आ मारा उत्तम नगरमां (पाउ धारो के०) आपना चरण धारण करो ? अर्थात् आप मारापर मेहेरवानी करी मारा नगरमां पधारो ? ॥ १ ॥ एवी रीतनी विनंति करवायाद ते महाकाश राजा (मोद के०) अतिशय हर्षधी ते श्रीपालकुमारने (मंदिर के०) पोताना राजमेहेलमां (व्याणी के०) खाबीने, अर्थात् घणा आदरमानपूर्वक तेमने पोताना मेहेलमां तेनी खाबीने तेणे (अशन के०) भोजन (वसन के०) वस्त्र,

पायक परपो तुमतणो ॥ ३ ॥

॥ ढाल १० मी ॥ धण समरथ पीउ न्हान्नो ॥ ए देशी ॥ अथवा वीर सुणो मोरी विनति
(ए देशी) तें जीवित दीधुं तिणें । हुं तुज सेवक तुं मुज सांइं ॥ सफल करो इक वीनति । जो
सर्व कोइ वस्तुले आपनीज ठे. ॥ ३ ॥

वळी ते महाकास राजा श्रीपालकुमारप्रते विनंति करवा लाग्यो के, हे महापुरुष ! (तें के०)
तमोए मने (जीवित के०) जीवन (दीधुं के०) आप्युं ठे, अर्थात् तमोए मनें मृत्युची वचाव्यो
ठे (तिणें के०) तेथी, अर्थात् ते कारणथी (हुं के०) हुं (तुज के०) तमारो (सेवक के०) नो-
कर हुं, अर्थात् तमोए मनें जीवितदान आपवाथी हुं तमारो दास तरिके हुं. अने (तुं के०) तमो
(मुज के०) मारा (सांइं के०) सरदार छो, अर्थात् तमो मारा मालिक ठो. वळी (प्राणप्रिय के०)
मारा प्राणनीपेठे व्हाला, अर्थात् जेवा मारा प्राण मने व्हाला ठे, एवाज तमो मने व्हाला ठो, एवा
(प्रज्जजी के०) हे म्यामी ! (एल्हे के०) म्यामी !

रथ बहु पाखली । मणि माणिक मोती जंजार ॥ आपे हाथ मूकामणे । मांहे नव नाटिक अति-
 अर्थात् वरकन्याने वेसयामाटे सुवर्णमय चतुरिका बंधावीने (आदर करी के०) घणा आदरमानयी,
 अर्थात् अतिशय आदरसत्कारपूर्वक (वेसाडे के०) ते वरकन्याने वेसाड्या, अर्थात् पोतानी पुत्री
 मदनसेनाने थाने श्रीपालकुमारने लग्न माटे ते सुवर्णमय चोरीमां महाकाल राजाए वेसाड्या.
 ॥ २ ॥ त्यारथाद ते महाकालराजाए (हाथ मूकामणे के०) हस्तमोचन समये, अर्थात् वरकन्यानो
 हस्तमेक्षाए ओझावती वेळ्याये (हय के०) घोडा (गय के०) हाथी (रथ के०) रथ, थाने (बहु
 फे०) घणी (पाखली के०) पाखलीउ (मणि के०) नाना प्रकारना मणि, तथा (माणिक के०)
 माणिक, थाने (मोतीजंजार के०) मोतीउनो समूह, तेमज (मांहे के०) ते दायजानी अंदर
 (अतिसार के०) अतिमनोहर (नव के०) नव संख्याना (नाटिक के०) नाटकना पेक्षां (आपे
 के०) आप्यां, अर्थात् ते महाकाल राजाए श्रीपालकुमारने पोतानी पुत्री परणावती वेळ्याये
 हाथी, घोडा, पाखली, मणि, माणिक, मोती तथा नाटक विभेरे दायजा तरीके आप्यां.

नव नाटिकने नारीसुं । आयो रतनछीप ससनेह ॥ प्रा० ॥ ५ ॥ करिआणां उतारीने । कहे ध-
 रसोने एकावन (यानपात्र के०) वहाणोने (साथें लेइ के०) पोतानी संगते लेइने (तेइ के०)
 ते श्रीपालकुमार (नव नाटिक के०) नव नाटिक, अर्थात् महाकाल राजाए भेट तरीके आपेखां
 ते नव नाटिक सहित (ने के०) यने (नारीसुं के०) खीसहित, अर्थात् महाकाल राजाए पर-
 णावेखी मदनसेना नामनी पोतानी खीनीसाथे (ससनेह के०) स्नेहपूर्वक वर्ततोथको, अर्थात्
 मार्गमां ते साथे अनेक प्रकारनी प्रेमवार्तां करतोथको ते श्रीपालकुमार (रतनछीप के०) रतन-
 छीपमां (आयो के०) यावी पहुँच्यो. ॥ ५ ॥ इवे ते रतनछीपने किनारे (करिआणां के०)
 पोताना वहाणोमां जरेखां खांरु, साकर आदिक अनेक प्रकारनां करियाणां (उतारीने के०) ते
 वहाणोमांथी जमीनपर उतारीने (ताम के०) ते वसते (कुंथर के०) ते श्रीपालकुमार (धव-
 लने के०) धवलशेठने (कहे के०) कहेवा खाग्यो के, हे शेठजी आ सचळां करियाणां (मन
 माने तेम के०) जेम तमारुं ध्यान पहुँचि तेम, अर्थात् तमारी इच्छा प्रमाणे जेम नफे भेटे तेवी

પાલો ॥ ૭ ॥ પુત્ર હુલાર કોણ તું । નયરી રતનસંચયા નામ ॥ કનકસ્વજન રાજા જાઓ । રાજ્ય કરે
 આવીને, અર્થાંત્ર તેની પાંચ આવીને (કુંચરને કે૦) શ્રીરાસકુમારને (જુહાર કરે કે૦) જુહાર
 કરવા સાગ્યા, અર્થાંત્ર તેણે ધીરાસત્રકુમારને આવી તેને નમસ્કાર કર્યો. ॥ ૭ ॥ ત્યારવાદ (કુંચર
 કે૦) તે ધીરાસત્રકુમાર । પૂત્રે કે૦) તે ત્યાં આવેલા પુરુષને પૂત્રવા સાગ્યો કે, હે સસુરુષ ! (તું
 કે૦) નમા । કોણ કે૦ । કોણ ઓ ? અર્થાંત્ર નમાનું નામ, ઠામ વિગેરે શું છે ? તથા તમો અહીં
 રામાનંદ આવેલા ઓ ? इत्यादिक इकीकृत तेले आदरमानपूर्वक तेने पूछी. त्यारे ते पुरुष श्रीरास-
 कुमारपुत्र कहेश साग्यो के । स्वाम के०) हे स्वामी ! आ रतनह्रीपमां (रतनसंचया नाम के०)
 रतनसंचया नामनी । नयरी के०) नगरी ठे, तथा ते नगरमां (भल्लो के०) उदारता आदिक अ-
 नेक गुणोवडे करीने राजानो, तथा (त्रिनथमी के०) श्रीजिनेश्वर प्रभुए प्ररूपेखा सम्यग्धर्मेनु
 आराधन करनारो. एवो (कनकस्वज के०) कनकस्वज नामनो (राजा के०) जूषति (राज्य के०)
 राज्य (करे के०) करे ठे. ॥ ७ ॥ (तेहने के०) तेने, अर्थांत ते कनकस्वज राजाने (न्यार के०)

दिं ॥ इक दिन महापूजा रची । तेणी राजकुमरीये त्वाहिं ॥ प्रा० ॥ १० ॥ आव्यो देव जुहारवा ।
कनकध्वज राजा प्रासाद ॥ गंभारथी नीकली । मदनमंजूपा मन आहाद ॥ प्रा० ॥ ११ ॥ तरुणी

के०) ऋषजदेव प्रभुना देरासरमां श्रीजिनेश्वर प्रभुनी प्रतिमानी (महापूजा के०) महोटी पूजा
(रची के०) बनावी. ॥ १० ॥ हवे ते समये (कनकध्वजराजा के०) ते मदनमंजूपा कुंवरीनो
पिता कनकध्वज नामनो राजा (देव के०) श्रीऋषभदेव प्रभुना, अर्थात् ते जिनमंदिरमां विराजेली
एवी ते श्रीऋषजदेव प्रभुनी प्रतिमाना (जुहारवा के०) दर्शन करवा माटे (प्रासाद के०) ते
जिनमंदिरमां, अर्थात् ज्यां ते मदनमंजूपाए ते जिनप्रतिमानी महापूजा रचेली ठे, ते जिनमंदिरमां
(आव्यो के०) आवी पहेँच्यो. ते वखते (मदनमंजूपा के०) ते मदनमंजूपा नामनी राजकुमारी
(मन के०) पोताना मनमां (आहाद के०) हर्ष पामीने, अर्थात् पोते रचेली जिनपूजा जोडने
पोताना हृदयमां अतिशय आनंद पामीने (गंभारथी के०) ते मूलनायकजीना मूलगंजारामांथी
(नीकली के०) यहार आवी, अर्थात् जिनप्रतिमानी आंगीना दर्शन करतीथकी पाडे वगे उस-

॥ प्रा० ॥ १२ ॥ सहिध्वज जव इम चितवे । तव देहरानां दोय कमारु ॥ तुरत गजारानां जुड्यां ।
न शकं तेहने कोय उघारु ॥ प्रा० ॥ १३ ॥ जे पूजा पोते करी । ते नजरे नवि देखे तेण ॥ रुदन

मेळवी शकीश ? ॥ १२ ॥ (इम के०) एवी रीते (सहिध्वज के०) राजा, अर्थात् ते मदनमंजूषानो
पिता एवो ते कनकध्वज राजा (जव के०) जेवामां (चितवे के०) विचारे ठे, अर्थात् पोताना
हृदयमां जेवो ते एवी चितवना करे ठे, (तव के०) तेवामां, अर्थात् तेज समये (देहरानां के०)
देरासरना, अर्थात् ते जिनमंदिरना (गभारानां के०) मूळगंजारानां (दोय कमारु के०) वदने
कमारो (तुरत के०) एकदम (जुड्यां के०) वीडाइ गयां, अर्थात् अकस्मात् एकदम मूळगंजा-
रानो दरवाजो बंध थइ गयो. थने ते दरवाजानां ते घने कमारो एवां तो सजरु बंध थइ गयां के
(तेहने के०) ते कमारोने (कोय के०) कोइ पण, अर्थात् अतिशय बळवान एवो कोइ पण
माणस (उघारु न शके के०) उघानी शक्तो नथी, अर्थात् ते दरवाजो खोलवाने हवे कोइ पण
माणस समर्थ थइ शक्तो नथी. ॥ १३ ॥ घन्नी (ते तव दे-)

आज न कीधी थ्याहि ॥ इस कुमरी ऊज्जी कहे । महेर करो सुनंदानाह ॥ प्रा० ॥ १५ ॥ अवननी-
पति चिते इस्युं । जिनप्रवने वरचिता जेह ॥ कीधी ते मातुं कर्तुं । आसातना थई वनी पंहु ॥
(को मोटी के०) कोइक महोटी (आसातना के०) आसातना तो, अर्थात् श्रीजिनेश्वर प्रजुनी

कोइ जातनी महान अवगणना तो (थ्याहि के०) या श्रीऋषभदेव प्रजुना जिनमंदिरमां (न
कीधी के०) करी तो नथी ! अर्थात् शुं में कोइ पण प्रकारनी अही आसातना तो नथी करी ?
एवी रीतनी पोताना मनमां शंका लावीने ते शुज भाववाळी राजकुमारिका ते माटे प्रजुनी दमां
मागतीयकी विनंति करवा लागी के (सुनंदानाह के०) हे सुनंदाना स्वामी ! अर्थात् हे श्रीऋषभदेव
प्रजु ! (महेर करो के०) याप मारापर कृपा करो ? अर्थात् माराप्रते दमा लावी याप मारो अपराध माफ
करो ? (इस के०) एवी रीते उपर वर्णन कर्षामुजव (कुमरी के०) ते राजकुमारिक (उज्जी के०) उज्जी
रही यकी (कहे के०) कहेवा लागी अर्थात् प्रजुप्रते विनंति करवा लागी. ॥ १५ ॥ एवी रीते बोलानी
कंजनी मन्त्रमंजूषाने विद्याप कंरसी जोइने (अथर्वनीपनि के०) ते अथर्व. भाषांतर अथर्वनीपनि विद्याप

आकाश धाप ॥ ११० ॥ १७ ॥ दोप न को नृप तुजनपो । कुमरीनो पण दोप न कांय ॥ जिण
 पो न कनकवज रुपतिण (अठमतप के०) अट्टमनो तप (कीधो के०) कयो. त्वारे (वीजे
 उपवास के०) ते अट्टमनपना वीजा उपवासने दिवसे (आकाश के०) आकाशनी अंदर, अर्थात्
 अदृश्यपण अवरिभसा (इसी के०) आवाप्रकारनी, अर्थात् नीचे जणाव्यामुजव (सुरवाली के०)
 देशगलं अघांन ते शासनदेवताए उचारेखी वाणी (याय के०) यवा खागी, अर्थात् सर्व खो-
 काने सज्ज्यावा लागी ॥ १७ ॥ (नृप के०) हे राजन् ! आ जिनमंदिरना द्वार वंध यवामां
 (मुजवलो के०) तमांग (को के०) कोइपण प्रकारनो (दोप न के०) दोप नयी, अर्थात् आना
 संवधमां तमांग जरा एए दोप नयी तेमज (कुमरीनो पण के०) राजकुमारिकानो पण, अर्थात्
 वसुनी आगं। रचनार एवी आ मदनमंजूया नामनी राजपुत्रीनो पण (कांय के०) कोइपण प्रका-
 रनो (दोप न के०) दोप नयी, अर्थात् तेणीनो पण आ कार्यना संबंधमां कशो थपराथ नयी.
 परेतु (जिण काएल के०) ते कारण माटे. अर्थात् ते हेतुनी / कारणके कारणे

कागण जिगहर जड्यो । ते सुणजो सवि चित्त लाय ॥ प्रा० ॥ १७ ॥ जे नर थावे ऊघडे । ए जि-
 नमंदिर थापे कोय ॥ मदनमंजूपानो होशे । मानो निश्चयसुं वर सोय ॥ प्रा० ॥ १८ ॥ ते एक
 था प्रामाद (जड्यो के०) वंध ययो ठे, अर्थात् था श्रीक्षपभदेव प्रजुना मंदिरना मूलगंजारना
 जना (चित्तलाय के०) ध्यान थापीने (सुणजो के०) श्रवण करजो ? अर्थात् तेनुं जे कारण हुं
 नमोने कहुं नुं, ते नमो सपळा ध्यान दइने सांजळो ? ॥ १७ ॥ (जे कोय नर के०) जे कोइ पुरु-
 षना. अर्थात् जे कोइ उत्तम पुरुषना (थावे के०) याववाची, अर्थात् जे कोइ सत्पुरुषना थजे
 धयंलां थागमनरी (ए जिनमंदिर के०) था जिनप्रासाद, अर्थात् श्रीक्षपजदेव प्रजुनुं था देवा-
 लय (थापे के०) पोनानी मेळेज, अर्थात् कोइ पण प्रकारनी कोशीश कर्याशिवाय (ऊघडे के०)
 ऊपनी जश, अर्थात् जे कोइ पुरुषनी दृष्टि पन्वाची था देवालयनां द्वार खुल्ली जशे (सोय के०)
 ते पुरुष, अर्थात् तेज उत्तम पुरुष (मदनमंजूपानो के०) था मदनमंजूपा नामनी राजकुमारिकानो

मासे आशंश । कहतुं तुं चंमरी देवी ॥ अथ उपाय रत्ने करो । ऊघमशो तिण्थी ततलेखी ॥

(वर के०) जनांग (दोश के०) धरो, एम (निश्चयमुं के०) निश्चययी; अर्थात् खातरीपूर्वक
(मानो के०) तमा मानलो? अर्थात् उपर कहेली हकीकतने तमो मयला संदेहरहित मानजो.
॥ १० ॥ बटो । ते के०) एवो ते सत्पुरुष (एक मासे के०) एक मासपनी, अर्थात् आजंथी एक
मास बीयावाद आशंश के०) यही आ नगरमां आ जिनमंदिरपासे आची पहेंचशे, पंवी रीते
(हु के०) हु (चंमरी देवी के०) चंमेश्वरी नामनी देवी, अर्थात् श्रीरूपनंदेव प्रभुनी अधिष्ठा-
पिका परी तुं चंमेश्वरी नामनी देवी (कहूं तुं के०) तमोने चेतानुं तुं, अर्थात् तमारो संदेह दूर
करवामांते तमोने तुं सुखी रीते जणानुं तुं. तथा (तिण्थी के०) तेनाथीज, अर्थात् ते उत्तम पुरु-
षनी रटि पहवायीज (ततलेखी के०) तेज समये, अर्थात् कोइ पण प्रकारना विखंययिना (उघ-
मशो के०) आ जिनमंदिरनां द्वार पोतानी मेटेज मुखानं थइ जशे, मांटे (रत्ने के०) रत्नेने
(अथर के०) कोइ पण प्रकारनो बीओ (उपाय के०) दयाज (करो के०) लयी करवांग नरति

॥ प्रा० ॥ २० ॥ एक मास ययो याज ते । तुमें प्यारो त्याहिं दयाल ॥ न्यानसागर कहे नेहसुं ।
एह यद्वारमी ढाल रसाल ॥ प्रा० ॥ २१ ॥

अर्थात् या द्वार उधारुवामाटे तमारे बळजोरथी कोइ पण वीजो इज्ञाज कस्यो नद्दी, कारणकें
तमारा ते सर्व लुपायो फोकट जशे. ॥ २० ॥ एवी रीतनी ते शासनदेवतानी याकाशचाली भयाने
(ते के०) तेवी रीतनो (एक मास के०) एक महीनो (याज थयो के०) याजे संपूर्ण थयो ते,
अर्थात् ते देवताए कहेलो एक मासनो थवधि याजे परिपूर्ण थयो ठे. माटे (दयाल के०) हे
दयान्दु एवा श्रीपाखकुमार ! (तुमें के०) तमो (त्याहिं के०) त्यां, अर्थात् या रत्नसंचया नामनी
नगरीमां रहेला श्रीरूपभदेवप्रजुना प्रासादमां (प्यारो के०) यावो ? एवी रीते (न्यानसागर के०)
या रासना कतां पवा श्रीन्यानसागरजी (नेहसुं के०) स्नेहथी, अर्थात् हृदयमां प्रेम खाथीने
(कहे के०) कहे ठे के (एह के०) या (यद्वारमी के०) यद्वारमी (ढाल के०) ढाल (रसाल
के०) अत्यंत रसवाळी ठे. अर्थात् श्रोताजनोने यतिशय यानंद उपजावनारी ठे. ॥ २१ ॥

॥ ११९५ ॥ ते जिन पुन उपामना । तिहां तुने आवो प्रेम ॥ वाणी चक्रेसरीनणी । मांसे मित्रसे
 एम ॥ १ ॥ नगर सुगं । तिहां आगीजे । परवरिउ परिवार ॥ नेहनी इष्टे उचव्यां । तुरत दि ते दृढ

एवामपाद त्या आवेलां ते पुन्य श्रीरासकुमारने कहेवा लाग्यो के, हे सत्पुन्य ! (ते के०) ते
 धीमपभंदेव प्रभुनु । जिनपुवन के०) जिनमंदिर, अर्थात् जेना मूसगंनारानां द्वार बंध यह म-
 नेला ते एश ते जिनदामादने (उपामना के०) खोडवामाटे (तुमं के०) तमो (प्रेम के०)
 प्रेमधी अर्थात् मनसां अत्यंत आह्लाद खात्रीने (तिहां के०) त्यां, अर्थात् ते रत्नसंचया नामनी
 नगरीनां (आवो के०) पथारो ? केमके (मांसे के०) देवीए कहेली एक मासनी अवधि याजे
 एवे संपूर्ण पदेसी ठे, धने (एम के०) खरेखर आवी रीते आपना पधारवाथी (चक्रेसरीतणी
 के०) ते धीमपभंदेवप्रभुनी अधिष्टायिका पत्नी ते श्रीचक्रेश्वरी नामनी देवीए आकाशमां अदृश्य
 एवे कहेली (वाली के०) वाली (मिलसे के०) सत्य यशे, अर्थात् आपनी दृष्टिना संयोगथी
 खरेखर ते जिनमंदिरनां धीमायेलां हाते सुगं पद जशे, एम माग हृदयमां भूं स्वात्सरीपूदक

[illegible]

मानुं तुं. ॥ १ ॥ (मुर्णी के०) सांभळीने, अर्थान्ते ते पुरे कहेली ते सर्व इकीकत सांभळीने
(कुमर के०) ने श्रीपात्रकुमार (परिवार के०) पोताना परिवारवडे करीने, अर्थान्ते पोताना नोकर
रिकते पोताना सायें सेइने (निदां के०) त्यां, अर्थान्ते ते गत्संचया नामनी नगरीमां रडेखां एवां
ने ॥ विपयनेप प्रनुना जिनमंदिरमां (आधीन के०) आधी पडोंच्यो. अने त्याखाद (तेदनी के०)
ने ॥ विपयनेप प्रनुना जिनमंदिरमां (आधीन के०) आधी पडोंच्यो. अने त्याखाद (तेदनी के०)
ने ॥ विपयनेप प्रनुना जिनमंदिरमां (आधीन के०) आधी पडोंच्यो. अने त्याखाद (तेदनी के०)
ने ॥ विपयनेप प्रनुना जिनमंदिरमां (आधीन के०) आधी पडोंच्यो. अने त्याखाद (तेदनी के०)

कुमार ॥ ३ ॥ प्रणमीने पूरे कहे । कवण तुमारो वंश ॥ निजमुख निजवंशावली । क्रिणपरि कहे
 रत्नसेचया नगरीनो कनकध्वज नामनो ते राजा, तथा (परधानादिक के०) तेना प्रधान, मंत्री
 तथा सामंतआदिक (सहू जन के०) सर्व कोइ लोको अर्थात् नगाना पण सघळा लोको
 (तिणवार के०) ते वखते, पटखे ते जिनमंदिरना द्वारो खुद्वां यती वेळाये (हरखा के०)
 अतिशय ध्यानंदने प्राप्त थया. तथा तेथी (इईमानी के०) तेउना हृदयनी, अर्थात् तेउना
 हृदयरूपी कमखनी (कूपख के०) कूपखो, पटखे पांखनीउ (हसी के०) हसी नीकळी, अर्थात्
 प्रफुलित पद् हर्षयी विरहस्वर थवा लागी, पटखे के तेउना हृदयमां अतिशय आहाद उत्पन्न
 पयो. तथा (राजकुमार के०) ते राजकुमारिका, अर्थात् ते प्रभुनी आंगी रचनारी पवी ते मदन-
 मंजूषा नामनी राजपुत्री पण (हरली के०) हर्ष पामवा लागी, अर्थात् पोतानी मनकामना
 पक्षीभूत यक्षथी पोताना हृदयमां अत्यंत ध्यानंद पामवा लागी. ॥ ३ ॥ हरे पवी रीते ते जिन-
 मंदिरनो नगरीनो कनकध्वज नामनो ते राजा, तथा (परधानादिक के०) तेना प्रधान, मंत्री
 तथा सामंतआदिक (सहू जन के०) सर्व कोइ लोको अर्थात् नगाना पण सघळा लोको
 (तिणवार के०) ते वखते, पटखे ते जिनमंदिरना द्वारो खुद्वां यती वेळाये (हरखा के०)
 अतिशय ध्यानंदने प्राप्त थया. तथा तेथी (इईमानी के०) तेउना हृदयनी, अर्थात् तेउना
 हृदयरूपी कमखनी (कूपख के०) कूपखो, पटखे पांखनीउ (हसी के०) हसी नीकळी, अर्थात्
 प्रफुलित पद् हर्षयी विरहस्वर थवा लागी, पटखे के तेउना हृदयमां अतिशय आहाद उत्पन्न
 पयो. तथा (राजकुमार के०) ते राजकुमारिका, अर्थात् ते प्रभुनी आंगी रचनारी पवी ते मदन-
 मंजूषा नामनी राजपुत्री पण (हरली के०) हर्ष पामवा लागी, अर्थात् पोतानी मनकामना
 पक्षीभूत यक्षथी पोताना हृदयमां अत्यंत ध्यानंद पामवा लागी. ॥ ३ ॥ हरे पवी रीते ते जिन-
 मंदिरनो नगरीनो कनकध्वज नामनो ते राजा, तथा (परधानादिक के०) तेना प्रधान, मंत्री

॥ જાણોર જાણોં થાંપે જલનો પારે ॥ મર્ચિ ॥ સમગ્યાનો તે મર્મે ઢે હોલાસ ॥ ૧ ॥ જાણોરે ॥
 દેવગતિરૂપ આ સંસાર (અમારે કે ૦) અસાર ઢે, અર્થાત્ કોડ્ પણ પ્રકારના સારથી રહિત પ-
 ટસે કવસ દુઃખ આપનાગંજ ઢે. એમ (જાણોરે જાણો કે ૦) તમો તમારા હૃદયમાં નિશ્ચયથી જા-
 નજા અંતે પર્વો ગંતે. સમારમાં કે ૦) આ ચતુર્ગંતિરૂપ સંસારમાં ફક્ત (ધર્મે કે ૦) ધર્મજ, અ-
 યાત્રી ધ્રીંચીતગાગ પ્રગુણ પ્રરૂપેણો સમ્યગ્ દયામય ધર્મજ (સાર ઢે કે ૦) સારભૂત ઢે, અર્થાત્ સર્વે
 દુઃખાંને દુઃખ કાંઈ અરૂપ મોહસુખ આપનારો ઢે. વઢી તે ધર્મ (ભવનો કે ૦) આ સંસારરૂપ મ-
 દાસાગરના (પારં કે ૦) પારને (થાંપે કે ૦) આપનારો ઢે, અર્થાત્ આ સંસારરૂપી મદાસાગરથી
 વદાણનીપંચે તારાંને મોહરૂપી કિનારે પહોંચાડનારો ઢે, એમ (જાણોરે જાણો કે ૦) તમો તમારા
 હૃદયમાં નિધયપૂર્વક જાણજો. વઢી (તે કે ૦) આ ઉપર કહેહો (મર્મે કે ૦) રહસ્ય, અર્થાત્
 ધર્મસંવંધિ તત્ત્વોનું વિવેચન કરવાનું કાર્ય (સમગ્યાનો ઢે કે ૦) સમજદાર મનુષ્યોમાટેનું ઢે, અર્થાત્
 જે મનુષ્યો બોમની સરખા ચલિતવેક પર્મને જાણકાને કાલિયાગ ઢે. એજ મનુષ્યો ધર્મોત્તમચરિ

દોહન સવિ ગંજળો હોલાસ ॥ જાણીં આરાધો નવકારે ॥ જવિં ॥ દેવ દાનવ મન રંજણો હો-
 તાસ કં૦) પ્રાણી મેઢવી શંકે છે, અર્થાત્ ધર્મના આરાધનથી જ પ્રાણીને મોક્ષ મળી શકે છે. ॥ ૨ ॥
 વઢી હે નવ્યજનો ! તમો (નવકારે કં૦) નવકારમંત્રને, અર્થાત્ શ્રીચરિત્રં તથાદિક નવે પદોને
 (આગાધો કં૦) મંત્રો, અર્થાત્ વિધિવિધાનસહિત તે નવે પદોનું તમો આરાધન કરો ? હવે તે
 નવકારમંત્ર કેવો છે ? તોંકં (ચઝદ પૂગવનો કં૦) ચૌદે પૂર્વોનો (સારે કં૦) સારૂપ છે, અર્થાત્
 ચૌદે પૂર્વોનું સઘળું રહમ્ય પક્ત તે ફકલા નવકારમંત્રમાં જ સમાયેલું છે. વઢી તે નવકારમંત્ર કેવો
 છે ? તોંકં (સવિ કં૦) સર્વ પ્રકારનાં (ડુલદોહન કં૦) જ્વર વિગેરે રોગોથી ઉત્પન્ન થતાં કષ્થોને,
 તથા દૌર્જાગ્ય પટસે દરિદ્રતા આદિક દુઃખોને (ગંજળો હોલાલ કં૦) વિનાશ કરનારો છે, અર્થાત્
 તે નવકારમંત્રના આરાધનથી સર્વ પ્રકારના રોગો, તથા નિર્ધનતા આદિક દોષો દૂર થાય છે. વઢી
 તે નવકારમંત્ર કેવો છે ? તોંકં (દેવદાનવ કં૦) દેવો તથા અસુરોના (મન કં૦) મનમાં (રંજણો
 કં૦) મુશી હપજાવનારો છે, અર્થાત્ તેઓને અશ્યંત આનંદ આપનારો છે. ॥ ૩ ॥ વઢી હે નવ્ય

॥ त्रवि० ॥ सिद्धचक्र सेव्याथकी होलाल ॥ जाणो० इह जव मंगलमाखरे ॥ त्रवि० ॥ पाम्यो परतस्र तपथकी होलाल ॥ ५ ॥ जाणी० कनकध्वज जूपाळरे ॥ त्रवि० ॥ पूठे कवण श्रीपाल ते

प्रत्यक्षपणे, अर्थात् सर्व कोइ माणसोनी नजरे पडे एवी रीते (मंगलमाखरे के०) मंगलिकनी माखाने, अर्थात् सर्व प्रकारनां सुखोनी श्रेणिने (पाम्यो के०) पामेखो ठे; अर्थात् श्रीसिद्धचक्रना आराधनथी ते श्रीपालकुमारे नाना प्रकारनुं सुख आ जवमांज मेळवेलुं ठे. ॥ ५ ॥ एवी रीतनी ते चारणमुनिमहाराजनी वाणी सांजळीने अतिशय आनंद पामेखो एवो (कनकध्वज के०) कनकध्वज नामनो (भूषाखरे के०) राजा (पूठे के०) पूठवा लाग्यो, अर्थात् पोताना हाथ जोकी ते मुनिमहाराजने प्रश्न करवा लाग्यो के, हे जगवन् ! (ते के०) ते श्रीपालकुमार (कवण के०) कोण ठे? अर्थात् जेणे श्रीसिद्धचक्रना आराधनथी आ जवमां अतुल्य सुख मेळवेलुं ठे, एवो ते श्रीपालकुमार कोण ठे? एवी रीतनां ते कनकध्वज राजानां वचनो सांभळीने ते (दयाळरे के०) दयाण्ड एका चारणमुनिबिराज (तिण काखमें के०) तेज बगवते ह्यो बिराजेना एका ते

10

11

12

13

14

15

16

17

॥ भवि० ॥ गइ पंहुनी तपथी व्यथा होलाव ॥ ७ ॥ जाणो० देई देहरे० उपदेशरे ॥ भवि० ॥ चि-
हार करे मुनिवर बली होलाव ॥ जाणी० नरपति कुल सुविशेषरे ॥ भवि० ॥ परणावे कुमरी बली

कुमार (इण ठामरे के०) आ ठेकाणे, अर्थात् तमारा आ नगरमां (आन्यो के०) आवी प्हों-
ल्यो ठे, के जे तमोने प्रत्यक्षणे अहीं देखाय ठे. बली (पंहुनी के०) आ श्रीपालकुमारनी (तपथी
के०) नवपदना आराधनपूर्वक आंत्रिलतप करवाथी (व्यथा के०) पीना, अर्थात् कुष्ट नामना
डुष्ट रोगनी आपदा (गइ के०) दूर थइ ठें, अर्थात् सिद्धचक्रजीना आराधनथी तेनुं शरीर कुष्ट
रोगथी मुक्त थयेछुं ठे. ॥ ७ ॥ हवे एवी रीते त्यां रहेला एवा ते राजाआदिक सर्व भव्यजनोने
(देहरे के०) देहेरामां, अर्थात् ते श्रीक्षपजदेव प्रभुना मंदिरमांज (उपदेशरे के०) धर्मोपदेश
(देई के०) आपीने, अर्थात् पोताना उपदेशथी - भव्यजीवोने प्रतिबोध पमानीने (बली के०)
तेवारपणी (मुनिवर के०) ते चारणक्षपिराज (बिंदार करे के०) त्यांघी अन्यस्थानकप्रते आकाश
मांनें बिंदार कनी गया. (बली के०) स्वारथाद (नरपति के०) ते राजा, अर्थात् ते कनकध्वज

जाणो० विससे ते जोगविलासरे ॥ जवि० ॥ दोगुंदक जिम तिहां रह्यो होखास ॥ ए ॥ जाणो० पद्
 उगणीसमी दासरे ॥ जवि० ॥ न्यानसागर कहे निरमली होलाल ॥ जाणो० तप तदजव ततकालरे

ते श्रीपासकुमार पण (तिहां के०) राजाए थापेखा ते मेहेलमां (रही के०) निवास करीने
 (तरुणी वेंसुं के०) पोतानी ते वे स्त्रीउनी साथे (जोग के०) जोगेने, अर्थात् पंचेंद्रियसंबंधि
 अनुपम विषयसुखोने, तथा (विलासरे के०) विविध प्रकारना हावभाववाळा नाटक आदिकना
 विलासोने (विससे के०) जोगवी रहेखो ठे, अर्थात् नाना प्रकारना अपूर्व सुखोने ते विससी र-
 हेखो ठे. ॥ ए ॥ (न्यानसागर के०) आ रासना कर्ता एवा श्रीन्यानसागरजी (कहे के०) कहे
 ठे के, अर्थात् श्रोताजनोने उद्देशीने कहे ठे के (पद् के०) आ, अर्थात् उपर वर्णन करेखी (उ-
 गणीसमी के०) आ रासनी उगणीसमी संख्यावाळी (दासरे के०) दास (निरमली के०) नि-
 रमल ठे, अर्थात् दूषणविनानी ठे. वळी ते श्रोताजनोने कहे ठे के, हे नट्यजनो! (तप के०)
 अनुपपन्नपूर्वक करेखो दरेक प्रकारतो तप (तदजव के०) ते जवमोज, अर्थात् जे जवमो लप कर्तो

॥ नवि० ॥ आपे दोस्त ऊजली होलाख ॥ १० ॥

॥ हुदा ॥ राजसत्तामा अन्यदा । वेगो ठे नृपपास ॥ तव कोइक नर भूपने । आधी करे अ-

होय तेज नयमां (ततकाखरे कं०) तुरतज, अर्थात् कोइ पण प्रकारना विखंविना (ऊजली कं०) निर्मल, अर्थात् कोइ पाण प्रकारना हूणविनानी अतिशय (दोस्त कं०) लक्ष्मीने (आपे कं०) मेळवी आपे ठे, पटसे के तप करवाधी माणसोने अनुपम लक्ष्मी प्राप्त भाय ठे. ॥ १० ॥

दवे (अन्यदा कं०) एक दिवसना प्रस्तावने विणे ते सद्दानागदाक्षी श्रीपालक्रमार (राजसत्तामां कं०) राजानी सत्तामां, अर्थात् मंत्री, सामंत, सेनापति आदिक अनेक लोकोयी नरा-येल्ली परी ते कनकध्वज राजानी सत्तामां (नृपपास कं०) राजानी पासे, अर्थात् राजानी जोरुमांज सिंहासनपर (वेगो ठे कं०) चेहेला ठे. (तव कं०) तेवामां, अर्थात् ते वग्नंते (कोइक नर कं०) कोइक पुरुष, अर्थात् राजानो कोइक पटावालो (आधी कं०) आधीने, अर्थात् त्यां राजानी सत्तामां दागल थडने (भूपने कं०) ते कनकध्वज राजाने (अरदास कं०) विनंति (करे कं०)

रदास ॥ १ ॥ सारथपति एके इहां । भांज्युं ठे तुम दाण ॥ ते गुनही बांध्यो अठे । दंरु किस्यो निरवाण ॥ २ ॥ राजा कहे दणजो तुमैं । एह्वे आण्यो तेह ॥ कुमरें देखी उलह्यो । धवसरोवर

करवा लाग्यो, अर्थात् पोताना हाथ जोकी राजाने बिनववा लाग्यो के, ॥ १ ॥ हे स्वामी ! (इहां के०) या आपना शेहेरमां व्यापारमाटे आवेला एवा (एके के०) कोइ एक, अर्थात् कोइक परदेशी (सारथपति के०) सारथपति, अर्थात् अतिसमृद्धिबान एवा कोइक विदेशी व्यापारी (तुम के०) आपनुं (दाण के०) जगातसंबंधि द्रव्य (बांज्युं ठे के०) बांज्युं ठे, अर्थात् आपनी जगात भयाविना माख बेंचीने दाणचोरी करेली ठे. अने तेदखामांटे (ते गुनही के०) ते गुन्हे-गारने, अर्थात् दाणचोरी करनारा एवा ते अपराधी व्यापारीने असोए (बांध्यो अठे के०) पकती लीथो ठे, अर्थात् केदीतरीके असोए तेने बांधीने अहीं आण्यो ठे. माटे ते या दाणचोरी करनार व्यापारीने (निरवाण के०) तेना अपराधना बदखामां (किस्यो के०) केवा प्रकारनो (दंरु के०) दंड करवो ठे ? अर्थात् तेने ह्वे केवी शिक्षा करवी ठे ? ते आप फरमावो ? ॥ २ ॥ एवी रीतना

सही पढ़ ॥ ३ ॥ ठे थपराधी मोटको । तोपण परनुपगार ॥ करी जनमफल लीजाय । चित्त। एम

पोताना ते पटावाळानी यचनो सांभळीने कोधातुर थयेखा एया (राजा के०) ते कनकध्वज राजाए
(कंदे के०) तेने एयो हुकम फरमाव्यो के, दाणचोरी करनारा एवा ते थपराधी व्यापारीने
(नुमं के०) तमो (दणजो के०) मारी नाखजो, थयांतु जीवित्थी रहित करजो? एवी रीतनो
राजानो हुकम सांभळीने ते पटावाळो (पढ़वे के०) तेज बखते (तेह के०) ते दाणचोरी कर-
नारा व्यापारीने (थ्याण्यो के०) त्यां राजसभामां राजाने नजरे करया माटे खावतो हवो. त्यारे
(रुमरें के०) त्यां येतेखा एया ते श्रीपालकृमारे (देखी के०) तेने जोतावेंतज (उल्लख्यो के०)
उळ्हाणी कदाव्यो के (पढ़ के०) थ्या तो (सही के०) खरेखर तेज (धवलशेठ के०) धवलशेठ
ठे, थयांतु जेनी साथे पुं थये थ्यावेखो नुं, तेज थ्या धवलशेठ दाणचोरी करनार गुन्हेगारतरीके
कंदी चयेखो ठे. ॥ ३ ॥ एवी रीते दाणचोरी करया माटे धवलशेठने केद थयेखो जोडने परोपकारी
तथा दयालु एया ते श्रीपालकृमारे पिचार्यु के, जो के थ्या धवलशेठ (मोटको के०) मद्दो

कुमार ॥ ४ ॥ मूकाव्यो नृपने कही । दिन केताइक त्यांह ॥ श्वसुरालय कुंथर रही । मागी सीख

(थपराधी ठे के०) गुन्हेगार ठे, अर्थात् आ धवलशेठे जोके दाणचोरी करीने महोदो राजगुन्हो
क्यों ठे (तोपण के०) तथापि, अर्थात् तेम ठतां पण (परउपगार के०) परप्रते उपकार (करी
के०) करीने, अर्थात् आ धवलशेठपर उपकार करीने (जनमफल के०) जीवितने सार्थक करवा-
रूप फलने (क्षीजीयें के०) मारे लेबुं जोइये, अर्थात् परप्रते उपकार करवाथीज उत्तम मनुष्यनुं
जीवित सार्थक गणाय ठे, माटे आ समये मारे पण आ धवलशेठपर उपकार करवो योग्य ठे,
(इम के०) एवी रीते (चिंती के०) विचारीने, अर्थात् पोताना हृदयमां एवी परोपकार करवानी
बुद्धि लावीने (कुमार के०) ते श्रीपालकुमारे ॥ ४ ॥ (नृपने के०) राजाने, अर्थात् पोताना ससरा
एवा ते कनकच्वज राजाने (कही के०) कहीने, अर्थात् विनंति करीने (मूकाव्यो के०) ठोका-
व्यो, अर्थात् ते धवलशेठने जीवितदान अपावी बंधनथीं मुक्त कराव्यो, हवे त्याखाद (त्यांह
श्वसुरालय के०) पोताना ससरा एवा ते कनकच्वज राजाने धेर (केताइक के०) केटाखाक (दिन

उठांद ॥५॥ भयवशेनने साय क्षेत्रे । निज पुर जाह्यो नेगिं ॥ चेखी प्रयदणमां पत्रे । सव जपाव्या वेगि ॥ ६ ॥
 के०) दिपसोमुधी (रङ्गी के०) रङ्गिने, अर्थत् मुलेसमाधे नियास करीने (गुंथर के०) ते श्री-
 पादकुमारे (उठांद के०) उस्तादसदित, अर्थत् पोताना मनमां पणो हयें लायीने (सीख मागी
 के०) रजा मागी, अर्थत् पोताना नगरमां जवामाटे तेणे पोताना ससरानी परवानगी मागी. ॥ ५ ॥
 (पत्रे के०) एथी रीते पोताना ससरानी रजा क्षीपावाद् (नेगि के०) नेकयाळो, अर्थत् पोतानी
 व्यापक जाळयामाटे उस्तादयाळो एयो ते श्रीपालकुमार, अथवा नेकयाळो पट्टे अंगीकार क-
 रेखी मित्राहुं संपूर्णपणे परिपालन करनारो एयो ते श्रीपालकुमार (भयवशेनने के०) पोताना
 मेढी एया ते भयवशेनने (साथ के०) पोतानी संगति (क्षेत्रे के०) क्षेत्रे, अर्थत् ते भयवशेनने
 पण पोतानी साथेज क्षेत्रे (प्रयदणमां के०) यदाणमां (देखी के०) देखीने, अर्थत् यदाणपर
 व्याख्य यइने (निजपुर के०) पोताना नगरप्रते (चाख्यो के०) चाखी नीकल्यो, अर्थत् प्रयाण
 करया लाग्यो, अने तेज गल्लते यदाणना खलासीउण पण सयें यदाणोना (सव के०) सवने

॥ ढाल ॥ २० मी ॥ सतानिक राजा चढ्योरे । सेनानी खेड साथरे ॥ पारधीया ॥ ए देशी ॥
अथवा-उंयर मनमां चितवेरे खोल । धिग मुज आवतारे ॥ रंगीली ॥ ए देशी ॥ हवे धवल
(वेगि के०) वेगयी, अर्थात् जरापण विलंब कर्याविना एकदम (उपाख्या के०) चढावी दीधा,
अर्थात् सढोने खुल्ला करीने वहाणोने समुद्रमां चलावी दीधां. ॥ ६ ॥

(हवे के०) त्यागवाद (पापीयनो के०) ते महापापी एवो (धवल के०) धवलसरोवर (कुमर-
नीरे के०) ते महानाग्यशाली एवा श्रीपालकुमारनी (ऋद्धि के०) समृद्धिने, अर्थात् वहाणो, हीरा,
माणिक, मोती तथा नाटिकयादिक नाना प्रकारनी तेने प्राप्त थयेली समृद्धिने, तथा (दोयरे के०)
वे (दयिता के०) स्त्रीउने, अर्थात् अत्यंत मनोहर रूप तथा छावण्यथादिकधी शोजिती एवी
तेना वझे स्त्रीउने (देखी के०) जोइने, खोज तथा कामदेवथी व्याकुल थयोथको (चारे के०)
पोताना चार (मित्रनेरे के०) मित्रोने (तेनी के०) बोलावीने, अर्थात् एकांतमां पोतानी पासे
स्नेहीने (सेव के०) सेवनी, अर्थात् पोताना ते चारे मित्रोनी (आगळ के०) पासे, अर्थात् सेवनी

શ્રદ્ધિ કુમારનીરે । શ્રેષ્ઠી દ્વિતા દોયરે ॥ વાપીયમ્નો ॥ તેડી નારે મિત્રનેરે । કહે તેદ્દ આગલ રોયરે
॥ વાપી ॥ જે નિજ ખને નવિ પ્રાપીયમ્નો । મેષ ઘંટે જિમ વાપીયમ્નો ॥ તિમ ઘંટે ત્રીયને તેદ્દરે

સન્મુખ ચેસીને (ગેય કે૦) રડતો ચકો, અર્થાત્ દેવપાર્શ્વની તુલ્યશ્રી પોતાની આંખોમાંથી અશ્રુએ
વાહતો ચકો (કહે કે૦) કહેવા લાગ્યો, અર્થાત્ પોતાના હૃદયનો અતિપ્રાય તેડની સન્મુખ
ગાદિર કરવા લાગ્યો. દુવે તે ધવલશેઠ કેવો છે? તો કે (જે કે૦) જે (નિજ કે૦) પોતાના, અર્થાત્
પૂર્વકર્મના યોગશ્રી પોતાને પ્રાપ્ત થયેલાં (ખંતે કે૦) ખનવડે ફરીને, અર્થાત્ પોતાને પ્રાપ્ત થયેલી
નાના પ્રકારની સમૃદ્ધિવડે ફરીને પણ (નવિ પ્રાપીયમ્નો કે૦) તૃપ્ત થયો નથી, અર્થાત્ હોનવડે
ફરીને જેને ક્લેશ માત્ર પણ સંતોષ થયેલો નથી. અને તેથી (વાપીયમ્નો કે૦) વૈવેયો (જિમ કે૦)
જેમ (મેષ કે૦) વરસાદને (ઘંટે કે૦) યાંટે છે, અર્થાત્ ઘૈયા નામનો પક્ષી જેમ વરસાદ વરસ-
વાની અત્યંત યાંગા ધરાવે છે (તિમ કે૦) તેવીરીતે (તેદ્દરે કે૦) તે ધવલશેઠ પણ (ત્રીયને કે૦)
તે ઘણે સ્ત્રીને, અર્થાત્ શ્રીપાલકુમારની તે ઘણે સ્ત્રીને (ઘંટે કે૦) ઇચ્છવા લાગ્યો, અર્થાત્ કા-

॥ पापी० ॥ १ ॥ ए थांकणी ॥ जुं जुं वंधव एहनेरे । घोमा गज सुखपाखरे ॥ पापी० ॥ मणि

मातुर पयोधको ते धवलशेठ ते वझे खीउने पोताने स्वाधीन खेइ तेउनी साथे भोग जोगववानी
इच्छा करवा लाग्यो. ॥ १ ॥ एवी रीते लोच तथा कामची व्याकुल थयेखो ते धवलशेठ पोताना
ते चारे मित्रोप्रते कहेवा लाग्यो के (वंधव के०) हे मारा व्हाला वंधुन ! (जुं जुं के०) तमो
जुं तो खरा के (एहनेरे के०) या श्रीपालकुमारने (घोमा के०) विविध जातिना मनोहर
योमाउ, तथा (गज के०) भद्राद्यादिक उत्तम जातिना हाथीउ, तथा (सुखपाखरे के०) पाखली अने
मीयानाउ; तेमज (मणि के०) नानाप्रकारना नीलमय्यादिक मणिउ, तथा (माणिक के०) विविध
प्रकारनां माणिक, अने (मोती के०) मुक्ताफलो, तथा (अमूलख के०) अमूल्य, अर्थात् जेनी
किमत थांकवी पण मुश्केल पडे एवां अतिशय किमती, अने (साखरे के०) अत्यंत मनोहर,
एवां (घणारे के०) घणा, अर्थात् गणतांथकां पण जेनो पार न थावे एवां अगणित (रतन के०)
जाला प्रकारनां रत्नो प्राप्त थयां ठे. अर्थात् या श्रीपालकुमारने विना प्रगाने खापी अमूल्य

11. 12. 13.

14. 15. 16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

25.

26.

10

11

12

13

धन ते पट्ट कांतिनारा । गंगर आवे हाथरे ॥ पा० ॥ तेह उपाय करो तुम्हेरे । आचान अ
साथरे ॥ पा० ॥ ४ ॥ ७ मुबुद्धि तेहमारे । ते सुणी वोढ्या तामरे ॥ सुण पापी० ॥ कहे तघ्न

आ प्रत्यक्ष देखाना पंचा तंना । कामिनीरे के०) वझे खीउ (जिणपेरं के०) जेवी रीते अर्थ्यात्
गमे तेवा कोइ पण प्रकारे (हाथरे के०) मारा हाथमां (आवे के०) प्राप्त थाय, अर्थ्यात् गमे
ते प्रकार्या जेम ते धन तथा खीउ मारा स्वाधीनमां आवे (तेह के०) तेवी रीतनो (तुम्हेरे
के०) तमो सघळा, अर्थ्यात् तमो मारा चारे मित्रो (अमसाथरे के०) मारी साथे (आसोची
के०) विचार करीने, अर्थ्यात् तमारा विचारसाथे मारी संमति मेळवीने (उपाय के०) इलाज
(करो के०) तमो करो? अर्थ्यात् गमे ते कोइ पण उपाय शोधी कहाणीने मने आ श्रीपालकुमा-
रतुं धन; तथा तेनी खीउ मेळवी व्यापो? ॥ ४ ॥ इंचे (ते सुणी के०) पची रीतना ते धवसशे-
ठनां यत्नो सांजळीने (तेहमारे के०) तेजमांधी, अर्थ्यात् ते चारे मित्रोमांधी (ग्रण के०) लण
(मुबुद्धि के०) उच्चम बुद्धिवाळा मित्रो, अर्थ्यात् उपाय अने नीतिने जाणनारा पया ग्रण सुमति-

॥ पापी० ॥ ७ ॥ कनकध्वज खेचरयकीरे । रत्नछीपમાં જેળે ॥ પાપી० ॥ મૂકાઢ્યો તુજ મારતોરે ।

તારાં કરિયાણાંથી ઝરેલાં જે વદાણોને તે ષઢચરકુલના જે રાજાણે જસ કર્યો દતાં, તેની પાસેથી તેને હરાયીને તને પાઝાં સોંપાવી આપ્યાં છે. પક્ષી (તેવારપત્રી કે०) ત્યારવાદ, અર્થાત્ ઉપર જગા-
વેશું તાનં કાર્ય કર્યાવાદ (કુબોતરે કે०) હે કુપુત્ર ! અર્થાત્ હે હુષ્ટ (પળે કે०) તે શ્રીપાલકુમારે
(કૃષ્ણ કે०) કેયો (ઉપમાર કે०) ઉપકાર (કયેરે કે०) કર્યો છે, અર્થાત્ ત્યારપત્રી પણ તે પ-
સોપકારી શ્રીપાલકુમારે તારાપર કેયો મદાન્ ઉપકાર કર્યો છે, તે સંવંધિ તો તું હે કુસ્રહીન !
ચિન્તાર પણ ફરતો નથી. ॥ ૭ ॥ કેમકે (જેળે કે०) જે શ્રીપાલકુમારે (કનકધ્વજ કે०) કન-
કધ્વજ નામના (લેચરયકીરે કે०) ત્રિયાધરપાસેથી (રત્નછીપમાં કે०) રત્નછીપની અંદર (તુજ
કે०) તને (મારતોરે કે०) મરણયકી (મૂકાઢ્યો કે०) ત્રોઢાઢ્યો છે, અર્થાત્ તેં દાળનોરી કર-
વાથી રત્નછીપના તે કનકધ્વજ રાજાણે તને માંરી નાલ્લવાની શિક્ષા કરી દત્તી, પરંતુ આ મદાન્
ઉપકારી શ્રીપાલકુમારે તને તે મરણથી વચાઢ્યો છે, અને પૃથ્વી રીતે (પળે કે०) આ મદા દયાઢ્યુ

आपरे ॥ पापी० ॥ बंधनघी इण छोगव्योरे । जीती तेहनो रापरे ॥ पापी० ॥ ६ ॥ इण तुज
किरियाणे भयीरे । बाखी आप्यां पोतरे ॥ पापी० ॥ तेचार पती एणें कयोंरे । कुण उपगार कुपोतरे

तेलो (प्रवृद्ध के०) सपळां बहाणोने (तारीयारे के०) भरुच नगरने किनारेथी तारीने समुद्रमां (१)
बाखतो कराव्यां ठे. बळी (वद्वरकुंज के०) वद्वरकुंजमां (आपरे के०) पहुँचती वेळाये, अ-
र्थात् तुं तारा बहाणोसहित उपारे वद्वरकुलमां आव्यो त्यारे (तेहनो के०) ते वद्वरकुलना
(रापरे के०) राजाने (जीती के०) हरावीने, अर्थात् त्यांना सैन्यसहित राजाने रणसंग्राममां
जीतीने (इण के०) आ श्रीपात्रकुमारेज तने (बंधनघी के०) केदमांघी, (गोगव्योरे के०)
मुकाव्यो ठे, अर्थात् तने केदमांघी मुक्त करावी तारापर तेणे महान उपकार करेलो ठे. ॥ ६ ॥
पळी (इण के०) ते श्रीपालकुमारे (किरियाणे के०) करियाणांउबडे करीने, अर्थात् खांम, सा-
कार, खारेक, खजूर आदिक विविध प्रकारनां करियाणांउघी (जय्यारे के०) भरेखां, पवां (तुज
के०) मत्तार (पोतरे के०) सर्व बहाणोने (बाखी आप्यां के०) पात्रां वेळधी वरीजां ठे. अर्थात्

જીવિત દીધું પાણરે ॥ પાપી૦ ॥ ૬ ॥ બપગારીમાં સેહરોરે । તું તસ પગની સેહરે ॥ પાપી૦ ॥ તેહને
 હમ કિમ કીજીયેરે । હમ કહી બડ્યા તેહરે ॥ પાપી૦ ॥ ૭ ॥ તવ ચોથો કુમતી કહેરે । સાંજસ

પવા શ્રીપાલકુમારે તને (જીવિત દીધું કે૦) જીવિતદાન આપાબું છે, અર્થાત્ તને પ્રાણરહિત થતો
 વચાલ્યો છે. ॥ ૬ ॥ માટે હે મિત્ર ! હું તને શીલામણ આપું તું કે તે શ્રીપાલકુમાર (બપગારીમાં કે૦)
 બપગારી પુરુષોમાં, અર્થાત્ આ હુનિયામાં જે કોઈ પુરુષ પરોપકાર કરે તે તેહમાં પણ તે (સેહ-
 રોરે કે૦) મુકુટસમાન છે, અર્થાત્ તે બપગારીનનો સરદાર છે. અને (તું કે૦) તું તો (તસ કે૦)
 તેના (પગની કે૦) ચરણની (સેહરે કે૦) રજ સમાન તો ? અર્થાત્ તું તો તેના ચરણોની સેવા
 કરવા લાયક તો, અને તેથી (તેહને કે૦) પવા તારા તે બપગારી પુરુષ પ્રતે (હમ કે૦) આપું
 અર્કાર્ય, અર્થાત્ તેના ધનની અને તેની સ્ત્રીની ઇચ્છા કરવારૂપ કુકર્મ (કિમ કે૦) શામાટે (કી-
 જીયેરે કે૦) કરાવું જોઈય ? અર્થાત્ આપું કુકર્મ તારે કરાવું લાયક નથી. (હમ કે૦) પવી રીતે
 (કહી કે૦) કહીને, અર્થાત્ તે પવલોત્તેને શીલામણ આપીને (સેહરે કે૦) તે બપમ મુકિ-

तुज काम कहं हवेरे । जेजे बुद्धिने जेरेरे ॥ पापी० ॥ जे मांचो ठे झूततोरे । चिहुं दिसि वांध्यो दोरेरे ॥ पापी० ॥ ११ ॥ इक दिन थाणी तेहमारि । कापीसुं करवालेरे ॥ पापी० ॥ स्थायरमां परुशो

(कहं के०) करी थापुं तुं, अर्थतु ते श्रीपावकुमारना सघळा धनने तथा तेनी मनोहर स्त्रीने जे हुं तारे स्वाधीन करावी थापुं ते (जेजे के०) तुं पण ध्यानमां खेजे. एम कही ते दुष्टबुद्धि-वाळो मित्र ते धवलशेठने श्रीपावकुमारने मारवानो लपाय सूचववा लाग्यो के हे मित्र ! वहाणनी थंदर (जे के०) जे (झूततोरे के०) अर्थ छटकेळो (मांचो ठे के०) खुरशी जेवो मांचमो ठे. तथा जे (चिहुं दिसि के०) चारे दिशालेमां, अर्थतु चोतरफथी (दोरेरे के०) दोरमांउवडे करीने (वांध्यो के०) वांधेळो ठे. ॥ ११ ॥ (तेहमारि के०) ते मांचडामां (इकदिन के०) एक दिवसे (थाणी के०) श्रीपावकुमारने खावीने (करवालेरे के०) तसवारवडे करीने (कापीसुं के०) मांचाना दोरमां थापणे पळे जणा मल्लीने कापी नावीशुं, अने तेम करवाथी ते श्रीपालकुमार (सरीरे के०) त्वरेलर अर्थतु कोइपण जातना संरेदबिना (स्थायरमां के०) म्हासागरमां

10

11

12

13

14

15

लुटमांचामां शेवरे ॥ पापी० ॥ जइने कुंथरने कहेरे । कौतुक मोटुं हेवरे ॥ पापी० ॥ १४ ॥ ए-

साग्यो. तथा (जमे के०) तेनी साथे विविधप्रकारनां मनोहर भोजन करवा साग्यो. ॥ १३ ॥ (इम के०) एवी रीते ते श्रीपालकुमारने पोताना विश्वासमां खेइने (शेवरे के०) ते दुष्ट धवलशेठ (केताएक के०) केटलाक (दिनपवीरे के०) दिवसो गयावाद, अर्थात् एवी रीते हास्यविनोद तथा मीना आदिकमां केटलोक समय वीलावाद (झूखमांचामां के०) ते वहाणनी बाजुमां दोर-मांथी अथर लटकता मांचमानी अंदर (जइने के०) दाखल यइने (कुंथरने के०) ते श्रीपाल-कुमारने (कहेरे के०) कहेवा साग्यो के हे कुमार साहेब ! (हेवरे के०) नीचेना जागमां, अर्थात् आ वहाणनी नीचे रहेला समुद्रनी अंदर (मोटुं के०) महेटुं (कौतुक के०) आश्चर्य देखाय ठे, अर्थात् समुद्रनी अंदर हर्ष उपजावनां आश्चर्य जोवामां आवे ठे. ॥ १४ ॥ वळी हे कुमारसा-हेब ! (एहचो के०) एवी रीतनुं कौतुक, अर्थात् एवा प्रकारनुं आश्चर्य (सायरमां के०) महासागरनी अंदर (कदीरे के०) कदापि पण, अर्थात् मारी लमरमां कोइ पण वखते (में के०) में (डेवरे के०)

कार्पाश्यारे । नाख्यो नीगधियायेरे ॥ पावी० ॥ १६ ॥ इवे सहसा पकतां धकारे । कहेतो नवपद

रता माचामा वंसागीने (पाते के०) ते छुष्ट धवसशेठ (प्रवहण के०) वहाणनी थंदर, अर्थ्यात् ते छुष्टा माचामार्पी वहाग नीकलीने वहाणमां (आयेरे के०) आख्यो, अने तेवारपणी (ते के०) से माचाना (दोग के०) दोगको (दमवरु के०) एकदम सटोसट (कापीथारे के०) तखवारवडे कापी नाख्यां अने एवं। रीते ते छुष्ट धवसशेठे पोताना लपकारी एवा पण श्रीपाखकुमारने (नीगधियायेरे के०) महासागरनी थंदर (नाख्यो के०) पानी नाख्यो, अर्थ्यात् समुद्रमां फेंकी दीपो. ॥ १६ ॥ (इवे के०) तेज तखते (कुंयरजी के०) ते श्रीपाखकुमार (सहसा के०) अ-
पानक रीते (पकतांधकारे के०) ते महासागरनी थंदर पकतीवेळ्याये (सारे के०) सारभूत पयो (नवपद के०) धीथरिहंत आदिक सिद्धचक्रजीनो (कहेतो के०) पात्र करतो थको (ति-
पशारे के०) तेज चखते, अर्थ्यात् महासागरनी थंदर पळ्यो के तुलज (मगरना के०) मगर-
मण्डल (नीला उपारे के०) पीठ उपर (व्याप पकीड के०) आधी पळ्यो, अर्थ्यात् लो म ७-

॥ १० ॥ १० ॥ चंपकतरु ठाया जईरे । सूतो सुखजर सोयरे ॥ कुं० ॥ न्यानसागर कहे वीसमीरे । रास सुणा भविसोयरे ॥ कुं० ॥ १९ ॥

॥ दूदा ॥ जाग्यो नव देगें तिहां । परवरिजे परिवार ॥ सुजटें चिहुं दिसि वींटीजे । आबी के० । जइने अर्थांत ते शूकनी। ठायातसे जइने (सुखजर के०) सुखे समाधे, अर्थात् कोइपण जातना असविना आनंदपूर्वक (सूतो के०) सुइने निद्रावश थइ गयो. (न्यानसागर के०) आ रासना कर्ता एवा श्रीन्यानसागरजी महाराज (कहेरे के०) कहे ठे के, अर्थात् श्रोताजनोने गुरुजीने उपदेश थांप ठे के, (भविसोयरे के०) हे जव्यसोको! अर्थात् धर्मनुं आराधन करी मोक्षे जवानी अमिलापावाळा एवा हे भव्यजनो! (वीसमीरे के०) में वणविली एवी आ वीसमी (दास के०) आ रासनी दासने (सुणो के०) तमो श्रवणगोचर करो? ॥ १९ ॥

एवी रीते अत्यंत सुखे समाधे निद्रा कार्यायांद ज्यारे ते श्रीपासकुमार (जाग्यो के०) जागी उज्यो, अर्थात् निद्राप्रस्थानो त्याग करी ज्यारे ते आएन अथवा त्यामां आट्यो (तज के०) ह्यारे

मज ॥ ३ ॥ यइ असवार ते ठाणपुर । आब्यो जिये नजीक ॥ सामइयुं खेईं सवस । तव भूपति
तटकीक ॥ ४ ॥

(पाउ कं०) आपना पगलां (धगे कं०) धारण करो ? अर्थात् नगरीमां प्यारी आपना पवित्र
चरणोर्थी अमारी ते नगरीने पवित्र करो ? ॥ ३ ॥ एवी रीतनां ते सुनटोनां विनय नरेलां वचनो
मांभळीने पोताना हृदयमां अतिशय आनंद पामेखो एवो (ते कं०) ते श्रीपासकमार (असवार
थट कं०) घोडेम्यार थडने, अर्थात् ते उत्तम जातिना घोमापर स्वार थडने ते सुनटोविगेरेना प-
रिवारर्थी परवयो यको (जिये कं०) जेटलामां, अर्थात् जे वसते नासतोयको (ठाणपुर कं०)
ते ठाणानगरीनी (नजीक कं०) नजदीकमां (आब्यो कं०) आवी पहुँच्यो (तव कं०) तेज
वखने (भूपति कं०) ते नगरीनो ते वसुपाल नामनो राजा (सवल कं०) दायी, बोला, रथ,
पायदल, याजित्र मंका निशान आदिक सहित (सामइयुं खेईं कं०) सामेयुं खेडने, अर्थात् ते
श्रीपासकमारनुं मन्मान करवामाटे पोतानी सवली समृद्धि साथे खेडने (तटकीक कं०) तेनी

॥ वास २१ मी ॥ राग-सारंग महद्वार ॥ दोषा दे मोड्या दोषादे ॥ ए देशी ॥ अथवा-सुंदर शीख सुणो मन रंग । धरंगे शीख सदाये ॥ ए देशी ॥ प्रणमीरे नृप प्रणमीने ॥ कहे मन प्रीति पुंथरजी निसुणे । सानु कहुं तुम देवरे ॥ इकदिन में पूवहुं हतुं । सारी नेमित्तिकसेवरे ॥ प्रणमी० ॥

सामं व्याह्यो, अर्थात् पोतानं । समृद्धि सहित सामैयुं करीने ते राजाए श्रीपालकुमारने अतिशय आनंदपूर्वक पोताना नगरसां प्रवेश कराव्यो. ॥ ४ ॥

दंडे त्वापनी (नृप के०) राजा, अर्थात् गाणानगरीनो ते वसुपाल नामनो राजा (कुंथरली के०) ते धीपालकुमारने (प्रणमीरे प्रणमीने के०) वारंवार नमस्कार करीने (मन प्रीति के०) अंतःकरणना प्रेमपूर्वक, अर्थात् पोताना हृदयमांघी उनराई जता एवा प्रेमसहित (कहे के०) पदेवा लाग्यो के (देवरे के०) हे देवसरखा कुमार ! (तुम के०) तमोने (सानु के०) सत्य (कहुं के०) हुं कहुं तुं, अर्थात् सत्य बनेछी हकीकतने हुं तमारी पासे जाद्विर फरं तुं. एम कही ते वसुपालराजा श्रीपालकुमारने कहेवा लाग्यो के (इकदिन के०) एक दिवसना प्रस्तावने विने

सायरतटें तरुतलें उणरे ॥ प्र० ॥ २ ॥ इण दिन त्यां सूतो हशे स्वामी । चंपानी ठायाएं जेहरे ॥
सुनर नरपति तनुजा के० । निश्चं जावीपति तेहरे ॥ प्र० ॥ ३ ॥ जेणीपरें नैमित्तिकें कल्लुं । पाम्या
वेशाकसुदी दशमने दिवमें (सायरतटें के०) समुद्रना किनारापर (तरुतलें के०) वृक्षनी नीचे,
अर्थात् त्यां समुद्रकिनागर उगेछा चंपाना वृक्षनी ठायां जइने तमारे तपास करवो. ॥ २ ॥
(इणदिन के०) में उपर जणवेळी तिथिने दिवसे (स्वामी के०) हे राजन् ! (त्यां के०) ते
समुद्रकिनागर (चंपानी के०) चंपकवृक्षनी (ठायाएं के०) ठायां (जेहरे के०) जे कोइ पु-
न्य (सूतो हशे के०) निद्रावश थयेछो हशे (तेहरे के०) तेज (सुनर के०) उत्तम पुरुष (न-
रपति के०) हे राहन् ! (तनुजाकेते के०) तमारी मदनमंजरी नामनी पुत्रीनो (निश्चं के०)
निश्चयपूर्वक, अर्थात् कोइपण प्रकारना संदेहविना (पति के०) स्वामी (जावी के०) यशे, अ-
र्थात् में उपर सूचयेछो पुरुषज खरेखर तमारी पुत्रीनो भर्तार यशे. ॥ ३ ॥ माटे हे राजकुमार !
थीत में उपर सूचयेछो पुरुषज खरेखर तमारी पुत्रीनो भर्तार यशे (नैमित्तिक के०) ते

તળીપરં આજરે ॥ પરળોજી અમ પુલિકા કાંઈં । વિહંચ ન કીજેં રાજરે ॥ પ્ર૦ ॥ ૪ ॥ પરળાવે પ્રેમ
ધળેરે યક્ષી । મણિમાણિક નંકારે ॥ મંદિર આદં મોદસું આલ્યા । ગજ રથ ચક્ષી તુવારે ॥ પ્ર૦ ॥ ૫ ॥

ત્રિકાલહતની નિમિત્તિઆણ (કણું કે૦) મને સુનચ્યું હતું (તેણિપરં કે૦) તેત્રીજ રીતે, અર્થાત્
તેવાજ પ્રકારની નિશાની સહિત (આજરે કે૦) આજેજ (પામ્યા કે૦) મને તમો પ્રાપ્ત થયેલા
ગો. અને તેથી (અમ કે૦) અમારી (પુત્રિકા કે૦) આ મદનમંજરી નામની પુત્રીને (પરળોત્રી
કે૦) તમો પરળો ? અર્થાત્ તેણીનું તમો પ્રાણિષદ્ધણ કરો ? અને તે કાર્ય કરવામાં (રાજરે કે૦)
હે રાજન્ ! (કાંઈં કે૦) જરા પણ (વિહંચ કે૦) વિહંચ (ન કીજેં કે૦) તમારે કરવો નહીં,
અર્થાત્ તમોને જે કંઈં ધું કહું તું તે કાર્ય કરવામાં તમારે જરા પણ આનાકાની કરવી લાયક
નથી. ॥ ૪ ॥ ૫ ॥ ૫ થી રીતે રાજાણ તે શ્રીપાલકુમારને સમજાવીને (ધળેરે પ્રેમ કે૦) અસ્યંત સ્નેહ-
પૂર્વક (પરળાવે કે૦) તે શ્રીપાલકુમારને પોતાની પુત્રી મદનમંજરી સાથે પરળાવ્યા. (ચક્ષી કે૦)
ચક્ષી (મોદસું કે૦) દર્પથી, અર્થાત્ હૃદયમાં અસ્યંત દર્પે લાવીને તે ચસુપાલ રાજાણ તે શ્રીપાલ-

राजा कहे लीउ रंगसुं । आदेश नगरने गामरे ॥ कुंथार कहे अम खप नथी कांइ । दीउं थगीध-

कुमारने (मणि माणिक के०) नीलम आदिक नाना प्रकारनां मणि तथा माणेकना (जंडारे के०) खजाना तथा (मंदिर आदें के०) मेहेल आदिक, (वल्ली के०) तेमज (गज के०) हाथी तथा (रथ के०) रथ, अने (तुपारे के०) घोडा (आप्या के०) कन्यादानमां दायजा तरीके आप्यां. ॥ ५ ॥ त्यारपठी (राजा के०) ते वसुपाल राजार्ये (कहे के०) कहुं के हे कुमारेन्द्र ! तमो (रंगसुं के०) हृदयमां आनंद लावीने (नगर के०) शहेर (ने के०) अने (गामरे के०) केटलांक गामोनुं (आदेश के०) भूपतिपणुं (लीउ के०) ग्रहण करो ? अर्थात् तुं तमोने केटलांक शहेर तथा गामो आपुं, अने तेउनुं राज्य स्वीकरीने तमो आनंदथी भूपतिपणुं जोगवो ? एवी रीतनां राजानां वचनो सांभळीने (कुंथार के०) ते श्रीपालकुमार (कहे के०) कहेवा लाग्या के हे राजेंद्र ! (अम के०) मने (कांइ के०) तमोए कहेलां राज्य आदिक कंइ पण (खप नथी के०) खेवानी इछा नथी, अर्थात् मने आपे आपेलां राज्य ग्रहण करवानी इछा नथी. परंतु मने

जोरसुं । दे सहूने पान अनूपरे ॥ ५० ॥ ७ ॥ तूगो राजा जेहनी ऊपर । देवाने तस तंचोळरे ॥

(यमीधरनुं के०) स्यगिधरनुं, पटखे तांबूल थापनारा मित्र तरीकेनुं (काम के०) कार्यं (दीनुं के०) सांगो, अर्थति हुं थापना स्यगिधरनुं काम करीश. ॥ ६ ॥ एवी रीते (कुमरने के०) पोताना जमाइ पया ते श्रीपालकुमारने (नीनुं काम के०) स्यगिधर तरिकेनुं इलकुं कार्यं (देतां के०) सांगया माटे (उपरे के०) ते राजा (मनमाहिं के०) पोताना मनमां (लाजे के०) लज्जा पामया लाग्यो; अर्थति हुं मारा थाया उत्तम जमाइने स्यगिधरनुं काम केम सांपुं, एम विचारी पोताना हृदयमां घणुंज शरमाया लाग्यो, (पण के०) परंतु (कुंयरे के०) ते श्रीपालकुमार (जोरसुं के०) दटयादथी, अर्थति राजानी दृष्टा न होवा उतां पण (सीउ के०) ते स्यगिधरपणुं थंगीकार कर्तुं, अने तेम करीने ते श्रीपालकुमार (सहूने के०) सर्व लोकोने (अनूपरे के०) अनोपम, अर्थति घणी सुगंधि वस्तुजथी भरपूर पयां (पान के०) तांबूलनां चीनां (दे के०) थापया लाग्यो. ॥ ७ ॥

આપે ધીડાં શ્રવણ તે તેહેને । કરતો મનને કલ્હોલે ॥ પ્ર૦ ॥ ૭ ॥ મદનમંજરીસું મનમોજે । વિલસે

દલે ભૂધી રીતે । રાજા કે૦ । તે વમુપાસ રાજા (જેહની કે૦) જે કોહની (હપર કે૦) હપર, શયાન જે કાઠ પુષ્પ પ્રતે । નૃત્તે કે૦) તુષ્ટમાન થતો હતો, અર્થાત્ જે કોહ પુરુષ હપર તે રાજા પોતાના પ્રેમ વતાવતો હતો, (નમ કે૦) તે પુરુષ પ્રતે તે શ્રીપાસકુમારને હાથે (તંબોલે કે૦) મનાદુઃ પાનના વીનાં । દેવાંડ કે૦) દેવરાવવા લાગ્યો. અને (તે કે૦) તે શ્રીપાલકુમાર પણ । તેહેને કે૦) રાજાના પ્રેમમાત્ર પુરુષો પ્રતે (મનને કે૦) પોતાના હૃદયમાં (કલ્હોલે કે૦) અતિશય આનંદને (કમતો કે૦) મેલવતો થકો, અર્થાત્ પોતાના હૃદયમાં અત્યંત આનંદ પામતો થકો (અવસ કે૦) મનોહર (વીનાં કે૦) પાનનાં વીનાં (આપે કે૦) આપવા લાગ્યો. ॥ ૭ ॥ ભૂધી રીતે તે શ્રીપાસકુમાર ત્યાં રહ્યો થકો (મનમોજે કે૦) મનમાં અત્યંત આનંદ પામતો થકો, અર્થાત્ પોતાના હૃદયમાં દર્પને ધારણ કરતો થકો (મદનમંજરીસું કે૦) પોતાની શ્રી ભૂધી તે મદનમંજરીની ભાષે (સુનિભાષે કે૦) વિવિધ પ્રકારનો અર્થ મનોહર (રાગ્ય કે૦) નાંચે હંદિયો

सुख मुविशाले ॥

॥ न्यानमाग कहे मांजलो प्राणी । पद एकवीसमी ढाले ॥ ए ॥
मंचंधि विषयसुखने (विलसे के०) भोगवचा त्याग्यो (न्यानसागर के०) आ रासना कर्ता एवा

हे तद्व्यप्राणीनु! (पद के०) आ, अर्थात् श्रोताजनोने निवेदन करे ते के (प्राणी के०)
ममी (ढालं के०) आ गमनी ढाल (मांजलो के०) तमो अरण करो? अर्थात् तेनुं अरण
करी नेनो नावार्य नमो नमाग हृदयमां भारण करो? ॥ ए ॥

(दवे के०) त्याग पत्री (जव के०) ज्वारे (कुंथर के०) ते श्रीपालकुमार (सायरमांहे के०)
महामागर्नी अंदर (पड्यो के०) पड्यो, अर्थात् ते छुलता मांचाना दोरदां कापी नाखवाची जे-
वळियाळो एवो (मित्र के०) ते भवलशंखनो मित्र (ने के०) थने (ते भवल के०) ते भवलशेन

मित्र ने धवख ते ॥ १ ॥ लोकपतीजणकाज । पानी पुंव धवखो कहे ॥ हाय हाय महाराज ।
 एम (वन्हे के०) ते वन्हे जणा, अर्थात् महा दुष्ट बुद्धिवाळो एवो ते मित्र अने ते धवखशेन
 (हयकामाहे के०) पोताना हृदयमां, अर्थात् पोताना मनमां (हरहया के०) आनंद पाम्या,
 अर्थात् पोताना मननी अंदर अतिशय हर्ष पामवा लाग्या. ॥ १ ॥ हवे एवी रीते ते श्रीपालकुमा-
 रने महासागरमां पडेखो जोइ मनमां खुशी थयेखो एवो (धवखो के०) ते धवखशेन (लोकपती-
 जणकाज के०) लोकोने प्रतीति उपजाववामाटे, अर्थात् वहाणोमां वेवेल्ला माणसोना हृदयमां
 विश्वास उपजाववामाटे (पुंव पानी के०) वूम पानीने, अर्थात् सुखमांथी अतिशय जोरथी घांटो
 पाडीने (कहे के०) कहेवा लाग्यो, अर्थात् ते दुष्ट धवखशेन मोटेथी वूमो पानी लोकोने खातरी
 कराववामाटे बोलवा लाग्यो के (हाय हाय के०) अरेरे ! (महाराज के०) हे देव ! हे परमेश्वर !
 (ते के०) ते (ए के०) आ, अर्थात् आ श्रीपालकुमारने महासागरमां पानी नाखवारूप (कवण
 काम के०) शुं कार्य (कर्तुं के०) करी मेळ्युं ? अर्थात् हे देव ! आ धीपा

पारिषिमां पम्निउ विंचं ॥ ३ ॥ इम कही कूटे सीस । इइयुं हाथेसुं बखी ॥ पाडे बहुली चीस ।
कपटी कोलाइल करी ॥५॥ ते सुणी मयणा दोय । प्रीतम पारावारमां ॥ किम पम्निउ कहि रोय ।

कहामी खायो. ॥ ३ ॥ (इम कं०) एवी रीते (कही कं०) कहने, अर्थात् वह्नाणेना खलासी-
उ प्रते ए प्रमाणे कहने (कपटी कं०) कपटने धारण करनारो, अर्थात् महामखीन हृदयवाळो
एयो ते दुष्ट भवलयंग (हाथेसुं कं०) पोताना हाथो वडे करीने, अर्थात् पोताना वन्ने हाथ लंचा
करीने (सीस कं०) मस्नक (कूटं कं०) कूटवा खाग्यो, अर्थात् पोतानुं मायुं कूटवा लाग्यो,
(बखी कं०) बळी (इइयुं कं०) हृदय, अर्थात् पोतानी ठाती पण हाथो वडे कूटवा खाग्यो.
तेमज (कोलाइल कं०) चुमराण (करी कं०) मचावीने, अर्थात् मुखयी महोटी महोटी चुमो
पाडीने (बहुली कं०) घणीज अर्थात् अतिशय (चीस कं०) चीसो (पाडे कं०) पामचा खाग्यो,
अर्थात् अत्यंत मोटा स्वरयी घांटा पामचा खाग्यो. ॥ ४ ॥ (ते कं०) ते कोलाइल, अर्थात् ते
कुसुम ज्येते कपटी पण भवलयंगेते मचावेळें चुमराण (घणी कं०)

म्हाराहे ॥ ए थयो कवण प्रकारहे । दोयने सद्गुणी मयणां नारी । तव मूर्तां खद्दी ॥ प्रीत० ॥
सीत नीर पवन प्रचारहे । ऊढीने ते वे राजकुमरी ॥ लट तोडे ग्रही ॥ प्री० ॥ १ ॥ रूपें मयणा

के०) थयुं ? अर्थात् तमो कवी रीते समुद्रनी अंदर पकी गया ? इत्यादिक प्रकारे विलाप करती
थकी (सद्गुणी के०) उत्तम लावण्यवाढी, तथा (मयणा के०) मनोहर पवी (दोयने नारी के०)
श्रीपासकुमारनी ते वदने स्त्रीउं (तव के०) ते वखते (मूर्तां खद्दी के०) मूर्तां पामी, अर्थात् ते
वदने स्त्रीउं पोताना पतिना विरहधी मूर्तित थइ पकी गइ. त्याखाद (सीत नीर के०) शीतल
जल वांटवार्थी, तेमज (पवन प्रचारहे के०) शीतल वायुना प्रवाहधी (ऊढीने के०) मूर्तांमांथी
सावध यइने, अर्थात् मूर्तां गयावाढ सावधान थइने (ते वे के०) ते वदने (राजकुमरी के०)
राजपुत्रीउं, अर्थात् श्रीपास कुमारनी ते वदने स्त्रीउं (लट के०) पोताना मस्तकपरना केशोने
(ग्रही के०) हाथवडे पकडीने (तोडे के०) जोरधी उखेडवा लागी. ॥ १ ॥ तथा मुखधी वि-
लाप करवा लागी के (कंत के०) हे स्वामिनाथ ! (रूपें के०) रूपचढे करीने (मयणा अचता-

पीहर मारा छाल ॥ किण दिसि सासरो ॥ प्री० ॥ प्रगट्यो पाप अंकुरहे । जीवनमां तो जीवनवि-
रह । ए फल पापरो ॥ प्री० ॥ ३ ॥ देव अटाराहे । किहां तें हुतो पद गामहे ॥ आर्हीने तुं

अमाहुं पीयर, अर्थात् अमारा मानापितानुं शेहेर अने घर तो (किहां रखो के०) कोण जाणे
कंठसे दूर रहुं दोशे, ते अमोने माखुम पडतुं नथी. वळी (सासरो के०) अमाहुं सासहुं, अर्थात्
अमारा सासरीयानुं शेहेर अने घर पण (किण दिसि के०) कोण जाणे कइ दिशामां दशे,
तेनी पण अमोने खयर पकती नथी. वळी हे देव ! (पाप अंकुरहे के०) पापनो अंकुरो,
अर्थात् अमोए करेलां पापनो अंकुरो (प्रगट्यो के०) प्रगट थयो ते , अर्थात् खरेखर जगी नि-
कळ्यो लागे ठे, केमके (जीवनमां तो के०) आ यौवन अवस्थामां (जीवनविरह के०) ढहाळा
स्वामिनो जे नियोग थवो (ए के०) ते (पापरो के०) पापेनुं (फल के०) फल ठे, अर्थात् यौ-
वनवयमां पोताना प्राणप्रिय पतिनो जे विरह थवो, ते खरेखर पुर्वे करेलां महान पापेनुंज फल
जे. ॥ ३ ॥ वळी (अटाराहे के०) अमारापी प्रतिकूल परा (देव के०) हे देव ! (ते के०) तुं

काम ॥ २ ॥ श्यामा मूको शोक प । शोल करी शणगार ॥ केली करो कल्लोलसुं । इण भव हुं
प्ररतार ॥ ३ ॥ ते निसुणी दोय तारुणी । पूरण पामी खेद ॥ एह अकारज इण कीउ । समजी

के०) सघळुं कार्य (सारिस के०) हुं तमोने करी व्यापीश, अर्थात् तमारी सघळी मनोकामना
हुं संपूर्ण करीश. ॥ २ ॥ माटे (श्यामा के०) हे सुंदरीउ ! (ए के०) तमारा भर्तारना मरण-
संवंधि थ्या सघळा (शोक के०) शोकने (मूको के०) तमो तजी थो, अर्थात् तमारा पतिना
मरणमाटेनी सघळी दिखगिरिनो हवे तमारा हृदयमांथी त्याग करो ? तथा (शोळ शणगार के०)
शोळ जातिना शरीरसंवंधि शृंगारने (करी के०) सजीने, अर्थात् उत्तम प्रकारनां वस्त्राभूषणोवडे श-
रीरने शोभावीने (कल्लोलसुं के०) हृदयमां थतिशय थ्यानंद पामीने (केलि करो के०) मारी साथे तमो
जोगविखासद्यादिक जोगवीने मोजशोक जोगवो. केमके (इण नव के०) थ्या तमारा चाखता जन्ममां तो
(हुं भरतार के०) हवे फक्त हुंज तमारो स्वामी हुं. ॥ ३ ॥ (ते के०) एवी रीतनां ते दुष्ट धवलशेठनां वचनो (नि-
सुणी के०) लोचलीने (दोय तारुणी के०) ते बछे पुचली कीउ पोताना इदयमो (इण के०)

॥ हास ॥ २३मी ॥ राग केदारो ॥ करेखणां घमड़ेरे ॥ ए देशी ॥ अथवा—टूढ समकीत धर पोडेरा । समकीतसमो नहि कोय ॥ ए देशी ॥ एहवे चिहुं दिसथी चढथुं । वाथी वादल जोर ॥ मेघघटा काखी घणुं । गाज बीज घमघोर ॥ सेवीजें शीखसखूणा साजनारे । शील सुजस दातार
थमारी पांस आर्वीने (तुं के०) तमो (शीखनी के०) अमारां शीखवतनी (सांनिध के०)
रक्षा (करजे के०) करजो, अर्थात् आ समये तुरत अमारी पासे पधारीने तमो अमारां ब्रह्मच-
र्यनुं रक्षण करवामां म्हाय आपजो. ॥ ५ ॥

एवे (एहवे के०) पटखामां (वाथी के०) वायुना वावाथी, अर्थात् तोफानी पवनना वेगथी
(चिहुं दिसथी के०) चारे दिशालमांथी (जोर के०) जोरथी एकदम (वादल के०) वादळांजें
(चढथुं के०) चढी आख्यां, अर्थात् वायुना वेग साथे चारेकोरथी आकाश घरसादी वादळांजें
घडे उवाइ गयुं. अने एवी रीते (घणुं के०) अतिशय (काढी के०) श्यामरंगनी (मेघघटा के०)
वादळांजेंनी घटा जामी रही. तथा (घमघोर के०) अत्यंत जयंकर, अर्थात् जेना जोषाची वृत्त-

स्त्रीयां लुधान ॥ जलमोजे करी जोरसुं । प्रवहण थानो थान ॥ सेवी० ॥ २ ॥ अंधकार व्याप्यो
बल्ली । तिहां लागो तोफान ॥ जेरव तिहां प्रापण करे । हास्य अटंढसमान ॥ सेवी० ॥ ३ ॥ थया

स्त्रीयां के०) उठळवा लाग्यां. अर्थित् लुंचे उठळता एवा जलना जयंकर मोजाउंवेडे करीने ते
सघळां वहाणो पण ते महासागरमां लुंचां उठळवा लाग्यां. ॥ २ ॥ (बल्ली के०) बल्ली (अंध-
कार के०) अंधकार (व्याप्यो के०) जोतरफ फेलाइ गयो, तेमज (तिहां के०) ते समुद्रनी
अंदर (तोफान के०) अतिजयंकर तोफान (लागो के०) थया लागुं, अर्थित् समस्त महासागर
उठळी निकळ्यो. हवे पटलांमां (तिहां के०) ते वहाणमां आधीने, अर्थित् जे वहाणमां ते
दुष्ट धवलशेठ येगो हतो, ते वहाणमां आधीने (जेरव के०) जेरव नामनो जयंकर देव (अटंढ-
समान के०) खडखडाटसरसुं जयंकर (हास्य के०) हास्य करीने (भापण करे के०) जयंकर
शब्दोवडे घोसवा लाग्यो. ॥ ३ ॥ बल्ली ते समये ते महासागरनी अंदर (शतोगमें के०) सेंकनो
गंजे (लुतपात के०) भयंकर घनावो (थया के०) थया लाग्या. (अने के०) पल्ली (हाक के०)

ममकार ॥ आद्यां आप चक्रसरी । परवरियां परिवार ॥ सेवी० ॥ ७ ॥ ऊसहस्र चक्र प्रमाडतां ।
देवदेवीने गूढ ॥ लेखपालसुं खसता । माककंसासनो ठंद ॥ सेवी० ॥ ८ ॥ दुर्बुद्धि दातारने । जाली

केश्वरी देवी (आप के०) पोतें आपोआप (परिवार के०) पोताना परिवारबडे (परवरियां के०)
परवर्पाथका, अर्थात् पोताना देवदेवीना सघळा परिवारसहित (आल्यां के०) त्यां आवी प-
होच्यां ॥ ७ ॥ हवे ते चक्रेश्वरी देवी त्यां केश्वी रीते आवी पहेल्यां ? तो के (ऊसहस्र के०)
जावजमान, अर्थात् अत्यंत तेजशी चळकाट करतुं पवुं जे (चक्र के०) पोताना हाथमां रद्दहुं
पक्र, तेने (भमाडतां के०) भमाकतायका, तथा (देवदेवीने गूढ के०) पोतानी साथे आवेसा
पोताना परिवारना देवो तथा देवीठना समूहसाथे, तेमज (लेखपालसुं के०) क्षेत्रपालनी साथे
(डाककंसासनो के०) माकलां अने कांसीआठना (ठंद के०) अवाजने अनुसारे, अर्थात् देव-
देवीठप पणदेखी माकली तथा कांसीआठना नादने अनुसारे (लेखता के०) नाचतांथकां त्यां
आवी पहेल्यां ॥ ८ ॥ हवे जाल्यानी स्वयंपाछे (दोनी के०) दोनीने, अर्थात् जेगंधी अदने

॥ સેવી૦ ॥ ૧૪ ॥ ચક્ર ગ્રહી ચક્રેસરી । કહે કોપાકુલ એમ ॥ દુષ્ટ ધીઠ પાપિષ્ઠ તે । હમ અનરથ
કર્યો કેમ ॥ સેવી૦ ॥ ૧૫ ॥ સ્ત્રીધું સરણ સતીતણું । જાજા મૂક્યો તેણ ॥ ફરીને જો વહી એહવું ।

ચેલો જોઈને (કોપાકુલ કે૦) ક્રોધાતુર થયેલો (ચક્રેસરી કે૦) તે ચક્રેશ્વરી દેવી (ચક્ર કે૦)
ચક્રને (ગ્રહી કે૦) પોતાના હાથમાં ધારણ કરીને (એમ કે૦) નીચે જણાવ્યા મુજબ (કહે
કે૦) તે ધક્કલશેઠને કહેવા લાગી. (દુષ્ટ કે૦) અરે દુષ્ટ! (ધીઠ કે૦) અરે નીચ! (પાપિષ્ઠ
કે૦) અરે પાપી! (તે કે૦) તે (હમ કે૦) આવી રીતનો, અર્થાત્ તે શ્રીપાલકુમારને સમુદ્રમાં
ફેંકી દેવારૂપ (અનરથ કે૦) કુકાર્ય (કેમ કે૦) શામાટે (કર્યો કે૦) કર્યું? ॥ ૧૫ ॥ વહી
અરે દુષ્ટ! તે (સતીતણું કે૦) આ વદ્ધે સતી સ્ત્રીનું આ સમયે (સરણ કે૦) શરણું (સ્ત્રીધું કે૦)
ગ્રહણ કર્યું છે, અર્થાત્ આ વલ્લભે મારાથી ફરીને તારા પ્રાણ વચાવવા માટે તે આ વદ્ધે સતી
સ્ત્રીનું આશ્રય લીધો છે, (તેણ કે૦) તેટલા માટેજ (મૂક્યો કે૦) મેં તને જીવતો ઢોળ્યો છે,
તે શ્રીકૃષ્ણની માટે જ્યાંનુંકે જ્યાંનુંકે જા? જા? જા? (જો કે૦) જો કદાચ (ફરીને

॥ કહે મિલસે માસાંતરે । કુંકળ પતિ તુમ દેવિ ॥ સેવી ॥ ૧૬ ॥ મનમાં દુઃખ મન યાજો । તે

(કહે કે૦) કહેવા લાગી કે. હે સતીજી ! (માસાંતરે કે૦) એક માસવાદ, અર્થાત્ યાજશ્રી એક માસ થીત્યાવાદ (તુમ પતિ કે૦) તમારો સ્વામી પવો તે શ્રીપાલકુમાર (દેવિ કે૦) તુરતજ (કુંકળ કે૦) કોંકળ નામના દેશમાં (મિલસે કે૦) તમોને પ્રાપ્ત થશે. અર્થાત્ યાજશ્રી એક માસ થીત્યાવાદ તમોને તમારા સ્વામિનો મેલાપ સ્વેચ્છા કરશે. ॥ ૧૬ ॥ વઢી હે સતીજી ! તમો (મનમાં કે૦) તમારા હૃદયમાં (દુઃખ કે૦) કટ્ટને (મત યાજો કે૦) ધારણ કરશો નહી, અર્થાત્ તમો તમારા હૃદયમાં વિસકુલ સ્વેદ કરશો નહી, કારણ કે તમારો તે સ્વામી (મુચિલાસ કે૦) અતિશય યાનંદપૂર્વક (લલના કે૦) સ્ત્રીની સાથે (લલમીસું વયો કે૦) લલમીથી યુક્ત ચયોધરો, અર્થાત્ એક સ્ત્રીને પરણીને દ્રવ્યની પ્રાપ્તિવાળો ચયોધરો (ગણપુરે કે૦) ગણાનગરીમાં, અર્થાત્ કુંકળ દેશમાં આવેલી ગણાનગરીમાં (મુલ્લાવાસ કે૦) સુલે. નિવાસ કરતોયકો (પુરોહિત કે૦) સ્વેચ્છા કરશે તે, અર્થાત્ કોઈપણ જાનના સ્વેદવિના જાનને

मासे नही प कदी । कंठे धरजो माख ॥ महिमां एहनो लंठ को । न शके देखी तुम चाल ॥ सेवी० ॥
॥ २१ ॥ इस कही चक्रेसरी गयां । त्रण सुबुद्धि ताम ॥ मित्र जई कहे धवलने । कुण कर्तु कुमति

अर्थात् तमारा कंठमां ते पुण्यमालाने तमो हमेशां पहेरी राखजो. वळी (एहनो के०) आ पुण्य
मालानो (महिमा के०) माहात्म्य एटले प्रजाव एवो ठे के (को के०) कोइपण (लंठ के०)
हुट्ट अभिप्रायवाळो लफंगो माणस (तुम के०) तमारी (चाल के०) हिसचालने, अर्थात् तमारां
आवागमनने (देखी न शके के०) जोइ शकशे नही, अर्थात् आ मालाना प्रजावथी तमारापर
कुहटि करनारो पुरुष आंधळो थइ जवाथी तमोने जोइ शकशे नही. ॥ २१ ॥ (इस के०) एवी
रीते (कही के०) कहीने, अर्थात् ते घने सतीउने एवी रीते आश्वासन देइने (चक्रेसरी के०)
ते चक्रेश्वरी देवी (गयां के०) त्यांथी निकळीने पोताना स्यानप्रते गयां. (ताम के०)
तेवामां, अर्थात् चक्रेश्वरी देवीना गयावाद (त्रण के० सण (सुबुद्धि के०) उत्तम बुद्धि आप-
नारा एवा (मित्र के०) धवलने जइने (जइ के०) धवलने पासे जइने (धवलने के०)

सवि संताप ॥ सेवी० ॥ २३ ॥ तिण फरी मत करजो हवे । जो पंढो खीख ॥ न्यान त्रेवीसमी
ढाल प । चोखुं धरजो सीख ॥ सेवी० ॥ २४ ॥

॥ दुहा सोगडी ॥ बहे ते रुकी रीति । प्रवहण पारावारमां ॥ चिते धवलो चित्त । दिन केतेंके

समृद्धिने (बंढो के०) इच्छता हो तो, अर्थात् तमारी आ समृद्धिने जाळवी राखवानी जो त-
मारी बांठा होय तो (हवे के०) हवे पठी (फरी के०) फरीने बीजी वखत (मत करजो के०)
आहुं कुकर्म करणो नही. एवी रीते (पं के०) आ रासनी अंदर (त्रेवीसमी के०) आ त्रेवी-
समी (ढाल के०) ढाल (न्यान के०) श्रीन्यानसागरजीए कहेखी ठे. माटे हे श्रोताजनो ! तमो
(चोखुं के०) निर्मल, अर्थात् कोइपण प्रकारना अतिचारथी रहित, एहुं जे (सीख के०) ब्रह्म-
चर्य, तेने (धरजो के०) धारण करजो. ॥ २४ ॥

हवे तेवारपठी (ते के०) ते सयळां (प्रवहण के०) बहाणो (पारावारमां के०) समुद्रनी
अंदर (रुकी रीते के०) सारी रीते (बहे के०) बालवां साग्यां. अर्थात् कोइ पण प्रकारना

आवे हवे ॥ २ ॥ सफलो तो संसार । हुं बलतावरमां बली ॥ दूती एम विचारि । मयणां पसे
मोकली ॥ ३ ॥

॥ ढाल ॥ २४ ॥ राग आसारि ॥ ढाल बेलीनी ए देशी ॥ अथवा-जेम तरुफले जमरो बेसे ।
पीना तस न उपावे ॥ ए देशी ॥ दूतीने दासी मिली कूटे । कोपातुर अतिकाठी ॥ सेसपांखनी
सार्थक मानुं. (वली के०) तेमज वली (हुं के०) हुं (बलतावरमां के०) महाजाग्यशाखीजमां
अधेसर गणानं. (एम के०) एवी रीते (विचारि के०) पोताना हृदयमां विचार करीने (मय-
णांपसे के०) श्रीपालकुमारनी ते घेने स्त्रीउपासे (दूती के०) एक दूतीने (मोकली के०) पो-
तानो दुष्ट अभिप्राय जणावामाटे मोकली. ॥ ३ ॥

हवे दूतीए ते घेने स्त्रीउपासे आचीने धवलशेठनो दुष्ट अभिप्राय जणाववाची (दासी के०)
ते घेने स्त्रीउनी दासीउए (मिली के०) एकजी घेने (दूतीने के०) ते दूती प्रते (कोपातुरा
के०) कोपातुर घेने (अतिकानी के०) आत्यंत कठोरतापूर्वक (कूटे के०) मार मार्यो, अपर्णित

॥ પેનો પળ મયણાં નહિ નિરહી । માલ પ્રજાવે ત્યાંહિ ॥ ૨ ॥ અરહો પરહો આફલવા લાગો । લે
દાસી તવ લાઠી ॥ કાલ્યો કુમ્કુરનીપરે ઠોકી । સમજ્યો પ્ પરમેઠી ॥ ૩ ॥ હવે ઘોઢિત્થ અનેરે

અફલાવા (લાગો કે૦) લાગ્યો, અર્થાત્ ચાલતોથકો દરેક વસ્તુ સાથે અથનાવા લાગ્યો. (તવ
કે૦) ત્યારે, અર્થાત્ તેને અથડાતો જોઈને (દાસી કે૦) તે દાસીનુપ (લાઠી લે કે૦) લાકની
લેઈને (કુમ્કુરની પરે કે૦) કુતરાની પેઠે (ઠોકી કે૦) માર મારીને (કાલ્યો કે૦) ત્યાંથી દૂર
કઢાની મેલ્યો. પ્વી રીતના પોતાના હાલ જોઈને (પ્ કે૦) તે દુષ્ટ ધવલશેઠે (સમજ્યો કે૦)
મનમાં નિશ્ચય કર્યો કે, આ વસ્ત્રે છીન તો (પરમેઠી કે૦) કોઈક પરમેઠી સરહી, અર્થાત્ દેવ
વિગેરેના સહાયવાળી જણાય છે. ॥ ૩ ॥ (હવે કે૦) તેવારપઠી (ધવલ કે૦) તે ધવલશેઠ
(ઘોઢિત્થ કે૦) પોતાના વહાણોને (ફરી ફરી કે૦) ફરી ફરીને (અનેરે મારગ કે૦) વીજે
માર્ગે (હંકારે કે૦) હંકારવા માટે કોશીપ કરે છે, અર્થાત્ કોંકણકાંઠા શિવાયના ધીજે ઘંદરે
જઘાનો પોતે પ્રયત્ન કરે છે, પરંતુ (ફરમજોગે કે૦) તેના કર્મના સંયોગથી (તિવારે કે૦) તે વાલસે

गयो वसुपास नरेसरपासे । राज सभामां जेहवे ॥ नृप समीप श्रीपाल सरीखो । जेवे नर-अनिमेषे ॥ ६ ॥ धवलशेठ श्रीपाल जाण्यो । धवलें पण श्रीपाल ॥ चिते धवल कुंअर श्रीपाल प । निश्चै

(नरेसरपासे के०) राजानी पासे (राजसजामां के०) ते राजानी सभामां (गयो के०) आवी पहुँच्यो, तेवामां (नृपसमीप के०) ते राजानी पासे, अर्थात् ते वसुपास राजानी नजीकमां वेठेला, एवा (श्रीपालसरीखो के०) श्रीपालकुमारना जेवी आकृतिवाळा (न-र के०) एक पुरुषने (अनिमेषे के०) खुट्टी आंखोवडे (जेवे के०) जेयो, अर्थात् त्यां वेठेला ते श्रीपालकुमार सरीखा पुरुषने ते एकी नजरे जोवा लाग्यो. ॥६॥ त्यापठो त्यां आवेला एवा ते (धवलशेठ के०) धवलशेठने (श्रीपाल के०) श्रीपालकुमारे (जाण्यो के०) उठली कहाड्यो, अर्थात् तेने जोइने श्रीपालकुमारे पोताना मनमां निश्चय कर्ग्यो के, खरेखर आ तेज धवलशेठ ठे. तेमज (धवलें पण के०) ते धवलशेठे पण पोताना मनमां निश्चय कर्ग्यो के (श्रीपाल के०) खरेखर आज ते श्रीपालकुमार ठे. पवी रीते ते श्रीपालकुमारने उठली कहाडीने (धवल के०) ते धवलशेठ (चिते के०)

जेवो विलखाई । वेठो डेरा हेठ ॥ ए ॥ एहवे एकं नूंचनुं टोळुं । जेहनुं कुल मातंग ॥ शेठ आंगे

(ते के०) ते गृत्तांत (सांभखीने के०) श्रवण करीने (शेठ के०) ते धवलशेठ (वज्राहत जेवो के०) जाणे वज्रथी हणायो होय नही, तेम (वीलखाई के०) विलखो यइने, अर्थात् अतिशय गभराटमां फमीने (डेराहेठ के०) पोताना तंबूनी नीचे (वेठो के०) जइने वेसी गयो, अर्थात् विलखो यइने पोताना तंबूमां पेसी गयो. ॥ ए ॥ (एहवे के०) एटलामां (जेहनुं के०) जेहनुं (मातंग कुल के०) नीच जातिवाळा देहनुं कुल ठे, एवुं (मुंचनुं के०) हुंचोनुं (एक टोळुं के०) एक पेडुं, अर्थात् एकठा मळेला एवा मुंचोनुं एक टोळुं (शेठ आंगे के०) ते धवलशेठ आगळ आधीने (मधुरध्वनिनाद के०) मधुर स्वरथी, अर्थात् कणेंनि प्रिय लागे एवा मनोहर स्वरथी (नव नव के०) नवा नवा, अर्थात् विविध प्रकारना (रंग के०) वाजित्रीना तास आदिकवडे करीने सहित (गाये के०) मनोहर गायन करवा सागुं. अर्थात् तेठ सपळा मधुर स्वरथी धव-लसेज आगळ गायन करवा लाग्या. ॥ १० ॥ परंतु विलानुर यइ वेठेळो एवो ते धवलशेठ (सामु

मधुरस्वनिनादं । गाये नव नव रंग ॥ १० ॥ न जुग सासुं कांडं न आपि । तव गायन कहे तास ॥
रूग्ना ठो कंडं शेठ सोभागी । न लहो कीध प्रयास ॥ ११ ॥ तव त्यांधी ऊठी डेरामां । मूंच एकने

के०) तेनी सन्मुख पण (न जुग के०) जोतो नधी, अर्थात् गायन करता एवा ते हुंचोनी सामे
पण जोतो नधी, तेमज (कांडं के०) कंडं द्रव्यआदिक (न आपि के०) तेउने आपतो पण नधी.
ते जोष्टने (गायन के०) ते गावावाळा हुंचो (तास के०) ते धवलशेठप्रते (कहे के०) कहेचा
खाग्या के (सोभागी के०) सोभाग्यवंता एवा (शेठ के०) हे शेठजी ! (कंडं रूग्ना ठो के०)
शुं आप कंडं अमारापर कोपायमान थया ठो ? के जेथी (कीध के०) अमोए करेला (प्रयास के०)
आ गायनरूपी प्रयासने (न लहोके०) तमो ध्यानमांज लेता नधी. अर्थात् अमोए करेला आ प्रया-
समाटे तमो कंडं पण द्रव्यदान केम आपता नथी ? ॥ ११ ॥ (तव के०) त्वारे, अर्थात् हुंचोनां एवा वचनो
सांजल्याचाद ते धवलशेठे (त्यांधी के०) ते जगोएथी (ऊठी के०) उठोने (डेरामां के०) पो-

तेहे ॥ कहे तुज वंछित धन हुं आपुं । जो मुज चिंता फेडे ॥ १२ ॥ जो तुं कोइ उपाय करी नृप-
जामाताने मारे ॥ कोल सहित जे तुं मागे ते । देऊं कनक करारे ॥ १३ ॥ हुंय कहे ते अमारा

पथी ते हुंयने ते (कहे के०) कहेवा साग्यो के (जो के०) जो (मुज के०) मारी (चिंता के०)
चिंताने (फेडे के०) तमो दूर करो तो (हुं के०) हुं (तुज के०) तमोने (वंछित के०) मनो-
वांछित (धन के०) द्रव्य (आपुं के०) आपुं. अर्थात् तमो जो माहं काम करी आपशो, तो हुं
तमोने मोमागुं धन आपीश. ॥ १२ ॥ हवे (जो के०) जो (तुं के०) तुं (कोइ के०) कोइक
पण, अर्थात् गमे ते (उपाय करी के०) इजाज करीने (नृप जामाताने के०) स्यगिधर थइ वेठला
एवा राजाना ते जमाइने (मारे के०) मारी नाखे, अर्थात् जीवगहित करे, तो (जे के०) जेटखुं
द्रव्य (तुं मागे के०) तुं मागे (ते कनक के०) तेदखुं द्रव्य (कोलसहित के०) कंई पण आ-
नाकानीबिना निश्चयपूर्वक (करारे के०) करार करीने, अर्थात् लखत करीने (देउं के०) हुं
तने आपुं. अर्थात् तने मोमागुं धन हुं आपीश. ॥ १३ ॥ एवी रीतनां धवलशेठनां बचनो

જ્ઞાને । કર્મું નિધય કામ ॥ દુરભ્યો ધયલ્લ અર્ય લભ સોચન । આગલ્યી દે તામ ॥ ૧૪ ॥ રાગ
આસાગરી જાતિ જેઘ્નીની । ૫ જોષીસમી ઢાલ ॥ ન્યાનસાગર કહે મુળજો મદુકો । જે કમશે ચંમાલ ॥ ૧૫ ॥

મીનજીને (ટુંબ કે૦) તે ટુંબ (કહે કે૦) ફોનપ્રતે કહેવા લાગ્યો કે, દે જોનજી (અમારા જ્ઞાને
કે૦) અમારા જ્ઞાનમઢે, અર્થાત્ અમારા પેટમઢે (નિધય કે૦) નિશ્ચયથી, અર્થાત્ કોદપણ
પ્રકાશના મંત્રેદ્વિના (તે કામ કે૦) તમાઠં તે કાર્ય (કર્મું કે૦) કરી આપીજું, અર્થાત્ તમારી
દુષ્ટા મુગ્ધ રાજાના તે જમાદને મારવાનું કાર્ય કરી આપીજું, તે સાંનજી (ધયલ્લ કે૦) તે દુષ્ટ
ધયલ્લજો (દુરભ્યો કે૦) દુર્વિત થઈને, અર્થાત્ મનમાં આનંદ પામીને (તામ કે૦) તેજ ચલતે
તે ટુંબે (આગલ્લથી કે૦) અમામીથીજ, અર્થાત્ કાર્ય સિદ્ધ થયા વહેજાંજ (અર્ય લભ કે૦)
અર્થો જાપ (જોયન કે૦) જોનામોદોરો (દે કે૦) આપી. ॥ ૧૪ ॥ ૫વી રીતે (આસાગરી રાગ
કે૦) આમાગરી રાગમાં માદ શકાય ૫વી, તથા (જાનિચેઝીની કે૦) જાનિચેઝીની જેઘ્નીચાઝી
(૫ કે૦) આ રાગની (જોષીસમી ઢાલ કે૦) જોષીસમી ઢાલ સંપૂર્ણ થઈ. (ન્યાનસાગર કે૦)

॥ दुहा ॥ हुंय सहू मिली एकठा । नरनारी परिवार ॥ राजा आगल गाइया । आठ्या स-
 तामकार ॥ १ ॥ बारु बाजां हाथ से । तान तास ऊमकार ॥ गाए गीत सरस्व स्वरें । सुरगायन
 या रासना कर्ता एवा श्रीन्यानसागरजी (कहे के०) श्रोतानुप्रते कहे ठेके, हवे (चंमाल के०)
 ते हुंय (जे के०) जे कइं कार्य (करशे के०) आचरशे, ते (सहुको के०) सघळा श्रोताजनो
 (सुणजो के०) सांभळजो. थर्यात् ते नीच हुंय हवे जे कइं कुकर्म करे, ते तमो लक्षपूर्वक श्रवण
 करजो ? ॥ १५ ॥

हवे (सहु के०) सघळा (हुंय के०) ते मातंगो (नरनारी के०) पुरुष अने स्त्रीलता (परि-
 वार के०) परिवार सहित (एकठा मिली के०) साथे मळीने (सजामझार के०) सनानी अंदर, अर्यात्
 राजसनामां (राजा के०) ते नसुपाल राजा ज्यों चेवेलो ठे, त्यां (आगळ के०) पास, अर्यात्
 ते राजानी पामे (गाइया के०) गायन करवामाटे (आठ्या के०) आठवी पहेँड्या. ॥ २ ॥ पढी
 से गणपळा मातंगो (बारु के०) विविध प्रकारानो भस्मोदर (बाजा के०) जो ॥ १७० ॥

अथतार ॥ २ ॥ रंज्यो गजा गीत मुनि । कहे मुख मागो जेह ॥ मागो मागो मागणो । अलवे
 मारंगी, मनार, पव्याज विंगरे वाजिरोने (हाथ से के०) दाथमां खेदने (तान के०) तानथी
 नाद १० । मरठा नाचो मंजरीने (समकार के०) कांफिगेरेना कमकारसहित (सरले स्वरें
 अट मरथी । मुरगायन के०) देवताड गायनना (अवतार के०) अवतारसरखां, अर्थात्
 मंथरांना मनाहर गायनसरखां (गीत के०) गायनो (गाए के०) गावा लाग्या, अर्थात् तेज,
 मयठा माये मर्जीने अग्यन मनोहर मरथी गायन गावा लाग्या ॥ २ ॥ पवी रीतना ते कुंचीनां
 गीत के०) गायन । मुनि के०) मांभर्जीने (गजा के०) ते वसुपाल नामनो कुंकणदेशनो
 गजा रंज्यो १० । मुरगी ययोयको (कहे के०) ते मांनगोने कहेवा लाग्यो के (मागणो के०)
 हे गानर मानंगा । जेह के०) जे कहे, अर्थात् जेहलुं ड्य (मुख मागो के०) तमारे तमारा
 मुखया मागवुं होय नेटु (मागो मागो के०) तमो मारी पासेथी मागी लो, अने (तेह के०)
 नेटुमुंज ड्य (असवे के०) कोइ पण प्रकारनी आनाकानी विना (आपुं के०) हुं तमोने

आपुं सेट ॥ ३ ॥ हुंय कहे महाराजजी । देवे सहुको दांन ॥ पण कोई देतुं नथी । अमने मोटुं मांन ॥ ४ ॥ सागात्रां को मान थो । थावां माणिकमोल ॥ तव कुंथर श्रीपालहथ । देवरावे तंवोल ॥ ५ ॥

आपवा मांट नैयार नुं. ॥ ३ ॥ राजाना एवी रीतना वचनो सांजळीने (हुंय के०) ते कपटी : मानंगो । कहे के०) कहेवा लागा के (महाराजजी के०) हे महाराज ! (सहुको के०) सर्वे ! कोइ. अर्थात् राजा, शत्रु, शाहूकार आदिक सर्व लोको अमोने (दांन के०) ड्रव्ययादिकनुं ! दांन । देवे के०) आपुं ठे. (पण के०) परंतु (कोई के०) कोइपण माणस (अमने के०) अमोने (मोटुं के०) महान् (मांन के०) सन्मान (देतुं नथी के०) आपतुं नथी, अर्थात् अमोने कोइ महोदो आदरसत्कार आपतुं नथी. ॥ ४ ॥ माटे (सागात्रां के०) अमो एटखुंज आपनी पासिथी मागीये नीये के (को के०) लोकोने आश्चर्य उपजे एतुं कोइक (मान के०) सन्मान (थो के०) अमोने आप आपो ? के जेथी अमो (माणिकमोल के०) माणिकनी पेते अमूअर किम्मतवाळा (थावां के०) पड्ये, अर्थात् अमो श्वेरासनीपेते हुनीयामो अमूअर खेलाइये.

न रहुं अलगी ॥ १ ॥ ए दिन रुम्होरे । न्हानमीनु में निरह्यो ॥ हाथने लटके मुखने मटके ।
कुंथर ए में परह्यो ॥ ए दि० ॥ २ ॥ रुसमसती इक मोकरी रोती । बोली ठोरु एवुं ॥ कहने

तारो वियोग सहन करी शकुं तेम नथी. ॥ १ ॥ बळी (ए के०) आ, अर्थात् आजनो (दिन
के०) दिवस (रुम्होरे के०) मारे मन सारो उग्यो ठे, के जेधी आजे (न्हानमीनु के०) मारा
पुलन (में निरह्यो के०) में जोयो, अर्थात् आजना आ मारा दिवसने हुं धन्य मानुं तुं, के
जेधी में ताहं मुख जोंयुं ठे. बळी ते मोकरी (हाथने लटके के०) पोताना वने हाथोना लटका
करतीथकी, तथा (मुखने मटके के०) मुखना कुत्रिम चाला करतीथकी बोलवा लागी के (ए
के०) आ (कुंथर के०) माग व्हाला पुत्रने (परह्यो के०) में आजे खरेखर उलखी कहाड्यो
ठे, अर्थात् आ मारो पुत्रज ठे, एम में निश्चयपूर्वक जाण्युं ठे. ॥ २ ॥ बळी पटलामां (इक डोकरी
के०) एक डोसी (रुसमसती के०) रुसकां भरीने (रोती के०) रमतीथकी (बोली के०) पोताना
मुखर्षी बोलवा लागी के (ठोरु के०) थरे दीकरा ! (एनं के०) आंच कार्य तें केम कर्य ? (क-

न १६ स्वर्ग ॥ १ ॥ ७ दिन रुझारे । न्हाननीउ में निरहयो ॥ द्वाथने खटके मुखने मटके ।
 ६४४ ए म परहयो ॥ ७ दि० ॥ २ ॥ रुसमसनी इक मोकरी रोती । बोली ओर पबुं ॥ कहने

मारा बियाग सदत करी । शकु तेन नर्या । ॥ १ ॥ बळी (ए के०) आ, अर्थात् आजनो (दिन
 के०) दिवस रुझार के० मारे मन सागे उग्यो ठे, के जेथी आजने (न्हाननीउ के०) मारा
 पुसने में निरहया के० । म जायो अर्थात् आजना आ मारा दिवसने हुं धन्य मानुं हुं, के
 जय । म नार मुख जायुं ठे । बळी ते मोकरी (द्वाथने खटके के०) पोताना चढे हाथोना खटका
 करतं।पर्की । तथा (मुखने मटके के०) मुखना कृत्रिम चाळा करतीयकी बोझवा खागी के (प
 के०) आ (कुंथर के०) मारा व्हावा पुत्रने (परहयो के०) में आजने तरेखर उल्लाखी कदाब्यो
 जे, अर्थात् आ मारो पुत्रज ठे, एम में निश्चयपूर्वक जाणुं ठे । ॥ २ ॥ बळी पटखामां (इक डोकरी
 के०) एरु डोसी (रुसमसनी के०) रुसकां भरीने (रोती के०) रुसनीधकी (पोली के०) पोताना
 गुसपी बोझार खागी के (ओर के०) थरे दीकर ! (एले के०) आ कायें ते केग कर्क १८ ॥

घर मूकही करता । दीने रुंनुं केंनुं ॥ ए दि० ॥ ३ ॥ एरु कहे अन्तो उतु मुत्त वंभर । गीमागीउ
जाल्लो ॥ पीजो हुंय कहे मुग निग्यी । दादा काको जाल्लो ॥ ए दि० ॥ ४ ॥ आं उंही रुंने

हेने कें०) तुंज नाग मुवयी पोसने कें (घर मूकही कें०) घर जोदीने (कर्मां कें०) वंभर गगन-
यायी (केंनुं कें०) केंनुं रुं (रुंनुं कें०) मादं (दीने कें०) देवाय ? आंनुं वग्नो न्याग रुनीने
दुनीयामां उयां र्थां वंभर नटकयायी केंपी आचरु गहे ? ने तुंज नाग मुगयी रुंने. एटुंने कें नेम
करयायी नागी आचरु दुनीयामां थटे ठे. ॥ ३ ॥ वल्ली (एरु कें०) ने योन्नांमानो एरु तुंर रुजीने
(कहे कें०) कहेगाल्लो कें (अहो ! कें०) अरे आनो (मुत्त कें०) मागे (लुं कें०) न्नानो (गांभर
कें०) नाइ ठे. अने (जाल्लो कें०) मने वंभर ठे कें (गीमागीउ कें०) ते गदोपी गीमाउने चाल्लो
गयो ठे. एटुल्लामां (पीजो हुंय कें०) कोइरु पीजो हुंय उनीने, नया (मुग कें०) ने श्रीगाल्लुमानुं
मदोदुं (निग्यी कें०) जोइने (कहे कें०) कहेग आगो कें (दादा कें०) अरेरे ! (जाल्लो कें०) मने जो
इवे वंभर एकी कें (काको कें०) आ तो मागे सगो काको पाए ठे. ॥ ४ ॥ वल्ली (इरु कें०) एरु

इक नारी । आओ घरे सटकाला ॥ देवरजी तुम दुखनां लीजें । घाट जोगुंहुं बहाला ॥ एं दिन
रुम्हारे देवरजी में निरहयो ॥ ५ ॥ बखी एक तो बहेन थईने । हसीने कहे तुं वीरा ॥ अमें

(नारी के०) गुंघनी (आधुं उंदी के०) पोतानो घुंघट उंचो करीने (कहे के०) कहेवा लागी
के (सटकाला के०) सटकावाळा ! अर्थात् मनोहर हावजाववाळा एवा (देवरजी के०) हे महारा
देवर ! (घरे के०) आपणे घर (आओ के०) तमो तुरत आओ ? बळी (तुम के०) तमारां (दु-
खदां के०) मीठनां (खीजें के०) हुं खेजें तुं. अने (बहाला के०) हे मारा बहाला देवरजी !
(घाट जोगुं तुं के०) हुं तो तारी घाटज जोया ! कहं तुं, के तुं हवे पाओ घर प्यारे आचे ? बळी
(ए दिन के०) आजनो आ दिवस (रुम्हारे के०) सारो जगेसो ठे, के जेथी (में के०) में
(देवरजी के०) मारा देवरने (निरहयो के०) नजरे जोयो. ॥ ५ ॥ (बळी के०) तेमज (एक
तो के०) एक हुंघडी तो (बहेन थईने के०) ते श्रीपासकुमारनी बहेन घनीने (हसीने
के०) हसतीथकी (कहे के०) कहेवा लागी के अरे ! (हुं के०) तुं तो (वीरा के०)

इक नारी । आबो घरे खटकाला ॥ देवरजी तुम दुखमां लीजें । वाट जोउंतुं बहाला ॥ एं दिन
रूमोरे देवरजी में निरख्यो ॥ ५ ॥ बली एक तो बहेन थईने । हसीने कहे तुं बीरा ॥ अमें

(नारी के०) हुंयनी (आधुं उढी के०) पोतानो घुंघट उंचो करीने (कहे के०) कहेवा लागी
के (खटकाला के०) खटकावाळा ! अर्थात् मनोहर हावजाववाळा एवा (देवरजी के०) हे महारा
देवर ! (घरे के०) आपणे घर (आबो के०) तमो तुरत आबो ? बली (तुम के०) तमारां (दु-
खदां के०) मीठमां (लीजें के०) हुं लेजें तुं. अने (बहाला के०) हे मारा बहाला देवरजी !
(वाट जोउंतुं के०) हुं तो तारी वाटज जोया ! कहं तुं, के तुं हवे पात्रो घर क्यारे आवे ? बली
(ए दिन के०) आजनो आ दिवस (रूमोरे के०) सारो उगेखो ठे, के जेथी (में के०) में
(देवरजी के०) मारा देवरने (निरख्यो के०) नजरे जोयो. ॥ ५ ॥ (बली के०) तेमज (एक
तो के०) एक हुंयडी तो (बहेन थईने के०) ते श्रीपालकुमारनी बहेन बनीने (हसीने
के०) हसतीथकी (कहे के०) कहेवा लागी के अरे ! (तुं के०) तुं तो (बीरा के०)

मुण्यो तुं प्रवहण बेसी । पहुतो कुशें तीरा ॥ ए दिन रुमारे बांधवडो में निरह्यो ॥ ६ ॥ एरु
कहे हुं काकी तुं मुज । खोलांमां उजरीउ ॥ थोमीसी यदवाडे पुतर । विण सीमें मंचरीउ ॥ ए

मारो सगो भाइ धाय ठे. तथा (थमें के०) अमोए (मुण्यो के०) लोकोना मुवयो
एणुं सांभट्युं हतुं के, (तुं के०) तुं तो (प्रवहण के०) कोइक वहाणमां (बेसी के०) बेसीने
(कुशें के०) कुशलदेमे (तीरा के०) कोइक देशने किनारे (पहुतो के०) पहुँची गयो तुं.
परंतु (ए दिन के०) आजनो दिवस (रुमारे के०) घणोज सारो उगेलोउे, के जेयी (बांधवको
के०) में मारा जाइने (निरह्यो के०) नजरे जोयो. ॥ ६ ॥ यल्ली (एरु के०) कोइक डुंवडी
उजीने (कहे के०) कहेया लागी के (हुं के०) हुं तो (काकी के०) तारी सगी काकी याउं
तुं, तथा (तुं के०) तुं तो (मुज के०) मारा (खोलांमां के०) मोदमां (उजरीउ के०) म्होडो
थयो तुं. थार्यात् में तने मारा खोलांमां बेसाकी खुव रमाइयो ठे. यल्ली (पुतर के०) हे पुत्र !
(थोमीसी के०) जरा खेदमात्र (यदवाडे के०) घरमां कंकस यथायो (विणसीमें के०) रजा

दि० ॥ ७ ॥ कुण कुण देश जम्यो तुं जाई । कहे इहां आव्यो क्यांथी ॥ तेडाव्यो तंचोलतणे सिय
। उलखवाने त्यांथी ॥ ए दि० ॥ ८ ॥ तव तरुणी एक हुंघणी बोली । पालव झाली पिउना ॥ तुम

मायाविना, अर्थात् घरमां कोइने पण जाण कयांविनाज (संचरीले के०) तुं देशांतर चाल्यो गयो
इतो, ए इकीकत हजु मने सांजरे ठे. ॥ ७ ॥ बळी (जाई के०) हे भाइ ! (तुं के०) तुं (कुण
कुण के०) कया कया (देश के०) देशोमां (जम्यो के०) जटय्यो तुं ? अर्थात् कया कया दे-
शोमां तुं रखळ्यो ? तथा (कहे के०) तुं कहे के (इहां के०) अहीं, अर्थात् आ राजानी स-
भामां (क्यांथी आव्यो के०) क्यांथी आवी चळ्यो ? बळी (तंचोलतणे के०) तांबूल आपवाना
(सिय के०) चहानाथी (उलखवाने के०) तने फक्त पीठानवा माटेज (त्यांथी के०) राजसज्जामांथी
(तेजाव्यो के०) यमोए बोलाव्यो ठे, अर्थात् तने भले प्रकारे उलखवामाटेज यमोए अहीं
बोलाव्यो ठे. ॥ ८ ॥ (तव के०) एटलामां (एक के०) कोइएक (तरुणी के०) यौवनव-
यवाळी (हुंघणी के०) मातंगी ते श्रीपालकुमारनी पासे आवीने, तथा (पालव के०)

दि० ॥ ७ ॥ कुण कुण देश जम्हो तुं जाई । कहे इहां आव्यो क्यांथी ॥ तेडाव्यो तंबोलतणे मिय
। उलखवाने त्यांथी ॥ ए दि० ॥ ८ ॥ तव तरुणी एक हुंवणी बोली । पाखव झाली पिउना ॥ तुम

सायाविना, अर्थात् घरमां कोइने पण जाण कयांविनाज (संचरीने के०) तुं देशांतर चाल्यो गयो
इतो, ए इकीकत इजु मने सांचरे ठे. ॥ ७ ॥ बळी (जाई के०) हे भाइ ! (तुं के०) तुं (कुण
कुण के०) कया कया (देश के०) देशोमां (जम्हो के०) जटय्यो तुं ? अर्थात् कया कया दे-
शोमां तुं रखळ्यो ? तथा (कहे के०) तुं कहे के (इहां के०) अहीं, अर्थात् आ राजानी स-
भामां (क्यांथी आव्यो के०) क्यांथी आवी चळ्यो ? बळी (तंबोलतणे के०) तांबूल आपवाना
(मिय के०) यद्दनाथी (उलखवाने के०) तने फक्त पीठानवा माटेज (त्यांथी के०) राजसत्तामांथी
(तेमाव्यो के०) यमोए बोलाव्यो ठे, अर्थात् तने भले प्रकारे उलखवामाटेज यमोए अहीं
बोलाव्यो ठे. ॥ ८ ॥ (तव के०) एटलामां (एक के०) कोइएक (तरुणी के०) यौवनव-
यवाळी (हुंवणी के०) मातंगी ते श्रीपाखकुमारनी पासे आवीने, तथा (पाखव के०)

फावी ॥ ए दि० ॥ १० ॥ पचवीसमी ढालें एह सुणीने । राजा अति रीसाणो ॥ न्यान कहे ते
जोनी तेडी । पूवे नृप स्त्रीसाणो ॥ ए दि० ॥ ११ ॥

मारा प्रीतमजी ! आज्ञे तो (उर्चीता के०) अर्णचिल्या अचानकज तमो (मुज के०) मने
(निषीया के०) मळी गया ठो, अर्थात् आज्ञे तो उर्चितोज मने आपनो मेलाप यइ
गयो ठे, अने तेथी (हुं तो के०) हुं तो आज्ञे (फिर के०) फरी फरीने, अर्थात्
पणो वखत थयां आपनी राह जोतीथकी (फावी के०) फावी गइ हुं. अर्थात् मारा म-
नोरप फरीने आज्ञे सफल यया ठे. ॥ १० ॥ एवी रीते (पचवीसमी ढाले के०) आ रासनी
आ पचवीसमी ढालमां (न्यान के०) आ रासना कर्ता एवा श्रीन्यानसागरजी (कहे के०) श्रो-
ताउप्रते कहे ठे के (एह के०) आवी रीतनो ते हुंयना दोळानो हेवाड (मुणीने के०) सां-
जळीने (राजा के०) ते राजा, अर्थात् श्रीपादकुमारनो ससरो पत्रो ते वसुपाल राजा (अति
के०) अतिराप (रीसाणो के०) कोपापमान धयो. तथा (स्त्रीसाणो के०) जंस्वबाणो पत्नीने

निर्गुण निरुर निमिचिआ ॥ १ ॥ मांड्यो तिणसुं जंग । वंधाव्यो जोसी वलें ॥ कहे नही मातंग । थासे सहि मानंगपति ॥ २ ॥ जमाई प्रतें राउं ! रूढो मारणमति थई ॥ उहरावीने ठाउं । पूते

लाव्या ! ॥ १ ॥ एम कही राजाप (तिणसुं के०) ते निमिचिआसाथे (जंग के०) लडवानुं (मांड्यो के०) आदर्यु, अर्थात् ते निमिचाआने मार्यो. तथा (वलें के०) घळात्कारे (जोसी के०) ते निमिचिआने (वंधाव्यो के०) दोरडां वड वांधी मेढ्यो. त्वारे (कहे के०) ते निमिचिउं कहेवा लाग्यो के (सहि के०) आ तमारो जमाइ (मातंग के०) डेरु (नही के०) नथी, परंतु (मातंगपति के०) घणा हाथीउनो स्वामी थो, अर्थात् घणा हाथीउवाळी राजानी पदवी भोगवशे. ॥ २ ॥ हवे त्वारपठी (राउं के०) ते वसुपास राजा (जमाई प्रतें के०) पोताना ते जमाइ उपर, अर्थात् पोतानी पुत्रीना भर्तार एवा ते श्रीपासकुमार प्रते (रूढो के०) क्रोधातुर थयो, तथा (मारणमति के०) तेने मारी नाखवानी बुद्धि (थई के०) थइ, अर्थात् तेने जीवथी मारी नाखवानो ते राजानो विचार थयो. पठी (ते के०) ते राजा पोताना ते जमाइने (राउं के०) कोइ एकांत जगामां (उहरा-

निर्गुण निवृत्त निमिषिच्छा ॥ १ ॥ माह्वो तिष्ठसु जंग । बंधाव्यो जोसी घलें ॥ कहे नही मातंग
। धामे सदि मानंगपति ॥ २ ॥ जमाई प्रते राउ । रुखो मारणमति यई ॥ वहरावीने ठाउ । पूत्रे

लाव्या ॥ १ ॥ एम कहें । राजाए (तिष्ठसु के०) ते निमिषिच्छासाथे (जंग के०) खडवानुं (मांड्यो के०)
आदयु, अर्थात् तं निमिषायां मायो, तथा (वलें के०) घलात्कारे (जोसी के०) ते निमिषिच्छाने (बंधा-
व्यो के०) दोरडां बंड बांधा मेल्यो, त्वारे (कहे के०) ते निमिषिच्छे कहेवा लाग्यो के (सहि के०) आ
तमारा जमाइ (मानंग के०) डेरु (नही के०) नथी, परंतु (मातंगपति के०) घणा हाथीउनो
स्वामी थंश, अर्थात् घणा हाथीउवाळी राजानी पदवी भोगवडो, ॥ २ ॥ हवे त्वारपठी (राउ
के०) ते वसुपास राजा (जमाई प्रते के०) पोताना ते जमाइ उपर, अर्थात् पोतानी पुत्रीना
भर्तार एवा ते श्रीपासकुमार प्रते (रुखो के०) क्रोधातुर थयो, तथा (मारणमति के०) तेने
मारी नायकानी युद्धि (यई के०) थइ, अर्थात् तेने जीवयी मारी नाखवानो ते राजानो विचार
ज्यो, पत्नी (ते के०) ते राजा पोताना ते जमाइने (राउ के०) कोइ एकांत जगामो (वहरा-

પ્રૂપ । જો કુલ પૂઠ્યો જોઈયે ॥ ૬ ॥ સેના સઘલી મેલિ । ઘૂસાચો મુજમું તુંમેં ॥ કરમું તિળમું કેસિ

। કુલ બુજવલ કદેશે રહી ॥ ૭ ॥

માનં કુલ (પૂઠ્યો જોઈયેં કે૦) આપને પૂઠ્યું દોય તો, યર્થાત્ હું કયા કુલમાં જન્મ્યો તું, તે જાણવાની આપની રૂઝા દોય તો (કદીયં તે કે૦) હું જેમ આપને કહું તેમ (કરો કે૦) તમો કરો ? યર્થાત્ હું આપને જે ઉપાય વતાયું, તે ઉપાય આપ કરો ? ॥ ૬ ॥ (સઘલી સેના કે૦) આપનું સઘનું સેન્ય (મેલિ કે૦) મારી સામે યુદ્ધમાટે તૈયાર કરાવીને (તુંમેં કે૦) તમો (મુજમું કે૦) મારીસાથે (ઘૂસાચો કે૦) તે સેન્યને લડાવો, કે જેથી (તિળમું કે૦) આપના તે રૂઝા થિયામંથ સેન્યસાથે (કેલિ કે૦) યુદ્ધક્રીલા (કરમું કે૦) હું કરીશ, અને પદ્વી રીતે (રહી કે૦) તે યુદ્ધમાં (બુજવલ કે૦) માનં વાદુવલ (કુલ કદેશે કે૦) માનં કુલ આપને કરી આપશે, યર્થાત્ હું કયા કુલમાં જન્મ્યો તું, તે આપને મુદ્દી રીતે જણાડ જશે. ॥ ૭ ॥

अधम पटंतरो ॥ ५ ॥ निज मुख निज कुल रूप । कह्यो पोते अही कुण कह्ये ॥ कहीयें ते करो
 कहेवा खागी के (तातजी के०) हे पित्तजी ! (कुल के०) आ तमारा जमाइना कुलनी
 (परग्वो के०) आप आपनी बुद्धि तो परीक्षा करो ? वली (आचार के०) तेमना आचारविचारथी
 पण (उलखीपं के०) आप तेमना कुलनो निर्णय करवो जोइयें, अर्थात् मनुष्यना आचरणथी
 पण तेना कुलनी परीक्षा थइ सकें ठे. कारण के (उत्तम अधम के०) उंच कुलमां जन्मेला, तथा
 नीच कुलमां जन्मेला मनुष्य बल्हे (पटंतरो के०) घणो तफावत होय ठे, अर्थात् ते बदेना
 आचारविचारमां घणो फेरफार होय ठे. ॥ ५ ॥ वली श्रीपालकुमार राजाने कहुं के, हे राजन् !
 (कह्यो के०) आपज कह्योने के, (निज मुख के०) पोताना मुखथी (निज के०) पोतानुं (कुल
 के०) कुल, अने (रूप के०) रूपयादिक (अही के०) आ जगतमां (पोते के०) पोतेज
 (कुण कह्ये के०) कोण कह्ये ? अर्थात् पोताना मुखथीज पोताना कुल तथा रूपयादिकनुं वर्णन
 कोड पण उत्तम माणस करे नही. माटे (रूप के०) हे राजन् ! (जो के०) जो (कुल के०)

॥ ઢાલ ॥ ૨૬ મી ॥ જાંગલડીના જોગી માંકાલાલ । ભાંગલની પૂતારી ઠે જો ॥ ૫ દેશી ॥
 અથવા-અઠે કરો અઠે કરો દરોજી । ચરમ ચોમાસો સ્વામીજી અઠે કરોજી ॥ ૫ દેશી ॥
 વહી કહું તું તેમાવો યં રાજ । પ્રવહણમાં વે નારી ઠે જો ॥ પૂત્રો તેહને તેની રૂઢે સાજ । તે તો
 ડેલેલે નારી ઠે જો ॥ વહી ॥ ૫ આંકળી ॥ ૧ ॥ રાજા કહે ધવલાને વેનામાંહિ । કહે કુળ વે

(વહી કે૦) વહી (રાજ કે૦) હે રાજન્ ! (કહું તું કે૦) હું તમોને જાદેર કરું તું કે
 (યે કે૦) તમો (પ્રવહણમાં કે૦) હમણા આપના દેશને કિનારે આવેલાં વહાણોમાં (વે નારી
 ઠે જો કે૦) મારી વે સ્ત્રીઝ ઠે, તેઝને (તેમાવો કે૦) અહીં યોગ્યાવી સાવો ? વહી (તેહને કે૦)
 તે મારી વહે સ્ત્રીઝને (રૂઢે સાજ કે૦) સારી રીતના સન્માનપૂર્વક (તેની કે૦) અહીં આપની
 પાસે ઘોલાવીને (પૂત્રો કે૦) મારાં કુલથાદિકની હકીકત આપ પૂઠી જુઝ ? કેમકે (તે તો નારી
 કે૦) તે મહારી વહે સ્ત્રીઝ (ડેલેલે કે૦) મને સારી રીતે ડેલેલે ઠે. ॥ ૧ ॥ તે સાંભળીને (રાજા
 કે૦) તે વસપાલ રાજા (ધવલાને કે૦) ધવલશેઝને (કહે કે૦) પૂત્રવા લાયકો કે, હે ધવલશેઝ !

દીપાંસાર । પાનકથી દુઃખ ભારી છે જો ॥ નૃપ કહે સઘલાને હણજો તાર । યુનદીમાં સિરદારી
તે જો ॥ વર્ણો ૦ ॥ ૯૦ ॥ કુંથર મૂકાવે કરુણા પ્રમાર । સચિદ્રુને હપગારી છે જો ॥ સન્માને જોશીને

કર્પી કે૦) પાપ કર્યાર્થી. અર્થાત્ મહાપાપ કરવાથી (ભારી કે૦) અતિશય (દુઃખ કે૦) કષ્ટ
પ્રાપ્ત પાપ તે પડી (નૃપ કે૦) ગાજાળ (કહે કે૦) કહ્યું કે (સઘલાને કે૦) આ પવલશેઠને
તથા તે મધન્ટા દુબોને (તાર હણજો કે૦) એકદમ જીવથી મારી નાલજો. કેમકે આ સઘલા
(યુનદીમાં કે૦) યુનદેગારોમાં (સિરદારી છે કે૦) મુખ્ય છે, અર્થાત્ તે સઘલા મહાયુનદેગારો
તે. ॥ ૯૦ ॥ હવે પવો રીતનો રાજાનો દુકમ સાંભળીને (કરુણાનંદાર કે૦) અત્યંત દયાવાન
પવા (કુંથર કે૦) તે શ્રીપાલકુમારે (મૂકાવે કે૦) તેણે સઘલાને રાજાપસિથી ઓડાવ્યા. કારણ
કે તે શ્રીપાલકુમાર (સચિદ્રુને કે૦) સર્વે પ્રાણીનુપ્રતે (હપગારી છે કે૦) ઉપકાર કરનારો હતો.
પટ્ટી (તિણશર કે૦) તેજ ધલતે (જોશીને કે૦) તે નિમિત્ત જોનારા નિમિત્તિયાને બોલાવીને
તે રાજાણ (રાજાને કે૦) પળુંજ આદરમાન આપ્યું. કેમકે (જ્ઞાતી કે૦) દરકોદ પ્રકાર

॥ दृष्ट्वा सोमनी ॥ आप्लो निज आवास । करुणानिधि कुमरें बली ॥ गखयो धवलने पास ।
सनमानी सवि विन दीउ ॥ १ ॥ तोपण कृतम तेह । रहितां राते अन्यदा ॥ चढिउं ऊंचे गेह ।

हवे त्यागदा (बली कं०) बली (धवलने कं०) ते धवलशेठने (करुणानिधि कं०) क-
रणाना नंभारमग्वा, अर्थात् अतिशय दयाळु पद्मा (कुमरें कं०) ते श्रीपालकुमारे (निज आ-
वास कं०) पोताना मंहेलमां (आप्लो कं०) बोलावी मगाव्यो, तथा (सनमानी कं०) तेने
आदर्मान आर्पनि (सवि कं०) तेनुं सघळुं (वित्त कं०) धन (दीउ कं०) आपी दीधुं, अर्थात्
तेनुं सघळुं धन श्रीपालकुमारे तेने स्वाधीन करी दीधुं. ॥ १ ॥ (तोपण कं०) ते उतां पण, अ-
र्थात् पद्मी रीते श्रीपालकुमारे तेने सन्मान आप्या उतां पण (कृतम कं०) करेखा उपकारने
विसारी मूकनागे पद्मी (तेह कं०) ते दुष्ट धवलशेठ (तां रही कं०) ते श्रीपालकुमारना आवा-
समां रहेतोथको (अन्यदा कं०) एक दिवस (राते कं०) रात्रिने समये (कुमति कं०) दुर्बुद्धि
लाघीने (कुमरने कं०) पोताना उपकारी पद्मा पण ते श्रीपालकुमारेने (मारवा कं०) मारी

सातमीये थयो नारकी ॥ ४ ॥ शेठतणुं सवि देखी । सुप्रजात सवि जन कहे ॥ अहो अहो लागुं
लेखी । पोहुं फल पातिकतणुं ॥ ५ ॥ देवाढ्यो तस दाघ । अंघ न होवे लींघ जुं ॥ आणी

के०) पोताना (पापें करी के०) अतिशय पापना उदयवडे करीने (धवलजीव के०) ते धवलशेठ-
नो जीव (पायास के०) पातालमां रहेली (सातमीये के०) सातमी नरकनी अंदर (नारकी के०)
नारकीपणे अर्थान् नरकना जीवरूपे (थयो के०) उत्पन्न थयो. ॥ ४ ॥ हवे (सुप्रजात के०) ज्यारे
प्रजात थयो त्यारे (शेठतणुं के०) ते दुष्ट धवलशेठना (सवि के०) सघळा हासहवाल, अर्थान् पो-
ताने हाथेज उदरमां ठरो पसवार्थी थयेलां तेना मरणने (देखी के०) जोइने (सवि जन के०)
सघळा खोको (कहे के०) कहेवा लाग्या के (अहो अहो के०) अरेरे ! आ दुष्ट धवलशेठने
(पातिकतणुं के०) तेना अतिउग्रपापोनुं (पोहुं फल के०) मरणरूपी महोदुं फल (लेखी लागुं के०)
ढीक मळपुं ठे, अर्थात् तेना उग्रपापोनुं मरणरूपी फल तेने जे मळपुं ठे ते योग्यज मळपुं ठे. ॥ ५ ॥ त्वा-
रत से परोपकारी श्रीपालकमारे (तस के०) ते धवलशेठना नाचने (दाघ के०) अग्निदाह (देवा-

૧૦ ॥ ગુણસુદરી ગુણધંત । ઘાપ વીણ ડ્યુ ભારતી ॥ કુંઠ ॥ તેહ પ્રતિકારે તંત । રાલે ઇક
મન પારતી ॥ ૬ ॥ કુંઠ ॥ જીતે મુજમું વિજાસ । જે નર વીણા ઘાંદેને ॥ કુંઠ ॥ કુંઠ ॥ તે કહે

હૃદયને અતિશય આનંદ ઉપજે. પૃથી રીતે તે રાજકુમારિકા પોતાની વીણા વજાવે છે. હવે (તેહ
કંઠ ॥ તે રાજકુમારીકાપ (તંત કંઠ) નિશ્ચયપૂર્વક (મન કંઠ) પોતાના હૃદયમાં (ઇક કંઠ)
પૃક ॥ પ્રતિજ્ઞા કંઠ) પ્રતિજ્ઞાને (પારતી રાલે કંઠ) ધારણ કરી રાહી છે, અર્થાત્ તે રાજકુમા-
રિકાપ પોતાના હૃદયમાં એક પૃકો નિયમ પ્રહણ કર્યો છે કે, ॥ ૬ ॥ (જે નર કંઠ) જે કોઈ પુરુષ
(વિજાસ કંઠ) મનોહર રીતે (વીણા ઘાંદેને કંઠ) વીણા વજાવીને (મુજમું જીતે કંઠ) મને જીતે,
અર્થાત્ જે કોઈ પુરુષ માત્ર કરતાં પણ મનોહર વીણા વગાની સાથે (તાસ કંઠ) તેવા કઝાચાન
પુરુષને હું (મુરદના કંઠ) હવેન મુલશાહી (ઘાંદેને કંઠ) ધાંદેને, અર્થાત્ પ્રફુલ્લિત મુગ્ધવાદી
પદને (પ્રેમ કંઠ) માત્ર અનઃકરણના પ્રેમથી (પરણે કંઠ) હું પરણીશ, યમ (તે કંઠ) તે
રાજકુમારિકાપ (કહે કંઠ) આદેર કર્યું છે. ॥ ૭ ॥ હવે (તે વાત કંઠ) ॥

परणुरे तास । प्रेमे सुयदना धाईने ॥ कुं० ॥ ७ ॥ कुं० ॥ देशे देशेरे वात । नगर नगर ते विस्तरि
॥ कुं० ॥ कुं० ॥ राजकुंथर जखी नाति । शीले वीणा चित धरी ॥ कुं० ॥ ८ ॥ कुं० ॥ मासे मासे

दुर्कीकन (देश देशेरे कुं०) देशोदेशमां, अर्थात् दरेक देशोमां, तेमज (नगर नगर कुं०) नगर
नगरप्रते, अर्थात् दरेक नगरमां (विस्तरि कुं०) फैलावो पामेखी ठे, अर्थात् दरेक जगोए ते
दुर्कीकन प्रसिद्ध थयेखी ठे. थने तेथी (राजकुंथर कुं०) देशोदेशना राजकुमारो ते गुणसुंदरीने
परणयामाटे (जखीनाति कुं०) सारी रीते, अर्थात् घणाज उत्साहपूर्वक (चित धरी कुं०) पो-
ताना हार्दिक प्रेमधी (वीणा कुं०) वीणा वगामयानुं कार्य (शीले कुं०) शीले ठे. ॥ ८ ॥ वळी
(ते कुं०) ते सघळा राजकुमारो (मासे मासे कुं०) दरेक महिने (थाय कुं०) ते नगरमां
थावीने (कुमरीनो कुं०) ते राजकुमारीकानो (मुजरो करे कुं०) मुजरो करे ठे, अर्थात् ते राज-
कुमारिपसे थावीने पोतानी वीणा वगामयानी कळा देख्वाडे ठे. थने पवी रीते (सीरे कुं०)
पोताना मगजमां, अर्थात् पोताना हृदयमां (जीतणने कुं०) ते राजकुमारिकाने जीती परणयानो

તી ગુણવંત । ચાપ વીણ ઇયુ ભારતી ॥ કું૦ ॥ તેહ પ્રતિકારે તંત । રાલે ઇક
મન ધારતી ॥ કું૦ ॥ ૬ ॥ કું૦ ॥ જીતે મુજસું વિશ્વાસ । જે નર વીણા વાંદેને ॥ કું૦ ॥ કું૦ ॥ તે કહે

હૃદયને અનિરાય આનંદ ઉપજે. પર્વો રીતે તે રાજકુમારિકા પોતાની વીણા યજાવે છે. હવે (તેહ
કે૦) તે રાજકુમારીકાપ (નંન કે૦) નિશ્ચયપૂર્વક (મન કે૦) પોતાના હૃદયમાં (ઇક કે૦)
એક । પ્રતિજ્ઞા કે૦) પ્રતિજ્ઞાને (ધારતી રાલે કે૦) ધારણ કરી રાખી છે, અર્થાત્ તે રાજકુમા-
રિકાપ પોતાના હૃદયમાં એક એવો નિયમ ગ્રહણ કર્યો છે કે, ॥ ૬ ॥ (જે નર કે૦) જે કોઈ પુરુષ
(વિશ્વાસ કે૦) મનોહર રીતે (વીણા વાંદેને કે૦) વીણા યજાવીને (મુજસું જીતે કે૦) મને જીતે,
અર્થાત્ જે કોઈ પુરુષ મારા કરતાં પણ મનોહર વીણા વગામી જાણે (તાત કે૦) તેવા કલાવાન
પુરુષને હું (સુવદના કે૦) હવે મુલવાઢી (વંદેને કે૦) ધડને, અર્થાત્ પ્રફુલ્લિત મુલવાઢી
પડને (પ્રેમ કે૦) મારા અંતઃકરણના પ્રેમથી (પરણું કે૦) હું પરણીશ, એમ (તે કે૦) તે
રાજકુમારિકાપ (કહે કે૦) જાહેર કર્યું છે. ॥ ૭ ॥ હવે (તે વાત કે૦) તે રાજકુમારિકાની તે

પરણે નામ । પ્રેમે મુગ્ધના ધાર્દિને ॥ કું ॥ ૭ ॥ કું ॥ વેશે વેશેરે વાત । નયર નયર તે વિસ્તરી
॥ કું ॥ ફું ॥ ગજકુંચર નક્ષી નાંતિ । શીતે વીળા ચિત ધરી ॥ કું ॥ ૮ ॥ કું ॥ માસે માસે

દુર્લભત । વેડા વેડેરે કે ૦) વેશોવેશમાં, અર્થાત્ દરેક વેશોમાં, તેમજ (નયર નયર કે ૦) નગર
નગરપ્રતે. અર્થાત્ દરેક નગરમાં (વિસ્તરી કે ૦) ફેલાયો પામેલી છે, અર્થાત્ દરેક જગોળ તે
દુર્લભત પ્રતિષ્ઠિત થયેલી છે. અર્થે તેથી (ગજકુંચર કે ૦) વેશોવેશના રાજકુમારો તે મુળસુંદરીને
પરણવામાં (નક્ષીનાંતિ કે ૦) સારી રીતે, અર્થાત્ ઘણાજ ઊસાદપૂર્વક (ચિત ધરી કે ૦) પો-
તાના દાર્દિક પ્રેમથી (વીળા કે ૦) વીળા વગામ્વાનું કાર્ય (શીલે કે ૦) શીલે છે. ॥ ૮ ॥ વઢી
(તે કે ૦) ને મગજા રાજકુમારો (મામે મામે કે ૦) દરેક મહિને (આય કે ૦) તે નગરમાં
આવીને (કુમરીનાં કે ૦) તે રાજકુમારીકાનો (મુજરો કરે કે ૦) મુજરો કરે છે, અર્થાત્ તે રાજ-
કુમારિયાંએ આવીને પોતાની વીળા વગામ્વાની કઢા દેખાડે છે. અર્થે પછી રીતે (સીરે કે ૦)
પોતાના મગજમાં, અર્થાત્ પોતાના હૃદયમાં (જીતણને કે ૦) તે રાજકુમારિકાને જીતી પરણવાનો

ते आया । कुमरीनो मुजरो करे ॥ कुं० ॥ कुं० ॥ वेठा ते खाये खरच । जीतणने लजमसीरे ॥ कुं० ॥ ए ॥ कुं० ॥ जीती न शंकेरे कोय । तोपण रद्दे खालच करी ॥ कुं० ॥ कुं० ॥ अचरिज दीठोरे सोय । धरतीमांहें फरी फरी ॥ कुं० ॥ १० ॥ कुं० ॥ तेहनें आपी इनाम । पोते पढोतो मंदिरें

(लजम के०) उत्साह धारण करीने (खरच के०) पोतानी गांठनी खरची (खाये के०) त्यां वेठा खाय ठे. ॥ ए ॥ परंतु (कोय के०) तेउमानो कोइ पण राजकुमार (जीती न शंकेरे के०) राजकुमारिकाने वीणा वजारुवानी कझामां जीती शकतो नथी. (तोपण के०) तेम ठतां पण ते राजकुमारो (खालच करी के०) खालचना मार्या, अर्थात् ते राजकुमारिकाने परणवाना लोचने छीधे (रद्दे के०) ते नगरमां खरच खाता पडेला ठे, एवी रीते हे कुमार ! (धरतीमांहें के०) आ पृथ्वीपर (फरी फरी के०) फरतां फरतां में (सोय के०) तेवा प्रकारुं, अर्थात् उपर वर्णव्या मुजवनुं (अचरिज के०) आश्चर्य (दीठोरे के०) में जोयेखुं ठे. ॥ १० ॥ हवे ते सार्थपतिना मु-खथी एवी रीतनी हकीकत सांचळीने (तेहने के०) ते सारथपतिने (इनाम आपी के०) को-

॥ कुं० ॥ राखी पट्टीरे हांस । जाईसुं कुंजलपुरें ॥ कुं० ॥ ११ ॥ कुं० ॥ घरी नवपदनुंरे
ध्यान । तय घेतो तपतेजमां ॥ सुरजरीरे ॥ सुर० ॥ विमलेश्वर अग्निमान । आग्नीने तय देजमां
॥ सुर० ॥ १२ ॥ सुर० ॥ आपे कुंथरने द्वार । कहे धरजो कंठे सदा ॥ कुं० ॥ कुं० ॥ करते विप-

इक उमदी पस्तु जेट आपीने (पोने के०) ते श्रीपासकुमार (मंदिरे के०) पोताना आनासमां
(पहेँतो के०) आळ्यो. तथा पोताना हृदयमां (पट्टीरे के०) पया प्रकारनी (हांस के०) हांस
(राखी के०) तेणे धारण करी के, (कुंजलपुरें के०) ते कुंजलपुरनामना नगरमां (जाईसुं के०)
खरेखर हुं पण जइ पहेँचीन. ॥ ११ ॥ पत्री (तय के०) त्याखाद ते श्रीपालकुमार पोताना हृद-
यमां (नवपदनुंरे के०) श्रीसिद्धचक्रजीनुं (ध्यान धरी के०) ध्यान धारण करीने (तपतेजमां
के०) तपस्वी तेजनी थंदर, अर्थात् तपस्या करतोपको (घेजे के०) स्थिर चित्तथी घेजे. (तय
के०) तैटखामां (विमलेश्वर नामनो (सुरजरीरे के०) श्रीसिद्धचक्रजीनो अभिष्टायक देव
(देजमां के०) सुरतमांज (आग्नीने के०) ते श्रीपासकुमारी पासे आग्नीने ॥ १२ ॥ (कुंथरने

अपहार । खेद चखसे गगनें मुदा ॥ कुं० ॥ १३ ॥ कुं० ॥ धाशे नवननुं रूप । एहने महिमायें वली

के०) ते श्रीपाखकुमारने (हार के०) एक अमृदय हार (आपे के०) आपतो हवो, तथा पठीः
ते देवे ते श्रीपाखकुमारने (कहे के०) कहुं के, हे श्रीपाखकुमार ! आ महाप्रजाविक हारने तमो
(सदा के०) हमेशां (कंठ के०) तमारा कंठमां (धरजो के०) धारण करजो ? अर्थात् पहेरी
राखजो ? केमके आ प्रजाविक हार (विप के०) कोइपण प्रकारना जेरनो (अपहार के०) वि-
नाश (करसे के०) करशे, अर्थात् आ हारना प्रजावधी दरेक प्रकारना झेरनो नाश थशे. तेमज
ते हार तमोने (मुदा के०) हर्षपूर्वक (गगनें के०) आकाशमां (खेद के०) खेदने (चखसे
के०) गमन करशे, अर्थात् तमोने आकाशमार्गे तमारां वांछित स्थानके पहुँचानी देशे.

॥ १३ ॥ (वली के०) वली (एहने के०) आ हारना (महिमायें के०) प्रभावबढे करीने (न-
वननुं के०) ननुं ननुं, अर्थात् मनोवांछित (रूप के०) स्वरूप (धाशे के०) थशे. अर्थात् आ
हारना माहात्म्यथी तमो मनमां छञ्छशे तेनुं तमारं स्वरूप थशे, वली (एहनी के०) आ हा-

अपहर । देख चलसे गगनै मुदा ॥ कुं० ॥ १३ ॥ कुं० ॥ याशे नवननुं रूप । एहने महिमायें बली
के०) ते श्रीपालकुमारने (हार के०) एक अमृत्य हार (आपे के०) आपतो हवो, तथा पठीः
ते देवे ते श्रीपालकुमारने (कहे के०) कहुं के, हे श्रीपालकुमार ! आ महाप्रजाविक हारने तमो
(सदा के०) हमेशां (कंठ के०) तमारा कंठमां (धरजो के०) धारण करजो ? अर्थात् पहेरी
राखजो ? केमके आ प्रजाविक हार (विप के०) कोइपण प्रकारना जेरनो (अपहर के०) वि-
नाश (करते के०) करशे, अर्थात् आ हारना प्रजावधी दरेक प्रकारना झेरनो नाश थशे. तेमज
ते हार तमोने (मुदा के०) हर्षपूर्वक (गगनै के०) आकाशमां (देख के०) देखने (चलसे
के०) गमन करशे, अर्थात् तमोने आकाशमार्गे तमारां वांठित स्थानके पहाँचानी देशे.
॥ १३ ॥ (बली के०) बली (एहने के०) आ हारना (महिमायें के०) प्रभावबडे करीने (न-
वननुं के०) ननुं ननुं, अर्थात् मनोवांठित (रूप के०) स्वरूप (याशे के०) यशे. अर्थात् आ
नाशना महात्म्यधी तमो मनमां दुच्छशे तेनुं तमाहं स्वरूप यशे, बली (एहनी के०) आ हा-

॥ कुं० ॥ कुं० ॥ गृह्णीति मिद्धि अनूप । जीपे गृह्णीति अरिद्वज वल्ली ॥ कुं० ॥ १४ ॥ कुं० ॥ अधि-
प्रायक हुं तेह । मिद्धचक्रना मुंदर ॥ कुं० ॥ कुं० ॥ इम कही वल्लीरे तेह । सोधमें गयो मुखरु
॥ कुं० ॥ २५ ॥ कुं० ॥ पोड्यो गंतं कगर । जाग्यो परनाते जिये ॥ कुं० ॥ कुं० ॥ रूप वामननुरे

रना (मिद्धि कुं०) महिमा (अनूप कुं०) निरूपम ठे, केमके (गृह्णी कुं०) या हारना माहा-
न्मथी (वल्ली कुं०) वल्ली (अरिद्वज कुं०) शत्रुना सैन्यने पण (जीपे कुं०) तमो जीती शक्यो. ॥ १४ ॥
नेमज वल्ली (हुं कुं०) हुं विमंखुसर नामनो देव (तेह सिद्धचक्रना कुं०) ते श्रीसिद्धचक्रजी म-
हागजना (मुंदर कुं०) नेमना मेवकनी इच्छा पूरनारो (अधिप्रायक कुं०) अधिप्राता हुं. (इम
कुं०) एयी रीने (कही कुं०) श्रीपालकुमारने कहीने (तेह मुखरु कुं०) ते विमलेसर नामनो
श्रेष्ठ देव (वल्ली कुं०) त्यायी पाडो वल्लीने (सोधमें कुं०) पोताना स्थानरूप एवा सोधमें
नामना देवलोकां (गयो कुं०) चाड्यो गयो. ॥ १५ ॥ पडी ते श्रीपालकुमार (रातें कुं०) रात्रिप-
(कगर कुं०) निश्चिंतपणे (पोड्यो कुं०) निद्रावश ययो, थने (जिये कुं०) जेवामां (परनाते

(। पद्मोत्तो कुम्भपुर तिस्ये ॥ कुं० ॥ १६ ॥ कुं० ॥ खेई वीण अनेक । सीखणने चाड्या वही ॥ कुं० ॥ कुं० ॥ तिणसाथे सुत्रिवेक । गयो वामन तिहां गहगही ॥ कुं० ॥ १७ ॥ कुं० ॥ उपाध्या-

कं०) प्रजातमा (जाग्या कं०) इयारे ते जागी उठ्यो, त्यारे (वामननुं कं०) कुञ्जनुं (रूप कं०) ररूप (पारी कं०) धारण करीने, अर्थात् पोते पोतानुं कुञ्जनुं रूप करीने (तिस्ये कं०) तेज वखते ते धीपाप्रकुमार, देवे धांपला हारना प्रजावधी (कुंभपुर कं०) कुम्भपुर नामना नगरमां (पद्मोत्तो कं०) पद्मोत्ती गयो. ॥ १६ ॥ इवे ते वखते ते नगरमां (अनेक कं०) देशपरदेशना रा-
जकुमारयादिक अनेक लोको (वीण कं०) वीणा (खेई कं०) खेइने, अर्थात् हाथमां वीणा धारण करीने (सीखणने कं०) वीणा वगारुवानी कळ्या शीखवामाडे (वही चाल्या कं०) श्रे-
ष्विंथ कषाकार्य पास जाय ठे. (तिणसाथे कं०) ते राजकुमारयादिकोनी साथे (वामन कं०)
कुम्भरूपने परनारो पचो ते धीपाप्रकुमार पण (तिहां कं०) कलाचार्यनी शास्त्रामां (सुत्रिवेक कं०) रिनयने धारण करतोथको (गहगही कं०) हृदयमां गुशी पइने (गयो कं०) पद्मोत्त्यो. ॥ १७ ॥

યને દાન । સંતોષીને દ્રુમનો ॥ કું૦ ॥ સીલે વીળ મુક્તાન । નીરુગવૃષં તનમનો ॥ કું૦ ॥
॥ ૧૬ ॥ કું૦ ॥ જાળી હાસેરે વીળ । દુળ તાંકી દુળ સમયમી ॥ કું૦ ॥ કું૦ ॥ નાંગે તુંવને જાળ ।

પત્રી તે પામન (ઉપાધ્યાયને કે૦) તે કલાચાર્યને (દાન કે૦) દ્રવ્યના દાનયતે (સંતોષીને કે૦)
મુશી કરીને (દ્રુમનોકે૦) એક ધ્યાનથી (તીરુગવૃક્ષ કે૦) પોતાની નીરુગ વૃક્ષિયતે (તનમનો
કે૦) તનમનથી, અર્થાત્ વળીજ દર્શિયથી (વીળ મુક્તાન કે૦) વીળા ચમારમાની ગુતમ કલા
(સીલે કે૦) શીલ્પવા સામ્યો. ॥ ૧૬ ॥ દૃષ્ટે તે વ્યવતે તે શ્રીરાસકુમાર ત્યાં શીલ્પવા અગ્રિણા વીજા
રાગકુમારશ્યાદિકના હૃદયમાં રમુજ ઉપજાવવામાટે (જાળી કે૦) જાળી જોડને (શળ કે૦) કો-
ઈક વ્યવતે (વીળા કે૦) પોતાની વીળાને (ચાંકી કે૦) આમી અચકો (હાલને કે૦) પોતાના
દાથમાં પકડે છે, તથા (દુળ કે૦) કોઈક વ્યવતે (સમયમી કે૦) તે વીળાને રાચરની આડે
અચકી નમાવે છે. વળી (જાળ કે૦) જાળી જોડનેજ (તુંવને કે૦) તે વીળાના તુંવડાંને (નાંગે
કે૦) નાંગી નાલે છે, તથા વળી (તિળપરં કે૦) પણ રીતે (પ્રજે કે૦) તે વીળાને તે પોતાના

तिणपरें महे जाये पत्नी ॥ कुं० ॥ १९ ॥ वामनजीरे । प्राणिमहृणनीरे आस । इणपरें वाहे पद्दों-
पदो ॥ वा० ॥ वा० ॥ तिम तिम ते करे हास्य । वमणो मन क्रीनारसे ॥ श्रोताजीरे ॥ २० ॥

हापमां पकडे ते के, जेथी ते वीणा (पत्नी जाये के०) हाथमांथी सरकीने नीचे जमीनपर पत्नी
जाप ठे. ॥ १९ ॥ आधी रीतनो रमुज उपजावनारो वनाव जोइने त्यां वेवेळा सर्व राजकुमारो ते
वामननी हांसी करे ठे के थरे ! वामनजी साहेव ! (इणपरें के०) आधी रीते (वाहे के०) वी-
णा वगाड्याधी तो (पाणिमहृणनीरे के०) आ राजकुमारीने परणवानी (आस के०) आशा
(पद्दोंचरो के०) खरेखर पार पन्डोज !! तेमां यमोने जरा पण संदेह नथी, केमके, तमाराजेवा
महास्वरूपवंत राजकुमारने जोकी खरेखर आ राजपुत्री वीजा कोइ पण राजकुमारने परणवो
नही !! पत्नी रीते (धोनाजीरे के०) हे धोनाजनो ! ते राजकुमारो जेम जेम तेनी हांसी करे ठे
(तिम निम के०) तेम तेम (ते के०) ते श्रीपासकुमार (मनक्रीडारसे के०) हृदयमां थयेळा
क्रीनारतथी (वमणो के०) वमणुं (हास्य करे के०) हास्य करे ठे, अर्थात् तेउने रमुज उपजाव-

गुप्त रीत ॥ १ ॥ तूने कुंथर तेहने । पोतानो करवाल ॥ बहुमूल्यो बखसीसमां । आपे जाऊमास ॥
॥ २ ॥ मासैं सवि कुंथर मसी । गया ते कुमरी पास ॥ प्रतिहारीने वामणो । दे कुंफुल उद्यास ॥

अर्थात् बीजा राजकुमारो करतां ते श्रीपादकुमारप्रते वधारे उत्साह धारण करीने (शुनरीत के०)
सारी रीते (कुंथरने के०) ते श्रीपादकुमारने (बीणा वाहवी के०) बीणा बगाडवानुं कार्य (सीखवे
के०) सीखावे ठे. ॥ १ ॥ छने तेथी (कुंथर के०) ते श्रीपालकुमार पण (तूडो के०) ते उपा-
ध्याय पर सुशी धइने (तेहने के०) तेने (बखसीसमां के०) बक्षीसतरीके, अर्थात् चेट तरीके
(बहुमूल्यो के०) घणी किम्मतवाळी, तेमज (जाऊमास के०) अतिशय तेजवाळी, पची (पो-
तानी, अर्थात् पोते पोतानी पास जे राखतो इतो, ते (करवाल के०) तखवार (आपे के०)
ध्यापी. अर्थात् ते उगाय्यने खुशी कारवामाटे ते श्रीपादकुमारे पोतानी घणीज किमती तेजस्वी
ससवार जेटनरीके ध्यापी. ॥ २ ॥ त्याख्याद (मासैं के०) उपारे एक मास संपूर्ण थयो त्यारे (सवि
के०) सपन्ना (ते कुंथर के०) देशदेशान्तर्धी ध्यावेछा ते राजकुमारो (मली के०) एकदा धइने

॥ ३ ॥ ते पण चेसी पोन्नमा । येजो चेउके थाप ॥ कुमरी निरले तेहनुं । मूलरूप चित थाप ॥४॥

(कुमरी पास कें०) ते गुणसुंदरी नामनी राजकुमारिकानी पासे (गया कें०) आन्या. इचे ते
यवते (यामणे कें०) यामनरूपने भारण करनारा एया ते श्रीपालकुमारे राजमेहेलमां जयामाडे
(उदझास कें०) हृदयमां इपें भारण करीने (प्रतिहारीने कें०) दरयाजापर चौकी करयामाडे
वेवेसी, एयी ते राजकुमारीनी दासीने (कुंमल कें०) पोताना रनजन्तित मुयर्णना कुंमल्लो (ने
कें०) आप्या. ॥ ३ ॥ एत्री (ते पण कें०) ते श्रीपालकुमार पण (पोन्नमां कें०) राजमेहेलना
दरयाजामां (चेसी कें०) दाव्यल यइने (थाप कें०) पोतानी मेलेज (चेउके कें०) चेउकनी मु-
स्तीपर (येजो कें०) चेसी गयो. इचे ते यवते (कुमरी कें०) ते राजकुमारी (तेहनुं कें०) ते
यामनरूपधारी एया श्रीपालकुमारनुं (मूलरूप कें०) मूल स्वरूपज (चित कें०) पोताना हृदयमां
(थाप कें०) स्यापीने (निरले कें०) जुए ठे. अर्थात् छारना प्रतायथी ते राजकुमारी तो ते श्री-
पालकुमारनुं अत्यंत मनोहर स्वरूप जुए ठे. ॥ ४ ॥ इचे ते यवते (नृपथादे कें०) राजाआदिक

धीजा सह । निरखे वामनरूप ॥ गुणसुंदरी मनमां कहे । अहो ए देवसरूप ॥ ५ ॥

रा मर वीणा तिहां । बाहे सवि प्रत्येक ॥ कुमरीने ते दाय को । नाया एकोपक ॥ ६ ॥ गुण-

(धीजा सह के०) सजामां घेंटेला राजकुमारविगेरे वीजा सघळा लोको ते श्रीपालकुमारनुं (वामनरूप के०) वामननुं कदरुपुं स्वरूप (निरखे के०) जोइ रखा ठे. तथा (गुणसुंदरी के०) गुणसुंदरी नामनी ते राजकुमारिका तो तेना अत्यंत मनोहर मूळ स्वरूपने जोती होवाथी (मनमां के०) पोताना हृदयमां (कहे के०) एम कहेठे के, अर्थात् एम विचारे ठे के (अहो के०) अहो! (ए के०) आ राजकुमार तो (देवरूप के०) देवसरखा मनोहर रूपवाळो ठे! ॥ ५ ॥
त्याच्याद (सवि के०) ते सघळा (राजकुमार के०) एकठा थयेला राजकुमारोमाना (प्रत्येक के०) दरेक, अर्थात् एक पणी एक (तिहां के०) ते राजसजामां (वीणा बाहे के०) वीणा वजावे ठे. परंतु (ते एकोपक के०) राजकुमारोमानो (को के०) कोइ पण, अर्थात् ते दरेक राजकुमारोमांथी कोइ पण राजकुमार (कुमरीने दाय के०) ते राजकुमारीनी पसंदगीमां (नाया के०) आव्यो

મુદ્રાં વીળા પ્રદાં । વાંદે વાઙ મેલિ ॥ નૃપચાંદે સુળીને સહુ । પરચંને તિળનેહી ॥ ૩ ॥ વીળા
 નદાં અથાત ને મચ્છા ગજકમાગમાંચાં કોહની વળ વીળા વગાડગાની કઢા તે ગજકમાગીને
 વચંદ વદાં નદાં ॥ ૬ ॥ હુચે નેચાગ વદાં (ગુળમુંદરી કે૦) ચતુર વદી તે ગુળમુંદરી નામની ગા-
 જકમાગિકા । વીળા કે૦ । વાતારાં વીળાને (પ્રદી કે૦) દ્વાયમાં ખાગળ કરીને, તથા તે વીળાને
 વાઙ મેલિ કે૦ । મારી મીંને મંત્રવંચીને, અર્થાત તેના સચ્છા તાગનિમેરેને સારી રીતે વચ્ચારીને
 વાંદે કે૦ । વગાડગા ત્રાગી । નિળવંચી કે૦) નેચારે, અર્થાત્ ચારે તે ગજકમાગિકાનું પોતાની
 વીળા વગાડાં વચાં । મુળાંને કે૦ । માંત્રવંચીને, અર્થાત્ તે વીળાનો મનોહર નાદ શ્રવણ કરીને
 નૃપચાંદે કે૦ । ગજાચાદિક (મદુ કે૦) મચ્છા સનાસદો મુદ્રી થડને (વચંદે કે૦) તેની
 પ્રગમ્મા કરગા લાગ્યા ॥ ૭ ॥ વચાગવદાં (વામળો કે૦) વામનરૂપચારી વચા તે શ્રીગણકુમારે
 (વીળા માંગે કે૦) વોતે વગાડવામાંદે વૃક વીળાનો માગળી કરી, તે સાંભળીને (સતિ સના કે૦)
 સધળાં મના, અર્થાત ને મનામાં વંતેલા ગજાચાદિક સચ્છા લોકો (સાચ હસી કે૦) વૃકી

मागे घामणो । इसी सत्ता सवि साय ॥ लटकेसुं गुणसुंदरी । दे वीणा तस हाथ ॥ ७ ॥

॥ ढाल ॥ २७ मी ॥ राग मारुणी ॥ शांतिजी लील सवाईहो ॥ ए देशी ॥ अथवा-गिरि
पैताल्यनी उपरे । चक्रंका नयरीलो ॥ अहो चक्रंका नयरीलो ॥ ए देशी ॥ लारुण लील सवाई
हो ॥ लील सवाई हो ॥ लारुण लील सवाई हो ॥ उमंग धरी आनंदमें । मनमें मोज बढाई हो

साथेज इसवा लाग्या, अर्थात् सर्व लोको ते वामननी घणीज हांसी करवा लाग्या. परंतु (गुण-
सुंदरी के०) चतुर पवी ते गुणसुंदरी कुमारिकाए (लटकेसुं के०) हाथ तथा मुख आदिकना
घणाज हावभावपूर्वक, अर्थात् अतिशय दर्पपूर्वक (तस हाथ के०) वामनरूपधारी एवा ते श्री-
पालकुमारना हाथमां (वीणा दे के०) पोतानी वीणा वगारुवामाटे आपी. ॥ ७ ॥

(लारुण के०) मनोहर एवा ते वामनरूपधारी श्रीपालकुमारे (लील सवाईहो के०) सवा-
गणी पटसे अतिशय लीला पटसे हर्षने धारण करीने, तेमज (उमंग के०) होंसने (धरी के०)
धारण करीने (आनंदमें के०) आनंदपी (मनमें के०) पोताना हृदयमां (मोज के०) हर्षने

॥ लाम० ॥ १ ॥ ए र्याकणी ॥ खेइ वीणा श्रीपालजी । निजग्वेने चढाई हो ॥ करकमसे फेरी गमां । घुरें तंति दढाईहो ॥ २ ॥ लाम० ॥ कुंथर देखवे कला । सो वीग चजाईहो ॥ शेपनाग पाना-

(चढाई हो के०) चधारीने ॥ १ ॥ (श्रीपालजी के०) ते श्रीपासुकुमारे (वीणा चढाई हो के०) पो-
तानी ते वीणाने हाथमां धारण करीने (निजग्वेने के०) पोताना खभापर (चढाईहो के०) च-
माधी, अर्थात् ते वीणाने पोताना खभापर स्थापन करी, पत्ती (करकमसे के०) पोताना हस्तकम-
खथी (गमां फेरी के०) ते वीणाना गमाउने फेखीने (घुरें के०) प्रथम (तंति के०) तेना स-
वळा तारोने (दढाईहो के०) दढ कर्या, अर्थात् तेना सवळा तारोने तेना योग्य स्थानकर
गोत्रच्या. ॥ २ ॥ लारयाद (सो कुंथर के०) ते श्रीपासुकुमारे (वीण चजाईहो के०) पोतानी
वीणा चजावीने (कला देखवे के०) कला देखामी; के जे (मुणी के०) सांभळीने, अर्थात् ते श्री-
पासुकुमारे चजावेल्ली वीणानो अतिमधुर मार सांनळीने (पातासमां के०) पानासमां रद्देसो
(शेपनाग के०) शेपनाग पण (आईहो के०) त्यां आवीने, अर्थात् ते गजवनामां आवीने

खमां । सुणी मोक्षे आईहो ॥ खाम० ॥ ३ ॥ जनन जनन तंत्री सुणी । मृग आया आईहो ॥ सीस कुमरने गोदे धर्यो । नर हूरें गमाईहो ॥ लाम० ॥ ४ ॥ चकित कहे गुणसुंदरी । भली वीण धुना-

(मोक्षे के०) मोखवा लाग्यो, अर्थात् ध्यानंदर्थी पोतानुं मस्तक धूणाववा लाग्यो. ॥ ३ ॥ वळी (तंत्री के०) ते वीणानो (जनन जनन के०) ऊणऊणाट करतो मधुर नाद (सुणी के०) सांभळीने (मृग के०) वनमां रहेलां हरणो पण (आईहो के०) दोन्ही दोन्हीने (आया के०) त्यां ते राज-सज्जामां यावी पहेँच्यां. तथा (नर के०) दरेक प्रकारना जयने (हूरें गमाईहो के०) दूर तजीने, अर्थात् कंडं पण भय राख्याविना ते हरणोए (सीस के०) पोतानां मस्तको (कुमरने गोदे के०) वामनरूपधारी एवा ते श्रीपाखकुमारना खोळामां (धर्यो के०) धारण कर्यो. ॥ ४ ॥ हवे एवी रीतनो ते श्रीपाखकुमारे वजावेली वीणानो मनोहर नाद सांजळीने (चकित के०) आश्चर्य पा-मेली एवी ते (गुणसुंदरी के०) गुणसुंदरी नामनी राजकुमारिका (कहे के०) सज्जामां कहेवा लागी के, अहो ! या कलावान् महापुरुषे (वीणा के०) वीणा (जखी के०) अत्यंत मनोहर

इहो ॥ अहो अहो अहो रागकी । धूनमां जियनाइहो ॥ लाडो ॥ ५ ॥ वीणाधुनि सुनिके ।
सत्ता सारी मृताइहो ॥ घूमिघूमि विमुधा पड्या । धरणी घेराइहो ॥ लाडो ॥ ६ ॥ ऊनी कुंअर

(धुनाइहो के०) वजावी ठे, अने तेथी (अहो अहो अहो अहो के०) अहो ! अहो !! (राग-
की धूनमां के०) वीणाना आ अतिमनोहर नादनी धूनमां एट्ठे खदेरमां (जियनाइहो के०)
हुं तो झवोळाइ गइ तुं. अर्थात् आ मनोहर नादमां हुं एकदम खयल्लीन थइ गइ तुं. ॥ ५ ॥
हवे (वीणाधुनि के०) श्रीपादक्रमारे वजावेल्ली वीणानो ते मधुर नाद (सुनिके के०) सांभळीने
(सारी सत्ता के०) आगवी सत्ता, अर्थात् सत्तामां वेतेला सर्व मनुष्योनी पंक्ति (मूलाइहो के०)
मूर्ति थइ, अर्थात् वेत्तान थइ गइ. अने तेथी सचळा सत्तासदो (घूमि घूमि के०) वेत्तान हा-
५५५५५५ चकर खाइ खाइने (विमुधा के०) कोइ पण प्रकारनी सूधविना (पड्या के०) जमीनपर
५५५५५५ अने तेलेनां शरीरोवडे (धरणी के०) ते सभानी घूमि (घेराइहो के०) ठवराइ गइ,
अर्थात् ५५५५५५ सचळी घूमि मूर्ति थइ पडेली सर्व माणसोना शरीरोवडे ठवराइ गइ. ॥ ६ ॥

कौतकी । जनपासे जाईहो ॥ एकैकुं भूपण ग्रही । कीउं ढिग तिनठाईहो ॥ लान् ॥ ७ ॥ यतः—
गाथा—तं देसीऊण सम्मं । अस्सारेऊण वायए जाव ॥ तावय सुत्तवतणा । सबोवि अचेयणो जाने
॥ ९३ ॥ कस्सवि सुधारयणं । कस्सवि कमयं च कुंकलं मउकं ॥ कस्सवि उत्तरियं द्वारं । गहिऊण

इवे ते समये (कौतकी के०) कुतूहल करवानी इच्छावाळा एवा ते (कुंयार के०) श्रीपालकुमारे
(उन्नी के०) पोताना स्यानपरथी उन्नीने, तथा (जनपासे के०) ते मूर्तित यइ पडेला मनुष्योनी
पासे (जाईहो के०) जइने, तथा तेउं सघळानुं (एकैकुं के०) एक एक (भूपण के०) आ-
भूषण, अर्थात् तेउंए पहरेलां घरेणानुं एकैकुं घरेणुं (ग्रही के०) लेइने (तिनठाईहो के०)
ते ठेकाणे, अर्थात् ते राजसभाना मध्यजागमां (ढिग कीउं के०) ढगळो कर्यो, अर्थात् ते सर्व
आभूषणोनो एक जगोए गंज करी मेदयो. ॥ ७ ॥ कहंउं ठे के—(जाव के०) उयारे ते श्रीपालकु-
मारे (तं सम्मं देसिऊण के०) ते सर्व सजासदोनी समझ (अस्सारेऊण वाय के०) पोतानी बी-
णा वजावी (तावय सुत्तवतणा के०) ह्यारे तेनो मनोहर स्वर सांजळीने (सबोवि अचेयणो जाने

॥ ७४ ॥ इति श्रीपाञ्चचरित्रे अष्टमशतके ॥ पूर्वे द्वात्रिंशदध्याये सप्तमं उक्तं ॥

क०) मतानां सर्वं लोको चेन्नन्यद्विदितं यथा ॥ ७३ ॥ त्वारे ते श्रीपाञ्चकृपारं (कश्चिद्वि क०)
ते मूर्तिनश्च पञ्चमः सतामदामाना कोडकनी (मुद्रागणं क०) योदी, तथा (कश्चिद्वि क०)
कोडकना (कश्चिद्वि च कुंभलं सतुं क०) कर्मा, कुंभल तथा मुद्रा, अने (कश्चिद्वि क०) कोडकना
(उत्तमियं द्वारं क०) उत्तमसंग तथा द्वारं (गद्विज्ज क०) खेदने (उक्तो क०) ते सर्वानो
द्वगन्तो (कर्तुं क०) कर्मा ॥ ७४ ॥ पूर्वे गीते सागधी श्रीपाञ्चचरित्रनाथानामां शतकमां कर्तुं ते ॥ इदं
न्यायवाट (जय क०) इयारं (चेन्नन पांडो क०) नेनुने चेतनायाधी, अर्थात् इयारे तेनु मूर्तिमांथी
सावधं यथा, त्वारं (सप्तमं जय क०) ने सधळा सतामदो (अर्थात् क०) पोतानी मेळज (उक्तोया
क०) यथा यद्वि यथा, अर्थात् सावधं यद्वि नेनु सधळा पोताना स्यान्पर चेमी गया. तथा तेज
समयं (प्रतिज्ञा क०) पाने सधळा कर्मा प्रतिज्ञा (पूरणं यद्वि क०) संपूर्णं ध्येयं जोडने, ते
पुणमुदगी तामनी गजकुमारिका (दिव्यं क०) पोताना हृदयमां (इत्यर्थात् क०) अत्यंत आनंद

जय चेतन पाईहो ॥ प्रतिज्ञा पूरण थई । दिलसुं हरखाईहो ॥ लाडो ॥ ७ ॥ वरमाला कंठे धरी ।
कुमरी सुखदाईहो ॥ चतुरा पण चूकी घणुं । कहे वाप ने जाईहो ॥ लामो ॥ ए ॥ अहो अहो ए

पामवा लागी. ॥ ७ ॥ पठी (कुमरी के०) ते राजकुमारीकाए (सुख पाईहो के०) सुख पामीने,
अर्थात् पोताना हृदयमां अत्यंत आनंद पामीने (कंठे के०) वामन रूप धारी एवा ते श्रीपाल-
कुमारना कंठमां (वरमाला धरी के०) पोताना हाथमां रद्देली वरमाला आरोपण करी. ते जोइने (वाप ने
जाईहो के०) ते राजकुमारीनो पिता तथा जाइ (कहे के०) कहेवा लाग्या के (चतुरा पण के०) आ आ-
पणी कुमारिका चतुर होवा ठतां पण (घणुं चूकी के०) अत्यंत भूली ठे, अर्थात् पोते हुशियार होवा
ठतां पण आवा कदरूपा वामन वरने वरवामां तेणीए अतिशय भृन्न करेली ठे. ॥ ए ॥ केमके
(अहो अहो के०) अरेरे ! आ चतुर कुमारिकाए (ए के०) आ (वामणो के०) कुब्ज
पुरुष (वर्यो के०) वर्यो ठे, अर्थात् तेणीए आवा कदरूपा पुरुषने पोताना स्वामीतरीके स्वीकार्यो
ठे, थने तेथी (इणी के०) आ कुमारिकाए आपणने (लाज लगाईहो के०) शरम लगामी ठे,

॥ लारु० ॥ ११ ॥ उठव करी अतिप्रेमसुं । पुत्री परणईहो ॥ देवे अतिघणो दायजो । राजा प्रेम लाईहो ॥ लारु० ॥ १२ ॥ गज रथ घोमा गामसुं । दे वांति वधाईहो ॥ मंदिर मणि कंचनं जरी ।

वान ठे. ॥११॥ पठी (राजा के०) ते राजाए (अति प्रेमसुं के०) अतिशय प्रेम सहित (उच्छ्रव करी के०) महोत्सव करीने (पुत्री के०) पोतानी ते गुणसुंदरी नामनी पुत्रीने (परणाईहो के०) ते श्रीपालकृमारनी साथे परणावी. तथा (प्रेम लाईहो के०) तेणीनापर अत्यंत प्रीति धारण करीने (अतिघणो के०) अतिशय महोदो नीचे जणाव्या मुजव (दायजो के०) दायजो (देवे के०) व्याप्यो. ॥ १२ ॥ वळी ते राजाए पोतानी ते पुत्रीने (वधाईहो के०) वधावीने (गामसुं के०) गामसहित (गज के०) हाथी (रथ के०) रथ (घोमा के०) घोमाविगेरे (वांतिदे के०) वहेची व्याप्या, अर्थात् हाथी विगेरेना जूदाजूदा जागो करीने आपी दीधा. तेमज (मणिकंचनं जरी के०) हीरा, माणिक, मोती विगेरे ऊचेरात तथा सुवर्णथी जरेळो, अने (सुखदाईहो के०) दूधा, अजवाळां विगेरेथी मनने खुशी करनारो (मंदिर के०) विशाख राजमहेल पण (श्रीजो के०)

दीनो मुखदाईहो ॥ लाड० ॥ १३ ॥ अष्टाधीसमी ढाख ए । राग मारुणी गाईहो ॥ न्यान कहे
करजो तुमें । जलीभाते नलाईहो ॥ लाड० ॥ १४ ॥

॥ दुहा ॥ सोरही ॥ रहेता इणपरें त्याहिं । इकदिन असचारी करी ॥ गयो कुमर
आप्यो. ॥ १३ ॥ पवी रीते आ रासनी (ए के०) आ (अष्टाधीसमी ढाख के०) अष्टाधीसमी
ढाख (राग मारुणी के०) मारुणी रागमां (गाईहो के०) कविण श्रोताजनो पासे गाइ संनळावी
ते. (न्यान के०) आ रासना कर्ता एवा श्रीन्यानसागरजी (कहे के०) श्रोताउप्रते कहे ठे के,
हे श्रोताजनो ! (तुमें के०) तमो (भलीजाते के०) जेम तमाराथी बने तेम सारी रीते (नला-
ईहो के०) नलमनसाइ (करजो के०) करजो, अर्थत् जेम तमाराथी बने तेम तमो सजनपणानो
स्वीकार करजो. ॥ १४ ॥

(इणपरें के०) पवी रीते (त्याहिं के०) ते नगरनी अंदर (रहेतां के०) रहेतोयको (रा-
जवी कुमर के०) ते श्रीपालनामनो राजकुमार (इकदिन के०) एक दिवसे (असचारी करी के०)

वनमांहि । रमवाने जव राजवी ॥ १ ॥ पेखे पंथी कोय । कुंथर पूंठे कहो तुम ॥ धरती फिरफिरि
घोडापर स्वार यइने (जव के०) ज्यारे (रमवाने के०) क्रीमा करवाने, अर्थात् पोतानो घोमो
खेलाववामाटे (वनमांहि के०) वनमां, अर्थात् ते नगरनी बहार रहेला उद्यानमां (गयो के०)
गयो, अर्थात् पोते घोडेस्वार यइने ज्यारे उद्यानमां विचरवा लाग्यो, त्वारे ॥ १ ॥ तेणे (कोय
के०) कोइएक (पंथी के०) मुसाफराने, अर्थात् देशांतरोमां फरनारा एवा कोइक बटेमार्गुं पुरुषने
(पेखे के०) जोयो. ते बटेमार्गुने जोइने (कुंथर के०) ते श्रीपाखकुमार (पूंठे के०) तेने पूववा
लाग्यो के (तुम के०) तमोए (फिरफिरि के०) चोतरफ मुसाफरी करीने (धरती के०) आ पृथ्वीने
(जोय के०) जोएखी ठे, अर्थात् तमो नाना प्रकारना देशांतरोमां फरेला ठो, माटे (किहां के०) कोइ
पण जगोए (को कौतुक के०) कोइपण प्रकारनुं आश्चर्य तमोए (दीठो के०) जो जोयेलुं होय तो
(कहो के०) मने कहो संतळावो ! अर्थात् तमोए जो कंई पण आश्चर्य जोयेलुं होय, तो मने तेथी वाकेंफ

અપર ફક સાર । તનુજા તિજગંસુદરી ॥ ૪ ॥

॥ ઢાલ ॥ ૨૯મી ॥ કેકઈ વર લાથો ॥ ૯ દેશી ॥ અથવા-ચંદનપૂજા ચતુર રવાવો । નાગ-કેતુનીપરે નાથોરે ॥ પનપન જિનવાણી ॥ ૯ દેશી ॥ રૂપેં જિણેં રંજા અવગુણી । ચોસઠ કલા ગુણ-

પુત્રી જન્મેલી છે. અર્થાત્ તે ચાર પુત્રોના જન્મપત્રી તે કંચનમાલા નામની રાણી ૯ ત્રેલોચયસુંદરી નામની ૯ક પુત્રીને ૯ળ જન્મ આપેલો છે. ॥ ૪ ॥

દવે (જિણેં કે૦) જે ત્રેલોચયસુંદરી ૯ (રૂપેં કે૦) પોતાના અત્યંત મનોહર રૂપવડે ફરીને (રંજા કે૦) ઇંદ્રની રંભા નામની અપ્સરાને ૯ળ (અવગુણી કે૦) તરતોડી કહામી છે, અર્થાત્ રંજાથી ૯ળ તે અતિશય ઉત્તમ સ્વરૂપવાળી છે. વળી તે (ચોસઠ કલા કે૦) ચોસઠ જાતની ફલાઈ, તથા (ગુણત્રાણરે કે૦) ગુણોની લાણસરલ્લી છે, અર્થાત્ તે રાજકુમારીમાં સર્વ પ્રકારની ફલાઈ તથા ગુણો સમાયેલા છે, ૯થી (રાજાની કુમરી કે૦) તે રાજપુત્રી છે, અર્થાત્ વજ્રસેન રાજાની પુત્રી છે, વળી (મુજાણરે કે૦) દે - ઉત્તમ જાણકાર કુમાર! (જગતમાં કે૦) આ

મ્યાળે ॥ રાજાની કુમરી ॥ જગતમાં જોતાં પૃથ્વી । નવિ દીઠી કોય સુજાળે ॥ રાજાની ० ॥ ૧ ॥
 તિહાં તેહને સ્વયંચર । માંડ્યો છે મોટો ઝૂપે ॥ રાજા મનરંગે ॥ મટ્યા ઘટ્ટુ મોટા રાજવી । નથી
 દુનિયામાં (જોતાં કે ૦) ફરીફરીને જોયા ઠતાં પણ (પૃથ્વી કે ૦) તેના સરઘી (કોય કે ૦)
 વીજી કોડપણ મુંદરી (નવિ દીઠી કે ૦) મેં મારી નજરે જોઈ નથી. અર્થાત્ તેણીની ઘરોઘરી કરી
 શકે પૃથ્વી કોડપણ મુંદરીને મેં મારી દૃષ્ટિથી જોઈ નથી. ॥ ૧ ॥ ઘઠી (તિહાં કે ૦) તે નગરને
 ગિયે (ઝૂપે કે ૦) પૃથ્વીનું પાલન કરનારા પૃથ્વી (રાજા કે ૦) રાજાદ (મનરંગે કે ૦) મનમાં
 આનંદ લાવીને (તેહને કે ૦) પોતાની તે પુત્રીને પરણાવવા માટે (સ્વયંચર કે ૦) સ્વયંચર મંરુપ
 (માંડ્યો છે કે ૦) કર્યો છે. અને તેથી ત્યાં (મોટા રાજવી કે ૦) મહોટા મહોટા રાજકુમારો,
 અર્થાત્ પણી સમૃદ્ધિવાળા રાજકુમારો (ઘટ્ટુ મટ્યા કે ૦) ઘણા પૃકટા થયેલા છે. પરંતુ (તસ કે ૦)
 તે રાજકુમારોની (અનુચ્છેરે કે ૦) ઘરોઘરી કરી શકે પૃથ્વી (પૃક નથી કે ૦) તે રાજકુમારોમાનો
 પૃક પણ નથી, અર્થાત્ તેમાનો કોઈ પણ રાજકુમાર તેણીને પરણવાને લાયક નથી. ॥ ૨ ॥ ઘઠી

रूप लक्षासरे ॥ कुंध्यर० ॥ ४ ॥ कंचनपुर पद्मेतो कोतुकी । ते द्वारतणे परमाणरे ॥ कुं० ॥ प्रतिद्वारीने देई करुनु कहुं । पेठो मध्यमंरुपठाणरे ॥ कुं० ॥ ५ ॥ पीक्षां लोचन पग पातळा । कर्पा माये

साफने (व्यापीने के०) देइने, अर्थात् पोताना घोमानी मोकमां पद्मेरावेळीं मुवर्णनी सांकळी ते मुमाफने व्यापीने, पोते (मंदिर के०) पोताने स्थानके (आढ्यो के०) आची पद्मेच्यो. त्याखाद (लक्षासरे के०) मनमां हरे खाचीने, तथा (कृष्णरूप के०) पोतानुं कुञ्जनुं स्वरूप (कगी के०) धारण करीने ॥ ४ ॥ (कोतुकी के०) कुतूहल करावचानी इच्छावाळो एवो ते श्रीपाञ्चकुमार (ते द्वारतणे के०) ते देवे व्यापेक्षा दिव्य द्वारना (परमाणरे के०) प्रभावयी, अर्थात् ते द्वारना माहात्म्ययी (कंचनपुर के०) कंचनपुर नामना नगरमां (पद्मेतो के०) पद्मेची गयो, पत्री त्यां जइने ते (प्रतिहारीने के०) स्वयंवरमंरुपना दखाजानी चोकी करनारी एनी प्रतिद्वारीने (करनुं के०) पोताना हाथमां पद्मेरेखुं (कहुं के०) रत्नजन्त मुवर्णनुं कहुं (देई के०) व्यापीने (मध्यमंरुप ठाणरे के०) स्वयंवर मंरुपना मध्य स्थानमां (पेठो के०) ते श्रीपाञ्चकुमार

પીલા કેશરે ॥ કું ॥ વલી વાંસે યુંધજ નીકલી । સંકોહ્યો ઉદર પ્રદેશરે ॥ કું ॥ ૬ ॥ હાંવા જસ
હોઠ ઘે લહયહે । રાસજસરિલા જસ દંતરે ॥ કું ॥ ડંઠંગી યાંત્રે કૂવમો । જદ વેઠો જનની પંતિરે

દાણલ થયો. ॥ ૫ ॥ હવે તે શ્રીપાલકુમારે પોતાનાં (હોચન કે ૦) આંહો (પીલાં કે ૦) પીલા
રંગની કરી, તથા (પગ કે ૦) પોતાના પગો (પાતલા કર્યા કે ૦) પાતલા ઘનાવ્યા, તેમજ
(માયે કે ૦) પોતાના મસ્તકપર (કેશરે પીલા કે ૦) કેશો પણ પીલા કર્યા. વલી (વાંસે કે ૦)
તેની પીઠપર (યુંધજ કે ૦) યુંધ (નીકલી કે ૦) નીકલેલી છે. અને (હદર પ્રદેશરે કે ૦) પોતાના
હદરજાગને (સંકોહ્યો કે ૦) તેણે સાંકમો કરેલો છે. ॥ ૬ ॥ વલી (જસ કે ૦) જે શ્રીપાલકુ-
મારના (ઘે કે ૦) ઘે (લાંવા હોઠ કે ૦) હાંવા હોઠ (હડવહે કે ૦) હમચમી રહેલા છે.
તેમજ (જસ દંતરે કે ૦) જેના દાંતો તો (રાસમસરિલા કે ૦) ગધેમા જેવા મહોટા અને વેમોઝ
ઠે. પવો (કૂવમો કે ૦) કુઞ્જરૂપને ધારણ કરનારો તે શ્રીપાલકુમાર (યાંત્રે ડંઠંગી કે ૦) તે
સ્વયંવર મંરૂપના એક સ્તંત્રને ગ્રાહીને, અર્થાત્ સ્તંત્રને અડંગીને (જનની પંતિરે કે ૦) હ્યાં વેઠેલા

॥ कुं० ॥ ७ ॥ सवि भूपति देखी कहे हसी । कहो आयाओ किण कामरे ॥ कुं० ॥ जिण कामे
आया तुमे । तिण कामे अमे पण स्वामरे ॥ कुं० ॥ ८ ॥ सुणी एम सह दडहड हने । अहो

राजकुमारीनी द्वारमां (वेओ के०) जइने वेसी गयो. ॥ ७ ॥ दवे कृञ्जयेपारी एवा ते
श्रीपात्रकुमारने (देखी के०) जोइने (सवि भूपति के०) त्यां चेठेला सचन्ना राजाउ अर्यात् ५-
रणवा आयेला सर्वे राजकुमारो (हसी के०) हास्य करीने (कहे के०) तेने पूत्रवा लाग्या के,
अहो ! कुमारराज ! (कहो के०) अमोने कहो तो खरा के (किण कामरे के०) गुं कार्य मांटे
(आयाओ के०) तमो अहीं आढ्या ओ ? त्वारे तेणे पण तेउने कजुं के (स्वामरे के०) हे कु-
मारेंद्रो ! (जिण कामे के०) जे कार्य मांटे (तुमे के०) तमो (आया के०) आढ्या ओ (तिण
कामे के०) तेज काममांटे, अर्यात् आ मनोहर राजकुमारीने स्वयंवरमंडपनी अंदर परणवामांटे
(अमे पण के०) अमो पण अहीं आढ्या नीये. ॥ ८ ॥ (एम के०) ते श्रीपालकुमारे कहेआं
णवी रीतनां वचनोने (सुणी के०) सांनळीने (सह के०) त्यां चेठेला ते राजकुमारो आदिक

पीला केशरे ॥ कुं० ॥ बली बांसे खुंभज नीकली । संकोड्यो उदर प्रदेशरे ॥ कुं० ॥ ६ ॥ छांवा जस होतु वे लडवडे । रासजसरिखा जस दंतरे ॥ कुं० ॥ उठंगी बांजे कूयमो । जइ वेठो जननी पंतिरे

दाखस ययो. ॥ ५ ॥ हवे ते श्रीपालकुमारे पोतानां (खोचन के०) आंखो (पीछां के०) पीछा रंगनी करी, तया (पग के०) पोताना पगो (पातखा कर्या के०) पातळा चनाड्या, तेमज (माघे के०) पोताना मस्तकपर (केशरे पीखा के०) केशो पण पीछा कर्या. बळी (बांसे के०) सेनी पीठपर (खुंभज के०) खुंभ (नीकली के०) नीकळेखी ठे. थने (उदर प्रदेशरे के०) पोताना उदरजागने (संकोड्यो के०) तेणे सांकमो करेखो ठे. ॥ ६ ॥ बळी (जस के०) जे श्रीपालकुमारना (पे के०) पे (लांवा होठ के०) छांवा होठ (खडबडे के०) खमयनी रद्देखा ठे. तेमज (जस दंतरे के०) जेना दांतो तो (रासभसरिखा के०) गधेमा जेवा महोटा थने बेमोळ ठे. पयो (कूयमो के०) कुट्जरूपने धारण करनारो ते श्रीपालकुमार (बांजे उठंगी के०) ते रसवंशर मंगपना एक स्तंजने आखीने, थर्यांतु स्तंजने अठंगीने (जननी पंतिरे के०) त्यां बेठेळा

॥ कुं० ॥ ७ ॥ सवि भूपति देखी कहे हसी । कहो आयात्रो किण कामरे ॥ कुं० ॥ जिण कामे
आया तुमे । तिण कामे थमे पण स्वामरे ॥ कुं० ॥ ८ ॥ मुणी एम सहु दडदड हसे । थहो

राजकुमारोनी हारमां (वेगो के०) जइने वेमी गयो. ॥ ७ ॥ हवे कुञ्जवेपथारी एया ते
श्रीपालकुमारने (देखी के०) जोइने (सवि भूपति के०) त्यां वेतेला सचळा राजाउ अर्यात् प-
रणया थावेखा सर्वे राजकुमारो (हसी के०) हास्य करीने (कहे के०) तेने पुत्रवा खाया के,
थहो ! कुमारराज ! (कहो के०) थमोने कहो तो खरा के (किण कामरे के०) शुं कार्य मांटे
(आयात्रो के०) तमो थहीं आढ्या त्रो ? ल्यारे तेणे पण तेउने कज्जु के (स्वामरे के०) हे कु-
मारेंद्रो ! (जिण कामे के०) जे कार्य मांटे (तुमे के०) तमो (आया के०) आढ्या त्रो (तिण
कामे के०) तेज काममांटे, अर्यात् था मनोहर राजकुमारीने स्वयंवरमंडपनी थंदर परणवामांटे
(थमे पण के०) थमो पण थहीं आढ्या तीये. ॥ ८ ॥ (एम के०) ते श्रीपालकुमारो कहेलां
एयी रीतनां वचनोने (मुणो के०) सांनळीने (सहु के०) त्यां वेतेला ते राजकुमारो आदिक

रूपश्री वर एहरे ॥ आगें पधारो ए सजा । जिम शोभावो गुणगेहरे ॥ कुं० ॥ ए ॥ हवे सार

सर्व लोको (हनुहन हसे के०) खल्लफाट हसवा लाग्या, अने पोताना मुखयी वोलावा लाग्या के (अहो के०) अहो (एहरे वर के०) आ वरराजा तो (रूपश्री के०) रूपनी शोचावाळा देखाय दे ! अर्थात् खरेखर आ कुमारराजनुं मनोहर रूप तो खरेखर राजपुत्रीने मोह उपजावे एवुंज जणाय दे !! एवी रीते तेनी हांसी करीने वळी तेउ तेने कहेवा लाग्या के (गुणगेहरे के०) रूपआदिक गुणोना जंझार सरखा एवा हे राजकुमार ! (आगें पधारो के०) तमो जरा अहीं आ मंरपना अगामीना जागमां पधारो ! के (जिम के०) जेथी, अर्थात् एवी रीते आ सजाना अगामीना जागमां वेसीने आप (ए सजा के०) आ स्वयंवरमंरपमां वेठेजी राजकुमारोनी सजाने (शोभावो के०) दीपावो !! अर्थात् आप जो अहीं अगामीना जागमां वेसशो, तो आ आखी सजा घणीज दीपी निकळशे !! ॥ ए ॥ (हवे के०) तेवारपवी (त्रैलोक्यपसुंदरी के०) त्रैलोक्यपसुंदरी नामनी (राजानी के०) ते वज्रसेन राजानी (कुमरी के०) पुढी (सार गुंगार के०) मनोहर गुंगार

शृंगार सजी करी । त्रैलोक्यसुंदरी तिहां आचार ॥ राजानी कुमरी ॥ नरपति सघखाने निरखती । रूम्नीपरें थिर चित नाचीरे ॥ राजानी० ॥ १० ॥ कुमरीने मनको नवि बस्यो । बगसरिखा परख्या

(सजी करी के०) सजीने, अर्थात् उमदां बद्धो तथा आभूषणो पद्मेरीने (तिहां आचीरे के०) ते मयंगर मंरुपमां आची पद्मोंची. तथा (चित के०) पोताना हृदयने (रूम्नीपरें के०) सारी गीते (थिर नाचीरे के०) स्थिर राखीने, अर्थात् पोतानुं मन स्थिर ठेरावीने (नरपति सघखाने के०) तेणीने परणयामाटे मंरुपमां वेठेला सघळा राजकुमारोने (निरखती के०) जोवा लागी. अर्थात् स्थानपूर्वक सर्वने दृष्टिची निरखवा लागी. ॥ १० ॥ परंतु (कुमरीने मन के०) ते राजकुमारिकाना हृदयमां (को के०) कोइपण, अर्थात् ते सघळा राजकुमारोमानो कोइपण राजकुमार (नवि बस्यो के०) रुच्यो नही, अर्थात् त्यां मंरुपमां वेठेला सघळा राजकुमारोमांथी कोइपण राजकुमारने परणवानी तेनी इच्छा थड नही. पण तेणीए तो (भुपरे के०) ते सर्व राजकुमारोने (बगसरिखा के०) बगला सरखा मूरख (परख्या के०) जाण्वा. (तव के०) तेवामां (देवप्रभावची के०) वि-

ભૂપરે ॥ રાજાની૦ ॥ દીતું તવ દેવ પ્રભાવથી । શ્રીપાલનું સુંદર રૂપરે ॥ રાજાની૦ ॥ ૧૧ ॥ પહ્લવે તે યંજની પૂતણી । માંહેં આવીને હેવરે ॥ સુરવર મનરંગે ॥ અધિષ્ઠાયક જે હારનો । મુલ પેસી

મલેશ્વર યજ્ઞના માહાત્મ્યથી, અર્થાત્ તે હારના અધિષ્ઠાયક દેવના પ્રજાવથી તે રાજકુમારિકાપ (શ્રીપાલનું કે૦) ત્યાં બેઠેલા પવા તે શ્રીપાલકુમારનું (સુંદર કે૦) સર્વથી અતિમનોહર (રૂપરે કે૦) સ્વરૂપ (દીતું કે૦) જોયું. ॥ ૧૧ ॥ હવે (પહ્લવે કે૦) પટલામાં (તે યંજની કે૦) જે યંભને અતંગીને તે કુઞ્જરૂપધારી શ્રીપાલકુમાર વેળો હતો, તે યંભની (પૂતલીમાંહે કે૦) પૂતણીની અંદર (હેવરે કે૦) તેજ વલતે (આવીને કે૦) દાણલ યજ્ઞને (હારનો કે૦) હારનો (જે અધિષ્ઠાયક સુરવર કે૦) અધિષ્ઠાતા એવો વિમલેસર નામનો જે દેવ, તે (મનરંગે કે૦) હૃદયમાં આનંદિત યજ્ઞને (મુલ પેસી કે૦) તે પુતળીના મુલમાં દાણલ થયો, તથા પઢી (તે દેવરે કે૦) તેજ વિમલેસર દેવ (કહે કે૦) તે ત્રૈલોક્યસુંદરી નામની રાજકુમારિકાને કહેવા લાગ્યો કે ॥ ૧૨ ॥ (ઘણી કે૦) હે ઘત્સે ! (એ વર કે૦) આ કુઞ્જરૂપધારી (વર કે૦) ચરારાજા

ते कहे देपरे ॥ सुखर० ॥ १२ ॥ यर पररे वच्छी ए यर नखो । कुञ्ज ते कुलिम वेसरे ॥ राजा० ॥
ए तो रूपं सोभागी रूप्यको । मत खेजे अयर निमेषरे ॥ राजा० ॥ १३ ॥ तय कुंअरने कंटे नवे ।

(वखो के०) अत्यंत मनोहर थे. माटे तुं एने (यर पररे के०) यरी स्ने. वल्ली (कुञ्ज ते के०)
जे ते कुञ्जवेपथारी देखाय थे, ते तेतुं (कुत्रिम वेसरे के०) फफ कुत्रिम स्वरूप थे. परंतु (ए
तो के०) ए राजकुमार तो (रूपं के०) पोताना रूपवडे करीने (रूप्यको सोजागी के०) अति-
दाय मनोहर तथा सोजायने धारण करनारो थे. माटे या कुञ्जवेपथारी उत्तम पुरुषने तजीने
(निमेषरे के०) या अर्द्धी चेडेखा सयं राजकुमारोमाना (अयर के०) धीजा कोइने पण (मत
खेजे के०) तुं प्रदण करजे नही. अर्थात् या कुञ्ज दिवायना धीजा कोइपण राजकुमारने तुं तारा
स्वामी नरीके श्रंगीकार करजे नही. ॥ १३ ॥ एवी रीतनी ते पुनळीना मुन्वयी देववाणी सांगळीने
ते राजकुमारिकाए (तय के०) तेज यवते (अति उरसुरु यद के०) अत्यंत आतुर घनीने
(कुंअरने कंटे के०) कुञ्जरूपधारी पया ते श्रीपात्रकुमारना कंठमां (नरमात्रे के०) पोताना

अति उत्सुक यह वरमाखरे ॥ राजा० ॥ कुण काम कर्तु ए कूचनो । वर्यो अहो अहो चूकी ए घालरे ॥ राजा० ॥ १४ ॥ रीसाणा सघला राजवी । कहे जाली कर करवाखरे ॥ राजा अतिगेसे ॥

हाथमां रहेखी वरमाला (ठवे के०) नाखी. ते जोइने त्यां वेठेला राजा तथा सघळा राजकुमारो पोसवा लाग्या के (ए वालरे के०) आ वाळक तथा अणसमजु कुमारिकाए (ए के०) आ (कुण काम कर्तु के०) शुं अयुक्त कार्य कर्तु !! के (कूचनो वर्यो के०) आ कुञ्जने वर्यो ! माटे (अहो अहो के०) अरेरे ! (चूकी के०) तेणीए खरेखर जवरी भूज करी ठे !! अर्थति आ जोळी राजकुमारिकाए आवा कदरुपा कूचनाना कंठमां वरमाला नाखवामां मद्दोटी भूज करेली देखाय ठे !! ॥ १४ ॥ वळी आतुं अयुक्त कार्य जोइने (सघलां राजवी के०) त्यां वेठेला सघळा राजकुमारो (रीसाणा के०) कोषायमान थंया. तथा (राजा के०) ते त्रैलोक्य मसुंदरीनो पिता पण (अतिगेसे के०) अत्यंत कोषातुर थयो. तेमज ते सघळा राजकुमारो पण कोषना आवेशथी (करं के०) पोताना हाथमां (करवाखरे के०) तलवार (झाली के०) पकळीने (कदे के०) कदेवा लाग्या

માલા પાત્રી કાચરે કૂચડા ! કાં નેદાચે ગલનાલરે ॥ રાજા જ્યો ॥ ૧૫ ॥ ૫ કન્યા રતન તું કૂચકો
। યાયમયું હંમી જેમરે ॥ રાજાની૦ ॥ પીતલસું મણિ જુગતિ નદી । ૫૬ ૫૫ જ્યણજુગતું તેમરે ॥

કે (કૂચડા કે૦) જ્યરે ! કૂચડા ! (માલા કે૦) રાજકુમારિકા ૫ તારા કંઝમાં પદ્મેરાચેલી ચરમા-
લાને (પાત્રી કાચરે કે૦) તું પાત્રી કદામી નાણ ? કારણ કે (ગલનાલરે કે૦) તારા કંઝની
નાણિકાને (કાં નેદાચે કે૦) તું કોકટ શામાટે કપાચે ને ? થયાત્ જો તું યા ચરમાલા ધારણ
કરીને જ્યા મનોદ્દર રાજકુમારિકાને પરખાંદા, તો જ્યમો તારું મસ્તક જ્યમારી તલવારથી ઝેંદી ના-
મજું. ॥ ૧૫ ॥ યત્રી (૫ કન્યા કે૦) જ્યા કન્યા તો (રતન કે૦) જ્યમૂલ્ય રતનસંરક્ષી છે. જ્યને
(તું કે૦) તું તો (કૂચડો કે૦) ૫૬ જ્યતિદાય કંદરૂવો કૂચડો જો. માટે (જેમ કે૦) જેવી રીતે
(યાયમયું કે૦) કાગમાની સાથે (હંસી કે૦) કોઈ હંસણી જોડાય, તથા (પીતલસું કે૦)
પીતજ્ઞા જેમ (મણિ કે૦) માણેક (જુગતી નદી કે૦) શોને નદી; થયાત્ કાગમાની સાથે
જેમ હંસીનો સદયાસ, તથા પીતલસાચે જેમ મણિનું જોમાળ યુક્ત કહેવાય નદી (તેમરે કે૦)

अति उत्सुक यह वरमाला ॥ राजा० ॥ कुण काम कर्तुं ए कूचनो । वर्यो अहो अहो चूकी ए
 वालरे ॥ राजा० ॥ १४ ॥ रीसाणा सघला राजवी । कहे जाली कर करवाले ॥ राजा अतिगेसे ॥
 हाथमां रहेली वरमाला (उवे के०) नाखी. ते जोइने त्यां वेठेला राजा तथा सघला राजकुमारो
 पोसवा लाग्या के (ए वालरे के०) आ वालक तथा अणसमजु कुमारिकाए (ए के०) आ
 (कुण काम कर्तुं के०) शुं अयुक्त कार्य कर्तुं!! के (कूचनो वर्यो के०) आ कुञ्जने वर्यो! माटे
 (अहो अहो के०) थरेरे! (चूकी के०) तेणीए खरेखर जंवरी भूल करी ते!! अर्थति आ जोळी
 राजकुमारिकाए आवा कदरूपा कूचनाना कंठमां वरमाला नाखवामां महेटी भूल करेली देखाय
 ते!! ॥ १४ ॥ वळी आतुं अयुक्त कार्य जोइने (सघलां राजवी के०) त्यां वेठेला सघला राजकुमारो
 (रीसाणा के०) कोषायमान थंया. तथा (राजा के०) ते त्रैलोक्यसुंदरीनो पिता पण (अंतिगेसे
 के०) अस्यंत कोषातुर थयो. तेमज ते सघला राजकुमारो पण कोषना आवेशथी (करे के०)
 पोताना हाथमां (करवाले के०) तलवार (झाली के०) पकळीने (कंढे के०) कडेवा घाग्या

माझा पात्री काढरे कूचडा । कां ठेदावे गळनाळरे ॥ गजा थ० ॥ १५ ॥ ए कन्या रतन तुं कूचको
। वायससुं हंसी जेमरे ॥ राजानी० ॥ पीतलसुं मणि जुगति नदी । एइ पण अणजुगलुं तेमरे ॥

के (कूचडा के०) थरे ! कूचडा ! (माझा के०) राजकुमारिकाए तारां कंवमां पद्मेरावेली चरमा-
लाने (पात्री काढरे के०) तुं पात्री कहामी नाख ? कारण के (गळनाळरे के०) तारा कंवनी
नाखिकाने (कां ठेदावे के०) तुं फोकट शामाटे कपावे ते ? थर्यात् जो तुं या चरमाळा धारण
करीने या मनोहर राजकुमारिकाने परणीश, तो थमो ताकं मस्तक थमारी तलवारथी ठेदी ना-
खसुं. ॥ १५ ॥ चळी (ए कन्या के०) या कन्या तो (रतन के०) थमूळ रतनसरणी ठे. थने
(तुं के०) तुं तो (कूचडो के०) एक थतिथय कदरूपो कूचडो ठो. माटे (जेम के०) जेवी रीते
(वायससुं के०) कागमानी साथे (हंसी के०) कोइ हंसणी जोडाय, तथा (पीतलसुं के०)
पीतलमां जेम (मणि के०) माणिक (जुगती नदी के०) शोने नदी, थर्यात् कागमानी साथे
जेम हंसीनो-सहवास, तथा पीतलसांथे जेम मणिनुं जोमाण युक्त कदेवाय नदी (तेमरे के०)

राजा० ॥ १६ ॥ कहे कुमर तमारा रूपमां । जो कीधी विधातायें खोमरे ॥ राजा अ० ॥ तो रीस किसी थमउपरे । कहो धाताने करजोमरे ॥ राजा अ० ॥ १७ ॥ कयों कायें कुरूपी पढ़वा । सुं

तेबीज रीते (पढ़ पण के०) आ पण, अर्थात् आ मनोहर राजपुत्रीना तारा जेवा कचका साथेना खस पण (थणजुगतुं के०) अयोग्यज ठे. ॥ १६ ॥ ते सांजळीने (कुमर के०) कुञ्जवेपधारी एवो श्रीपालकुमार पण (कहे के०) तेउनी हांसीपूर्वक कहेवा लाग्यो के (जो के०) जो (विधा-
तायें के०) विधात्राप (तमारा स्वरूपमां के०) तमारां स्वरूपनी अंदर (खोमरे कीधी के०)
खामी सरजेखी ठे, अर्थात् ज्वारे विधाताये तमारां आचां अयोग्य स्वरूप घड्यां ठे, (तो के०)
तोपवी (थमऊपरे के०) मारापर (किसी रीस के०) तमो दामाटे कोथ करो ठो? अने तमारां
आचां खराय स्वरूपमाटे तमो (विधाताने के०) ते विधातानेज (करजोमरे के०) तमारा द्वाध
जोडीने (कहो के०) विनति करोने? के जेधी तमारां मनोहर रूप ते सरजे, अने आ राजकु-
मारी पण तमारापरज मोही पनीने तमोनेज परले । ॥ १७ ॥ अर

अ० ॥ १८ ॥ उम सर्गा कोपानुर घणा । थड उट्या से तग्यारे ॥ राजा अ० ॥ जव थाया हुणवाने
 लखग गजामे के असोने (एहवा के०) आवा (कुरपी के०) कटरुवा (कायें कर्पा के०) तमोर
 (कर्पा के०) अमोण (तुजारे के०) नानं (मुं विणसाडुगुंतुं के०) गुं वगाडुगुं हुतुं ?
 (कर्पा के०) अमोण (रूप के०) आ मनोदर स्वरुप (गहीयाडुं ते के०) सर्वे सोउने
 (कर्पा के०) नानं (कर्पा के०) नानं आगु मोहनगानं रूप जोइने तमो एण (कोमि उ-
 (कर्पा के०) अमोण (कर्पा के०) अमोण (कर्पा के०) अमोण (कर्पा के०) अमोण (कर्पा के०)
 राजानी ।
 (मूत्र स्वानावा

राजार्नी ।

(सूत्र स्थानानुसार)

॥ १० ॥ नागा कंद निज जीव से । कहं वज्रसेन तव भूपरे ॥ राजा अतिरंगे ॥ पुरुषोत्तम प्रवञ-
षर्षो तुमं । द्रवे प्रगट करो निजरूपरे ॥ राजा ॥ ११ ॥ स्यात्ताविक मूत्र दारीर जे । ते देखादे

(जीव से कं०) जीव सेडने (नागा कं०) स्यांथी पापछ यथा विनाज नार्थी गया. द्रवे (नव
कं०) ते समये (रूपरे कं०) पृथ्वीनुं पाछन करनारो एयो (वज्रसेन राजा कं०) प्रेतोभयनुंदरीनो
पिता वज्रसेन राजा (अतिरंगे कं०) पोताना हृदयमां अत्यंत आनंद पार्मिने (कहं कं०) ते
श्रीपाछकुमारने कहंथा छापो कं० (पुरुषोत्तम कं०) हे उत्तम पुरुष ! (तुमं कं०) तमो तो (प्रवञ
षर्षो कं०) अत्यंत वज्रवान ठो, अथांत तमो तो पणज पराक्रमी ठो. परंतु (द्रवे कं०) द्रवे तो
(निज रूपरे कं०) तमांत स्वाभाविक स्वरूप (प्रगट करो कं०) जाहिर करो ? अथांत आ क-
ट्जरूपने हार करी तमांत मनोहर स्वाभाविक स्वरूप अमीने देखाओ ? ॥ ११ ॥ द्रवे एवी रीतनी
राजानी विनंति सांजठोने (श्रीपाछरे कुंधार कं०) ते श्रीपाछकुमाररे पण पोतानुं (जे कं०) जे
(मूत्र स्वाभाविक दारीर कं०) प्रथमनुं फुटरती मनोहर दारीर द्रवुं (ते कं०) तेज दारीर

सिद्धनम्रकी यइ सिद्धिरे ॥ राजा० ॥ २३ ॥

॥ छुदा ॥ त्रेलोक्यमुंदरीसुं तिहा । पंच विषयसुख भोग ॥ विलसे विविध प्रकारसुं । सरस
नदही संयोग ॥ १ ॥ राजसत्तामां एकदा । कहे कोइक नर आग ॥ नेव सुणो दलवाटणो । भरापाल

महाराजनी सेवा करपाथी (सिद्धिरे भइ के०) आ श्रीपातकुमारना सर्व कार्यनी सिद्धि थइ ठे. ॥ २३ ॥

एये ते श्रीपातकुमार (तिहां के०) रयां रहीने, तथा (सरस के०) उत्तम प्रकारनो (सं-
योग के०) योग (लही के०) मंळनीने, अर्थात् सारो समय प्राप्त करीने (त्रेलोक्यमुंदरीसुं के०)
ते त्रेलोक्यमुंदरीनी सांगे (विविध प्रकारसुं के०) नाना प्रकारथी (पंच के०) पांचे इंद्रियो संबंधि
(विषयसुख के०) विषयसुखने, अर्थात् इंद्रियोना मनोरथोने, अने (भोग के०) नाना प्रकारना
भोग विनामोने (सिद्धिरे के०) भोगये ठे. अर्थात् सर्व प्रकारना सुखोने भोगरतोयको अत्यंत
आनंदमदित पोतानो काळ निर्गमन करे ठे. ॥ १ ॥ इये एयामां (एकदा के०) एक दिवसे
(कोइक नर के०) कोइक पुरुष (राजसत्तामां के०) ते राजानी राजसत्तामां (आग के०) आचीने

सिद्धचक्रप्रकी षड् सिद्धिरे ॥ राजा० ॥ २३ ॥

॥ दुहा ॥ त्रैलोक्यसुंदरीसुं तिदा । पंच विषयसुख भोग ॥ धिलसे विविध प्रकारसुं । सरस लही संयोग ॥ १ ॥ राजसत्तामां एकदा । कहे कोइक नर आप ॥ देव सुखो दखपाटणं । धरापाल

महाराजनी सेवा करवार्थी (सिद्धिरे षड् कं०) आ श्रीपालकुमारना सर्वे कार्यनी सिद्धि षड् ठे. १३। हृवे तं श्रीपालकुमार (तिदां कं०) रयां रहीने, तथा (सरस कं०) उत्तम प्रकारनां (संयोग कं०) योग (छही कं०) मंडलीने, अर्थात् सारो समय प्राप्त करीने (त्रैलोक्यसुंदरीसुं कं०) तं त्रैलोक्यसुंदरीनी साथे (विविध प्रकारसुं कं०) नाना प्रकारधी (पंच कं०) पांचे इंद्रियो संबंधि (विषयसुख कं०) विषयसुखने, अर्थात् इंद्रियोना मनोरथोने, अर्ने (योग कं०) नाना प्रकारना योग विज्ञासोने (विज्ञसे कं०) योगवे ठे. अर्थात् सर्व प्रकारना सुखोने योगवतोश्चको अत्यंत आनंदसहित पोतानो फाळ निर्गमन करे ठे. ॥ १ ॥ हृवे एवामां (एकदा कं०) एक दिवसे (कोइक नर कं०) कोइक पुरुष (राजसत्तामां कं०) तं राजानी राजसत्तामां (आप कं०) आनीने

॥ ૪ ॥ જિનપ્રભી છે તેહનો । પાંચ સભી પરિયાર ॥ ૧૬ ॥ પ્રતિદા આકરી । રાખી છે મનપાર
 કે૦) પાંચ (પુત્ર કુલ કે૦) પુત્રોની કુલ, અર્થાત્ પાંચ પુત્રોના જન્મ થયા પાદ (૧૬ કે૦)
 ૧૬ (કુમારી કે૦) પુત્રી ૧૬, અર્થાત્ તેળી ૧૬ ૧૬ પુત્રીને જન્મ આપ્યો. (તે કે૦) તે પુત્રીનું
 (ઝૂંગારમુંદરી કે૦) ઝૂંગારમુંદરી પનું નામ પાડ્યું છે. વહી તે (મુત્રગ કે૦) ઉત્તમ નામગોવાહી, તથા
 (પ્રિયુવનનો કે૦) પ્રેમ નુવનનો (ઝૂંગાર કે૦) ઝૂંગારરૂપ છે, અર્થાત્ પ્રેમે જગતમાં વસતી સ્ત્રીક્રમાં
 તે પોતાના કલ્યાણાદિક ભવે મુળોપજે કરીને મુકુટસમાન છે. ॥ ૪ ॥ વહી તે ઝૂંગારમુંદરી (જિનપ્રભી છે
 કે૦) જૈનપ્રભને આરાધનારી છે, અર્થાત્ શ્રીધીનમગપ્રભુની આણામુજય ભર્મ પાલનારી છે. તેમજ
 (નેહનો કે૦) તે ઝૂંગારમુંદરીનો (પંચ મયી કે૦) પાંચ સભીરૂપ (પરિયાર કે૦) પરિયાર છે,
 અર્થાત્ તેળીનાપર અતિગ્રામ પ્રેમ પ્રમાણનારી, અને જૈનભર્મ પાલનારી તેની પાંચ સાહેલીનું છે.
 પરંતુ તે પાંચ મયીનું તથા તે ઝૂંગારમુંદરી નામની રાજપુત્રી (૧૬ કે૦) ૧૬ (આકરી કે૦)
 અર્થાત્ કનિન (પ્રતિદા કે૦) નિયમ (મન કે૦) પોતાના હૃદયની અંદર (પાર રાખી કે૦)

कूरे ॥ जो मुज जायग यत्न करे । तो एह समस्या पूरे ॥ मगन ॥ २ ॥ मंदिरमां एक पूतलो ।
ते कुंथर कहे तेहनेरे ॥ पूर समस्या पूतला । जे पूते ते एहनेरे ॥ मगन ॥ ३ ॥ राजकुमरी

के०) जो कदान (पुरयपुण्यचंकरे के०) मागें पूर्वे करेलां पुण्यना प्रतापथी (मुज जायग के०)
माहं नाग्य (यत्न करे के०) जोर करे, यथार्थ मागें पूर्वे नयभां करेलां पुण्यना संयोगथी जो
माहं नशीय जोर करे, तो (एह के०) या मनोहर रूपवाळो श्रीपालकुमार (समस्या के०)
मारी समस्याउने (पूरे के०) संपूर्ण करयो, यथार्थ या गुणवान कुमार मारी प्रतिज्ञा संपूर्ण
करी मने परणे, तो हुं महाभाग्यशाली होवाउं. ॥ २ ॥ हवे (मंदिरमां के०) ते राजाना मेहे-
लमां (एक पुतलो ठे के०) एक पुतळें जनुं करेसुं ठे. (तेहनेरे के०) ते पूतळाने (कुंथर के०)
ते श्रीपालकुमारे (कहे के०) कसुं के (पूतला के०) हे पुतळां ! (ते के०) या राजकुमारीनी
सखीउ (जे के०) जे कांड, यथार्थ जे कोइ प्रकारनी (समस्या के०) समस्याउने (पूते के०)
प्रश्न करे ? ते सपळो (एहनेरे के०) राजकुमारी सहित या संधळो सखीउना समझ (पूर के०)

कहे पंकिता । निजमति थनुसारेरे ॥ एक समस्यापद तुमें । जे मन रुचे तमारेरे ॥ मगन० ॥
॥ ४ ॥ पंडितोवाच-दुहा-पूर समस्या पूतला । तुरत सुणी तुं सोय ॥ एक समस्या पद जलुं । म-

तुं संपूर्ण कर ? अर्थात् तेउनी सर्व समस्यालुं तुं संपूर्ण करी व्याप ? ॥ ३ ॥ हवे एवी रीतना ते
श्रीपालकुमारना वचनो सांजळीने (राजकुमरी के०) ते शृंगारसुंदरी नामनी राजकुमारिका पो-
तानी पांचे सखीउमानी एक पंकिता नामनी सखीने (कहे के०) कहेवा लागी के (पंकिता
के०) हे पंडिता ! (निजमति थनुसारेरे के०) तमो तमारी बुद्धिने थनुसारे (तमारेरे के०)
तमारा पोताना (मन के०) मनमां (जे रुचे के०) जे कंइ ठीक लागे तेवुं, अर्थात् तमोने भासे
तेवुं (एक समस्यापद के०) कोइपण समस्यानुं एक चरण (तुमें कहो के०) तमो योलो ? अर्थात्
समस्यानुं ठेल्लुं पद कही, ते तमारी समस्याने संपूर्ण करावो ? ॥ ४ ॥ एवी रीतनां ते राजकुमारि-
काना वचनो सांभखीने पंकिता कहेवा लागी के- (पुतला के०) हे पूतला ! (तुं के०) तुं (सोय
के०) ते, अर्थात् हुं जे कहुं ते (समस्या के०) समस्याने (सुणी के०) सांभळीने, अर्थात् तारा

નયંત્રિત ફલ્લ હોય ॥ ૫ ॥ પૂર્વેલાલ-નય પદ ચારિત્ર્યતથાદિ દે । ખરે મનમાંદે જે કોયરે ॥ તે નર-
શેવર તેહને । મનચાંત્રિત ફલ્લ હોયરે ॥ પૂરે સમસ્યા પૂતલો ॥ ૬ ॥ દુદા—યોસે તામ ચિચજ્જા ॥

મનમાં તે સમસ્યાનો ભાગ્યર્થ સમજીને (પૂર કે૦) સંપૂર્ણ કર ? હવે (સમસ્યા કે૦) તે સમસ્યાનું
(પદ કે૦) પદ (ભંડું પદ કે૦) ઉત્તમ પ્રકારનું લેવું ચરણ નીચે મુજબ છે. અને તે પદ કે
(મનચંત્રિત ફલ્લ હોય કે૦) મનોચાંત્રિત ફલ્લ પ્રાપ્ત થાય. ॥ ૫ ॥ હવે ગરી રીતની પંક્તિ
નામની સચ્ચીપ પૂતેલા સમસ્યાના લેણા ચરણને સાંતળીને (પૂતલો કે૦) તે પૂતલું (સમસ્યા કે૦)
તે સમસ્યાને (પૂરે કે૦) પૂરે છે કે—(જે કોયરે કે૦) જે કોઈ પુરુષ (ચરિત્ર્યતથાદિ દે કે૦)
ચરિત્ર્ય તથાદિકથી માંનીને (નય પદ કે૦) નવે પદોને, અર્થાત્ ચરિત્ર્ય, સિદ્ધ, આચાર્ય, ઉપા-
ધ્યાય, જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર્ય અને તપસ્વી નવે પદોને (મનમાંદે કે૦) પોતાના હૃદયની અંદર
ધારણ કરે છે (તે કે૦) તે પુરુષ (નરશેવર કે૦) મનુષ્યોમાં મુકુટ સમાન થાય છે, તથા (તેજને
કે૦) તે ઉત્તમ પુરુષને (મનચાંત્રિત કે૦) મનોચાંત્રિત, અર્થાત્ તેના મનની રચના પ્રમાણે (ફલ્લ

10

11

12

13

14

15

16

ચાત્ર-અગિલેન દેવ મુસાધુજી । ગુરુ દયાધર્મ રસાત્તોરે ॥ મંત્ર મહા નવકાર છે । અચર મ કંઠો
 આત્તોરે ॥ પંચ સમસ્યા પૂતલો ॥ ૬ ॥ તુહા-નવ વ્રીજી પ્રગુણા કહે । કર સફલો અપ્પાણ ॥ અહ
 સમસ્યાપદ મંત્ર । પત્તવ પુર મુજાણ ॥ ૭ ॥ પુત્તસક ઉચાચ-પૂર્વેઢાત્ર-દેવ ગુરુ આગધીને । અત્રય
 પત્રા દેવ ગુરુ તથા મંત્રાધિગજને ગાધીને (અચર કે૦) વ્રીજાં (આત્તોરે કે૦) આત્રપંપાસને
 (મ કંઠો) દે તત્તવ્યોકા' તમો ચાહો નહીં. પૃથી રીતે (પૂરે સમસ્યા પૂતલો કે૦) તે પૂત-
 તલ તે સમસ્યા મંત્રણ કરી. ॥ ૬ ॥ દેવે (તવ કે૦) ત્યારપછી (વ્રીજી કે૦) વ્રીજી (પ્રગુણા
 કે૦) પ્રગુણા નામની તે ગતગુરૂની મર્ચી (કહે કે૦) કહેવા સ્થાગી કે (કર સફલો અપ્પાણ
 કે૦) દે તત્તવ્યપ્રાણી' નું નામો આત્મા સફલ કર? (અહ કે૦) પૃથી રીતનું (તલું કે૦) હત્તમ
 પ્રમાણ (સમસ્યા પદ કે૦) મારી સમસ્યાનું પદ છે. માટે (સુજાણ પુતલ કે૦) છે હત્તમ હા
 નવાત્રા પત્રા (પુર કે૦) મારી તે સમસ્યાને તું સંપૂર્ણ કર? ॥ ૭ ॥ ત્યારે તે પૂતલું ચોટ્યું કે-
 (દેવ કે૦) શ્રીરંગનાથ પ્રતુરુપ દેવને, તથા (ગુરુ કે૦) પંચ મહાઘતધારી પૃથા ગુરુ મહારાજને

सुपत्त दे दाणोरे ॥ तप संयम उपगारसुं । कर सफळो अत्पाणोरे ॥ पूरे समस्या पूतळो ॥ १० ॥
डुहा-तव बोधी निपुणा कहे । जितो खिख्यो निखारु ॥ एह समस्यापद जळुं । पूर पूर तुं सार

(आराधीने के०) सेवीने, अर्थात् तेज चढेनुं सम्पक् प्रकारे जावपूर्वक सेवन करीने, तेमज
(अजय के०) सर्व प्राणीउप्रते अजयदान आपीने, तथा (सुपत्त के०) सुपात्रोप्रते (दाणोरे दे
के०) दान देइने, तेमज (तप के०) विविध प्रकारना तपथी, तथा (संयम के०) इंद्रियोने वश कर-
वारूप संयमना आराधनथी, अने (उपगारसुं के०) परोपकारवडे करीने (अत्पाणोरे के०) हे जव-
प्राणी ! तारा आत्माने (सफळो कर के०) सफल कर ? एवी रीते (पूतळो समस्या पूरे के०) ते पूतळांए
समस्या पूरी. ॥ १० ॥ हवे (तव के०) त्याखाद (बोधी के०) ते राजपुत्रोनी बोधी (निपुणा के०)
निपुणा नामनी सखी (कहे के०) कहेवा खागी के (जितो खिख्यो निखारु के०) जेटळुं लला-
टमां खलुं होय तेटळुं दरेक प्राणीने मळे ठे. (एह के०) एवी रीतनुं (जळुं के०) उत्तम (सम-
स्यापद के०) मारी समस्यानुं ठेळुं वरण ठे. माटे हे पूतळां (तुं के०) तुं ते मारी समस्याने

॥ ११ ॥ पुत्तसक उवाच-पुण्येन्द्रास-रे मन मंची राखजे । मायाजास म पाउरे ॥ गामीजें फल
नेटलें । जेठलें सिम्यें निल्यांरे ॥ पुरे समस्या पुनसो ॥ १२ ॥ बुद्धा-नच दह्ना कहे पांचमी । नस
(माग कें०) मार्ग रीते (पुर कें०) मंपुर्ण कर ? ॥ ११ ॥ ते सांभळी पुनहुं योन्पुं के- (रे मन कें०)
हे आत्मा ' नुं नारां हटपने (मंची राखजे कें०) मंची राखजे ? अर्थात् नुं नारां मनने अमंतो-
पमां नहो दोरनो नारा वजमां राखजे ? तथा (मायाजास कें०) मायास्त्री जासमां (म पाउरे
कें०) नारां मनने पादजेमां, अर्थात् कपटक्रियाची तारुं मन हूर राखजे ? केंमक (निश्रुद्धेरे कें०)
नारा सत्ताटमां (जेठलें सिम्यें कें०) विधासाण जेठलें सलेलुं ने (तेठसुं फल कें०) तेठसुं ज फल
(पार्मज कें०) मंळची दकाय ने, अर्थात् विधासाण सलेखा सलेखा चवतुं उंचुं फल या जीव
मंळची दकनो नर्थी, पर्थी रीते (पुर समस्या पुनलो कें०) ते पुनसाण तेणीनी ते समस्या संपुर्ण
करी. ॥ १२ ॥ दंच (नच कें०) त्याग्याद (पांचमी कें०) ते राजपुत्रीनी पांचमी (दह्ना कें०)
दह्ना नामनी मर्षी (कंढे कें०) कंढेचा लागी के (तस कें०) ते उत्तम माणसना (निदुय्यणजण

તિહુચ્છાણજનદાન ॥ તદ્દ સમસ્યાપદ નહું । પૂર પૂર સુધિલાસ ॥ ૧૩ ॥ પુત્તલક નવાચ-પૂર્વેકાલ-
જવાંતરે મર્યાદા શ્રેયઃ । જાણ પુણ્ય પ્રકાશોરે ॥ તસ વલ તસ મતિ તસ સિરી । તસ તિહુચ્છાણજન
કે૦ પ્રાણે જીવનાના માણમાં (દાસ કે૦) દાસ થઈને રહે છે. (પદ કે૦) પદી રીતનું (જાણું
કે૦) રૂઢી પ્રકાગન । સમસ્યાપદ કે૦) મારી સમસ્યાનું ઘેલું ચરણ છે. માટે છે પુતલાં ! તું
(મુનિસ્વામ ૧૦) નાગ હૃદયમાં ડહાસ લાવીને (પૂર પૂર કે૦) મારી તે સમસ્યા સંપૂર્ણ કર ?
॥ ૧૩ ॥ તે સાંભળી પુનઃ ઘોઢપું કે- (નવાંતરે કે૦) જવાંતરમાં, અર્થાત્ પૂર્વજન્મમાં (જોને કે૦)
જે કોઈ ભાગ્યશાળી પુરુષ (પ્રકાશોર કે૦) પ્રગટ રીતે (પુણ્ય કે૦) દરેક પ્રકારનું શુભકાર્ય
(સંચયું થયું કે૦) ઉપાર્જન કરીને એકતું કરેલું છે, અર્થાત્ જોને પોતાના પૂર્વજન્મમાં ઘણું પુણ્ય
ઉપાર્જન કરેલું છે. (તસ કે૦) તે માણસને યા જન્મમાં (વલ કે૦) પરાક્રમ પ્રાપ્ત થાય છે, તેમજ
(તસ કે૦) તે માણસને (મતિ કે૦) ઉત્તમ પ્રકારની બુદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય છે, તથા (તસ કે૦) તે
માણસને (સિરી કે૦) નાના પ્રકારની લાડમી મેળે છે, તથા (તસ કે૦) તેજ માણસના (તિહુ-

दासોरे ॥ પૂરે સમસ્યા પૂતલો ॥ ૧૪ ॥ પ્રતિજ્ઞા પૂરણ થઈ । કુમરી ચિત્ત ચમકાળીરે ॥ ધરાપાલ
 નૃપ યાદિ દે । સકલ સભા દરવાળીરે ॥ મગન થઈ મનસું ઘણું ॥ ૧૫ ॥ પરણાવે મહીપતિ તિજાં
 યજ્ઞજળ કે૦) ઘળે નુવનોના પ્રાણીં (દાસોરે કે૦) દાસ થઈને રહે છે. (પૂરે સમસ્યા પૂતલો
 કે૦) પૃથી રીને તે પૂતળાં તેળીની તે સમસ્યા પણ સંપૂર્ણ કરી. ॥ ૧૪ ॥ પૃથી રીતે તે ઝૂંગાર-
 સુંદરી નામની રાજપુત્રીની (પ્રતિજ્ઞા કે૦) સમસ્યા પૂરવારૂપ પ્રતિજ્ઞા (પૂરણ થઈ કે૦) સંપૂર્ણ
 થઈ, યને તેથી (કુમરી કે૦) તે રાજકુમારિકા (ચિત્ત કે૦) પોતાના હૃદયમાં (ચમકાળીરે
 કે૦) યાથાર્થ પામી. તેમજ (ધરાપાલ નૃપયાદિ દે કે૦) ધરાપાલરાજા યાદિકથી માંડીને,
 યર્થાત્ ઝૂંગારસુંદરીના પિતા પણ તે ધરાપાલ નામના રાજાયાદિકથી સેઈને (સકલ સભા કે૦)
 સમસ્ત સના, યર્થાત્ ત્યાં સભામાં ઘેઘેલા સર્વે લોકો (દરવાળીરે કે૦) દર્પે પામ્યા. તેમજ ઘઝી
 તે સના (મનસું કે૦) પોતાના હૃદયમાં (ઘણું મગન થઈ કે૦) અત્યંત આનંદિત થઈ. ॥ ૧૫ ॥
 હવે ત્યારપછી (ચતુલ ઘણી કે૦) અતિશય ઘણવાન પણો તે (મહીપતિ કે૦) ધરાપાલરાજા

। पंच सखीसुं पुत्रीरे ॥ आपे ऋद्धि अतुलवली । वातं थई सवि सुत्रीरे ॥ मंगन० ॥ १६ ॥ यदु-
क्तं बृहत् श्रीपालचरित्रे नवमशतके-राया निययधुआए । पंचसहीहिं तेअ सहिआए ॥ कारेइ

(तिहां के०) पोताना ते नगरनी अंदर (पुत्रीरे के०) पोतानी ते शृंगारसुंदरी नामनी पुत्रीने
(पंच सखीसुं के०) ते पंमिता आदिक पांचे सखील सहित (परणावे के०) ते श्रीपालकुमारनी
साथे परणावे ठे. तथा (ऋद्धि के०) नाना प्रकारनी महोटी समृद्धि (आपे के०) दायजा तरीके
अर्पण करे ठे. ए रीते (सवि वात के०) ते सघळी हकीकत (सुत्रीरे थई के०) सिद्धेसिद्धी पार
पनी गइ, अर्थात् ते सर्व कन्यालनां लग्न कोइपण प्रकारना विघ्नथी रहित निपज्यां. ॥ १६ ॥
(यदुक्तं बृहत् श्रीपालचरित्रे नवमे शतके के०) जे माटे महोटां श्रीपालचरित्रना नवमा शतकमां
कह्युं ठे के-(राया के०) ते धरापाल नामना राजाए (निययधुआए के०) पोतानी ते शृंगार-
सुंदरी नामनी पुत्रीना (बच्छेहिं के०) वहाली एवी (तेअ पंचसहीहिं सहिआए के०) ते
पंमिताआदिक पांचे सखील सहित (कुमारेण के०) ते श्रीपालकुमारनी साथे (पाणिगदणं के०)

वञ्चसेहि । पाणिगदण कमारण ॥ ७० ॥ पुर्वे दास-कोडक नर कहे तेद्वे । पूर कोझाग राजरे
॥ जूप निहो पुरंदर तखो । दोलनवंत दिवाजेरे ॥ यात सुणो वारुपरें ॥ ए आर्याणी ॥ १७ ॥ राणी

पाणिप्रदण (कांड के०) कगाव्यु, अर्थान ते श्रीपालकमारनी साये ते पांचे सलीउ सदित
पोनानी पुत्री जंगारमुंदरीनां सप्त राजाए कगावी आल्यां ॥ ७० ॥ द्वे (तेद्वे के०) तेद्वेलां
(कोडक नर के०) त्यां रंढेलो कोडक पुरुष (कहे के०) कहेवा लाग्यो के (पूर कोझाग के०)
कोझागपुर नामनु एक नगर (राजे के०) गोती रंढेलुं जे. नया (तिहां के०) ते नगरनी अंदर
(पुरंदर के०) पुरंदर नामनो (तखो के०) उत्तम, अने (दोलनवंत के०) समृद्धिवाळो (भूप
के०) राजा (दिवाजेरे के०) गोती रंढेलो जे. (यात के०) पृथी रीतनी मारी कया तमो (वारु-
परें के०) मारी रीते (मुणो के०) मांतळो, अर्थान तमो ध्यानपूर्वक श्रवणगोचर करो ? ॥ १७ ॥
द्वे ते पुरंदर नामना राजानी (विजया के०) विजया नामनी (राणी के०) राणी जे, तथा
(तेद्वेनां के०) ते विजया नामनी राणीनी (कूबधकी के०) कुबधकी, अर्थान ते राणीना उदर

विजया तेहनी । कृत्स्नकी अचतरीयारे ॥ हरिविक्रम आदें अठे । सात पुत्र गुणदरियारे ॥ वात०
॥ १० ॥ तिण उपर जयसुंदरी । राधावेधने साधेरे ॥ परणुं हुं तस प्रीतिसुं । एह प्रतिज्ञा लाधेरे

धकी (हरिविक्रम आदें के०) हरिविक्रम आदिक (गुणदरियारे के०) गुणोना महासागर सरला
(सात पुत्र के०) सात पुत्रो (अचतरीयारे अठे के०) अचतर्यां ठे, अर्थात् ते विजया नामनी
राणीए महागुणवाळा हरिविक्रम आदिक सात पुत्रोने जन्म आपेलो ठे. ॥ १० ॥ (तिण उपर के०)
ते सात पुत्रोनीं उपर (जयसुंदरी के०) जयसुंदरी नामनी एक पुत्रीने तेषीए जन्म आपेलो ठे.
षळी (एह के०) ते जयसुंदरी नामनी राजपुत्रीए (प्रतिज्ञा लाधेरे के०) एवी प्रतिज्ञा लीधी
ठे के जे कोइ समर्थ अने गुणवान पुरुष (राधावेधने के०) पोताना याणवडे करीने राधावेधने
(साधेरे के०) साधवाने समर्थ यशे (तस के०) तेवा वाणावळी पुरुषने (प्रीतिसुं के०) मारा
हृदयनी प्रीतिथी, अर्थात् मारा अंतःकरणना प्रेमथी (हुं परणुं के०) हुं परणीश, अर्थात् तेवा
उत्तम पुरुषनी साधे हुं मारां लग्न करीश. ॥ १९ ॥ हवे ते जयसुंदरी नामजी राजकुमारिकानी

॥ यात० ॥ १९ ॥ साधी को सकनो नथी । मल्लिया पहु झूपाळोरे ॥ जाणुं तुं इणयासरे । साधसे
 सहि श्रीपालोरे ॥ यात० ॥ २० ॥ सुणी कुंथर निजकानना । थापे कुंडल तासोरे ॥ रमणीगणमां
 एयी रीतनी प्रतिह्ता सांतळीने तेर्णने परणयानी थाशायी त्यां (वधू के०) घणा (झुपाळोरे
 के०) राजाने (मल्लिया के०) देजावरोमाथी थायीने एकटा यया छे, परंतु (को के०) तेजमानो
 कोड पण राजा ते राधानेधने (माधी) सकनो नथी के०) साधी शकतो नथी, थर्यात् ते राधावेध
 साधयानुं पुक्कर काय कोडथी पण यइ शकतुं नथी, परंतु (इण यासरे के०) था
 ममम्यापुर्नि विंगेना अनुमानधी (जाणुंतुं के०) हुं एयो निश्चय करंतुं के (सहि के०) ते राधावेध
 साधयानुं पुक्कर काय पण (श्रीपालोरे के०) था जाग्यशाली श्रीपालकुमार (साधसे के०) साधी शकशे,
 थर्यात् मरम्यर ने था विकट कार्य पण करी शकशे. ॥ २० ॥ इवे (सुणी के०) ते पुरुषना एयां वचनो
 सांतळीने लुडी धयेला एया (कुंथर के०) ते श्रीपालकुमारे (निज कानना के०) पोताना कर्णना,
 थर्यात् पोते कर्णमां पंदरेलां (कुंमल के०) ररनजडित सवर्णना वदे कुंमलो (तासोरे के०) ते

रात ते । रहे नृपदत्त आवासोरे ॥ वात० ॥ २१ ॥ जयतसिरीमां त्रीसमी । न्यानसागरे कही ढाखोरे
पुर कौह्यागे कुंथर ते । उत्सुक गयो उजमालोरे ॥ वात० ॥ २२ ॥

॥ २२ ॥

वात करनाग पुरूपने (आपे के०) इनाम तरीके आप्यां. तथा पवी (ते के०) ते श्रीपालकुमार
(नृपदत्त आवासोरे के०) राजाए आपेला आवासमां, अर्थात् रद्देवाने राजाए आपेला महेलमां
(रात के०) रात्रिए (रमणीगणमां के०) पोतानी ते ठए स्त्रीउना समुदायमां (रद्दे के०) रह्यो.
अर्थात् तेउनी संगते विषयसुख भोगवतो थको ते रात्रिए त्यां रह्यो. ॥ २१ ॥ पवी रीते (न्यान-
सागरे के०) आ रासना कर्ता एवा श्रीन्यानसागरजीए (त्रीसमी ढाखोरे के०) आ रासनी
आ त्रीसमी ढाख (जयतसिरीमां के०) जयतसिरी नामना रागमां (कही के०) श्रोताउप्रते
कही संजळावी ते. हवे त्याखाद प्रजाते (ते कुंथर के०) ते श्रीपालकुमार (उजमालोरे के०)
पोताना मनमां व्यगंत ठए स्वामीते / उत्पन्न के० / उत्पन्न भव्ये / उत्पन्न भव्ये के० / उत्पन्न

॥ दुष्टा ॥ साध्यो राधावेध तिहां । द्वारतले परनाथ ॥ जयमुंदरीने नृप समन्व । कुंजरे तिण
प्रस्ताव ॥ १ ॥ महिप पुरंदर तेद्वे । मद्दामद्दोच्च मंडाण ॥ पुत्री परणाथी दीप । धन गज रय

द्वे (तिहां के०) ते कोट्टागपुर नामना नगरमां जइने (कुंजरे के०) ते श्रीगल्लुमार
(तिण प्रस्ताव के०) तेज समये, अर्थात् जरा पण चिळ्ळ कर्पांरिना (द्वारतले के०) देवे समर्पण
करेखा द्वारना (परताव के०) माहात्म्यथी (जयमुंदरी के०) राजकुमारी पत्नी ते जयमुंदरी
(ने के०) तथा (नृपसमन्व के०) राजानी समस्त, अर्थात् ने राजकुमारीना पिता पत्ता ते पुरं-
दर नामना राजानी समस्त (राधावेध के०) गधावेध (साध्यो के०) साधी लीधो, अर्थात् पो-
तानी घाणकळानी चतुरादधी तेणे तुरत ते राधावेध साध्यो. ॥ १ ॥ (नेद्वे के०) तेज यत्ने
(पुरंदर महिप के०) ते पुरंदर राजाण (मद्दामद्दोच्च मंडाण के०) मद्दोच्चो मद्दोत्तम आदरीने,
अर्थात् भयकादार रंगमंन्वयादिक रचीने (पुत्री के०) पोतानी ते जयमुंदरी नामनी पुत्रीने
(परणाथी के०) ते श्रीवासकुमारसाथे परणाथी, तथा दागजातरीके नेणीने राजाण (धन के०)

काण ॥ २ ॥ रहेतां सुखभर अन्वदा । मातुल नृप वसुपाल ॥ खही खवर कोद्वारागपुर । ठे कुंअर श्रीपाल ॥ ३ ॥ जामाताने तेन्वा । चातुरंग दल तेण ॥ अतिउत्सुक आनंदजर । प्रेम्पो प्रेमवसेण

घणुं द्रव्य (गज के०) हाथी (रथ के०) रथ अने (केकाण के०) घोना (दीप के०) आप्या.
॥ २ ॥ हवे (अन्वदा के०) एक दिवसे (सुखभर के०) अत्यंत सुखेसमाधि (रहेतां के०) ते श्रीपालकुमार त्यां रहेला ठे, ते बखते (मातुल के०) तेमना मामा एवा (वसुपाल नृप के०) ठाणानगरीना वसुपाल नामना राजाने (खवर खही के०) खवर मली के (श्रीपालकुंअर के०) ते श्रीपालकुमार (कोद्वारागपुर के०) कोद्वारागपुर नामना नगरनी अंदर (ठे के०) हालमां अत्यंत आनंदपूर्वक बसे ठे. ॥ ३ ॥ एवी रीतना खवर सांभल्यावाद (तेण के०) ते वसुपाल राजाए (जामाताने के०) पोताना जमाइ एवा ते श्रीपालकुमारने (तेन्वा के०) पोताना नगरमां बोलावी लाववामाटे (अतिउत्सुक के०) घणाज उत्साहथी (आनंदजर के०) पोताना हृदयमां यथेला आनंदना समूहबडे, तथा (प्रेमवसेण के०) अतिशय प्रीति लावीने (चातुरंग दल के०) चतु-

॥ ४ ॥ तडावीं तणे त्रिया । कमी न कांडं जेडी ॥ ते सघडी झडि साय से । आगी चंभ तेली
॥ ५ ॥ हवे अविच्छिन्न प्रयाणसुं । चारे सुंदरी सेय ॥ चट्ट सेनासुं परायो । नाणपुरें गयो तेय
रंग । सेना. अर्थात् हार्यो. घोडा. रथ. तथा पायदलरूपी चतुरंगी सेनाने (प्रेयो कें०) मोकली,
अर्थात् ते कोझागपुरमां मोकली. ॥ ४ ॥ एवी रीते पोताना मामासगराना खडकने पोताने
तेकरवा आचंयुं जाणीने पोतानी (त्रणे त्रिया कें०) त्रणे म्हीउने (तेडारी कें०) ते
कोझागपुर नगरमां चोखार्ची मगाची. अने ते संबंधमां तेणे (कांडं कें०) कोडपण प्रकारनी
(जेम्ही कें०) दंडीस (न कमी कें०) कमी नही. अर्थात् पोतानी ते त्रणे म्हीउने तेकाचवा माटे तेणे
जग पण विखेंच कर्यो नही. अने (ते कें०) ते म्हीउ पण (सघडी झडि कें०) पोतानी सघडी
समृद्धिने (साय से कें०) पोतानी माथे सेइने, तेमज (चंभ कें०) पोताना नाडुने (तेकी
कें०) माथे सेइने (आची कें०) ते कोझागपुर नामना नगरमां आची पर्वोची. ॥ ५ ॥ (हवे
कें०) नेवारपटी (अविच्छिन्न प्रयाणसुं कें०) अविच्छिन्न प्रयाणची, अर्थात् मार्गमां कोडपण सयसे

॥ ६ ॥ चार रमणी घट्टु ऋद्धिसुं । जामाता जाणेज ॥ आव्यो देखीने कहे । मातुख मनने हेज
॥ ७ ॥ अहो थहो सोभागी सुगुण । वखतावर वडवीर ॥ प सरिखो एके नथी । दीवो साइसधीर ॥७॥

चिखकुल रोक्याविना (चारे सुंदरी के०) पोतानी चारे मनोहर स्त्रीरुने (लेय के०) साथे लेइने
तेमज (घट्टु सेनासुं के०) घणा सैन्य सहित (परव्यों के०) परवर्योथको, अर्थात् पोतानी साथे
चालता एवा चतुरंगी सेनाना परिवार सहित (तेय के०) ते श्रीपात्रकुमार (ठाणपुरे के०)
ठाणा नामना नगरमां (गयो के०) प्राप्त थयो, अर्थात् ठाणानगरमां आव्यो. ॥ ६ ॥ एवी रीते
(चार रमणी के०) चारे स्त्रीरुसहित, तथा (घट्टु ऋद्धिसुं के०) नाना प्रकारनी घणी समू-
हिसहित (जामाता जाणेज के०) पोताना जाणेजाजमाइ एवा ते महाभाग्यशाली श्रीपात्र-
कुमारने (आव्यो के०) आवेलो, अर्थात् पोतानी पासे ठाणानगरीमां आवेखो (देखीने के०)
जोइने (मातुख के०) तेनो मामो एवो ते वसुपाखराजा (मनने हेज के०) पोताना हृदयमां घणोज
आनंद पामीने (कहे के०) कहेवा लाग्यो के ॥ ७ ॥ (अहो अहो के०) अहो! अहो! (प

॥ ठाढ़ ॥ ३१ मी ॥ थाढ़रा महोला उपर मेह । ऊरुले बीजखी हो सात्र ॥ ऊरुले बी० ॥
 ए देशी ॥ अथवा—तेह प्रतिज्ञायात नगरमां घरपरे । हो साल नगरमां घरपरे ॥ ए देशी ॥
 यमुधापनि यमुपात्र । जखे दिवसे हवे होसात्र ॥ जखे दि० ॥ थाढ़ो राज्मे श्रीपाल । वंदीजन

सरिखो के०) आनासरखो, अर्थात् था श्रीपालकुमार मरगो (सोनागी के०) उत्तम नाग्योवालो,
 तथा (मुगुण के०) अनेक प्रकारना उत्तम गुणोना नमार सरखो (बख्तावर के०) समृद्धिदान,
 तेमज (बडवीर के०) महापराक्रमी, अने (साहसधीर के०) दरेक प्रकारनुं साहस करवामां
 अतिशय धैर्य राखनारो (पके के०) बीजा कोइपण माणसने (दीठो नथी के०) में मारी नजरे
 जोपलो नथी, अर्थात् था श्रीपालकुमार सरखो उपर वंछेझा सर्व गुणोवालो बीजो कोइपण माणस
 था दुनियानी अंदर मारी नजरे पड्यो नथी. ॥ ७ ॥

(हवे के०) तैयार पठी (यमुपाल यमुधापति के०) ते यमुगल नामना राजाण (जखे
 दिवसे के०) सारे दिवसे, अर्थात् शुज समगाला दिवसे (श्रीपाल के०) गोनाना नाणेज जनाइ

यहु स्तवे होलाव ॥ वं० ॥ १ ॥ सिंहासन चेराय । उत्र सीसे धरी होलाव ॥ उ० ॥ चामर श्वेत
कराय । तिलक निलवट करी होलाव ॥ ति० ॥ २ ॥ सामंतने सवि भूप । नमाव्या नेडसुं होलाव

एवा श्रीपालकुमारने (राज्ये थाप्यो के०) राज्यगादीपर स्याप्यो, अर्थात् घणज ठाठमाठथी
ते श्रीपालकुमारनो राज्याभिषेक कर्यो. ते वखते (चहु के०) घणा (बंदीजन के०) जाट. चारण,
कविउविगेरे (स्तवे के०) ते श्रीपालराजानी विविध प्रकारथी तेना गुणगानपूर्वक स्तुति करवा
लाग्या. ॥ १ ॥ चळी ते वखते ते श्रीपालराजाने (सिंहासन के०) रत्नजडित सुवर्णना मनोहर
सिंहासनपर (चेठाय के०) वेसाळ्यो, तथा (सीसे के०) तेना मस्तकपर (उत्र के०) रंगवेरंगी
मनोहर उत्र (धरी के०) धारण कराव्युं. तेमज तेनी वळे वाजुए (श्वेत के०) सफेद रंगनां
(चामर के०) वे चामरो (कराय के०) बीझावा लाग्यां. तथा (निलवट के०) तेना विशाल
थ्यने मनोहर लखाटपर (तिलक के०) कुंकुमनुं सुंदर तिलक (करी के०) करवामां थाव्युं.
॥ २ ॥ चळी ते वसुपास राजाए (सामंत के०) पोसाना राज्यना सर्वे मंत्रिउने. (ते के०) तथा

॥ न० ॥ आणीने जेट अनूप । दीने निजगेदसुं दोलाख ॥ दी० ॥ ३ ॥ हवे मनोरथ एम । श्रीपाल
 (मवि नूप के०) पोताना नावाना सघळा राजाउने (नेदसुं के०) अखंत प्रेमपूर्वक
 (नमाख्या के०) ने श्रीपालगजाना चरणोमां नमाख्या, अर्थात् ते घसुपाल राजाना
 दृकमर्थी मने सामंतोण, तथा गंडिया राजाउण ते श्रीपालराजाना चरणोमां नमस्कार कर्यो.
 त्याचाद ने सामंत तथा गजाउण (निजगेदसुं के०) पोताना घेरथी (अनूप के०) अनो-
 पम. अर्थात् घर्णीज किमनी वस्तुउनी (जेट के०) जेट (आणीने के०) लावीने (दीने के०)
 ने श्रीपालगजाने देवा स्तग्या. ॥ ३ ॥ (हवे के०) लारवाद, अर्थात् एवी रीते पोतानो राज्या-
 निपंक यगा वाद (श्रीपाल नगिंदने के०) ते श्रीपाल नामना महाराजाने (एम के०) यावी
 गीतना. अर्थात् नीचे जणाख्या मुजव (मनोरथ के०) मनोरथ (ययो के०) ययो, अर्थात् तेना
 मनमां एवी इच्छा यड के, हवे (जड के०) अर्द्धीधी प्रमाण करीने (प्रेम के०) प्रेमपूर्वक, अर्थात्
 अतिशय प्रीतिपूर्वक (मायामुखनंदने के०) मारी माताना मुखरूपी चंद्रने (जोउं के०) हुं

નરિંદને હોલાલ ॥ શ્રી૦ ॥ થયો જોડે જઈ પ્રેમ । માયમુલ્લચંદને હો લાલ ॥ મા૦ ॥ ૪ ॥ ચાતુરંગ
દલ લેય । રમણીસું પરવયોં હોલાલ ॥૨૦॥ ધાડ દદામે દેય । ઉજેણી સંચયોં હોલાલ ॥ ૩૦ ॥ ૫ ॥

મારી આંત્રોથી નિદ્રાસું. અર્થાત્ પોતાની માતાને મલ્લવાને તેનું હૃદય અત્યંત આતુર થયું. ॥ ૪ ॥
દેવે પોતાના મનમાં ઉપર જણાવ્યામુજવ વિચાર કરીને (ચાતુરંગ દલ કે૦) ચતુરંગિણી સેનાને,
અર્થાત્ દ્વાધી, ઘોઠા, રથ તથા પાવદલરૂપી ચતુર્વિધ સૈન્યને (લેય કે૦) પોતાની સાથે લેઈને, તથા
(રમણીસું કે૦) પોતાની મનોદૂર સ્ત્રીનુંસાથે (પરવયોંકે૦) પરવયોંથકો, અર્થાત્ પોતાની સઘડી
સ્ત્રીનુંને પણ સાથે લેઈને, તથા (દદામેકે૦) પ્રયાણના નગારાંઉપર (ધાડ દેય કે૦) મંકો વગમાવીને,
અર્થાત્ પ્રયાણના વાજિત્રો વગમાવીને (ઉજેણી કે૦) માલવદેશની રાજધાની પૃથ્વી ઉજ્જયની
નામની નગરીપ્રતે (સંચયોં કે૦) ચાલવા લાગ્યો. ॥ ૫ ॥ હવે (ચલતાં કે૦) ત્યાંથી પ્રયાણ કરતાં
થકાં (મારગમાંદિં કે૦) માર્ગની અંદર (જિકે કે૦) જે કોઈ, અર્થાત્ જેટલા જેટલા (દેશ કે૦)
દેશો (આથે કે૦) આથે છે, તે તે દેશોના (સફલ કે૦) સઘડા (નરેશ કે૦) રાજાનુંને (જીતી

॥ ૪૦ ॥ તરુતલે રહે કરાર । રહી ગયા ઘણી હોલાલ ॥ ૨૦ ॥ ૬ ॥ નૃપ મહસેન સોપારા-પુરનો
 ધણી હોલાલ ॥ ૫૦ ॥ વિજયા રાણી તાસ । સુતા તેહની જણી હોલાલ ॥ ૬૦ ॥ ૭ ॥ તિલક-
 થડ કે૦) પોડેસ્વાર થડને, અર્થાત્તુ એક ઉત્તમ જાતિના ઘોડાપર સ્વાર થડને (રમવાચણી કે૦)
 ક્રીડા કરવામાટે, અર્થાત્તુ ઘોડો લેલાવવામાટે (ચલ્યો કે૦) ચાલ્યો, અર્થાત્તુ તે નગરની નજી-
 કના જાગસાં ગયો. તથા જ્યાં (ઘણી ગયા રહી કે૦) વૃદ્ધોની ઘટાને લીધે ઘણીજ ગયા થડ
 રહી છે, અર્થાત્તુ જ્યાં સુર્યના તાપનો પ્રવેશ થડ શક્તો નથી, એવા (તરુતલે કે૦) કોડક વૃક્ષની
 નીચે (કરાર કે૦) પોતાનો શાક ઉતારવામાટે (રહે કે૦) વેઠો. ॥ ૬ ॥ હવે ત્યાં અવિલા (સો-
 પારાપુરનો કે૦) તે સોપારક નામના નગરનો (ધણી કે૦) સ્વામી (મહસેન નૃપ કે૦) મહસેન
 નામનો રાજા છે. તથા (તાસ કે૦) તે મહસેન રાજાની (વિજયા રાણી કે૦) વિજયા નામની
 રાણી છે. તેમજ (તેહની જણી કે૦) તે વિજયા નામની રાણીપ જણેલી, અર્થાત્તુ તે વિજયારા-
 ણીપ જેળીને જન્મ થાપેલો છે એવી (સુતા કે૦) તેહને એક પુત્રી છે. ॥ ૭ ॥ બઢી તેહની છે

સુદરી। દણ નામ । તિહાં સરપે મસા દોલાલ ॥ તિં ॥ નીણવરણી થઈ તામ । પમી ધરણી ધસા
દોલાલ ॥ ૫૦ ॥ ૧૦ ॥ કરીયા અનેક ઉપાય । તોપ વિપ નવિ ઘણું દોલાલ ॥ તો ॥ રુદન કરે

પુત્રીનું (તિલકસુંદરી કે ૦) તિલકસુંદરી (દણ નામ કે ૦) ણું નામ છે, પરંતુ (તિહાં કે ૦)
તે સોપારક નગરમાં (સરપે ઢસી કે ૦) તેણીને સર્પ ડંત્ર મારેલો છે, અર્થાત્ તે તિલકસુંદરી ના-
મની રાજપુત્રીને પૂર્વકર્મના સંયોગથી કોઈક સર્પ કાઢેલો છે. અને તેથી તે વિચારી તિલકસુંદરી
(તામ કે ૦) તેજ વચ્ચે, અર્થાત્ તે ડેરી સર્પ તેણીને કાઢ્યો કે તે સમયેજ (નીણવરણી થઈ
કે ૦) લીલા વર્ણવાલી થઈને, અર્થાત્ તેણીનું શરીર ડેર વ્યાપવાથી લીલા રંગનું થઈ ગયું છે, અને
તેથી તે (ધરણી કે ૦) પૃથ્વી પર (ધસી પમી કે ૦) પટકાઈ પમી છે, અર્થાત્ જમીન પર વચ્ચી પમી છે. ॥ ૧૦ ॥
હવે પવી રીતે પોતાની પુત્રીને ડેરથી ચેશુદ્ધ થઈ પહેલી જોડીને રાજાપ (અનેક ઉપાય કે ૦)
નાના પ્રકારના ઘણા દલાજો (કરીયા કે ૦) તેણીનું ડેર જતાવા માટે કરી જોયા (તોપ કે ૦)
તો પણ, અર્થાત્ ઘણા ઉપાયો કર્યા તતાં પણ (વિપ કે ૦) તેણીને ચહેડું સર્પડંસનું ડેર (નવિ

तव गाय । सजन सङ्गको मङ्ग्युं होलास ॥ स० ॥ ११ ॥ खेइ चाढ्या समसान । कोलाइल ते सुणी
षण्युं के०) उतर्युं नही, अर्थात् ते ऊँर रहित षड् नही. (तव के०) तेवारे, अर्थात् तेणीने मरण
पामेखी जाणीने (गाय के०) राजा, अर्थात् तेणीनो पिता एवो ते महसेन राजा (रुदन करे के०)
रुचा लाग्यो. अर्थात् मोटे स्वरे चिलाए करवा लाग्यो. तथा एवी रीते राजाने रडतो जोइने (स-
ट्टुको सजन के०) सघळा सगावहालाउ, अर्थात् तेना सर्व कुटुंबिने (मिढ्युं के०) त्यां एकठा
थया. ॥ ११ ॥ एवी ते मूर्ता पामेली राजकुमारिकाने मरण पामेली जाणीने सर्व कुटुंबीने तेणीना
शयने (खेइ के०) उपाडीने अग्निदाह करवा माटे (समसान के०) समसान तरफ (चाढ्या के०)
मोटेथी रक्ताथका चालवा लाग्या. पटलासां नजदीकसां घृक्षनी नायातळे विश्राम माटे वेठेलो,
तथा (सुजाण के०) उच्चम प्रकारनी बुद्धिवाळा, थने (कृपासुशिरोमणि के०) दयाळुनेसां शिरोमणि सरला,
अर्थात् अत्यंत दयाळु हृदयवाळा, एवा (श्रीपावनृप के०) ते श्रीपाव राजाए (ते कोलाइल के०)

દોષાત્ત ॥ કો० ॥ નૃપ શ્રીવાત્ત સુજાળ । કૃપાતુ શિરોમણિ દોષાત્ત ॥ કૃ० ॥ ૧૨ ॥ ભવર લહી
અપકાર-નળી મતિ અણ્ણી દોષાત્ત ॥ ત૦ ॥ વિમલેસરદ્ત્ત દાર । ધોદ જલ્લમું તિસં દોષાત્ત ॥ ધો०
॥ ૧૩ ॥ ગોત્રો નામ શરીર । નુરત ચેનન લહી દોષાત્ત ॥ તુ० ॥ ઝઞી પેઢેરી બીર । કુમરી મન

ને રાજકુમારિકાના ગગને મ્મદાને શ્લેઢ જતા માળમોના કદનનો કઠળાશ્વર સાંજલ્યો. ॥ ૧૨ ॥
પત્ની (નવર લહી કં०) તે રાજકુમારિકામંવંધિ સચઞ્છી દુક્કીકતની યાકેકગારી મઝયાથી તે
દયાનૃદ્ધીવાત્ત મદાગાજાને (અપકારતળી કં०) તેળીનાપર અપકાર કરવાની (મતિ કં०) બુદ્ધિ
(અણ્ણી કં०) પદ્મદ્મ અપત્ત યડ, યને તેથી (વિમલેસરદ્ત્ત કં०) નિમલેસર નામના દેવે પો-
તાને આપંચા મદાપ્રત્યાયિક (દાર કં०) દારને (જલ્લમું કં०) નિર્મલ જલ્લધી (ધોદ કં०) ધોદને
(નિર્મ કં०) તે જલ્લરહે કરીને, આર્થાત્ તે પ્રત્યાયિક દિવ્ય દારના નમળવડે કરીને ॥ ૧૩ ॥ (તાસ
કં०) મર્પવિપની આમથી મૂર્ઘાં પામંછી પરી ને રાજકુમારિકાનું (શરીર કં०) શરીર (ગોત્રો
કં०) ગોત્રું, આર્થાત્ તેળીના મૂર્ઘિત શરીરપર તે દારનું નમળ ગોત્રું, પત્ની (તુરત કં०) તેજ

गहगद्दी होलाल ॥ कुं० ॥ १४ ॥ हरख्यो हयडे तात । नृपतिने वीनवे होलास ॥ नृ० ॥ अवधारो एक वात । प्रभु कहुं तुं अमे होलाल ॥ प्र० ॥ १५ ॥ एह कुमरी शुभरीत । आवी पुरमां तुमे

बखते, अर्थात् ते नमण ठांटुं के तुरतज ते राजकुमारिकाने (चेतन सद्दी के०) चेतना आवी; अर्थात् तेणीनुं झेर उतरी जवाधी ते सचेतन थइ. पत्नी (कुमरी के०) ते तिलकसुंदरी (ऊजो के०) पेठी थइ, अने (मन गहगद्दी के०) मनमां आनंद पामीने (चीर के०) पोतानुं उत्तम वस्त्र (पेदेरी के०) सेणीए पेदेरी लीधुं. ॥ १४ ॥ हवे एवी रीते पोतानी पुत्रीने सजीवन थयेखी जोइने (तात के०) तेणीनो पिता एवो ते महसेन राजा (हयडे के०) पोताना हृदयनी अंदर (हरख्यो के०) अतिशय दर्पने पाम्योथको (नृपतिने के०) ते श्रीपाल महीपतिने (वीनवे के०) विनंति करवा लाग्यो के (प्रभु के०) हे स्वामी! (अमे के०) हुं आपने (एक वात के०) एक वार्ता (कहुं तुं के०) विनहुं तुं, अर्थात् हुं आपने एक कार्य करवानुं कहुं तुं, ते (अवधारो के०) आप आपना हृदयमां पारण करो? ॥ १५ हवे (तुमे के०) अमासं आ सोपारक

होलाह ॥ आ० ॥ परणो आणी प्रीत । कहुं तुं इस अमे होलाह ॥ क० ॥ १६ ॥ गज रथ घोमा
माल । कनक मणि अतिघणा होलाह ॥ क० ॥ कर मुकामणमहिं । दीया वर नेटणा होलाह

नामना नगरमां (आधी के०) पधारीने (एह के०) आ अमारी (कुमरी के०) तिलकसुंदरी
नामनी पुत्रीने (शुभ रीत के०) नस्त्रे प्रकारे, अर्थात् मदा महोत्सवपूर्वक (प्रीत के०) प्रेम
(आणी के०) लायीने, अर्थात् तेणीनापर अतिशय प्रीति धारण करीने (परणो के०) परणो,
अर्थात् ते साथे तमो प्रेमपूर्वक पाणिघट्टण करो ? (एम के०) एटलुंज (अमे के०) हुं (कहुं तुं के०) आपने
बिननुं तुं, अर्थात् हुं आपने नम्रतापूर्वक फक्त एटलीज थरज करुं तुं. ॥ १६ ॥ पत्री ते श्रीपावराजा साथे
पोतानी ते तिलकसुंदरी नामनी पुत्रीना लघ कयां पत्री ते मद्सेन राजाए (करमुकामणमहिं
के०) हस्तमोचन समये ते श्रीपावराजाने (अतिघणा के०) अतिशय घणा (गज के०) हाथी
(रथ के०) रथो, तथा (घोमा के०) घोमा, तेमज (माल के०) वस्त्र, आजूषण आदिक बीजो
मात्र, तथा (कनक के०) सुवर्ण, अने (मणि के०) मणिकआदिक झवेरात, तथा (वर नेटणा

॥ दी० ॥ १७ ॥ खेई ऋद्धि असेस । रमणी तेह आठसुं होलास ॥ २० ॥ पढोतो मालव देश ।
महीनज ठाननुं होलास ॥ २० ॥ १८ ॥ ए एकत्रीसमी दास । न्यानसागरे कही होलास ॥ न्या० ॥

के०) रीजी पण कंटलीक वस्तुनेनी उत्तम जेट (दीया के०) आपी. ॥ १७ ॥ एवी रीते ते रा-
जाए आंपंटी (अंमंम के०) सघली (ऋद्धि के०) समृद्धि (खेई के०) पोतानी साथे खेइने
(नंद रमणी आननुं के०) पोतानी ते आठे श्रीजसहित (महीनज के०) ते श्रीपालराजा (ठाठसुं
के०) घणाज ठाठमाठर्थी. अर्थात् पोताना सैन्यआदिकना महोटा आमंनरपूर्वक (मालवदेश के०)
मालवा नामना देशनी थंदर (पढोनी के०) कोटपण प्रकारना विघविना पढोंची गयो. ॥ १८ ॥
एवी रीते (न्यानसागरं के०) आ रासना कर्ता एवा श्रीन्यानसागरजीए (ए के०) आ, अर्थात्
उपर कहेली (एकत्रीसमी दास के०) आ रासनी एकत्रीसमी दास (कही के०) श्रोतालसन्मुख
कही संजळीची ठे. हवे ते बलते (परजापाल के०) ते मालवा देशना राजा, तथा श्रीपालरा-
जाना सतरा एवा ते प्रजापाल राजाए (जाणुं के०) पोताना जमाइने सदकरसहित पोतापर च-

જાણું પરજાપાસ । પગંતે આઢ્યો વહી હોસાસ ॥ ૧૦ ॥ ૧૯ ॥

॥ પુદા ॥ ગુદનટ દસ દેલી પ્રચલ । વીહનો તસ તમયાય ॥ પેંટો મટરોહો કરી । ગુજેળીનો
રાય ॥ ૧ ॥ ધોપ્નેંગ વીંટી રયા । પાચરીયા થસવાર ॥ મૂંકે મયર મારસી । કરે હમચર હેપાર

માઠ કરયાંને આંનેંઓ જાણો, ત્યારે (પગંતે કે૦) કોપાતુર થયેઓ પ્યો તે પ્રજાપાસ રાજા પણ
પોનાના મેન્યમદ્દિન (વહી આઢ્યો કે૦) પોતાના જમાહની સામે વહી આઢ્યો. ॥ ૧૯ ॥

હવે (નમ કે૦) તે શ્રીપાલરાજાનું (ગુદમટ કે૦) દરિયારબંધ મુમટોચાલું, તથા (પ્રચલ
કે૦) મર્વે પ્રકારની મામધીવટે કરીને પ્રચંડ, પ્યું (દસ કે૦) સરુર (દેલી કે૦) જોડને
(તમરાય કે૦) પાવણો પ્યો તે (ગુજેળીનો રાય કે૦) ગુજલની નગરીનો પ્રજાપાસ નામનો રાજા
(વીંટનો કે૦) નય વાર્મીને, અર્થાત્ પોતાના હૃદયમાં પળો નય ગુલસ થચાચી (મટરોહો કરી
કે૦) પોનાના નમરીના કોટ બંધ કરીને, અર્થાત્ પોતાની નમરીના મહના મર્વે દરવાજા બંધ કરીને
(પેંજો કે૦) તેની અંદર તુરાદ મ્લો, અર્થાત્ પોતાના મેહેલમાં તરાદ લેહો. ॥ ૧ ॥ પચી રીતે

॥ २ ॥ फरहर नेजा फरहरे । नोवत गुडे निसाण ॥ नाखिआरावा गरुगडे । करुकरु करे केकाण

ते उजयनी नगरीना गढना दरवाजार्तने वंध थयेला जोइने (पाखरीआ असवार के०) पाखर-
वाळा घोमारुपर स्वार थयेला एवा श्रीपालराजाना घोडेस्वारो (चोपखेर के०) चारे वाजुपथी,
अर्थात् ते कोटनी चारे दिशार्तर्फ (चींटी रह्या के०) ते कोटने फरतो घेरो घाली उज्जी गया.
वळी ते वखते (गयवर के०) महोटा हस्तीउ मदेनमत्त थइने (सारसी के०) चीसो (मूके
के०) पारुवा लाग्या, तथा (हयवर के०) श्रीपालराजाना सैन्यमां रद्देला उत्तम जातिना घोमारु
(द्वेपार करे के०) द्वेपारव करवा लाग्या. ॥ २ ॥ वळी (नेजा के०) रंगवेरंगी वावटारु (फर-
हर के०) फरुफरुाट शब्दो करताथका (फरहरे के०) फरकवा लाग्या, अर्थात् वायुना वेगथी
थ्याकाशमां उरुवा लाग्या. तेमज (नोवत के०) नगारांउ, अने (निसाण के०) हुंकारु (गुडे
के०) गरुगनवा लाग्या, अर्थात् तेउनी गरुगमाट आकाशमां फेलावा लाग्यो. तथा (नाखिआ-
रावा के०) तोपोना जयंकर अवाजो (गरुगडे के०) गरुगडवा लाग्या, अर्थात् तेना जयंकर अ-

॥ ३ ॥ दम्भद दम्भय दम्भय । चणी चणये नाल ॥ लढलढ डेखी लखलखो । प्रजापाल प्रपाल । ४ ।

पाजो मभळाय लाया. अने (नेकाण के०) मुभटोण पहेरेलां लोवंसना वखतरो तेउपर दचि-
यारोना पा पम्पाभी (कड कड करे के०) कम्भकनाट करतो अवाज करया लाया. ॥ ३ ॥ वळी
(दम्भय दम्भय के०) एकदम दम्भय दोम्भने (दम्भय चणी के०) मोरचाउ बांधीने,
अर्थात् उंचाण जगोपर मोल्बरा बांधीने, तेउपर (नाल चढाये के०) मुनटो तोपो चढाये ठे. इथे
एवी रीतनो (लम्भय के०) लळलळट; अर्थात् श्रीपालराजाना सेन्ये मचावेखी आवी नयंकर
दोम्भयसने (नेम्भी के०) जोइने (प्रजापाल मूपाळ के०) ते प्रजापाल नामनो लळायनी नगरीनो
राजा (लळलळपो के०) पणाज गतराटनी अंदर पम्पी गयो, अर्थात् ते पोताना हृदयसां घणोज
भग पामया लाण्यो. ॥ ४ ॥

एथे (पीकण के०) लपनीत थयेलो, तथा (वखलहीणो के०) निर्वल, एवो (माखवपति
के०) माखया थैसनो प्रजापाल नामनो राजा. (उजंणनी के०) पोतानी राजधानी एवी लळायनी

॥ दास ॥ ११मी ॥ दरीपा मन सागो ॥ ए देशी ॥ अथवा-रंग सागो रंग सागो । रंग सागोरे । बड़ी रंग गणो गुजरातरे आदिजिन रंग सागो ॥ ए देशी ॥ मासवपति उज्जैननी । पोलि जहाबी ओररे ॥ पीकण पलहीणो ॥ बड़ी कोसीसे कोटने । सुभट चढी करे सोररे ॥ वी० ॥ १ ॥

नगरीनी (पोलि के०) पोल, अर्थात् तेना सघळा दरवाजा (जोररे के०) जोरथो, अर्थात् घगीज मजबूताइथी (जहाबी के०) थंथ करावोने पोते अंदर दुगाइ रह्यो. (बड़ी के०) बड़ी (सुनट के०) ते राजाना सुभटो (कोटने कोसीसे के०) गढना कोटाउंगर (चढी के०) चढीने (सोररे के०) सोरयकोर (करे के०) करावा लाग्या, अर्थात् जयने खीचे मद्दोटी बूमो पाडवा लाग्या. ॥१॥ (दूधे के०) ह्यारपडी (राजा धीगखने के०) ते श्रीगखगजाने (रान के०) ते रात्रि (रोदाकरे पइ के०) मद्दोटी पइ पडी, अर्थात् पोतानी माताने मळवानी उरमुकनाथी खांची थइ गमी. खने तेथी (राजन रंगीलो के०) ते रंगीळा राजाए पोताना मनमां पवो निश्चय कयों के, दूधे (थइ के०) ह्या समयेज रोदेरनी अंदर घेर जइने (मानाना के०) मारी बहाली जननीना

॥ तुण पच्छा ससनेदं ॥ मयणा कह सुणो मातजी । ए होशो रंगोत्रे । सुणो मा ससनेही ॥
॥ ४ ॥ लोपण मायुं यण वली । फरके ठे मुज आजरे ॥ सुण मा० ॥ जाणुं तुं मिमसे तिणे । तुम

पस ! (परदख के०) कोइक शत्रु राजानुं लश्कर (पोखरे के०) आपणा आ शोहेरना दरवाजा
पासेज (आब्यो के०) आबी पहोच्युं ठे, माटे (हाहा के०) थरेरे !! (हवे गुं थायसे के०) हवे
गुं यशो ? थर्यात् हवे थापण सपळानी कोण जाणे केवी दुर्दशा यशो !! एवी रीतना पोतानी सासुना
वचनो सांभळीने (मयणा के०) मयणासुंदरी (कहे के०) कहेवा खागी के (ससनेही मातजी के०)
हे स्नेहवाळी माताजी ! (सुणो के०) हुं जे कइं तमोने कहुं, ते तमो श्रवण करो ? खरेखर मारा हृदयमां
आजे एवो विचार थावि ठे के (ए के०) आ सपळो (रंगरोलरे के०) मनमां अत्यंत आनंद उपजावनारो व-
नाथ (होशो के०) यशो, थर्यात् आ सर्व घनावनुं परिणाम सर्वेने आनंद उपजावनाहं थशो, एम
मारा हृदयमां जासे ठे. ॥ ४ ॥ केमके (आजरे के०) आजे, थर्यात् आ समये (मुज के०)
माहं (मायुं के०) आबी पाजुनुं (लोपण के०) खोचन, तेमज (यण के०) स्तन (फरके ठे के०)

सुत मुज सिरताजरे ॥ सु० ॥ ५ ॥ वच्छ तुज वचन सफल होजो । विघन जुं उच्छन्न थायरे ॥

फरकी रक्षा ठे, अर्थात् आ समये मांरुं नाहुं नेत्र तथा स्तन फरके ठे, अने (तिणे के०) तेषां शुचि निमित्तथी (जाणुं हुं के०) हुं मारा हृदयमां एवो निश्चय करुं तुं के (मुज सिरताजरे के०) मारा मस्तकना मुकटसमान, अर्थात् मारा प्राणना आधारभूत एवा (तुम सुत के०) तमारा पुत्र (मिलसे के०) मने मलशे, अर्थात् खरेखर आजे मने मारा प्राणप्रिय पतिनो समागम यशे. ॥ ५ ॥ एवी रीतना सौजाग्यवंती मयणासुंदरीना वचनो सांजळीने खुशी धयेली कमलप्रभा बोली के (वच्छ के०) हे वत्स ! (तुज के०) तारु (वचन के०) अमृतसरसुं शुज वचन (सफल होजो के०) सफल यजो, के (जुं के०) जे तारां अमृतसरसां वचनथी (विघन के०) विघ्न पण (उच्छन्न के०) महोत्सवरूप (थायरे के०) यशे. हवे एवी रीतनो सासुवहुवचेनो मांगलीक संवाद सांजळीने, पोतानी पतिव्रता स्त्रीनां वचनने सत्य करवा माटे (तिसे के०) तेज वखते (भूमिपति के०) छारपासे उमेल्ला श्रीपादराजाप. (बोले के०) कहुं के (मायरे के०)

॥ सुण षष्ठी० ॥ भूमिपति बोधि तिसे । धार उघाडो मायरे ॥ सुण मा० ॥६॥ रोमांचित ऊघाडीयां । प्रमाणे जननीने पायरे ॥ राज० ॥ घृष्टि थई चादसविना । सुत मलीउ सुखदायरे ॥ रा० ॥ ७ ॥

हे माताजी ! (पार के०) दरवाजाना कमान (उघाडो के०) तमो खोखो ? ॥ ६ ॥ ते सांचळी (रोमांचित के०) हुर्येची रोमांचित थयेखी कमलप्रज्ञा माताए (उघामीयां के०) घरना दरवाजाना कमान उपाड्यां, त्यारे तेमां दाखव ययेखा श्रीपाखराजाए (जननीरे के०) पोतानी माताना (पायरे के०) चरणोमा (प्रणमे के०) नमस्कार कर्यो. एवी रीते पोताने नमस्कार करता पुत्रने जोडने थत्पंत सुशी थयेखी माता बोखना खागी के, थ्याजे (सुखदायरे के०) सुखने देववाळो एवो (मुत के०) माते पुत्र (मलीउ के०) मने मदयो ठे, थ्यर्थात् थ्याजे मारा सुखदाइ पुत्रनो मने समागम थयो ठे, तेथी जाणे (चादसविना के०) वादळां विनाज (घृष्टि थई के०) मेघघृष्टि थई दोय नही ! एवो मारा हृदयमां थानंद उत्पन्न थयो ठे. ॥ ७ ॥ एवी ते श्रीपाखराजा (मायने के०) पोतानी माता कमलप्रज्ञाने (मंथे के०) पोताना स्वजापर (चढाची के०) बेसाडीने, तथा

મંપે જગાપી માયને । કરમું ધણ ઘઢી તામરે ॥ રાત્ર૦ ॥ મંધાચારમાં આવીત્રી । આપે મંરુપ શુન
ગામરે ॥ રાત્ર૦ ॥ ૭ ॥ વગવઘણી આગલ્લ ધરી । સામૂને શુનગીતેરે ॥ વઢૂચર સમનેઢી ॥ આતે

(ધણ કે૦) પોતાની વતિત્રતા મ્મો મળળામુંદરીને (કરમું ઘઢી કે૦) પોતાના દાયમાં પકમીને
(તામરે કે૦) નેત્ર વળતે (મંધાચારમાં કે૦) નમરીની વઢાર રઢેઢી પોતાની જાવળીમાં (આ-
વીત્રી કે૦) ચારી વઢોંઢ્યો. તયા લ્યાં આવીને (મંરુપ કે૦) તંત્રુની ઓંદર (ગુમજામરે કે૦)
નુતમ આનરમાં (યાંપ કે૦) પોતાની માતાને તયા મ્મીને સ્થાપન કર્યા. ॥ ૮ ॥ હવે લ્યાં (સ-
મનેઢી કે૦) આમંત મ્નેહવાઢી, વ્વી ને (આંતે વઢૂચર કે૦) ઓપલસાજાની આતે મ્મીત્રી (અલ્લચિમું
હૂંઢી કે૦) ત્રગવળ વિમંવચિના ગુઢોને (મનપ્રીતિરે કે૦) મનની પ્રીતિરહે ફરીને, અર્થાત્ હુદયમાં અર્યં-
ત રૂપામ જ્વારીને (વગવઢળી આગલ્લ ધરી કે૦) વગેરવળાં, અર્થાત્ ગુમદી ગુમદી ફિમની વસ્તુત્રી નેટ
પોતાની માવુજા વળોમાં પૂંઢોને (માવુને કે૦) પોતાનો મામુ રુમઢક્રમપ્રતે (વગે જ્વાળી કે૦) તેમના
વળળામાં નવરદાર કરવા જામો. ॥ ૯ ॥ વઢી (વગનેઢી કે૦) મ્નેહવાઢી વ્વી (મચઢી નેહરે કે૦) શ્રીપત્ર

ऊनी थलविसुं । पगे लागी मन प्रीतिरे ॥ बहुअर० ॥ ९ ॥ चरणे लागी चाहसुं । मयणसुंदरीने तेहरे ॥ सघळी ससनेही ॥ कमलप्रजा कहे सुत कहो । किहां लाधी ऋद्धि एहरे ॥ सुणव ० ॥ ॥ १० ॥ तव कहे विद्याधरसुता । बात सकल विस्तारिरे ॥ सुण व० ॥ कमलप्रजा व्यतिकर सुणी !

राजानी ते सघळी स्त्रीले (चाहसुं के०) अत्यंत दुर्पथी (मयणासुंदरीने के०) मयणासुंदरी नामनी पोतानी वकी शोकने (चरणे लागी के०) पगे पनी, अर्थात् तेणीना चरणोमां पण ते सघळी स्त्रीले नमस्कार कयों. पठी (कमलप्रजा के०) ते कमलप्रभा पोताना पुत्र श्रीपालराजाने (कहे के०) पूठवा लागी के (सुत के०) हे पुत्र ! (कहो के०) मने कहो के (एहरे के०) आ सघळी (ऋद्धि के०) समृद्धि (किहां लाधी के०) तमोने क्यांथी मळी ? अर्थात् आ सघळी लक्ष्मी, स्त्री विगेरे सघळुं तमोए क्यांथी तथा शीरीते मेळवुं ? ते मने कहो ? ॥ १० ॥ (तव के०) ल्यारे (विद्याधरसुता के०) रत्नहीपवाळा विद्याधर राजानी पुत्तीए (सकल बात के०) सर्व वार्ता (विस्तारिरे कहे के०) विस्तार पूर्वक पोतानी सासु आगळ वर्णवी बतावी. ल्यारे (व्यतिकर के०)

दरखी हृदय मज्जारीरे ॥ गुणव० ॥ ११ ॥ नव नाटक नव नारीने । वहेंची दीधां नृप सारे ॥ राजन० ॥
मरणां मयळीने दीधां । यत्रादिक गुंगारे ॥ राजन० ॥ १२ ॥ कदो मयणा तुम तातने । तेडुं

ते मयळो पृनांत (मुणी के०) सांभळीने, अर्थात् विद्याधरनी पुत्रीण वर्णयेल्ली सयळी दकीकत सांचळीने
(कमलप्रना के०) श्रीपालराजांनी माता कमलप्रभा (हृदयमज्जारीरे के०) पोताना मननी अंदर
(दरखी के०) अतिशय आनंद घामी. ॥ ११ ॥ पळी (नृप के०) ते श्रीपालराजाण (सारे नव
नाटक के०) पोताना स्याधीनमां रद्देखां नवे नाटकोना उमदां पेजां (नव नारीने के०) पोतानी
ते नवे म्हीनुने (वहेंची दीधां के०) सरखा नाग पामीने आयी दीधां. तेमज (यत्रादिक के०) नाना
प्रकारना यत्रो तथा आचूण्णो आदिक (गुंगारे के०) दरीने शोनावनारी वस्तुच पण (सय-
ल्लीने के०) ते नवे म्हीनुने (सरखां दीधां के०) सरखे सरखां आयी दीधां, अर्थात् कोडपण
जातनो तत्तागत राग्या विना पोतानी ते सर्व म्हीनुने सरखे भागे वहेंची आप्यां. ॥ १२ ॥ पळी
ते श्रीपालराजाण मयणां गुंदरीने पूठुं के (ससनेही मयणां पण के०) हे मारी प्राणप्रिया मयणा

किण प्रकारे ॥ सुण थण ससनेदी ॥ बंधाची कुहाडो गझे । तेन्नाचो इण ठाररे ॥ राजन० ॥२३॥
दूतने धीपासे मोकट्यो । प्रजापास नृपासरे ॥ राजन० ॥ ते जइ कहेजो तुमें करो । राज जीवी-

सुंदरी' (सुण के०) हुं जे तने कहुं ते तुं सांजस ? (तुम के०) तारा (तातने के०) पिता एवा
आ प्रजापासराजाने (किण परकारे के०) केवे प्रकारे ? अर्थित् केवो वेप धारण करावीने (तेहुं
के०) थदी मारी पासे बोलावुं ? त्वारे मयणासुंदरीए जैनशासननी दोना बधारवा माटे पोताना
स्वामिने कसुं के० हे स्वामिनाथ ! (गझे के०) तेना कंठमां (कुहामो बंधाची के०) कुहामो बंधाचीने
(इपठाररे के०) आ जगोए, अर्थित् आपनी पासे (तेडाचो के०) बोलावो मगावो ? ॥ १३ ॥
पत्री (धीपासे के०) ते श्रीगणराजाए (दूतने के०) पोताना एक कासदने (प्रजापाल नृप
पासरे के०) ते प्रजापास राजानी पासे (मोकट्यो के०) मोकट्यो. पत्री (ते के०) ते दूत (जइ
के०) ते प्रजापाल राजानी पासे जइने (कहे के०) कहेवा लाग्यो के, हे राजन् ! (जो के०)
जो (तुमें के०) तलो (राज जीविननी के०) तमागं राखनी, तथा तमागं प्राणनी (आसरे

तनी आसरे ॥ राजन० ॥ १४ ॥ तो तुम आधीने मन्त्रो । बांधी कंट कुआरे ॥ राजन० ॥ कोणीने
 राजा कहे सुणी । एम न कहं निरभारे ॥ गजन गोसोखो ॥ १५ ॥ दून कहे सुण राजनी । साहिव
 के०) आधा (करो के०) धरावता हो, अर्थात् जो तमोने तमारां राजपनी नया जीवगानी पांआ
 होय, ॥ १४ ॥ (तो के०) तो (तुम के०) तमो (कंज के०) तमारा कंजसां (कुआरे के०)
 कुआमो (बांधी के०) छटकावीने, तथा (आधीने के०) एवा चेने त्यां आधीने (मन्त्रो के०)
 अमारा श्रीपादगजाने तमो नमस्कार करो ? पत्नी (सुणी के०) एरी रीतना दूनना वचनो सां-
 नळीने (कोणीने के०) कोधायमान यथेखो (राजा के०) उल्लापनी नगरीनो स्वामी एरो ते
 प्रजापास राजा (कहे के०) ते दूतने कहेवा लाग्यो के, अरे दून ! (निरभारे के०) मरेवर
 (एम न कहं के०) हुं ए रीते करनार नथी, अर्थात् मारा कंजसां कुडाडोभाग्न करीने, हुं नारा
 राजाने नमुं, ए वान कोइ पण रीते थइ शंके तेस नथी. ॥ १५ ॥ ते सांनळी (दून के०) श्री-
 पादगजानो ते दून (कहे के०) ते प्रजापास राजाने कहेवा लाग्यो के (राजनी के०) राजेश्री !

मुज सुलतानरे ॥ राजन रंगीला ॥ मरहठ सोरठ गुर्जरा । खीधां मरुथरने मुलतानरे ॥ राजन० ॥
॥ १६ ॥ खाटदेश खीधो वली । खीठ वयराट मेवानरे ॥ राजन० ॥ मंत्री सुणी कहे रायजी । कहुं

तेमज (रंगीला राजन के०) हे रंगीला राजा ! (सुण के०) हुं जे कइं कहुं, ते तुं सांजल ?
(मुज के०) मारा (सुलतानरे के०) महाराजाधिराज एवा (साहिव के०) ते श्रीपालराजाए (म-
रहठ के०) महाराष्ट्र (सोरठ के०) सोरठ (गुर्जरा के०) गुजरात (मरुथर के०) भारवारु
(ने के०) थने (सुलतानरे के०) सुलतान नामनो देश, एवी रीते ए सघळा देशो (खीधारे
के०) जीतीने पोताने स्वाधीन करेला ठे, ॥ १६ ॥ (वली के०) वली (खाट देश के०) खाट
नामनो देश (खीधो के०) तेणे स्वाधीन करेलो ठे. तेमज (वयराट के०) वराड देश, थने
(मेवानरे के०) मेवान नामनो देश पण (खीठ के०) मारा ते स्वामीए पोताने स्वाधीन करेलो
ठे. (सुणी के०) एवी रीतना दूतना वचनो सांगलीने (मंत्री के०) ते प्रजापाल राजानो मंत्री
(कहे के०) पोताना राजाने कहेवा खाग्यो के (रायजी के०) हे स्वामी ! (पाडरे बडाबी के०)

તું બડાથી પામરે ॥ રાજન૦ ॥ ૧૭ ॥ સરખા સાથે કીર્તીયં । કોપ કરીને ઝૂઝરે ॥ રાજન૦ ॥ મો-
ટાને મત્તીયં જદં । માનો યાત ए મૂઝરે ॥ રાજન૦ ॥ ૧૮ ॥ માન્યું મદોતાનું કહ્યું । પરતાતે મૂના-

તમાકં નયું કરવાની ઇચ્છાથી આઘટ્ કરીને પળ (કટું તું કે૦) હું આપને ધિનયું તું કે ॥ ૧૭ ॥
(મરખા સાથે કે૦) આપણા યગેચરીયા સાથે (કોપ કરીને કે૦) ક્રોધ કરીને પળ (ઝૂઝરે કે૦)
મુઠ્ઠ (કીર્તીયં કે૦) આપણે કરીયં, અર્થાત્ જે આપણા લેવોજ વલવાન હોય, તેની સાથે તો
ક્રોધથી ગુઢ્ઠ કર્યું તમાકં છે, પરંતુ (મોટાને કે૦) આપણથી અધિક ઘલવાઝાને તો (જદં મત્તીયં
કે૦) આપણે મમા જદ નમ્રનાથી મમ્તનું જોડ્યે, અર્થાત્ જે આપણાથી નધારે વલવાન હોય, તેની
પામે જદને નમ્રનાપૂર્વક તેની સિવાઈ કરવી યોગ્ય છે. માટે (ए કે૦) પૃથી રીતની (મૂઝરે કે૦)
માર્ગ (યાત કે૦) યાત, અર્થાત્ મારી ए રીતની સંસાદને (માનો કે૦) આપ સ્વીકારી છો?
॥ ૧૮ ॥ પૃથી રીતે (મદોતાનું કહ્યું કે૦) પોતાના રાજ્યનીતિ જાણનારા બુદ્ધિવાન મંત્રીનું વચન
(માન્યું કે૦) તે પ્રજાપાલ રાજાए સ્વીકાર્યું. પૃથી (પરમાતે કે૦) પ્રજાતમાં (મૂનાથરે કે૦)

घरे ॥ राजन० ॥ कुहामो कंठ धरीने । सामंतक खेइ साथरे ॥ राजन० ॥ १ए ॥ मान मूकीने आढ्यो ।
निरखी नृप श्रीपालरे ॥ राजन० ॥ कुहामो कंठेयकी । ठोमढ्यो ततकालरे ॥ राजन० ॥ २० ॥

उज्जयनी नगरीनो स्वामी पवो ते प्रजापाल राजा (कंठे के०) पोताना कंठमां (कुहामो धरीने
के०) कुहामाने धारण करीने, तथा (सामंत के०) पोताना सर्व सामंतोने (साथरे के०) पोतानी
साथे (खेइ के०) खेइने, अर्थात् पोताना रक्षण माटे सामंत आदिकोनो परिवार पोतानी साथे
लइने ॥ १ए ॥ तथा (मान के०) पोतानुं अजिमान (मूकीने के०) ठोमीने, अर्थात् पोताना
अजिमाननो सर्वथा त्याग करीने (आढ्यो के०) ते श्रीपालराजानी त्रावणीमां आवी पहुँच्यो.
हवे ते बखते (नृप श्रीपालरे के०) ते श्रीपालराजाए ते प्रजापाल राजाने (निरखी के०) कंठमां
कुहामो धारण करीने आवतो जोइने (कंठयकी के०) तेना कंठमांथी (ततकालरे के०) तेज बखते
(कुहामो के०) कुहामो (ठोमढ्यो के०) कढावी नाख्यो, अर्थात् नीतिने जाणनारा तथा गंजीर
हृदयवाळा एवा ते श्रीपालराजाए तुरतज तेना कंठमांथी ते कुहामो छूर कराढ्यो. ॥ २० ॥ पढी

પહેરાવે પ્રીતેં કરી । યત્રાનરણનો વેપરે ॥ રાજન૦ ॥ વેસાઢે સિંદાસને । સંતોષી મુવિશેવરે ॥
॥ રાજન૦ ॥ ૨૧ ॥ ન્યાનસાગર કહે સાંભણો । પદ વગ્રીસમી ઢાણરે ॥ તનિગળ રંગીલા ॥ મય-

તે શ્રીપાલરાજાણ (પ્રીતેં કરી કે૦) પ્રેમ લાચીને, અર્થાત્ તે પ્રજાપાલ રાજાપર પરમ પ્રીતિ લાચીને
તેને (યત્રાનરણનો કે૦) હમદાં યત્રો તથા આત્મણોવાલ્લો (વેપરે કે૦) વેપારક (પહેરાવે કે૦)
પહેરાવ્યો, અર્થાત્ તેને હમદાં યત્રો તથા આત્મણોનો વેપારી પહેરાવ્યો. તેમજ (મુવિશેવરે કે૦)
વિશેષ પ્રકારે, અર્થાત્ ઘણાજ આદરસત્કાર પૂર્વક (સંતોષી કે૦) તેને મુદી કરીને તેણે (સિંદા-
સને કે૦) સિંદાસનપર (વેસાઢે કે૦) વેસાડ્યો. ॥ ૨૧ ॥ (ન્યાનસાગર કે૦) આ રાસના કર્તા
પદા શ્રીન્યાનસાગરજી (કહે કે૦) શ્રોતાનું પ્રતે કહે છે કે (રંગીલા તનિગળ કે૦) હે રસિક
મધ્યજનો! (પદ કે૦) હપર વર્ણન કર્યા મુજવ (વગ્રીસમી કે૦) વગ્રીસમી (ઢાણરે કે૦) ઢાલ
(સાંભણો કે૦) તમો શ્રવણોચર કરો? (હવે કે૦) હવે (મયણામુંદરી ઢાલરે કે૦) મયણા-
મુંદરી નામની પ્રજાપાલ રાજાની પુત્રી (તાતને કે૦) પોતાના પિતાજીને (જે વચન કે૦) જે કંદં

एमुंदरी हवे तातने । जुल कहे वचन जे घाखरे ॥ प्रवियण० ॥ ११ ॥

॥ दुहा ॥ तुमे कसुंतुं तानजी । ताहरे कमें एह ॥ वर पुत्री वर आणील । आ उलखजो तेह ॥ १ ॥ तोंमाव्यो इण कंतथी । आदरथी कुवार ॥ जोजो ए श्रीपाल नृप । मुज कमें भरतार

वचनां (कहे कं०) कहेंश, ते (जुल कं०) तमो जोजो ? अर्थात् ते तमो ध्यानपूर्वक श्रवण करजो ? ॥ ११ ॥

हवे ते मयणामुंदरी पोताना पिताने कहे ते के (तातजी कं०) हे पिताजी ! (तुमे कं०) तमोए (कसुंतुं कं०) मने कसुं हंतुं के (पुत्री कं०) हे पुत्री ! (ताहरे कं०) तारां (कमें कं०) कर्मोवडे करीने, अर्थात् तारां पूर्वे कहेलां कर्मोने अनुसारे (एह कं०) आ (वर कं०) वरराजा, अर्थात् आ कुष्टी वरराजाने (आणील कं०) हुं लाव्यो तुं, अर्थात् तारे माटे में आ महारोगी दरिद्री वर आण्यो ठे, माटे तेने (वर कं०) तुं तारा स्वामी तरीके स्वीकार ? परंतु (आ कं०) आ श्रीपालराजा (तेह कं०) तेज आपे परणावेजो आ मारो स्वामी ठे, एम तमो तेने (उलखजो कं०) निहासीने खातरी करी खेजो ? ॥ १ ॥ घळी (इण कं०) तेज मारा स्वामीए (कंतथी

॥ २ ॥ प्रजापाल प्रणमी हवे । जामाताना पाप ॥ पूठे कह्यो ऋद्धि किम लह्यी । सिद्धपक्ष सुप-

के०) थापना कंठमांथी (कुठार के०) कुद्दाको (आदरणी के०) आदरमानपूर्वक (जोकाव्यो
के०) कदाही नाय्यो ठे, अर्थात् थापना कंठमांथी कुद्दाको कढावीने तेणे थापनो घणोज आदर
सत्कार करेखो ठे, एवा (मुज के०) मारा (कर्म के०) कर्मना संयोगे मने मत्तेखा (ए के०)
थ्या (श्रीपाल नृप के०) श्रीपाल नामना राजा (तरतार के०) मारा स्वामी ठे, तेमने (जोजो
के०) थाप घरोघर निहाळीने निरखी जोजो. ॥ २ ॥ (हवे के०) त्याथाद (प्रजापाल के०)
मयणासुंदरीनो पिता एवो ते प्रजापाल राजा (जामाताना के०) पोताना जमाइ एवा ते श्रीपाल
राजाना (पाप के०) चरणोने (प्रणमी के०) नमस्कार करीने, अर्थात् तेमना चरणोमां पोतानुं
मस्तक नमावीने (पूठे के०) तेमने पूठ्या लाग्यो के, हे महाराजा ! (ऋद्धि के०) थ्या सघळी
समृद्धि (किम लह्यी के०) थापे धीरीते संपादन करी ? ते संबंधि सघळी हकीकत (कद्यो के०)
मने कही संज्जायो ? अर्थात् थापनुं सघळुं पृत्तात मने कही ध्यानदित करो ? ते सांभळी श्रीगं-

સાપ ॥ ૩ ॥ નવ નાટિકની નાયિકા । જે છે નવ સિરદાર ॥ દે નૃપ તેહને યાગન્યા ૧ કરો નાટિક
ધીકાર ॥ ૪ ॥ ઝઢી ઘાટ સજ્જમી । નિઝજમ એક નાર ॥ શંકાતી ઝેને નહી । કહે નૃપ વારો-

સ રાજાપ ટુંકામાંજ પોતાના સતરાને કટું કે (સિદ્ધચક્ર સુપસાય કે૦) શ્રીસિદ્ધચક્રજી મહારા-
સની સેવાના પ્રતાપથી મને યા સઘડી સમૃદ્ધિ સંપાદન થયેલી છે. ॥ ૩ ॥ હવે તેવાર પડી તે
પ્રયત્નને સર્વ સંબંધિતના સેવાપથી યાનંદનો સમય જાણીને (નવ નાટિકની કે૦) પોતાના નવે
નાટકોની (નાયિકા કે૦) નાચનારીનુંમાં (જે કે૦) જે (નવ કે૦) નવ (સિરદાર કે૦) મુખ્ય
નાચનારીનું (જે કે૦) છે. અર્થાત્ પોતાના નવ નાટકોની અંદર જે નવ મુખ્ય નાચનારીનું છે (તે-
ફેને કે૦) તે નવે નાચનારી નાયિકાનુંને (નૃપ કે૦) તે શ્રીપાલ રાજાપ (યાગન્યા કે૦) હુકમ
(દે કે૦) આપ્યો કે, તમો સઘડીનું યાજે યા સમયે (શ્રીકાર કે૦) મનોહર (નાટિક કરો
કે૦) નાટક કરો ! અર્થાત્ તમારા સર્વ પ્રકારના મનોહર દ્વાવતાવર્તુલક મુંદર નૃત્ય કરો ? ॥ ૪ ॥
એવી રીતનો હુકમ સોજડીને તે નવે નાયિકાનુંમાંથી (યાગ કે૦) યાગ નાયિકાનું મો (નવ-
કે૦)

धार ॥ ५ ॥ उन्न उन्नरे उन्न तुं । लाजे कथण विचार ॥ ते ऊठी परवशपणे । शंकाती तिणवार
॥ ६ ॥ खंड वाजो दाथमां । पदेखे मननविलास ॥ एक छुदा आलापतां । कळे मूकी नीसास

त्रमां के०) पानाना हृदयमां चणीत्र ह्रींल लावीने (ऊठी के०) नृत्य करवाने उन्ती थड, परंतु
(एक नार के०) नेनेमाने एक नायिका (निरऊजम के०) नाचवा माटे हृदयमां ह्रींसने धारण
करनी नर्थी नेमज (शंकार्ना के०) मनमां शंका धारण करीने (उठे नही के०) नाचवा माटे
उन्ननी नर्थी, पय्यी गीने नेर्णाने उग्याद गद्दिन तथा शंका पामती जोडने (नृप के०) श्रीपादसराजा
(वागोवार के०) वागेंवार (कंद के०) नेर्णीने कंदेवा लाग्या के, ॥ ५ ॥ थरे उन्नम नायिका ।
(तुं के०) तुं (उन्न उन्न उन्न के०) नृत्य करवा माटे उन्नी या? ऊन्ती या? उन्ती या? तथा
(कथण विचार के०) शुं विचारधी, थर्थात् शा कारणधी (लाजे के०) तुं शरमाय ते? थर्थात्
थाजे थावा थानंदना वधनमां तुं शामाटे नाचवाने शरमाय ते? पय्यी रीते श्रीपादसराजाना हुक-
मर्थी (ते के०) ते मुख्य नायिका (परवशपणे के०) पराधीनपणाधी (शंकाती के०) पोन्न

॥ ७ ॥ किहो माझच । कहो शंखपुर । किहां बव्वर । किहां नट ॥ सुरसुंदरी नचावीयें । पनो देव

मनमां रोका पामती धरती (तिणवार के०) तेज वखते (जळी के०) नाचवा माटे उत्साह रहित
जळी पड. ॥ ६ ॥ दवे (हाथमां के०) पोताना हाथमां (वाजो के०) वाजित, अर्थान्ति सारंगी,
बीणा श्यपवा सतार आदिकमानुं कोइपण वाजित (खेई के०) झाखीने (एक छुहो के०) नीचे
जगाटपा मुजव एक दोदरो (आखापतां के०) पोताना मुखची बोझनीयकी (नीसास मूकी के०)
शोक भोरलो नि आस मूकीने (पहेले के०) प्रथम, अर्थान्ति नृत्यनी आदिमांज (वचन विलास
के०) पोताना मथुर वचनो (कहे के०) बोझवा लागे. ॥ ७ ॥ (किहां के०) क्यां रह्यो ? (मा-
झ के०) माझचादेस ? थने (किहां के०) क्यां रह्युं ? (शंखपुर के०) शंखपुर नामनुं नगर ?
तेमज (किहां के०) क्यां रह्यो ? (बव्वर के०) बव्वर कांनो ? तथा (किहां के०) क्यां रखा ?
(नट के०) नृत्य कराना नट खोको ? थरे ! जे देवे (सुरसुंदरी के०) सुरसुंदरी नामनी
जे भुं माटवपतिनी पुत्री, तेने पण (नचावीयें के०) आची रोते नृत्य करनारी एक दसकी नायिका

शिर दह ॥ ७ ॥

॥ ढाल ॥ ३३ मी ॥ बालोजी बाए ते बांसखीरे ॥ ए देशी ॥ अथवा-शीतल जिनयर सांन-
खोरे । गुणनिधि गरिव निवाज ॥ ए देशी ॥ प्रजापाल राजा सुणीरे । कहे मुख जोई एम ॥ मुर-
घनाची मेखी ले, एवा (देवशिर के०) ते सारां दुष्कर्मोना मस्तरपर (दह पडो के०) माट चळो ?
अर्थात् एवा देवने शिरे भूक पळो ? ॥ ७ ॥

एथी गीते मुरमुंदरीए कहेला दुदाने (सुणीरे के०) सांतलीने, तथा (मुख जोई के०) एवं
ते मुरमुंदरीनुं मुख निदाखीने (प्रजापाल राजा के०) ते प्रजापाल राजा (एम कहे के०) एवं
कहेचा लाग्यो के, थरे ! (मुरमुंदरी के०) मारी व्हाखी पुत्री मुरमुंदरी (इहां के०) आ श्रीपा-
लराजानी नावणीमां (किहां थकीरे के०) क्यांची आची चनी ? अर्थात् आ मारी पुत्री मुरमुंदरी
इहां क्यांची आची ? तथा ते (नाटकणी के०) नृत्य करनारी नायिका, अर्थात् आंवुं दलकं काम
करनारी नाटकणी (केम थइ के०) केशी रीते थइ व्हे ? अर्थात् आची असंजवित बात केम

कोटे पलंगी ताम ॥ रुदन करे बहुत दुखभरीरे । माय जुते करमनो काम ॥ गुरमुं ॥ ३ ॥ पर-
णाची तुमे प्रीतिसुरे । आभी ऋद्धि अनेक ॥ बोलावी यत्री सासरेरे । परसांथ सुविनेक ॥ गुरमुं

अइथकी (रुदन करे कै०) रुदन करया लागी, अर्थात् करणासरे विद्या करगी भकी कंदेरा
लार्गी के (माय कै०) हे माताजी ! (करमनो कै०) मागी पूर्ण करेली दुःखलोनुं (काम कै०)
कार्य, अर्थात् फल (जुते कै०) तमो जुते, अर्थात् हे जे मारो पूर्णात नमोने कही संजळानुं, ते
तमो मोभळो ? ॥ ३ ॥ हे माताजी ! (तुमे कै०) तमोए तो मने (प्रीतिसुरे कै०) यणाज प्रेम
पूर्येक, अर्थात् मागपर अत्यंत प्रीति पारण करीने (परणावी कै०) ते अरिदमन नामना राज-
कुमार सांथ परणावी, तेमज (अनेक कै०) द्वात्री, घोडा, रथ, यत्र तथा आभूषण आदिक
विविध प्रकारनी (ऋद्धि कै०) समृद्धि पण तमोए मने (आवी कै०) कन्यादानमां समर्पण करी.
(यत्री कै०) यत्री (सुविनेक कै०) उत्तम प्रकारना विवेकपूर्णक (परसांथ कै०) मारा ते नता-
रनी सांथे (सासरेरे कै०) मारा सासरांना शेदेरयते (बोलावी कै०) मोकलावी, अर्थात् यणाज

॥ ४ ॥ शंखपुरने अमे परिसरे । ऊतर्यां मुहूरतहेत ॥ निर्जय थल सही निजघरेरे । सुजट गया

आदर सत्कारपूर्वक मने तमोए सासरे पण बोळावी. ॥ ४ ॥ हवे त्याखाद (अमे के०) अमो प्रयाण करता यका (शंखपुरने के०) शंखपुर नगर नजीक जइ पहुँच्या, परंतु (मुहूरतहेत के०) शेहेरमां प्रवेश करवाने साहं मुहूर्त जोवा साहं अमोए (परिसरेरे के०) ते शेहेरना पादरमां (ऊतर्यां के०) मुकाम कर्चो, अर्थात् अमारां शेहेरनी नजीकज उद्यानमां अमो सघळा तंचू खो-
नीने रह्या. हवे एवी रीते (निर्जय के०) कोइपण प्रकारना चोर आदिकना जयविनानुं (थल के०) स्यानक (सही के०) जाणीने, अर्थात् अमारा ते उताराने दरेक प्रकारे निर्जय जाणीने (सवि के०) सघळा (सुजट के०) अमारा सुजटो (तेथ के०) त्यांथी अर्थात् अमारे उतारेथी (निज घरेरे के०) पोताने घेर, अर्थात् शेहेरमां रहेलां पोताना मकानोपर (गया के०) चाळ्या गया, अर्थात् घणा दिवसोना विरह्थी आतुर थयाथका ते सघळा सुभटो पोताना स्त्री आदिक परिघारने मळवा माटे पोतपोताने घेर चाळ्या गदा. ॥ ५ ॥ हवे एवी रीते (ऋद्धि सहित के०)

सवि तेय ॥ गुरगुं० ॥ ५ ॥ ऋद्धिसहित रातें रत्नारे । थोडेसे परिवार ॥ थाची धाटी मोठी
तिहारे । करती मारामार ॥ गुरगुं० ॥ ६ ॥ गुजने मूकी नाशी गयोरे । तूम जमाई रंक ॥ ऋद्धि
तमोए थापेखी सघळी समृद्धिसहित थमो (रातें कें०) रात्रिए तो (थोडेसे कें०) जुज (परिवार
कें०) परिवार सहित, थर्थात् वेचार माणसो सहित (रत्नारे कें०) त्यां उद्यानमांज रत्ना. एवामां
(निहं कें०) ते थमारा उतारापर (मारामार करती कें०) मारो ! मारो ! एवा दाडो मुखथी
पोळनी थकी (मोठी धाटी कें०) हुंटाराउनी महोटी थाम (थाची कें०) थाची पदेंची, थर्थात्
ते हुंटाराउनी महोटी टोळीए थाचीने थमारा उतारापर दहो कर्यो. ॥ ६ ॥ एवी रीते ते हुंटार-
राउने थावेला जोइने (रंक कें०) रांकडो, थर्थात् तपचीत थयेलो तथा सत्यविनानो एयो
(तूम जमाई कें०) तमारो जमाइ, थर्थात् मारो स्वामी एयो ते थरिदमन नामनो राजकुमार
(गुजने कें०) मने (मूकी कें०) तजीने (नाशी गयोरे कें०) त्यांथी नासीने पोतानो जीव
पयावचा माडे पादयो गयो. थने थारयाद (चोर कें०) ते हुंटाराउ (ऋद्धि सहित कें०) सघळी

सहित मुजने प्रदीरे । खेइ गया चोर निःशंक ॥ सुरसुं० ॥ ७ ॥ तिण वेंची देश नेपाखमारि ।
सारथपति खेइ सोय ॥ घट्टर कुलें वेंची वलीरे । तिण रूपवती मुज जोय ॥ सुरसुं० ॥ ८ ॥ गणि-

समृद्धि सहित (निःशंक कं०) कोइपण प्रकारनो जय राख्याविना (मुजने कं०) मने (घट्टीरे कं०)
पकमीने (खेइ गया कं०) चाल्या गया ॥ ७ ॥ त्याचाद (तिण कं०) ते बुंटाराउण मने (दे-
श नेपाळमों कं०) नेपाळ नामना देशनी अंदर खेइ जइने (वेंची कं०) मूल्य खेइ वेंची नाखी,
अने (सोय कं०) ते पर्व जे हुं, नेने (सारथपति कं०) कोइक सार्थवादे (खेइ कं०) मूल्य
आपी वेचार्या राखी, त्याचाद (तिण कं०) ते सार्थवादे (मुज कं०) मने (रूपवती कं०)
अर्थयंत रूपाखी (जोय कं०) जोइने, वधारे द्रव्य मख्यानी साखनथी (वखीरे कं०) वखी पाठी
(वट्टरकुलें कं०) घट्टर किनारे खेइ जइने (वेंची कं०) द्रव्य खेइ वेंची नाखी ॥ ८ ॥ त्यां ते
सार्थवादाने (मुइ सागुं कं०) मदोडे सागुं, अर्थात् जेटुलें तेणे मदोडेथी सागुं तेटसुं (मूल
कं०) द्रव्य (देइ कं०) व्यापीने (गणिकायें कं०) कोइक वैद्याए (गेखसुं कं०) घणीज खुशीथी

કાર્યે સ્ત્રીધી મેલમુંરે । જેદે મુદ માયું મૂલ ॥ શીલ્પધી નાટકની કક્ષારે । જે નરલોકે અમૂલ ॥
મુરમું ॥ ૯ ॥ દીઝી દ્વકદિનં નાચતીરે । મદારાજા મદાકાલ ॥ નાટિક નવ સમુદાયમુંરે । સ્ત્રીધા

(સ્ત્રીધી કે૦) મને વેચાથી સ્ત્રીધી. પત્ની સારવાદ (નરલોકે કે૦) આ મનુષ્યલોકમાં (જે કે૦)
જે (અમૂલ કે૦) અમૂલ્ય કહેવાય છે, અર્થાત્ જેની ઘણીજ કિમ્મત અંકાય છે, ધર્મી (નાટકની
કક્ષાર કે૦) નૃત્ય કરવાની કળા (શીલ્પધી કે૦) તે ગણિકાએ મને શિલ્પધી. અર્થાત્ ઘાનું દ્રવ્ય
મેઝવવાની લાલ્લવર્ધી તે વેચ્યાવ મને ગુજમ પ્રકારનું મનોદૂર નૃત્ય કરવાનું શીલ્પાન્યું. ॥ ૯ ॥
એવે સ્વામર્જી (દ્વકદિનં કે૦) વફ દિવસે (મદારાજા કે૦) ઘટ્ઠર વેદના અધિપતિ વ્યા
(મદાકાલ કે૦) તે મદાકાલ રાજાવ મને (નાચતીરે કે૦) નૃત્ય કરતી (દીઝી કે૦) જોડે,
અર્થાત્ મારું મનોદૂર નૃત્ય તે મદાકાલ રાજાવ જોયું. અને તેથી સુશી અદને (તિળં કે૦) તે
મદાકાલ રાજાવ (તતકાલ કે૦) તેજ વલ્લતે (સમુદાયમુંરે કે૦) પરિવાર સહિત, અર્થાત્ નૃત્ય
કરનારા વ્યા તે સર્વ માણસોના સમુદાય સહિત (નવ નાટિક કે૦) નાટકના નવ વેર્માં (સ્ત્રીધા

तिणें ततकाल ॥ सुरसुं० ॥ १० ॥ मयणसेना परणी जिसेरे । दे तव तस पति हाथ ॥ मात पिता
पहिनर इहारे । देखी में सघलो साथ ॥ सुरसुं० ॥ ११ ॥ माय हुं मनसुं लाजी घणुरे । पण दुख

के०) तेउना माखिको पसेथी द्रव्य आपी खरीदी लीधां. ॥ १० ॥ पठी (जिसेरे के०) जे वखते
(मयणसेना के०) ते महाकाल राजानी पुत्री मदनसेना (परणी के०) आ श्रीपालराजा साथे
परणी (तव के०) त्यारे (तस के०) तेणीना, अर्थात् ते मदनसेनाना (पतिहाथ के०) पतिना
हाथमां, अर्थात् तेणीना स्वामी एवा आ श्रीपाल महाराजाने (दे के०) ते महाकाल राजाए
नाटकना ते नवे पेमां सोपी दीधां, अर्थात् पहेरामणीमां आपी दीधां. हवे त्यार पठी (इहारे
के०) आ जगोए (मात के०) माता (पिता के०) पिता, तथा (बहिनर के०) आ मयणा-
सुंदरी नामनी वहेन विगेरे (सघलो के०) सर्व (साथ के०) परिवारने (में जोइ के०) हुं जोइने,
अर्थात् अही अकस्मात एकटा मळेडा आपणा आ सघटा परिवारने निरखीने ॥ ११ ॥ (माय
के०) दे माताजी ! (हुं के०) हुं (मनसुं के०) मारा मनमां (घणुरे लाजी के०) चणी शरमाइ

હયડે ન માય ॥ ગયો કૃત્તધર્મ પરચસળેરે । કહું કુળ કુળ નુગ માય ॥ મુરમું ॥ ૧૨ ॥ મયળ-
મુંદરી જિનધર્મથીરે । વલી પામી પરમાનંદ ॥ હું મિથ્યાતકૃધર્મથીરે । પામી હમ દુગદંદ ॥ મુરમું ॥

મહ, અર્થાત્ મારા હૃદયમાં મને ઘણી સજ્જા ઉત્પન્ન થઈ. (પળ કે०) પરંતુ (દયગે કે०) મારા
હૃદયમાં (હુબ કે०) કષ્ટ (ન માય કે०) દયે તો માતું નથી, અર્થાત્ માનં હુઃબ દયે મારા
મનમાં નહીં સમાતાં ઉતરાઈ જાય છે. વલી (માય કે०) હૈ મારી (માનાજી ! (પરચસળેરે
કે०) પરચસળાથી, અર્થાત્ હું પરસ્થાપીન થઈ જવાથી (કૃત્ત ધર્મ ગયો કે०) મેં મારો કૃત્તાચાર
પણ ગુમાવ્યો છે, અર્થાત્ વિવિધ પ્રકારના નીચ આચરણો મારે સંચવાં પડ્યાં છે, અને ગંની રીતે
મેં સદન કરેલાં (કુળ કુળ કે०) કયાં કયાં (દુઃખ કે०) હુઃખો (કહું કે०) તમારી પાસે હું
વર્ણવી દેશ્વાટું!! અર્થાત્ મારાપર પટલાં ઘણાં હુઃખો પડેલાં છે કે, તેનું મારાથી વર્જન થઈ શકે
તેમ નથી. ॥ ૧૨ ॥ (વલી કે०) વલી (મયળમુંદરી કે०) મારી વહેન ગયી આ મયળામુંદરી
(જિન ધર્મથીરે કે०) જૈન ધર્મના આરાધનથી (પરમાનંદ કે०) અત્યંત સુખને (પામી કે०)

॥ १३ ॥ वात सुणीने श्रीपावनीरे । तिहां अरिदमनने तेनी ॥ बहुऊँ सुरसुंदरीरे । आपी दीधी
 प्राप्त थयेस्त्री ठे, अर्थात् जैन धर्मना सेवनथी तेणीने घणुं सुख मळेंतुं ठे, अने (हुं के०) हुं तो
 (मिथ्यातकृधर्मयीरे के०) मिथ्यात्वरूप कुधर्मने आराधवाथी (इम के०) आवा आवा प्रकारना
 (दुःखदं के०) दुःखोना समूहने (पामी के०) प्राप्त यइ हुं. अर्थात् मारापर पडेलां अपार दुःखो
 मारे सहन करावा पड्यां ठे. ॥ १३ ॥ हवे एवी रीते ते सुरसुंदरीए कहेली करुणाजनक (वात
 के०) वार्ता, अर्थात् पोतानी हकीकत (सुणीने के०) सांजळीने (श्रीपावनीरे के०) ते श्रीपा-
 ल राजाए (अरिदमनने के०) तेणीना चर्तार एवा ते अरिदमन राजाने (तिहां के०) ते जगोए;
 अर्थात् पोतानी पासे (तेडी के०) बोझावीने (बहु ऊँ के०) बल्ल, आचूपण आदिकनी घणी
 समृद्धि सहित (सुरसुंदरीरे के०) तेनी स्त्री एवी ते सुरसुंदरीने (आपी दीधी के०) सोंपी आपी,
 अर्थात् तेने स्वाधीन करी दीधी. अने तेम करवामां तेणे (जेम्ही के०) कोइपण प्रकारनी आना-
 कानी, अथवा विखेंव (न करी के०) कयों नही. ॥ १४ ॥ पढी (ते वे के०) तेज पढे (दंपतीने

न करी जेमी ॥ मुरमुं० ॥ १४ ॥ जिनधर्म चे पन्निजजीनेरे । ते शंखपुर निजनाम ॥ पद्दोता कुशंटे
दंपतीरे । मुख विलने जइ धाम ॥ मुरमुं० ॥ १५ ॥ दवे कोढी नर सातसरे । तेइने तेडी पास ॥

के०) म्मी जगनार, अर्थात् ते अरिदमन राजा, तथा तेनी राणी मुरसुंदरी, एम तेउ चढे (जिन
धर्म के०) जैनधर्मेने (पन्निजजीनेरे के०) स्वीकारीने (कुशंसं के०) कुशखंदमे, अर्थात् कोइपण
प्रकारना विघघिना (शंखपुर के०) पोतानी शंखपुर नामनी नगरीमां (निजनाम के०) पोताने
स्थानके (पद्दोता के०) जइ पर्देच्या. तथा (धाम के०) पोताना मेइसमां (जइ के०) जइने,
अर्थात् रईने (मुख के०) नाना प्रकारना विषयसंबंधि मुखोने (विखसे के०) नोगवया खागा.
॥ १५ ॥ (दवे के०) ल्यावाद् ते श्रीपाल राजाए (कोढी के०) कृष्ट रोगवाळा (सातसरे के०)
जे सातसो (नर के०) पुरुषो दता (तेइने के०) ते सघळा पुरुषोने (पास के०) पोतानी पास
(तेडी के०) घोलावीने, तथा (सट्टने के०) ते सर्वे कुष्टी पुरुषोने (जिनधर्म के०) जैनधर्म
(शीखवीरे के०) शीखावीने, अर्थात् तेउने जैनधर्म संबंधि सघळो आचारविचार समजावीने

सद्गुने जिनधर्म शीखवीरे । आप्युं समकीत खास ॥ सुरसुं० ॥ १६ ॥ उल्ली आंघिसनी करोरे ।
धरजो नवपद प्यान ॥ सिद्धचक्र सेव्या थकीरे । बखसे तननो वान ॥ सुरसुं० ॥ १७ ॥ नीरोमी

(खास के०) मनोहर, अर्थात् संसारसमुद्रथी तारनाहं, एवुं (समकीत के०) सम्पत्त्व (आप्युं के०) अपाव्युं. अर्थात् तेउ सघने शुद्ध देव, गुरु अने धर्मनी उल्लाखण करावी, तेमनुं आराधन करवानी जखामण करी. ॥ १६ ॥ बल्ली तेणे तेउने कहुं के, हवे तमो (आंघिसनी के०) आंघिसतपनी (उल्ली के०) उल्ली (करोरे के०) करो? अर्थात् हवे तमो विधिविधान पूर्वक आंघिसलतप आदरो? तथा (नवपद ध्यान के०) अरिहंत आदिक नवे पदोनुं ध्यान (धरजो के०) तमारा हृदयमां धारण करजो? केमके (सिद्धचक्र के०) ते श्री अरिहंत आदिक नवे पदोने (सेव्याथकीरे के०) सेववाथकी, अर्थात् शुद्ध ज्ञानपूर्वक तेउनुं आराधन करवाथी (तननो के०) तमारां शरीरनो (वान के०) वर्ण (बखसे के०) मनोहर यशे. अर्थात् तेम करवाथी तमारां शरीर कुटुरोगथी रहित थइने मनोहर कांतिवाळुं यशे. ॥ १७ ॥ पक्षी रीसे श्रीपालराजाना कथ-

સવસા ધયારે । ધમમતળે પરનાય ॥ તે શ્રીપાલ નરિંદ્રનેરે । મેવે સીસ નનાય ॥ મગનાનુંદરી કહે
સાંતલોરે ॥ ૧૭ ॥ થઈ પ્રસન્ન ધરાધનીરે । મૂલ સેવક મનચ્યાન ॥ ગાના સાનમેં વાળીયારે ।

નથી સિલ્હચક્રજીનું ધ્યાંધિલ તપ પૂરેક યાગધન કરવાચેડે કરીને (ધમનને કે૦) શ્રીત્રેનર્મના
(પરનાય કે૦) પ્રનાયથી (સધડા કે૦) તે સચડા સાનસો કુટ્ટીત (નીરોગી કે૦) મેગ મદિન
(ધયારે કે૦) યયા, યચ્યાંત્ તેડનો કુટ્ટ રોગ નષ્ટ ચયાથી તેડ સચડા મનોદર ડગીગ્યાડા રયા.
(મયળાનુંદરી કે૦) તે મયળાનુંદરી (કહે કે૦) શ્રોનાડને કહે તે કે (સાંતલોરે કે૦) કે
શ્રોનાડ ! હું જે કહું તે નમો સધડા ધ્રયણ કરો ? (તે કે૦) નીરોગી ચગેડા પ્યા ને સાતસો
પુરુષો (સીસ કે૦) પોતાનાં મસ્તકોને (નમાય કે૦) નમાવીને (શ્રીપાલ નરિંદ્રનેરે કે૦) શ્રીપાલ
રાજાને (સેવે કે૦) સેવવા ઢાળ્યા, યચ્યાંત્ તેડ સચડા નમસ્કારપૂર્વક શ્રીપાલરાજાની સેવા કરા
ઢાળ્યા. ॥ ૧૭ ॥ હવે (ધરાધનીરે કે૦) તે શ્રીપાલ રાજા, તેડની સેવાથી (પ્રસન્ન થઈ કે૦)
લુચી થઈને, તયા (મૂલસેવક કે૦) યા સધડા સાતસો પુરુષો મારા પેદેસેથીજ સેવકો હે,

। आशीषां गामभक्षण ॥ भयल्लो ॥ १० ॥ आशीषो मंत्री न निमग्नः । मुंढं मायुं गोद ॥ ए कर्दी

दाय नदीमभार । न्यायनगर मनमोद ॥ मयल्लो ॥ २० ॥

आशीषं तेषां गामभार भक्षणं भयल्लो ॥ १० ॥ आशीषो मंत्री न निमग्नः । मुंढं मायुं गोद ॥ ए कर्दी
दाय नदीमभार । न्यायनगर मनमोद ॥ मयल्लो ॥ २० ॥

॥ दुहा ॥ मुद्दतो मत्तिसागर भणे । अवधारो मद्दाराज ॥ धाप्याता लघु ययथकी । चंपापुरीयं

द्वयं खावीने (कही कं०) श्रोताडप्रते कही संभन्नावी वे. ॥ २० ॥

द्वये (मत्तिसागर कं०) ते मत्तिसागर नामनो (मुद्दतो कं०) मंत्री (नणे कं०) ते श्रीपा-
राजाने कहेचा लाग्यो के (मद्दाराज कं०) हे मद्दाराजा ! (अवधारो कं०) हे आपने जे कंडं
कहुं ते आप ध्यानमां ल्यो ? (लघु ययथकी कं०) आप उयारे फक्त जे वर्ष जेटुली न्दानी ययता
दत्ता, ल्यारे आपना पित्ताजीनुं स्वर्गगमन थयाथी मारी सत्ताद् प्रमाणे आपनी मानात् आपने
(चंपापुरीयं कं०) आपनी चंपानामनी नगरीमां (राज कं०) राजा तरीके (आप्याता कं०)
स्वाधीया दत्ता, थर्थात् आपने ते चंपानगरीनी राज्यगादीपर स्थापन कर्या दत्ता. ॥ ? ॥ एवासां
तमारा पितराद् एवा (यजितसेन कं०) यजितसेन राजात् (आवी करी कं०) त्यां चंपानग-
रीमां आवीने (तेद् कं०) तमाहं ते राज्य (पानी लीधुं कं०) पन्नावी लीधुं, थर्थात् तमोने दूर
करी तमाहं राज्य तेणे पोते स्वाधीन करी लीधुं. थने द्जु पण ते (राउखो कं०) उन्मत्त राजा

राज ॥ १ ॥ अजितसेन आची करी । पानी लीधुं तेह ॥ राज्य करे ठे राउखो । तिण तुम शत्रु एह । १ ।
 ॥ ढाख ॥ ३४ मी ॥ वेडले भार घणो ठे राज । वातांकेम करो ठो ॥ ए देशी ॥ अथवा-श्रीरा-
 मजीणं वनमारं मेखी । सीना सुद्ध न पाइए ॥ ए देशी ॥ कटकी त्याहें करीजें राज । रथ हथि-

(राज्य करे ठे के०) ते चंपानगरीमां राज्य करी रहेखो ठे, अर्थात् हास पण तमारुं ते राज्य ते
 अजितसेन भोगवी रहेखो ठे. अने (तिण के०) सेटला माटे, अर्थात् बलास्कारे तमारुं राज्य
 तेणे घट्टण करवार्थी (एह के०) ते अजितसेन (तुम के०) तमारो (शत्रु के०) खरेखर दुस्मनज ठे. ११।

माटे (राज के०) हे श्रीपावराजा ! (त्याहें के०) ते चंपानगरीपर (कटकी के०) चमाइ
 (करीजें के०) आपे करवी जोइयें, अर्थात् हवे आपे खरकर सहित ते चंपानगरीपर हल्लो करी
 तेने जीतवो जोइये, अने तेवी चडाइ खेइ जवा माटे (रथ के०) रथोनी अंदर (हथियार के०)
 विविध जातिना घाण, खड्ग तथा जालां आदिक शस्त्रो (जरीजें के०) आपे जरवां जोइयें. बळो
 (नासि के०) म्हेटी म्हेटी तोवो तथा (आरवां के०) आरवनी जातिना शूरवीर सुजटोने

देई । पुरथादिर काढीजें ॥ कटकी० ॥ १ ॥ नवी ममरघाईयें गजन । तो नम सीन न दीजें ॥

(साधे स्त्रीजें के०) जीन साठे आपे आपनी साधे श्रेया जोड्यें, तेमज (मरि के०) मगळी
(नेना के०) नेना, अर्थात् दाभी, चोला, रच तथा पायदस रूप चतुर्गि मेव्यने (मेळीजें के०)
आपे एकनुं करुनुं जोड्यें, तथा एवी गीने स्त्रीने (शत्रुने के०) तमारा शत्रु एया ते अजिनमेन
राजाने (दीव्यामण के०) शिष्टा (देई के०) आपीने, अर्थात् तेने रुग्णीने (पुग्यादिर के०)
ते चंपानगरीनी चद्वार (काढीजें के०) रुद्दाम्यो जोड्यें, अर्थात् तेने रुद्दामी दूजे तमारे तमाम
राज्य व्याधीन करुनुं जोड्यें, ॥ १ ॥ यळी (गजन के०) हे गजन ! (तुना ममरघाईयें के०)
तमामं ममर्थपणुं होया ननां पण, अर्थात् आ समये तमो सर प्रस्तारे समर्थ होराजनां पण (जो
के०) जो (नस के०) ते तमारा शत्रु एया अजिनमेन राजाने (सीम के०) शिष्टा (न दीजें
के०) आपशो नदी, अर्थात् तेने जीती जो तमो तमामं राज्य पावुं मेळवशो नदी (तो के०) तो

८ । सपत्नी राजपानीमां प्रज्जो । तो दांसुं पामीजें ॥ क० ॥ २ ॥ एस मुणी श्रीपात्र नरेसर । दूत
एकने प्रे ॥ अपाय जइ स्थितिनसनेते । कहेंते बात जखरे ॥ क० ॥ ३ ॥ अनुक्रमें ते चंपायें पद्योतो ।

१. प्रजापति १० हे मर्यादा । स्वर्गजं के० । आ पृथ्वीपर रश्मिणी सर्व (राजधानीमां के०) राज-
नगरा-जमा १० दाम्बने राजनीति के० । तमो मेळवसो, अर्थात् बीजा सर्व दोहेरोमां
तमाग दामा पदा ०५३ ५ आ पृथ्वीपर रश्मिणी बीजा सर्व राजा विगरे खोको तमारी हांसी
करता ५ श्रीराज राज । सामर्थ्य तसां पण पोताना पितानुं राज्य पानुं मेळव्युं नही, माटे तेना
सामर्थ्यनं पण दिव्हा हे ॥ २ ॥ (एन के०) ते मतिमानर मंत्रीना एवी रीतनां वचनो (सुणी-
के०) सोमसांते (श्रीराज नरेवर के०) ते श्रीराज राजाए (हून एकने के०) पोताना एक हुसी-
पार हूनने (प्रेरे के०) घोटावीने कनुं के, हे हून ! (चंभायें के०) चंभानगरीमां (जड के०)
नईने (अजितनेने के०) त्यांना अजितनेन नामना राजाने (वान के०) सचटो गुनांत (नखरे
के०) भली प्रकारे, अर्थात् साम, दाम आदिक नैसर्गिकां वननोपार्जक (कहेने के०) नं कही।

हूत सजामां पोखे ॥ सुण नृप नें अति मातुं कीपुं । नही पायी तुज तोखे ॥ ४० ॥ ४ ॥ दोष ११-

सजळापजे. ॥ ३ ॥ एवी रीते श्रीपाद राजानो दृकम सांजवीने (ते हूत के०) तेनो ते हूत लांभी
प्रपाण करीने (अनुक्रमं के०) मुकाम करनो यको (चंगारें के०) चंगानगरीमां (पद्मोनो के०)
जइ पदोच्चो. तथा त्यां (सजामां के०) ते अजितसेन राजानी राजसत्तामां जइने (पोखे के०)
राजाने कदेया लाग्यो के (नृप के०) हे अजितसेन राजा (सुण के०) हुं जे कहूं ते तुं सांजळ?
(तें के०) तें (अति मातुं के०) बरेबर अत्यंत बराय कायं (कीपुं के०) करेसुं जे, अने तेड-
लामाटे (तुज तोखे के०) तारा सख्यो (पायी नही के०) आ जगतमां चीजो कोइगण पायी
नयी, अर्थात् तें अत्यंत बुरामां बूढ़ं कायं करेसुं जे, अने तेयी तारा सख्यो चीजो कोइगण पाणिष्ट
माणस मने आ दुनीयामां देखालो नयी. ॥ ४ ॥ कारण के (तें के०) तें तो (दोष ११सना के०)
फक्त येज यंपनी उमरना (घालकनुं के०) एक यर्गानुं, अर्थात् फक्त नेज यंपनी गयना एरा
श्रीपादकुमारनुं (राज्य के०) राज्य (उखाडी के०) झुंटीनीने (लीपुं के०) खेड लीपुं जे, अर्थात्

सत्ता पासकनु तं । खीपुं राइय उसासी ॥ कापुरहपनुं कामं ए कायर । न करे सुर जुजारी ॥ क०
॥ ५ ॥ ए अयराय कयों तं मोटा । पण जा वगस्यो सघलो ॥ मूकी राज्य-रहे एक गामे । पद्दानी

त दजारी पाडपु ठे अने तेधी । कायर के०) हे वायडा ! (ए काम के०) एवुं कार्य तो (कापु-
रहपु के० । नामदनुं कहवाय ठे अर्थात् चचां पासेधी राज्य झुंटावी खेनारने लोको नामदं कहे
ठे केमंक । जुजारी के० । महापगकर्म एवो (सुर के०) शूखीर दूत्री (न करे के०) एवुं
कार्य कटाप पण कर नही । ॥ ५ ॥ एवी रीते हे राजन् ! (ए के०) उपर कहेखो (मोटो के०)
मदान । अयराय के०) अयराय (तें कयों के०) तें करेखो ठे । (पण के०) परंतु (जा के०)
देवे तु चाल्यो जा ? केमंक (सघलो के०) ए तारो सघखो अयराय (वगस्यो के०) मारा श्रीपाल
राजाए तने माफ कयों ठे, अर्थात् तारा ते अयरायनी ते उदार श्रीपालराजा तने दवे शिक्षा
करवा इच्छतो नथी । परंतु दवे (सिद्ध के०) सिद्ध (नवजो यइ के०) निर्वस यइ जवाधी, जेम
(पद्दानी के०) कोइक पद्दानी गुप्तानी नराइ बेसे ठे, तेम तुं पण (राज्य के०) आ चंगानग-

મિંદ્ર ચઢ નવલો ॥ ૬૦ ॥ ૬ ॥ જો તું એમ કરે નહીં તો તુજા ॥ હામ કરાવે પહેલો ॥ એમ જાણો
શ્રીપાત્ર પરાધિવ ॥ આ નદી આલ્યો પહેલો ॥ ૬૦ ॥ ૭ ॥ અતિનયન મુખી પનિમીલ્યો ॥ કદે

રીનું ગણ્ય (મુઠ્ઠી કે૦) ઝોરી રેફને (એક સામે કે૦) કોટ એક ગામગામ (પહેલું કે૦) મિત્ર
કરીને રહે? ॥ ૬૦ ॥ (જો કે૦) વઝો કદાચ જો (મું કે૦) તું (એમ કે૦) મેં જેમ તુજા કદે
તેમ (કરે નહીં કે૦) કા નહીં, અર્થાત્ એવી રીતે ગણ્ય ઝાંતી માનસાત્ પદાની તમી ડુઝા
ન હોય (તો કે૦) તો (તુજા કે૦) માફ (ગામ કે૦) કેમણું (પહેલો કે૦) પહેલુંત (હમો
કે૦) કરી ગણ્ય, અર્થાત્ તમી દુઝા મુજબ ઘડાદ આદિકની મનઝી નેમી તું તમ તું કરી
ગણ્ય. કારણ કે (શ્રીપાત્ર પરાધિવ કે૦) ને શ્રીપાત્રગાત્ર (પહેલો કે૦) એકદમ આમણ (આ
નદી આલ્યો કે૦) પોતાના સેન્ય સદિત આવી પહેલ્યો (એમ જાણે કે૦) એમ તું જાણ્યે.
અર્થાત્ હવે તે શ્રીપાત્રગાત્ર પોતાની ચતુરંગી મેના સદિત તરી સારે ચક્રાને એકદમ અહીં
આવી પહેલ્યો, એમ તું તારા હૃદયમાં જાતરીથી જાણ્યે. ॥ ૭ ॥ એવી રીતનાં તે ડુઝનાં સતિ.

સુણરે સુણ દૂત ॥ ઘાલક જાણીને જીવંતો । જો પ મૂક્યો પૂત ॥ ક૦ ॥ ૮ ॥ તો પહવાં કુવચન
મુલ્લમાંથી । કાઢીને તુજ મૂક્યો ॥ પળ પ મુજ શત્રુ હું પહનો । તું શત્રુ પમ કૂક્યો ॥ ક૦ ॥

રાય કઠોર વચનો (સુણી કે૦) સાંજીને (અજિતસેન કે૦) તે અજિતસેન રાજા (અતિ કોપ્યો
કે૦) અત્યંત ક્રોધાયમાન થયો, તથા ક્રોધના આવેશથી (કહે કે૦) કહેવા લાગ્યો કે (દૂત
કે૦) થરે! દૂત! (સુણરે સુણ કે૦) હવે હું તને જે કહું તે તું સાંજલ? (પ કે૦)
તારા સ્વામી પવા (પૂત કે૦) તે શ્રીપાલકુમારને (વાલક કે૦) વચ્ચું (જાણીને કે૦) ધારીને
(જો કે૦) જો મેં (જીવંતો કે૦) જીવતો (મૂક્યો કે૦) ઓમી દીધો, અર્થાત્ તેને વાલક જાણી
સેનાપર દયા લાવીને જો મેં તેને જીવતો મૂક્યો, ॥ ૮ ॥ (તો કે૦) તો (પહવાં કે૦) અવાં,
અર્થાત્ તું જેવાં કહી ગયો તેવાં (કુવચન કે૦) લરાવ વચનો, અર્થાત્ અપમાન ભરેલાં અણઠા-
જતાં વચનો (મુલ્લમાંથી કે૦) પોતાના મહોડામાંથી (કાઢીને કે૦) ઘોડીને (તુજ કે૦) તને
(મૂક્યો કે૦) મારી પાસે અહીં મોકલ્યો છે, અર્થાત્ જો મેં તેને જીવનો ઢોલ્યો, તો અચ્ચારે મારે

॥ ૯ ॥ દૂત અવશ્ય કાળોંતે સઘણે । જા ઓહ્યો તિણ માટે ॥ જહ કહેજે યાવે થહ વહેણો । લેહ

તારે મદોડેયી તેનાં યાવં કુચનો સાંજળંબાંનો અવસર યાહ્યો ઠે ! (પળ કે૦) પરંતુ (૫૧ કે૦)
તારો સ્વામી પ્યો તે શ્રીપાલરાજા (મુજ કે૦) મારો (શત્રુ કે૦) હવે તો કહો હુશ્મન ઠે, તેમજ
(હું કે૦) હું પણ (પદનો કે૦) તારા તે સ્વામિનો (શત્રુ તું કે૦) કહો હુશ્મન તું (૫૨ કે૦)
પ્યી રીતની દક્કીકત (કૂચ્યો કે૦) તારા સ્વામીપ હવે પ્રગટ કરા ઠે. અર્થાત્ તને મારી પાસે
મોકલ્લીને તારા સ્વામીપ હવે તો મારાસાથે લુહ્લી રીતે હુશ્મનાહ જાદેર કરી ઠે. ॥ ૯ ॥ વઢી
(સઘણે કે૦) યા અગતમાં સર્વ જગોપ, અથવા સઘણાં નીતિશાસ્ત્રોમાં (હૂત કે૦) હૂતને (અ-
પધ્ય કે૦) ન દણયાજોગ (કહ્યો ઠે કે૦) કહેણો ઠે, અર્થાત્ હૂતને દણથો ૫ હુનિયાના અપ-
દારથી વિકુહ ઠે, થને (તિણમાટે કે૦) તેટલા હેતુથીજ (ઓહ્યો કે૦) મેં તને અહીંથી જીવતો
ઓહ્યો ઠે, અર્થાત્ તારો વધ નહીં કરતાં હું તને મારી પાસેથી જીવતો ઓહું તું, માટે (જા કે૦)
હવે તું અહીંથી તુરત ચાલ્યો જા ? તથા (જહ કે૦) તારા સ્વામી પાસે જહને (કહેજે કે૦)

दख आ बाटे ॥ के० ॥ १० ॥ अतिअपमाने खीज्यो तेणे । बात जई सवि कीधी ॥ कोप्यो झूप
नेने मारी सघळी हकीकत कही संतळावेजे के जेथी (दल के०) पोतानुं लश्कर (लेइ के०)
साथे लेंडने (आ बांट धइ के०) आ मस्तेधीज, अर्थात् आ नजीकना मार्गेथीज प्रयाण करीने
(बहेल्यो के०) जरापण चिखंय कयां विना (आवे के०) अही मारी सामे आवी पहुँचि. ॥ १० ॥
एवी गीते (अति अपमाने के०) अनिशय अपमानथी, अर्थात् ते अजितसेन राजाए करेखा
पोताना अत्यंत अपमानथी ते हुत (खीज्यो के०) पोताना हृदयमां घणोज क्रोधातुर थयो. पठी
(तेणे के०) ते दूते (जई के०) एकदम पोताना स्वामी एवा ते श्रीपाद राजा पासे जइने
(सवि बात के०) सघळी हकीकत, अर्थात् अजितसेन राजाए कहेखां वचनोपूर्वक सर्व हकीकत
(कीधी के०) कही संतळावी, ते सांभळी (झूप के०) ते श्रीपाद नरेश्वर पण (कोप्यो के०)
पोताना मनमां अत्यंत क्रोधातुर थयो, तथा (चढाइ के०) ते अजितसेन राजापर दुखो (करवा
के०) करवा माटे, अर्थात् तेनी साथे लम्बा माटे (सीधी के०) नीले नीधी अर्थात् जगपण

चढाइ करवा । बंध देवाई सीधी ॥ क० ॥ ११ ॥ चालुरंग दल खेई भायो । सामंतकं परिचरित
॥ अनुक्रमे चंपानयरी परिसर । बाहिर जइ उत्तरीउ ॥ क० ॥ १२ ॥ नौनरीसमी दास कही प

विचार अथवा बिलंब कयां बिना एकदम (बंध देवाईके०) साद फेलाव्यो, अर्थात् पोताना लडक-
रने एकनुं करवा माटे तेणे रणशीगुं बगनाव्युं. ॥ ११ ॥ हचे एयी रीते (सामंतकं के०) सेनापनि
आदिक सघळा सामंतोवडे करीने (परिचरित के०) परबयां भको (चालुरंग दल के०) पोतानी
चतुरंगी सेनाने, अर्थात् अगणित दार्थी, घोडा, रथ तथा पायदलना सेन्यने (खेई के०) पोतानी
साथे खेइने (भायो के०) ते श्रीपालराजा घणीज उतांचळ्यी एकदम मजल दूर मजल प्रयाण
करवा लाग्यो. पळी (यत्नुक्रमे के०) क्रमेक्रमे प्रयाण करतो भको ते श्रीपालराजा (चंपानयरी
परिसर के०) ते चंपानगरीनी नजीकना प्रदेशमां (जइ के०) पदोंचीने (बाहिर के०) शेडेरनी
बहार (उत्तरीउ के०) उत्तयो; अर्थात् शेडेरनी बहार नजीकना उद्यानमां ते श्रीपालराजा पोताना
बदकरनी वावणी नाखी पड्यो. ॥ १२ ॥ (ए के०) एयी रीते (न्यातसागरे के०) आ रासना

। न्यानसागरें शुभ नूरे ॥ अजितसेने श्रीपाखतणुं दल । आब्युं जाणुं ऊरे ॥ क० ॥ १३ ॥

॥ दुहा ॥ देइ ददामा चढतरां । अजितसेन महीकंत ॥ जेरी वजावी नयरमां । मेसे सवि

कर्ता एवा श्रीन्यानसागरजीए (शुभ नूरे के०) जसे प्रकारे (चोंतरीसमी के०) चोंत्रीसमी (दाल के०) दाल (कही के०) श्रोतारने कही संभलावी ठे, पठी (अजितसेने के०) चंपान-गरीना स्वामी एवा ते अजितसेन राजाए पण (ऊरे के०) पोताना मनमां (जाणुं के०) जाणी खीधुं के (श्रीपाखतणुं के०) ते श्रीपाल राजानुं (दख के०) सैन्य (आब्युं के०) आबी प्होंच्युं ठे, अर्थात् अजितसेन राजाए पण जाणुं के, हवे तो खरेखर खन्धा माटेज आ श्रीपालराजानुं सैन्य थर्ही मारा नगरनी नजीक आबी प्होंच्युं ठे. ॥ १३ ॥

हवे (अजितसेन नरकंत के०) ते अजितसेन राजाए (चढतरां के०) म्होटां म्होटां (ददामा के०) नगरां (देइ के०) वगमावीने, तेमज (नयरमां के०) पोतानी चंपानगरीमां (जेरी वजा-वी के०) रणतूरी वगमावीने (सवि के०) सचला (सामंत के०) पोताना सेनापति आदिक सा-

મામન ॥ ૧ ॥ શોધીજે રાગનૃમિકા । પૂજીજે દુયોધાર ॥ પરશંસે સુનટાંનળી । નદ્દ કરી ચપુકાર
॥ ૨ ॥ મહા થદેને ચરથર્ક । નીકલનાની વાર ॥ કેદની કહે જાળી તિસે । કેદની કહે ઘર નાર

મનોને (મેયં કે૦) પૂજના કર્યા. અર્થાત્ ને શ્રીવાલ્મીજીના સેન્ય સાથે લલયાને તે અજિતસેન
રાજાના પાતાના નગરમાં રાગનૃગે. ચમદાર્ચને પોતાનું લલકર પૂજનું કર્યું. ॥ ૧ ॥ (રાગનૃમિકા કે૦)
અથવા રાગની મિ. અર્થાત્ જે જગોપર ગુમા રહી લલકર કરવાની હે, પૃથ્વી રાગનૃમિને (શોધી-
જે ૧૦) નમારે ગુપ્ત કરવી જોઈયે. અર્થાત્ ને ભૂમિપરથી તુળ, કાષ્ઠ, પરચર, કાંટા, કાંકરા વિગે.
સર્વ વર્ગી માર. કરવી જોઈયે. નયા (દુષ્ટિવાર કે૦) સર્વ શત્રુને (પૂજીજે કે૦) પૂજવા
જોઈયે. અર્થાત્ ને જે ગાંગોચરે ગાંગુત્રી માંથે લલયાનું હે, તે સઘડાં શત્રુને તમારે પૂજવાં જોઈયે,
પર્વો ગીતે (નદ્દ કે૦) ચારણ વાંગોટો (ચપુકાર કરી કે૦) ચુમો મારીને, અર્થાત્ પૃથ્વી રીતની
ગૌરમવાળી કવિનાત્રી માહ મંત્રાર્ચને (સુભટાં નળી કે૦) સર્વ સુભટોને (પરશંસે કે૦) વચ્ચાણે
હે ॥ ૨ ॥ દુયે ને સુનટો (મહા થદેને કે૦) લડવા માટે તૈયાર થદેને, અર્થાત્ ઢાલ, તલવાર

॥ ૩ ॥ કોઈ કેદની માતા કહે । રણમાં ઘડુ રજપૂત ॥ જીતે જણણી ઘીરની । ચિરદ ધરાવું પૂત
 શ્યાદિક રાગોને ધાગણ કગીને (ધરધકી કે૦) પોતપોતાને ઘેરથી (નીકળતાંની ધાર કે૦) ડ્યારે
 ઘડાર નિકળે છે ઘારે (તિલે કે૦) તે સુભટોમાના (કેદની કે૦) કોઈક સુભટની (જણણી
 કે૦) માતા (કેદ કે૦) ઘડવા માંડે કહે છે, અર્થાત્ પોતાના પુત્ર પ્રતે તલામણ કરે છે. તથા
 (કેદની કે૦) કોઈક સુજટની (ધરનાર કે૦) ઘરની સ્ત્રી, અર્થાત્ તેની પોતાની સ્ત્રી (કહે કે૦)
 કહે છે, અર્થાત્ પોતાના સ્વામીને રણસંઘામમાં શૂર્વીરપણું વતાવવા માટે તલામણ કરે છે. ॥ ૩ ॥
 ઘડી (કેદની કે૦) કોઈક સુજટની (કોઈ માના કે૦) કોઈક માતા (કહે કે૦) પોતાના
 પુત્રને તલામણ કરે છે કે, હે પુત્ર ! (રણમાં કે૦) આ રણસંઘામમાં તું (ઘડુ કે૦) ઘણા (રજ-
 પૂત કે૦) રાજપુતોને (જીતે કે૦) જીતજે, અર્થાત્ તારું અર્પું શૂર્વીરપણું વતાવીને ઘણા ઘડુ-
 બેનો પરાજય કરાજે. કેમકે (પૂત કે૦) હે પુત્ર ! (ઘીરની કે૦) શૂર્વીર પુત્રોની (જણણી કે૦)
 માતા, પણ (ચિરદ કે૦) મારાં પ્રયોગનીય નામને (ધરાવું કે૦) મું ધાગણ કરું છે, અર્થાત્ મું

॥ ४ ॥ केताने कहे कामिनी । झूठे पुरे हाथ ॥ पीउ पात्रो मत उसरे । हुं पण आनीस साथ

वीरमाता तुं, एवुं मांनं प्रदत्तनीय नाम जगतमां प्रसिद्ध धयेसुं ते. ॥ ४ ॥ वळी (केताने के०)
केटलाक मुनटोने (कामिनी के०) तेउनी म्हीउ (कहे के०) नळामण करे ते, अर्थात् तेउने
उत्साहित करे ते (पीउ के०) हे प्राणप्रिय प्रीतम ! (पुरे हाथ के०) संपूर्ण हाथे, अर्थात्
कोइपण प्रकारना भयविना ज्यांमुधी तमारा हाथोमां शक्ति होय त्यां मुधी (झुले के०) तमो
रणसंग्राम करजो ? परंतु (पात्रो मत उसरे के०) पात्री पानी करदो नही, अर्थात् रणसंग्राममां
कायर थइ तमो जग पण शत्रुपासेथी पात्रा दवडो नही. तेमज (हुं पण के०) तमारी प्राणवल्लता
एवी हुं पण (साथ के०) तमारी साथेज (आवीस के०) लड्या माटे रणभूमिपर दृष्टियारबंध
थइ शत्रुउने संहार करवा माटे आवीश. अथवा या रणसंग्राममां कदाच तमारो देइ पकरो,
तो हुं पण तमारी सळगती चितामां पडी सती थइ तमारी साथेज देवलोकां आवी पदोंचीश.
॥ ५ ॥ वळी (कोइक कामिनी के०) कोइक युवतो स्त्री (हसी के०) हास्य करीने (कहे के०)

॥ ૫ ॥ કહે કોઈક કામિની હસી । પિંઝ મુજ લોચનવાળ ॥ લાગે ઝું જાતો ગણી । છું મ ગણે
રણગાળ ॥ ૬ ॥ સેજે લોહા સામુદા । કાય કરાવે સંદ ॥ યાવું તુજ પાંચ ધસી । નામ ન કહાવું

રણસંવાસમાં જતા એવા પોતાના સ્વામિને કહે છે કે (પિંઝ કે૦) હૈ પ્રીતમ ! (મુજ કે૦) મારાં
(લોચનવાળ કે૦) નયનરૂપી ઘાણો અર્થાત્ મારાં મોહ ઉપજાવનારાં કટાક્ષોરૂપી ઘાણો (લાગે
કે૦) તને લાગવાર્થી । ડયું કે૦) જેમ (ગણી જાતો કે૦) તું મોહિત થઈ ગણી જાય છે, અર્થાત્
જેમ તું મારાં વાંસ સત્ત્વર્દીન થઈ જાય છે, (છું કે૦) તેવી રીતે (રણગાળ કે૦) યા રણઝૂમિના
મેદાનમાં । મ મંસ કે૦ । સત્ત્વર્દીન મ થંજે. અર્થાત્ શત્રુના ઘાણોના પ્રહારથી કાયર થઈ પાત્રી પાત્રી મ
કરજે. ॥ ૬ ॥ થઈ હે પ્રીતમ ! (સામુદા કે૦) શત્રુની સામે ઝડીને (લોહા કે૦) તેના લોચ-
નના દષિયારોના ઘા (સેજે કે૦) તું તારી ઝાતીમાં ઘટ્ટણ કરજે? અને તેમ કરીને (કાય કે૦)
તારાં શરીરના (મંમ કે૦) ટુકડેટુકડા (કરાવે કે૦) કરાવેજે? અર્થાત્ શત્રુના દષિયારોના
પ્રહારથી કાયર થઈ તું જાતપણ વાગે દટ્ટે માં; કેમકે ધીરપુત્રી પત્ની પું પણ (તુજ પાંચ કે૦)

रंम ॥ ७ ॥ बंधावी सिर सेहरा । वीरखसय धरी वाहिं ॥ आवी सहु मुजरा करे । राजाने उच्चाहिं ॥ ७ ॥

॥ दास ॥ ३५ मी ॥ राग सिंधुत ॥ चित्रोमा राणारे । मेवामा राणारे । तोपाहिं थकन्वरसाह

कै०) नारी पात्रस (पसी आनुं कै०) दोमीने आनुं हुं, अर्थात् तारां शव साथे अग्निनी चितामां पमी सती थड हुं तारी साथेज स्वर्गमां आवीश. केमके हुं माहं (रंड कै०) रांम गनुं (नाम कै०) नाम (न कदाहुं कै०) कहेवगवीश नही, अर्थात् तारां मृत्युवाद जीवती रहीने लोकोमां हुं मने गंड नही कहेवराहुं. ॥ ७ ॥ ह्ये एवी रीते लडया माटे तेयार थयेखा (सहु कै०) ते सघळा मुनटो (सिर कै०) पोताना मस्तकोपर (सेहरा कै०) मुकुट (बंधावी कै०) धारण करावीने, नथा (वाहिं कै०) पोताना हाथेमां (वीरखसय कै०) दूरवीरपणाना चिन्हरूप कमांउने (धरी कै०) पदेरीने (राजाने कै०) पोताना राजा एया अजितसेन नामना जूपति पासे आवीने (उ-ज्जाहिं कै०) उरसादपूर्वक (मुजरो करे कै०) मुजरो करवा खाया; अर्थात् हुकमनी राह जोता एका राजाने प्रणाम करी तेनी पासे आवी उजा रखा. ॥ ७ ॥

મંગાવે નાકરીરે ॥ ૫ દેશી ॥ અપવા-વિનતિ અવધારોરે । પુરમાંદે પધારોરે । મહોત વધારો વબ્બર
રાયનોરે ॥ ૫ દેશી ॥ અજિતસેન રાજારે । વજનાવી વાજારે । હેંદે સેન સુસાજા તાજા વાગીચારે

દુવે (અજિતસેન રાજારે કે૦) તે ચંપાનગરીનો અધિપતિ પવો અજિતસેન રાજા (વાજારે
કે૦) રણતૂરી નામના વાજિલોને (વજઢાવી કે૦) ઘણાજ જોરથી વગનાવીને (સુસાજા કે૦) ઉત્તમ
સાજવાઢા, અર્થાત્ નાના પ્રકારના સજેલાં દુધિયારોને ધારણ કરનારા, તથા (તાજા કે૦) લઘુ-
વાને હાંસાદવાઢા અને યુવાન વયના, તેમજ (વાગીચારે કે૦) જેઓં કેસરીયા વાઢા પોતાના
શરીરપર ધારણ કરેલા ઠે. પવા (સેન કે૦) સૈન્યના સુજડોને (હેંદ કે૦) પોતાની સાથે હેંદને
સંગ્રામ માટે શેહેરની વહાર રણભૂમિમાં આહ્વો. દુવે તે વલ્લતે (રણતૂર કે૦) રણસંગ્રામ માટેના
વાજિત્રોના જયંકર શબ્દોને (સુળીને કે૦) સાંજઢીને (મદજરણાવાઢારે કે૦) મદના જરણાવા-
લા, અર્થાત્ જેઠના કપોલસ્યવ્રમાંથી મદ ફરી રહેલો ઠે પવા, તથા (હંચા કે૦) શરીરની અતિ-
શય હંચાદવાઢા, અથને (નતવાઢારે કે૦) આઢાના મરખાત સંગ્રામ અર્થાત્ મેલછત્રા મરખા

॥ मदङ्गरणायासारे । उंचा नभकासारे । मूंडाखा रणतूरी मुणीने जामीयारे ॥ १ ॥ गज आगस
कीधारे । पाखरी द्य लीधारे । नरु भालांदो लीधा जे नरभाजणारे ॥ २५ शम्भुं नरीयारे । निण

काखा रंगना (मूंडाखा के०) तयंकर मुंदोवाळा दार्याउ (जामीयारे के०) चमस्तीने उता यड
गया. ॥ १ ॥ एवी रीते उपर वर्णवेखा (गज के०) दाधीउने (आगस के०) मोनगर (कीधारे
के०) उतासी दीधा, अर्थात् तेवा मदोन्मन दाधीउने र्णांगणना अगाफीना जागमां नेनुना
मायलोण मोनवी दीधा. तेमज (द्य के०) घोमाउने (पाखरी लीधारे के०) पाखराळा करी
लीधा, अर्थात् शत्रुउने प्रहार न लागया माटे घोडेस्यारेण पोताना घोमाउने खोंगना सजवून
पाखरो पडेगळ्यां. वळी (जे के०) जे भाळांउ (नरनाजणारे के०) मुनटोंने पायस करी तोफी
पाखनारा ठे, एवां (भालांदो के०) भाळां (नरु के०) मुभटोण (लीधां के०) पोताना दायमां
धारण करी लीधां. वळी (रथ के०) रथोने (शत्रुं के०) घाण, तखवार, चरत्री, फरसी, आदिक
नाना प्रकारना दयियारोवडे (जरीयारे के०) रथमां वेसी खरुनारा मुनटोंनिं चिकार नरी लीधा.

हय जोतरीयारे । जेह ऊपर नेजा धरिया ठे घणारे ॥ २ ॥ रणचूम धाईरे । डेरा देवाईरे । अणीप
अणीयाई सामो ऊतरे ॥ दस वे सपराणारे । झूझे रोसाणारे । करी युद्धसंभाणा तिहां झगना

तथा (तिण कं०) ने रथोने (हय कं०) घोमा (जोतरीयारे कं०) खेचवा माटे जोनी दीधा.
बळी (जेह ऊपर कं०) जे रथोनी उपर (घणारे कं०) घणा, अर्थति नाना प्रकारना रंगवेरंगी
(नेजा कं०) पनाकाउ (धरिया ठे कं०) धारण करेला ठे, अर्थति ते रथोने मथाले रंगवेरंगी
घणा वाचटाउ उडी गंद्दना ठे. ॥ २ ॥ हवे त्वारपत्ती ते अजितसेन राजा (डेरा कं०) तंवूठे (दे-
वाईरे कं०) खोमावीने. अर्थति पोताना खडकरनी नावणी नाखीने, तथा (रणचूम कं०) रण-
संग्रामनी चूमिपर (धाईरे कं०) दोनी आवीने, अर्थति एकदम पोताना खडकर सहित धसी
आवीने (अणीप अणीयाई कं०) सर्व वाजुपथी सरखी रीति, अर्थति जेवी रीते श्रीपाखराजानु
सैन्य खडवा माटे जेजुं ठे, तेवी रीतेज (सामो कं०) ते सैन्यनी सन्मुख आवीने (उतरेरे कं०)
ते अजितसेन राजा पण खडाइ माटे जेतयो. त्वारधाद (वे दस कं०) वझे तरफना सैन्यो (रो-

કરેરે ॥ ૩ ॥ દાથીસું દાથીરે । નાથીસું ભાથીરે । ઘોઝાનક સાથે ઘોઝાનક લહેરે ॥ ઘાળીસું
 સાળારે કે૦) અત્યંત ક્રોધાતુર ચર્ચાયાકાં, અર્થાત્તુ એક વીજાનો સંહાર કરવા માટે કોપાતુર ચર્ચા-
 થકાં (મપગળારે કે૦) સઘડા પ્રકારની દુધિયાર વિગેરેની તૈયારી સદ્દિત (હૂંકે કે૦) પરસ્પર
 લડવા લાગ્યાં. તેમજ (યુદ્ધ મંદાળ કે૦) લડાઈ માટે મોરચા (કરી કે૦) વાંધીને, અર્થાત્તુ પોત-
 પોતાની યોગ્યતા મુજબ મોતવાઈ જઈને સર્વ મુનટો (તિદાં કે૦) તે રણજૂમિપર (હામ્મા કે૦)
 નડાઈ (કરેરે કે૦) કરવા લાગ્યા. ॥ ૩ ॥ એવી રીતે (દાથીસું કે૦) દાથીડ સાથે (દાથીરે
 કે૦) દાથીડ લહેરે, તથા (નાથીસું કે૦) નાથાંચાઝાડ સાથે (નાથીરે કે૦) માથાંચાઝાડ
 લહેરે, તેમજ (ઘોઝાનક સાથે કે૦) ઘોડેસ્વારોની સાથે (ઘોઝાનક કે૦) ઘોડેસ્વારો (લહેરે
 કે૦) લડી રહ્યા છે. ચઢી (ઘાળીસું કે૦) ઘાળચાઝાડની સાથે (ઘાળીરે કે૦) ઘાળચાઝાડ લહેરે
 છે, તેમજ (નાંઘે કે૦) તોપોની સામે (નાઝ કે૦) તોપો (મંઘાળીરે કે૦) માંઘામાં ચાવેલી
 છે, અર્થાત્તુ પહે સેન્યના તોપચીડ પોતપોતાની તોપો સામસામે માંડીને તેડમાંથી વૂટતા મોલાડે

घाणीरे । नाखें नाख मंमणीरे । करवाली करवालीसुं जाणी जनेरे ॥ ४ ॥ पनियां सीस त्यांहेरे ।
सरे रुधिरप्रवाहेरे । जाणे जखमांहें तुंवतणीपरेंरे ॥ पणीपरें जमतांरे । नातुं अथकातांरे । दस

बडे लडे ठे. तथा (करवाली के०) तखाचारोने धारण करतारा सुभटो (करवालीसुं जाणी के०)
तखाचारोने धारण करतारा शत्रुना सुजटोने शोधी कहानीने तेउनी साथे (जडेरे के०) खनी रखा
ठे. ॥ ४ ॥ एवी रीते युद्ध करवाधी (त्यांहेरे के०) ते रणत्रुमिमां घणा सुनटोना (सीस के०)
मस्तको (पनियां के०) तेउना थडोधी वूटां पडीने जमीनपर पड्यां, तथा ते मस्तको (रुधिर
प्रवाहेरे के०) रुधिरना बहेता प्रवाहमां (तरे के०) तरवा लाग्यां, अने ते (जाणे के०) जाणे
के (जळमांहे के०) जखना प्रवाहनी थंदर (तुंवतणीपरेंरे के०) तुंवमांउ तरतां होय नही ?
सेम देखावा खाग्यां. (पणीपरें के०) एवी रीते (जमतांरे के०) खनाइ करतांथतां (अजितसेननुं
के०) ते अजितसेन राजानुं (दस के०) सैन्य (सूकरनीपरेंरे के०) सुचरोना टोळांनी पेठे (अ-
पड्यांरे के०) अत्यंत पायख पवाधी घेरवितेर धडने (नातुं के०) ते रणवृत्तिमांची नासबा

॥ श्रीपादजीकरां । राणा मयसेरारे ॥ मयसाते मझी घेरीने भीटिजे तिसरे ॥ ६ ॥ घोडाथी

(आरंभ के०) ने अजितसेन राजा पोंते (नदीनु के०) संपाद करवा माटे दोह्यो, तथा (सेनानु रमना नुर्गो निकेन्त्रा आंचेगर्थी (वेगचंडे के०) अतिशय वेगचंडे करीने ते (राणमां के०) रणभूमिमां (टट्टवर्दीनु के०) श्रीपालराजांना मुनटोपर वृटी पड्यो. एवामां (श्रीपालजीकेसारे के०) श्रीपालराजांना (मयसेगरे के०) महावल्लवान एवा (सय साते राणा के०) ते सातसो राणाउए (मर्खा के०) एकदा धडने (निमरे के०) ने अजितसेन राजाने (घेरीने के०) चोतरफ्यी पोताना घेरावामां सेडने (वाट्टिनु के०) वीटी स्त्रीधो, अर्थात् तेउए तेने पोताना मस्य जागमां सेडने मपमाव्यो. ॥ ६ ॥ पर्वी ने राणाउए ते अजितसेन राजाने (घोमाथी के०) तेना घोमा उपरथी

पाड्योरे । ग्रही भूमि पठाड्योरे । जगजान् बांधी स्त्रीधो सेजथीरे ॥ पांत्नीसमी ढाक्षेरे । राजा श्रीपालेरे । जयवाद लीलं ज्ञान सहित तपतेजथीरे ॥ ७ ॥

(पाड्योरे के०) नीचे पानी नाख्यो, तथा (ग्रही के०) पकनीने (भूमि के०) पृथ्वीपर (पठा-
ड्योरे के०) पटकी पाड्यो, तथा (सेजथीरे के०) सहेसाइथी, अर्थात् घणज थोना थमथी तेने
(जडजान् के०) सकेडीने, अर्थात् घणज मजबूत दोरमांथी ताणीने (बांधी स्त्रीधो के०) बंधन
युक्त करी स्त्रीधो. एवी रीते (पांत्नीसमी ढाक्षेरे के०) पांत्नीसमी ढाखमां (राजा श्रीपालेरे के०)
ते श्रीपाल राजाए (ज्ञान सहित के०) ज्ञानबडे करीने युक्त, एवा (तपतेजथीरे के०) आंचित्त
तपनी लुळीपूर्वक श्रीसिद्धचक्रजीना आराधनथी प्राप्त थयेलां पराक्रम बडे करीने (जयवाद के०)
जीतनी लड्ड्योपणा (लील के०) प्राप्त करी, अर्थात् ते तपना माहात्म्यथी समस्त जगतमां ते
श्रीपाल राजानो जयवाद बोलावा लाग्यो. ॥ ७ ॥

॥ दृढा मोरनी ॥ अजितसेन नृप पास । जय आण्यो बांधी घल्ले ॥ ... आगच्छा पास । ६

यापात्र श्रीपाल ने ॥ १ ॥ कहे मन दुःख मन कोय । तिल आणो तुमे तातजी ॥ रद्दो सुख विखसो

एने पर्व । गीने । जय ६० । ज्यारे (अजितसेन नृप के०) ते अजितसेन राजाने (वंने के०)
राजाकार । बांधी के० । बांधीने । पाम के०) ते श्रीपालराजानी पासि (आण्यो के०) ते राणाउ
आगच्छा जय ६० । ज्यारे दयापाल के०) मद्दादयालु प्या (ते श्रीपाल के०) ते श्रीपाल राजाए
। ताम ६० । यावाना पित्राट प्या ने अजितसेन राजाने (नोमादयो के०) बंधनमुक्त कराव्यो;
अर्थात् ... राजा नोमादीने नेने नृपो कर्णो ॥ १ ॥ पत्नी ते उदार मनवाळा श्रीपाल राजाए
पोवाना ... राजा ने अजितसेन राजाने (कहे के०) कल्लु के (तातजी के०) हे पिताजी !
... ६० । तमा । मन के० । तमागं हृदयनी अंदर (कोय के०) कोइपण प्रकारनुं (तिल के०)
नयमात्र पण अर्थात् तमामात्र पण (दुःख के०) गेद (मत आणो के०) लावशो नही, अर्थात्
तमा एने तमाग मनमां संगमात्र पण गेद करशो नही. एवेयी तमो (रद्दो के०) तमारी नग-

સોય । ઘાસ તુમારો મૂલગો ॥ ૨ ॥ અજિતસેન નરરાજ । ચિંતે હૃદયમાં ઇસ્યો ॥ હા કુળ કર્યું અ-
 રીની યંદરજ રહો, તથા (સુલ્ય કે૦) તમારું રાજ્યસુલ્ય (વિલસો કે૦) જોગવો ? અર્થાત્ તમો
 તમારું રાજ્ય સુલેસમાધે જોગવો ? કેમકે (સોય કે૦) તમારી નગરીનું રાજ્ય (તુમારો કે૦)
 તમારો (મૂલગો ઘાસ) વાપદાદાનો ગરાસ છે, અર્થાત્ આપણા વાપદાદાથી જતરેહું વંશપરંપરાનું
 રાજ્ય છે, માટે નમો તે યાનંદથી જોગવી ત્યાં સુલેસમાધે રહો ? ॥ ૨ ॥ ૧૧ રીતના શ્રીપાલરા-
 જાનાં વચનો સાંજલીને (અજિતસેન નરરાજ કે૦) તે અજિતસેન રાજા (હૃદયમાં કે૦) પોતાના
 હૃદયમાં (ઇસ્યો કે૦) ૧૧ રીતે (ચિંતે કે૦) વિચારવા લાગ્યો કે (હા કે૦) અરે ! (અકાજ
 કે૦) આંતું અર્કાર્ય, અર્થાત્ આવી રીતનું કુર્મ (કુળ કર્યું કે૦) મેં ક્યાંથી કર્યું ? અર્થાત્ અરે !
 મેં આંતું અર્કાર્ય શામાટે કર્યું ? કે (દૂતવચન કે૦) દૂતનું વચન પણ, અર્થાત્ આ શ્રીપાલરાજાના
 દૂતે આવીને કહેહું વચન પણ મેં (માન્યું નહીં કે૦) સ્વીકાર્યું નહીં ! અર્થાત્ દૂતે કહેહું વચન
 યંત્રીકાર કરીને પણ જો મેં આ રાજ્ય શ્રીપાલને પાતું સોવું દોત, તો મારા આત્મા દાસદાસ

काज । हुन वगण मान्युं नही ॥ २ ॥

॥ दास ॥ ३६ मी ॥ घिग घिग धननी प्रीतडीरे ॥ ए देशी ॥ शयया-आह्योरे मानवभव
दोहेयो । मे कोण हां गेमार्जी ॥ ए देशी ॥ पर उपकार शिरोमणि । खुबु वययकी एह ते ध-
र्ममष्ट ॥ अहो अहो श्रीवासुजी । हुं नो नुहोरे तोपण पापीण्ट ॥ १ ॥ दादा किम नूटिस इवे ।

यान नही. ॥ ३ ॥

वर्जी (अहो अहो के०) अहो ! अहो ! (एह के०) आ श्रीपाल (सधुवययकी के०) तेनी
न्दानी उमर्ग्याज अर्थान तेनी न्दानी वय उतां पण (पर उपकार के०) परप्रते उपकार करवा
मांटे. अर्थान अन्पनुं नलुं काया मांटे (शिरोमणि के०) अघेसर ठे, तेमज (धर्ममष्ट के०)
धर्मनी अटगज म्मिगनावाळो ते, अर्थान जेनधर्मनुं आराधन करवामांज तत्पर ठे. अने (हुंतो के०)
हुं पोते नो (बुढांग के०) वृद्ध हुं, अर्थान वृद्ध उमरनो हुं (तोपण के०) उतां पण (पापीष्ट के०)
पापकार्यो करवामांज तत्पर हुं, अर्थान पापकार्यो करवामां हलु पण हुं अचकातो नही. ॥ १ ॥

में तो कीधुरे पोहुं बहु पाप ॥ दुर्मति ने दुर्ध्यानथी । सहीस किसुरे किस नरकसंताप ॥ हाहा०
॥ २ ॥ हाय हाय में पापीये । बडपणलगी परद्रोह ॥ मनमाहिंथी मूक्यो नहीं । लालचैरे धरी

बळी (हाहा के०) थरैरे ! (में तो के०) में तो (दुर्मति के०) दुर्बुद्धिथी, अर्थात् हृदयमां कु-
मति धारण करीने (ने के०) तथा (दुर्ध्यानथी के०) दुष्ट विचारोधी, अर्थात् आर्त्तध्यान तथा
रौद्रध्यानथी (बहु पोहुं के०) घणुंज म्होहुं, अर्थात् बालद्रोह; गोत्रिद्रोह तथा राजद्रोह करवा
रूप अतिशय भयंकर (पाप के०) पापनुं कार्य (कीधुरे के०) कथुं ठे, एवां जयंकर पापथी (हवे
के०) हवे हुं (किस वृत्तिस के०) केवी रीते मुक्त थइश ? अर्थात् हवे ते माहुं महापाप शीरीते
हूर यशे ? तैमज (किसुरे के०) केवा प्रकारनुं (नरकसंताप के०) नरकसंबंधि दुःख (किम
के०) केवी रीते (सहीस के०) हुं सहन करी शकीश. अर्थात् नरकनुं अत्यंत जयंकर दुःख हवे
हुं शीरीते सहन करी शकीश ? ॥ २ ॥ बळी (हायहाय के०) थरे ! थरे ! (पापीये में के०) महा-
पापी पयो जे हुं, तेणे (लालचथी, अर्थात् अत्यंत लोचने वश थइने) राजध्वंदोद

राजश्रंक्षोद ॥ दादा० ॥ ३ ॥ ए पात्र अमृतफलजिस्वो । कानुं मुभाफल मिष्ट ॥ हुं वृद्ध निप-
 के०) राज्य नोगययानी अभिग्रायाने (धरी के०) भारण करीने (गरुपग स्रगी के०) गरुपण
 स्रगी पण, अर्थात् हुं वृद्ध उमरनो यया उतां पण (मनमोहंयी के०) मारा हृदयमांयी (परब्रोद
 के०) अन्य मनुष्यपरनो ब्रोद, अर्थात् परप्रतेनो द्वेष (मूषगो नदी के०) जोख्यो नदी, अर्थात्
 परछोद फरयाना कार्यनो में मारा श्रंतःकरणमांयी त्याग कर्यो नदी ! ॥ ३ ॥ चल्ली (ए के०) आ
 श्रीपाल (बास के०) घालक उतां पण, अर्थात् मारायी न्दानी उमरनो ने उतां पण (अमृत
 फलजिस्वो के०) अमृतफल सरखो ठे, अर्थात् पोतानो अपकार करनार पुरुषपर पण उपकार
 करनारो ठे. कारण के (मुभाफल के०)) अमृतफल (कानुं के०) कानुं होय तोपण, अर्थात्
 परिपक न थया उतां पण (मिष्ट के०) मीनुं होय ठे, अर्थात् तेनो स्वाद अत्यंत मधुरो यने म्या-
 दिष्ट होय ठे. यने (हुं के०) हुं तो (वृद्ध के०) बुढो उतां पण, अर्थात् वृद्ध वयनो होचा उतां
 पण (विपफल सारिखो के०) क्षेरी एवा किंपाक तरुना फल सरखो हुं, अर्थात् हुं तो अत्यंत

ફલ સારિયો । પાકે પણ રે તસ સ્વાદ અનિષ્ટ ॥ હાહાઠ ॥ ૪ ॥ નર ગોત્રિદ્રોહ કરે જિકે । પામે તસ કીર્તિ નાસ ॥ કીનું વાલ્દ્રોહ સદગતિ હરી । રાજદ્રોહથીરે થાયે નીતિનો નાસ ॥ હાહાઠ ॥

પાપ વૃદ્ધિવાળો તું. કેમકે (રે કેઠ) થયેરે ! (પાકે પણ કેઠ) તે કિંપાકટ્ટકનું ઘેરી ફલ પામ્યા તુનાં (તમ કેઠ) તે જેરી ફલનો (સ્વાદ કેઠ) સ્વાદ (અનિષ્ટ કેઠ) સ્વાદથી ઉપજાવનારો છે. અર્થાત્ તે જેરી ફલ ત્યાવાચી સ્વેચ્છર પ્રાણીનું મરણજ નિપજે છે. ॥ ૪ ॥ વઢી (જિકે કેઠ) જે કોહ (નર કેઠ) પુરુષ (ગોત્રિદ્રોહ કેઠ) પોતાના ગોત્રિનું દ્રોહ (કરે કેઠ) આ જગતમાં કરે છે, અર્થાત્ જે કોઈ માણસ પોતાના કુટુંબીનું દ્રોહ કરે છે (તસ કેઠ) તે માણસની (કીર્તિ કેઠ) કીર્તિ (નાસ પામે કેઠ) નાશ પામે છે, અર્થાત્ તે માણસના યશોવાદનો વિનાશ થાય છે; પરંતુ કે તેનો કોઈપણ માણસ જશ યોગ્યતો નથી. તથા જે માણસે (વાલ્દ્રોહ કેઠ) વાલ્કર દ્રોહ (કીનું કેઠ) કરેલો છે, અર્થાત્ જે માણસે નાની હમરના વાલ્ક સાથે દ્રોહ કરેલો છે, તેણે (સદગતિ કેઠ) પોતાની સુગતિ (હરી કેઠ) હરેલી છે, અર્થાત્ તે માણસની સદગતિ થતી નથી.

॥ ५ ॥ ए ओह व्रणे मोटका । में कयां नूटीस केम ॥ विणनोगवे किम नूटको । शांत्रे पण रे सुणी-

नेमज (गजओहरीरे के०) गजानी साथे ओह करवायी, अर्थात् राजापर द्वेप करवायी (नीतिनो
के०) मन्सार्गनो (नाम के०) विनाश याग ठे, अर्थात् राजओह करवायी नीतिमार्गनुं रक्षण यद्
शकनुं नर्या. ॥ ५ ॥ एयी रीते (ए के०) उपर वर्णन करेला (व्रणे के०) सणे, अर्थात् वालओह,
गोत्रओह. ग्रंन गजओहरूप व्रणे (मोटका के०) मदोटा (ओह के०) द्वेप (में के०) में
(कयां के०) करेला ठे, अर्थात् में ते व्रणे ओहो याघरेला ठे, तो हवे (केम नूटीस के०) हुं
नेर्या जीरीते मुक्त यइश? हवे एयी रीते ओह करवारूपी ते पाप (विणनोगवे के०) नोगव्या-
विना. अर्थात् ते पापोनुं फल नोगव्या शिवाय (किम नूटको के०) मारो नूटको केम थरो? अ-
भान हवे ते पापोधी हुं जीरीते मुक्त यइश? वली (शांत्रे पण के०) यागमोमां पण (एम के०)
एयीज रीते (मुर्णायिं नीये के०) यापणे श्रवण करीये नीये के, करेनुं कर्म नोगव्याविना कोइनो
पण नूटको भनो नर्या. ॥ ६ ॥ (तो के०) तेयी हवे (तेह पापने के०) ते वालओह यादिक

ये त्राप्यं एम ॥ हाहाह ॥ ६ ॥ तो तेह पापने टाखवा । हुं खेउं संयमजार ॥ संवेगरंगें पूरीउं ।
समनामुरे करे व्रतउचार ॥ हाहा० ॥ ७ ॥ आपे ते ओघो मुहपती । तव आवी शासनदेव ॥

पापोंने, अर्थात् भं व्याचरंस्त्रां एवां ते दुष्कर्मोनि (टाखवा के०) दूर करवा माटे (हुं के०) हुं
पोते (संयमजार के०) महाव्रतना स्वीकाररूपी योजने (खेउं के०) धारण करूं, अर्थात् हवे
हुं श्रीजिनेश्वरप्रनुर्न। दीक्षा अंगीकार करूं. एम विचारिने ते अजितसेन राजाप (संवेगरंगें के०)
वैराग्यरंगर्था (पूरीउं के०) संपूर्ण थइने, अर्थात् पोताना हृदयमां संपूर्ण वैराग्य जावनाने धारण
करीने, तथा (समनामुरे के०) मनमां समजाव लावीने (व्रतउचार के०) महाव्रतानो उचार
(करे के०) कर्षो, अर्थात् सामायिकना पाठपूर्वक जीवितपर्यंत तेणे पंच महाव्रतो लंचर्या. ॥ ७ ॥
(तव के०) एटलामां (शासनदेव के०) शासनदेवीए (आवी के०) ते अजितसेन राजर्षिनी
पासे आवीने (ते के०) तेने (उघो मुहपति के०) मुनिवेषना चिन्हरूप उघो तथा मुहपति
(आपे के०) आप्यां, अने एवी रीते (हेव के०) तेज बखते, अर्थात् जरापण विखंयचिना (अ-

राजस्मृतिं स्फोटयाम्यो । अजितसेनरे संवेगी द्वेय ॥ दादा ॥ ७॥ नच सपरिवार वंदे जिह्वा । श्रीगाम्ना-
जा पाय ॥ विद्वर करे नृमित्तं । खेद यन्मुमन्तिरे तिद्वांभी राय ॥ दादा ॥ ९ ॥ नेहने नामे मा-

जितसेनरे के०) ते अजितसेन राजा (मंवेगी के०) त्रेगम्पने भाग करनागे (रुडो के०) नूनम
प्रकारनो (राजस्मृति के०) राजस्मृति (अयो के०) ययो, अर्थात् ते पंचमहाजनभागी नृनृश्रो
मुनिराज ययो. ॥ ७ ॥ (तव के०) तेज वस्यते (तिद्वां के०) तेज जगोए (श्रीगाम्नागजा के०)
ते श्रीपाद महागजाए (सपरिवार के०) पोताना सपत्न्या परिवार सद्दिन (पाय के०) ते राजर्षिना
चरणेने (वंदे के०) वंदन कर्तु, अर्थात् श्रीगाम्नागजाए पोतानी श्रीश्यादिक परिवार सद्दिन ते
अजितसेन स्मृतिराजना चरणोमां विधिपूर्वक वंदन कर्तु. एतथाद् ते राजस्मृतिए (राय के०) ते
श्रीपालराजानी (यन्मुमन्तिरे खेद के०) यन्मुमति खेदने, अर्थात् तेनी संमति मेळगीने (नृमित्तं
के०) पृथ्वीतलपर (विद्वर करे के०) विद्वर कर्णो, अर्थात् यन्प जगोए विनरवा मांटे त्यांगी
ते स्मृतिराज चाखी निकट्या. ॥ ९ ॥ एवे (ततकाल के०) तेज वस्यते श्रीगाम्ना राजाए (तेहने

मुपिषेय ॥ १ ॥ चेन्नो पाट पितात्तो । निलवट तिलक कराय ॥ सामंतक राजा सहू । प्रणमे थावी
पाय ॥ ७ ॥ मनिमागर ए मूलगो । प्रण धवलना मित्र ॥ मंत्रीसर थाप्या भन्ना । चारे ते मुविनि-

थांत जेहेरने पनाका थादिकथी शणगारीने महा सहोत्सवपुर्वक (चंपायें के०) ते चंपानगरीनी
श्रेष्ठ (परचेंद्र के०) प्रवेज (करे के०) कर्यो, अर्थात् पोताना सैन्य थने कुटुंब सहित ते चंपा-
नगरीमां दाखल यगो. ॥ १ ॥ पत्री स्यां ते (निलवट के०) पोताना लखाटमां (तिलक के०) तिलक थ-
थांत कंठपनं टीथुं (कगाय के०) कगावोने (पिताततो के०) पोताना पितानो (पाट के०) राज्यगादी-
पर । चेंद्रो के० । चेंद्रो, अर्थात् नेणे पोताना पितानुं चंपानगरीनुं राज्य पोताने स्वाधीन कर्तुं. इवे
ते यन्त्रे (सामंतक के०) मंत्रीथादिक सघळा सामंतो, तथा (सहू के०) सघळा (राजा के०)
तेना खंकीया राजातु (थावी के०) ते श्रीपाल महाराजानी पासे थावीने (पाय के०) तेना
चरणोमां (प्रणमे के०) नमस्कार करया लाग्या, अर्थात् तेना चरणोमां नाना प्रकारानी किमती
पम्नुर्तनी जेदो मूकी तेने नमया लाग्या. ॥ २ ॥ पत्री ते श्रीपाल महाराजाए पोतानो उपकारी

५ ॥ ३ ॥ तेमारी सुत पशुनो । कोसंबीची पास ॥ पोतानी नगरीतपो । याप्यो शेठ उद्घास ॥

एवं जे (मतिसागर कं०) मतिसागर नामनो मंत्री दतो (ए कं०) ते मतिसागर मंत्रीने (मूल गो कं०) पोतानी मुख्य मंत्रीश्वर घनाव्यो. तथा (धवखशेठना मुबुद्धि आपनारा (धण मित्र कं०) जे धण मित्रो दता, तेउने पण (मंत्रीसर कं०) पोतानी मंत्रिने तरीके (याप्या कं०) स्थापन कर्वा एवंगी रीते (ते चारे मित्रो (तडा कं०) राजानुं तथा प्रजानुं एम धरेनु दित घादनाग, तथा (सुविचित्र कं०) नाना प्रकारनी उत्पातकी आदिक बुद्धिने धारण करानाग, तथा जुदो जुदो अधिकार चडावनामां प्रवीण होता. ॥ ३ ॥ पत्री ते श्रीपास रा- जाए (कोसंबीची कं०) कोसांबी नगरीची (धवलनो सुन कं०) धवखशेठना पुत्रने (पासे कं०) पोतानी पास (तेमारी कं०) बोधाची मगाचीने, अर्थात् तेने पोतानी चंगनगरीमां तेमारीने (पोतानी नगरीतपो कं०) पोतानी ते चंगनामनी नगरीनो (उद्घास कं०) उद्घासपूर्वक, अर्थात् व्यापन दर्प लाचीने (शेठ कं०) नगरशेठ तरीके (याप्यो कं०) स्थापन कर्वा, अर्थात् तेने पोतानी

॥ ८ ॥ ५८९१॥ ५१५॥ मयणमुदर। मनप्रीतिं ॥ गङ्ग चक्षुर्वै न्याययुं । रामचंद्रनी गीतिं ॥ ११ ॥
 अथपिद्वानी अन्यदा । अजितनेन मुनिगज ॥ अनुक्रमे पदोता रिगता । नाम तान ज्ञान
 नगरीनो नगर्येन कर्मो. ॥ ४ ॥ (पक्षी कै०) चक्री ने श्रीगणेशगताण (मनप्रीतिं कै०) पोताना
 हृदयमां अत्यंत प्रेम लायीने (मयणानुंदरी कै०) पोतानी पट्टेक्षो मी मयणानुंदरीने (पट्टगणी
 कै०) पट्टगणी, अर्थात् पोतानी मर्च गणीर्तमां अघेसरी तरीक (चारी कै०) व्यापन करी; अ-
 र्थात् तेणीने पोतानी मुख्य गणी तरीक र्यापी. तथा एवी मीने (रामचंद्रनी कै०) रामचंद्र गजानी
 (रीतिं कै०) रीतीची, अर्थात् रामराज्यनी पेटे (न्याययुं कै०) न्यायपूर्ण, अर्थात् उत्तम प्रका-
 रनी नीतिची (राज्य कै०) पोतानुं ते चंगानगरीनुं गङ्ग (चक्षुर्वै कै०) ते श्रीगज महाराजा
 चक्षुश्चक्षुः साया. ॥ ५ ॥ हृदये एवमां (अन्यदा कै०) एक दिवसे (तारण तरण कै०) संसार
 समुद्रमांथी भटप छोकोने तारावा माटे, तथा पोताना आत्माने एण तारण माटे (जहाज कै०)
 वहाण सरखा, तथा (अथपिद्वानी कै०) अथपिद्वाने धारण करुनारा, अर्थात् जेमने अथपि-

॥ ६ ॥ जूपति मुनीने बांदीने । देशन सुणी चित लाय ॥ पूठे प्रश्न कहो तुमे । जगवन करी सुप.

साय ॥ ३ ॥

ज्ञान उरपन्न थयुं ठे एवा (अजितसेन के०) अजितसेन नामना (मुनिराज के०) मुनिमहाराज (अनुक्रमें के०) अनुक्रमवडे करीने, अर्थात् एक गामथी वीजे गाम, एम (विचरता के०) विहार करता थका (पढोता के०) आढ्या, अर्थात् ते चंपानगरीनी पासेना उद्यानमां आवी समोसर्पा. ॥ ६ ॥ ते वखते (भूपति के०) ते श्रीपाद महाराजा पण त्यां उद्यानमां पोताना परिवार सहित जइने, तथा (मुनिने के०) अवधिज्ञानी एवा ते अजितसेन मुनिमहाराजने (बांदीने के०) विधिपूर्वक बंदन करीने, तथा (चितलाय के०) बरोबर ध्यानपूर्वक (देशन के०) ते मुनि महाराजे आपेली धर्मदेशना (सुणी के०) सांभळीने (प्रश्न के०) प्रश्न (पूठे के०) पूठवा लाग्या, अर्थात् पोताना हाथ जोकी विनयथी ते मुनिमहाराजने पूठवा लाग्या के (जगवन के०) हे भगवन् ! (सुपसाय करी के०) मारापर पसाय करीने, अर्थात् आपनो सेवक जे हुं, तेनापर कृपा-

॥ ढाल ॥ ३७ मी ॥ राग सारंग मन्द्रहार ॥ ढाल वींठीयानी ॥ अथवा-शांतिजिन एक मुज
 विनति । सुणो त्रिभुवनरायरे ॥ ए देशी ॥ कहोजी किणे करमे करी । ययो घालपणाथी रोगरे
 दष्टि करीने, हुं जे कंइं व्याप सादेवने पूठुं, तेनो उत्तर (तुमे के०) व्याप (कहो के०) मने
 कही संजळावो ? ॥ ७ ॥

इवे ते श्रीपाखराजा ते अजितसेन मुनिराजने पूठे ठे के, हे जगवन् ! (किणे के०) कयां
 (करमें करी के०) कर्मवडे करीने, अर्थात् पूर्वजन्मों एवुं में कयुं दुष्कर्म उपार्जन कयुं हतुं ? के
 जेना उदयवडे करीने मने (घालपणाथी के०) घलपणथीज, अर्थात् मारी नानी उमरमांज
 (रोगरे के०) कुष्ट नामनो दुष्ट रोग (थयो के०) उत्पन्न थयो. वळी (किण करमथी के०) कयां
 शुन कर्मना उदयथी (फिर के०) फरीने (काया के०) माहं शरीर (नीरोगरे के०) रोगरहित
 थइने (कंचनवरणी के०) सुवर्ण सरखा तेजस्वी वर्णवाळुं (थई के०) थयुं ? ते सवळी हकीकत
 (कहोजी के०) व्याप मारापर कृपा करीने व्यापना अवधिज्ञानना प्रज्ञावधी मने कही संजळावो ?

॥ फिर काया थई किण करमथी । कंचनवरणी नीरोगरे ॥ १ ॥ परकासो प्रचु प्रेमें करी । पूवुं तुमने तेहरे ॥ थानक थानक किण करमथी । लाधी ऋद्धि रमणी पहरे ॥ परका० ॥ २ ॥ किण

॥ १ ॥ वळी (प्रचु के०) हे स्वामी ! (तुमने के०) आपसाहेवने (पूवुं के०) हुं जे कंडं पूवुंहुं (तेहरे के०) ते संबंधि सघळी हकीकत (प्रेमें करी के०) मारापर प्रीति धारण करीने, अर्थात् मारापर कृपा करीने (परकासो के०) आप प्रगट करो ? अर्थात् आप मने कही संजळावो ? वळी हे जगवन् ! (किण करमथी के०) कयां शुन कर्मना लदयथी (थानक थानक के०) ठेकाणे ठेकाणे, अर्थात् ज्यां ज्यां हुं गयो त्यां त्यां (पहरे के०) आधी आश्चर्य उपजावनारी (ऋद्धि के०) समृद्धि, तथा (रमणी के०) स्त्रील (लाधी के०) मने प्राप्त थई ? अर्थात् आटलीचधी लक्ष्मी तथा स्त्रील मने ठेकठेकाणे मारां कयां शुज कर्मना लदयथी मने प्राप्त थई ? ते सघळी हकीकत मने आप निवेदन करो ? ॥ २ ॥ वळी हे भगवन् ! (किण करमें के०) कयां दुष्कर्मवहे करीने हुं (सायरमां के०) महासागरनी अंदर (पळ्यो के०) पळ्यो ? अर्थात् पवुं कयुं दुष्कर्म

करमें साधगमां पश्यो । वस्त्री किण करमें खलो पाररे ॥ किण करमें दुंगणुं लयुं । त्रिपरी कइो ने
अणुगाररे ॥ परका० ॥ ३ ॥ मुण देवानुपिय ताहरो । कइं पुरनव आंदिरे ॥ जिण कागें ने मुन

में माग पूर्वजन्मसां उपार्जन कयुं दनुं ? के जेथी मोरे मद्दासागमां पम्नुं पड्युं ? (वस्त्री के०)
तेमज (किण करमें के०) कयां कर्मवडे कगीने (पाररे खलो के०) इं लनुइनो पार वाच्यो ?
अर्थीत् कयां मुकर्मथी ते मद्दासाग मुले समये तरीने इं किनारे उनयो ? तेमज (किण करमें
के०) कयां कर्मवडे कगीने में (दुंगणुं के०) मानंगणुं (खलुं के०) प्राप्त कयुं ? अर्थीत् पणुं
कयुं दूकर्म में उपार्जन कयुं दनुं ? के जेथी मागार दुंगणानुं कखेक लायुं ? (ते के०) ते
सघळी दकीकन (अणुगाररे के०) हे मुनिमद्दाराज ! (त्रिपरी कइो ?) मने आर विस्तार
पूर्वक कही संभळावो ? ॥ ३ ॥ पवी रीते श्रीपाल राजाए पूवेला प्रश्नो सांनळीने ते अरपिडानी
पया अजितसेन मुनिमद्दाराज तेने कइया लाग्या के (देवानुपिय के०) हे देवानुपिय ! (आ-
दिरे के०) आ जमोए इं (ताहरो के०) तारो (पुरनव के०) पूर्वो नव, अर्थात् तारा पूर्वो

દુઃખ સહ્યો । શુભાશુભ કરમનો ગાહેરે ॥ સુણ ॥ ૪ ॥ પહિલે ભવ તું ઇણ જરતમાં । હિરણ્યપુરે

ભવનો વૃત્તાંત (કદ્દું કે ૦) હું તને કહી સંજ઼ાતું હું, તે તું (સુણ કે ૦) ચરોચર ધ્યાનપૂર્વક સાંજ઼ાત ? (જિણ કારણે કે ૦) જે કારણથી, અર્થાત્ જેટલા માટે (તે કે ૦) તે (સુખ દુઃખ કે ૦) સુખ અને દુઃખ (સહ્યો કે ૦) પ્રાપ્ત કર્યું છે, અર્થાત્ તને આ જીવમાં જે સુખદુઃખ જોગવડું પડ્યું છે, તે સઘ઼ાળો (શુભાશુભ કે ૦) સારાં નરસાં (કરમનો કે ૦) કાર્યોનો (ગાહેરે કે ૦) ગાઠ છે, અર્થાત્ તેં પૂર્વજીવમાં જેવા પ્રકારનાં શુભ તથા અશુભ કર્મો વાંધેલાં હતાં, તેવા તેવા પ્રકારનાં તેનાં સારાં નરસાં પડ્યાં તને આ જન્મમાં પ્રાપ્ત થયેલાં છે, માટે એ સઘ઼ાળું કર્મપરિણામનું માહાત્મ્ય છે. ॥૪॥ હવે (પહિલે તવ કે ૦) પૂર્વજીવમાં (ઇણ જરતમાં કે ૦) આ જરતકેલમાં (હિરણ્યપુરે કે ૦) હિરણ્યપુર નામના નગરમાં (શુભઠાયરે કે ૦) સારાં સ્થાનકપર નિવાસ કરનારો, પરંતુ (મૃગયાનો કે ૦) શિકારના (હ્યસની કે ૦) હ્યસનવાળો, અર્થાત્ હરિણયાદિક નિરપરાધી વનચર પ્રાણી-લેનો ફક્ત મોજ માટે વધ કરનારો, તથા (શ્રીકાંત કે ૦) શ્રીકાંત (હસ્યે નામે કે ૦) પર્વા નામનો,

શુભજાણે ॥ શ્રીકાંત હમ્મે નામે દુનો । મૃગયાનો ટપસની રાગે ॥ મુળ ० ॥ ૧૧ ॥ તમ શ્રીમતી રાણી
 શ્રાવિકા । પ્રતિચોષ દીને નિતમેયે ॥ ૧૨ ॥ પનનર મુગે તરણી ત્રીપ । તેહને કિમ દુળીયે દેવે

શ્રીકાંત હમ્મે નામે દુનો કે૦) નું (રાગે કે૦) રાજા (દુનો કે૦) દુનો. ॥ ૧૧ ॥ વઝી
 રાજાની (શ્રાવિકા કે૦) શ્રીચરિત પ્રનુપ પ્રચ્છેલા ગુહરેનપમને
 કે૦) શ્રીમતી નામની રાણી દુતી. તે રાણી (નિતમેયે કે૦) હમેશાં
 પ્રતિચોષ કે૦) શીખામણ (દીયે કે૦) આપે કે
 વનવર કે૦) વનમાં વિચરનારા પંથ (પદુ કે૦) તે દરિયાદિક
 મેશાં (મુગે કે૦) પોતાના મુગમાં (તરણી કે૦) વાસનાં તળણમાં
 વાસનાં કે૦) વાસનાં કે૦) અર્થાત નમ્રનાપૂર્વક સુસીસ થયાથકા જેહ હમેશાં વનમાં હમેશાં વાસ
 વ્યાદ પાતાની માર્દી જોદર્ગી ગુજારે તે (તેહને કે૦) પંથા નિરપરાધી શાંત પ્રાણીહને (કિમ દુળીયે
 કે૦) જા માંત્રે માર્યાં જોડયે? અર્થાત આપ સરલા કનિય પુત્રને તે નિરપરાધી પ્રાણીહનો શિકાર

॥ મુળ૦ ॥ ૬ ॥ ૫ નિરપરાધી વાપડા । મૃગ શંખર શૂકર રોજરે ॥ દિન દિન મૃગયાયેં જડ । શું
લીંબે શિર મોટાં મોજરે ॥ મુળ૦ ॥ ૭ ॥ હિંસાથી પાંચે પાંગલો । કૃષ્ટી થાયે ટુંટો અંધરે ॥ કટુક

કરવો સાયક નથી. ॥ ૬ ॥ તલ્લી (પૃ કે૦) તે (મૃગ કે૦) દરિય (શંખર કે૦) સાંખર (શૂકર
કે૦) નુંફ. નથા (મોજરે કે૦) રોજ્યાદિક વનચર પશુને (વાપડા કે૦) દયા કરવા હાયક
વિચારા (નિરપરાધી કે૦) કોઈપણ પ્રકારના અપરાધથી રહિત થયાથકા વનમાં વિચરે છે; તો
પર્યાં તે વિચારાં નિરપરાધી પ્રાણીને (મૃગયાયેં જડ કે૦) શિકાર માટે વનમાં જડને મારવાથી
(દિનદિન કે૦) હવેશાં તમો (શિર કે૦) તમારાં મસ્તકપર (મોટાં મોજરે કે૦) મહોટાં પાપો
(શું લીંબે કે૦) શામાટે વ્હોરી લીંબે તો? અર્થાત્ તેને હમેશાં મારીને તમો શામાટે મહાપાપ
હપાજન કરો તો? ॥ ૭ ॥ તલ્લી (કંતજી કે૦) હે પ્રિયતમ! (હિંસાથી કે૦) પ્રાણીનેની હિંસા
કરવાથી, અર્થાત્ તેનેના જીવિતનો નાશ કરવાથી માણસ (પાંચે કે૦) પગવહે કરીને (પાંગલો
કે૦) લૂણો પાવ છે, અર્થાત્ તેનો પગ તાંમી જાય છે, તેમજ (કૃષ્ટી કે૦) ત્રગંબર કોટના રોગ-

પક્ષ પદના કેન્દ્રી । સ્તરીયે દુર્ગતિ દુઃખધંધરે ॥ મુળ ॥ ૫ ॥ કરુણાથી દીરઘ આહુનું । નીરોગી
 યાત્રો (ધાયે કે૦) ધાય છે, તથા (ટુંટો કે૦) હાથે તુંગે યાય છે, અર્થાત્ તેનો હાથ કપાડ
 ત્રાગ છે. અને (અધરે કે૦) આંધત્રો યાય છે. પૃથી રીતે (પદના કે૦) ૫ દિસાના, અર્થાત્ પૃથી
 રીતનો દિસા કરવાથી (દુર્ગતિ કે૦) નગક આદિક દુર્ગતિમાં જવું પડે છે, અને ત્યાં (હુલ્લધંધરે
 કે૦) અગ્નિન અગ્નિ દુઃખ મદન કરવાના ધંધારૂપ (કટુક કે૦) કડવાં (પક્ષ કે૦) પક્ષો
 (સ્તરીય કે૦) મદન કર્યાં પડે છે, અર્થાત્ દિસા કરવાથી પ્રાણીને નરકમાં જવું પડે છે, તથા
 ત્યા ન મદન થઈ શકે પણ અનંતાં દુઃખો સહન કર્યાં પડે છે. ॥ ૫ ॥ ચક્ષી (પ્રતુ કે૦) હે
 મ્યામિતાથ' (કરુણાથી કે૦) પ્રાણીને પર દયા કરવાથી, અર્થાત્ તેની દિસા નહીં કરવાથી
 માણસોનું (આહુનું કે૦) આયુષ્ય (દીરઘ કે૦) લાંબું થાય છે, અર્થાત્ તેને પર કરુણા કરવાથી
 મનુષ્ય પોતાનું મરોતું આયુષ્ય નોગવે છે. તેમજ તે (નીરોગી કે૦) રોગરહિત થાય છે, અર્થાત્
 તેના શરીરમાં જરૂર આદિક ફોફણ પ્રકારનો ભયંકર રોગ પતો નથી. તેમજ તે (રૂપ નિધાનરે

હિરે ॥ સુ૦ ॥ ૧૧ ॥ નૃપ કહે ચામર કોઢીડી । પહતો દીસે ઠે જોયરે ॥ ઇમ કહી માર્યો તાજણો
। કહે મારો મારો સદુ સોયરે ॥ સુ૦ ॥ ૧૨ ॥ નૃપપાસે દુત્રી સાતસે । હતા લંઠ ઘણું પાપિષ્ટરે ॥

પોતાના મુખથી મુનટો પ્રતે ઘોલવા લાગ્યો કે (પહતો કે૦) આ તો કોઈક (ચામર કોઢીડી
કે૦) માર્બીડીને ડહામ્મવા માંડે જેણે પોતાના હાથમાં ચમર ધારણ કરેલું છે, પવો કુટ્ટી (દીસે ઠે
કે૦) દેખાય ને, અર્થાત્ આ કોઈક કોઢીડી માણસ જણાય છે, તેને હે સુનટો ! તમો (જોયરે
કે૦) જુન ? (ઇમ કહી કે૦) તે ગજાપ પટલું કહીને તે સાધુને (તાજણો કે૦) પોતાના હાથમાં
રહેલો ચાચુક (માર્યો કે૦) લગાડ્યો, અર્થાત્ તે સાધુપર તેણે ચાચુકનો પ્રહાર કર્યો, પવી રીતે
પોતાના ગજાને તે સાધુપ્રતે માર મારતો જોડને (સદુ સોયરે કે૦) તેની સાથે રહેલા સઘડા સુ-
નટો પણ (મારો મારો કે૦) આ સાધુને હણો ? (કહે કે૦) એમ ઘોલવા લાગ્યા. ॥ ૧૨ ॥
હવે તે વચ્ચે (નૃપ પાસે કે૦) તે શ્રીકાંત રાજાની પાસે (લંઠ કે૦) હક્કત, તથા (ઘણું પાપિષ્ટરે
કે૦) ઘણાજ નિર્દયપણાથી પાપકાર્ય કરનારા, પવા (સાતસે દુત્રી કે૦) સાતસો દુત્રિય પુત્રો

મારે કોઢી કોઢી કહી । ધક્કા પાદમું ધિખ્ટરે ॥ સુ૦ ॥ ૧૩ ॥ જિમ જિમ મારે સપલા મિલ્લી ।

(દતા કે૦) દાજર દતા, તે સાતસો (ધિષ્ટરે કે૦) ઉઘંઠ પુરુષો તે મુનિરાજને (કોઢી કોઢી કહી કે૦) યા કોઢીઝ છે, યા કોઢીઝ છે, એમ મુલ્લથી ચોલીને (ધક્કા કે૦) ધક્કેલા મારીને તેમજ (પાદમું કે૦) પગોવઢે લાતો મારીને (મારે કે૦) પ્રદાર કરવા લાગ્યા. ॥ ૧૩ ॥ પૃથી રીતે (સપલા કે૦) તે સપલા ઉઘંઠ પુરુષો (મિલ્લી કે૦) એકલા ધડને (જિમ જિમ કે૦) જેમ જેમ (મારે કે૦) તે મુનિરાજને પ્રદાર કરે છે (તિમ તિમ કે૦) તેમ તેમ (રાજા કે૦) તે શ્રી-ફાંત રાજા (જોરે કે૦) મોઢેથી (હસે કે૦) હસે છે, અર્થાત્ પોતાના હૃદયમાં આનંદ માનીને સૂચ દસ્યા કરે છે. પરંતુ (સમતાધર કે૦) શાંતતાને ધારણ કરનારા, અર્થાત્ પોતાના શરીરપર પમ્તા મારથી જરાપણ કોપાયમાન નહીં થતા એવા (સાધુ કે૦) તે મુનિમહારાજ (ચોલે નહીં કે૦) પોતાના મુલ્લથી કંઈ પણ ઉદ્યાર કરતા નથી. અર્થાત્ મૌન ધારીને સ્થિર રહેલા છે, અને તેમ કરીને તે મુનિ (અતિધોરે કે૦) તેડેપ કરેલા અત્યંત જયંકર (ઉપસર્ગ કે૦) ઉપસર્ગને, અર્થાત્ પોતા-

तिम तिम हसे राजा जोररे ॥ समताधर साधु बोले नहि । अगहर्ग सहे अतिघोररे ॥ सु० ॥ १४ ॥
संतापी इणपरं साधुने । सघला तेह गया नेहरे ॥ बली अन्नदिवस राजा गयो । मृगयाएं रमवा
नेहरे ॥ सु० ॥ १५ ॥ धायो मृगपुंते एकलो । सेना रही पाठल सोयरे ॥ तब दीठो तटिनीतटं ।

पर पडता दुःखने (सहं के०) सहन करी रहेला ठे. ॥ १४ ॥ (इणपरं के०) एवी रीते (साधुने
के०) ते समतावंत मुनिराजने (संतापी के०) कष्ट उपजावीने (तेह के०) तेनु (सघला के०)
उल्लंठ पुरुषो ते श्रीकांतराजानी साथे (नेहरे के०) पोतपोताने घेर (गया के०) बाट्या गया.
(बली के०) बली पण (राजा के०) ते श्रीकांत राजा (अन्नदिवस के०) कोइक दिवसे (नेहरे
के०) पोताना हृदयमां खुशी थयोथको (रमवा के०) क्रीमा करवाने, अर्थात् पोताना हृदयने
खुशी करवा माटे (मृगयाएं के०) प्राणीउंनो शिकार करवा माटे (गयो के०) वनमां पहुँची
गयो. ॥ १५ ॥ पटखामां ते श्रीकांत राजा (एकलो के०) एकाकी (मृगपुंते के०) दोडता हरि-
णनी पाठल (धायो के०) दोड्यो, तथा (सोय सेना के०) तेनी ते सेना, अर्थात् पोतानी साथे

येनो मुनिर कोयरे ॥ मु० ॥ १६ ॥ तेदने पण मारीने घणुं । ऊजाली नाग्यो नीररे ॥ जव याया

शिंकारमां दमेशां आघता एवा ते सातसें दहंज पुरग्योनी सेना (पात्रज रद्दी के०) तेनी पात्रज
रद्दी गड, अर्थात् ते सघज्जा उहंजो तेनी साये वनमां दोमी शम्या नद्दी. (नव के०) एट्यामां
ते श्रीकांत राजाए (तटिनीतटं के०) कोइक नदीना किनारापर (येनो के०) येनेखा, अर्थात्
विश्राम लेता एवा (कोयरे के०) कोइक (मुनिर के०) साधु मद्दागजने (दीनो के०) पोनानी
दृष्टिची जोयो. अर्थात् नदी किनारापर विश्राम लेवा माटे येनेखा कोइक साद्दात्मा मुनि मद्दाराज
पर तेनी दृष्टि पन्नी. ॥ १६ ॥ पन्नी ते श्रीकांत राजाए (तेदने पण के०) ते मुनिमद्दाराजने पण
(घणुं मारी के०) मुष्टि, खात आदिक बडे घणो प्रहार करीने, तथा पन्नी (ऊजाली के०) उंच-
कीने (नीररे के०) नदीना जख प्रवाहमां (नाग्यो के०) फंकी दीधो. एवी रीते नदीना जल
प्रवाहमां पड्याथी ते मुनिमद्दाराज (जव के०) ज्यारे (आकसो के०) आकुस व्याकुल (भवा
खागो के०) बवा खाग्यो, अर्थात् तेनी नाशिका, कर्ण तथा मुखआदिकमां जल प्रवेश करवाथी

खागो आकखो । ताणी तव काढ्यो तीररे ॥ सु० ॥ १७ ॥ मंदिर जई राणीने कहे । ऋषि पीड्यो
 ज्यारे ते साधु मुंझावा खाग्यो (तव के०) त्यारे हृदयमां जरा दया आववाधी (ताणी के०) ते
 साधुने पोताना हाथवडे जलमांथी खेंचीने (तीररे के०) नदीना किनारापर (काढ्यो के०) ला-
 वीने मूक्यो, अर्थात् जलमांथी कहांनीने तेने जमीनपर मूक्यो. ॥ १७ ॥ त्यारवाद ते राजा (मं-
 दिर जई के०) पोताने घेर जइने (राणीने के०) पोतानी राणी श्रीमतीने (कहे के०) कहेवा
 लाग्यो के, अर्थात् केम जाणे पोते महेटी बहादूरीनुं कार्य कर्तु होय तेम राणी आगळ पोतानी
 प्रशंसा करवा लाग्यो के (आज के०) आज तो (जायरे के०) शिकार माटे वनमां जइने (में
 के०) में (ऋषि के०) एक मुनिने (पीड्यो के०) खूब संताप्यो ठे; एम कही तेणे मुनिना करेखा
 सर्व हाखनी इकीकत राणीने कही संचळावी. ते सांजळी हृदयमां अत्यंत खेद पामेली एवी
 (ते के०) ते राणी पोताना स्वामिप्रते (कहे के०) कहेवा खागी के, हे प्रियतम (जुळ के०)
 तमो जुळ? अर्थात् हुं जे आपने कहुं ते आप सांभळो? (पशुळने के०) विचारां निरपराधी

सु० ॥ १९ ॥ जो ऋषि पीड्यानुं ठे घणुं । राणीजी महोदुं पापरे ॥ तो हुं हवे कहीयें नही कहं ।
बाधे जिणथी संतापरे ॥ सु० ॥ २० ॥ दिन केताइक गया पढी । बेडो ठे गोखे नरिंदरे ॥ फिरतो

पमशे. ॥ १९ ॥ आबी रीतनां पोतानी राणीना वचनो सांभळीने भयजीत थयेखो एवो ते श्रीकांत
राजा तेणीने पोताना जद्रक परिणामथी कहेवा साग्यो के (राणीजी के०) हे राणीजी ! (ऋषि
पीड्यानुं के०) मुनिमहाराजने पीना उपजाववाथी (जो के०) जो (महोदुं पापरे के०) महापाप
(ठे के०) लागे ठे, अर्थात् मुनिने दुःख उपजाववाथी जो महापाप थतुं होय (तो के०) तो
(हवे के०) हवेथी, अर्थात् आजथी (जिणथी के०) जेवडे करीने, अर्थात् जे कार्य करवाथी
(संतापरे के०) पोताने कष्ट (बाधे के०) वृद्धि पामे, अर्थात् जेथी मारे आगामिकालमां दुःख
सहन करुं पडे, तेहुं दुष्कार्य (हुं के०) हुं (कहीयें के०) कदापि पण (नही कहं के०) करीश
नही, अर्थात् हवेथी हुं कोइपण दिवसे मुनिने संताप उपजावीश नही. ॥ २० ॥ हवे त्यापनी
(केताइक के०) केटलाक (दिन के०) दिवसो (गया पढी के०) बीत्याबाद (नरिंदरे के०) ते

100

100

100

100

तोसरे ॥ १० ॥ २४ ॥ पोतानुं वचन पाद्युं नही । सुणी खाज्यो तिण जूपरे ॥ तेमाची क्षपिराजने ।
खांसे नामी निजजासरे ॥ सु० ॥ २५ ॥ कहे भूप मन कोमल करी । धांजली सनमुख साधरे ॥

॥ २४ ॥ दवे पर्वी रीते (पोतानुं के०) पोते घोडेयुं (वचन के०) वचन (पाद्युं नही के०) पोते
वार उतायुं नही । पर्वी रीतना पोतानी राणीना (तिण के०) ते मेणांने (सुणी के०) सांजळीने
(जूपरे के०) ते धाकांत राजा (खाज्यो के०) पोताना हृदयमां अत्यंत शरमायो. अने तेथी
(क्षपिराजने के०) ते नपस्वी मुनिमद्वाराजने (तेमाची के०) पोतानी पासे बोलावी मगावीने
(निजजासरे के०) पोतानुं सस्राट (नामी के०) नमावीने (खामे के०) तेने खमावना खाग्यो,
अर्थात् ते मुनिमद्वाराजना चरणोमां पोतानुं मस्तक नमावीने घणीज नम्रतापूर्वक पोते करेखा ते
अपराधनी दूमा मागवा खाग्यो. ॥ २५ ॥ पत्री (जूप के०) ते श्रीकांत राजा (मन के०) पोताना
हृदयने (कोमल करी के०) अत्यंत नम्र करीने, अर्थात् चित्तना निर्मल जावथी (कहे के०)
ते मुनिराजने कहेवा खाग्यो के (साधरे के०) हे मुनिमद्वाराज ! हुं दवे (मनमुख के०) आ-

अज्ञानदोषरे ॥ उपसर्ग करो अणगारने । कीधो ठें पापनो पोषरे ॥ सु० ॥ २७ ॥ जिणपरें बूटे तेह पापथी । उपदिशो तेह उपदेशे ॥ कहे सिद्धचक्रतप सेवजो । टलसे तिण सकल कल्लेसरे ॥ सु० ॥ २८ ॥ काजो नव उली तेहनी । नव नव आंचिजनी खासरे ॥ विधिसुं नवपद गुणजो बली । होसे

उपार्जन करेलां ठे. ॥ २७ ॥ ते माटे (जिणपरें के०) जे रीते, अर्थात् जे कोई उपायथी (तेह पापथी के०) तेवी रीतना तेणे उपार्जन करेलां पापथी (बूटे के०) ते राजा मुक्त थाय (तेह के०) तेवा प्रकारनो (उपदेशे के०) कोईक उपदेश (उपदिशो के०) आप अमोने समजावो? एवी रीतना ते राणीना बचनो सांजळीने ते महामुनिराज (कहे के०) तेने कहेवा लाग्या के तमो (सिद्धचक्र तप के०) श्रीसिद्धचक्रजी महाराज संबंधि आयंचिलनी उलीनो तप (सेवजो के०) आराधजो? अने (तिण के०) ते तप करवाथी (सकल के०) सर्व प्रकारना (कल्लेसरे के०) पसेशो (टलसे के०) नाश पामशे, अर्थात् ते तपना आराधनथी सर्व प्रकारना संकटो दूर थरो. ॥ २८ ॥ बली (तेहनी के०) ते श्रीसिद्धचक्रजीना तपनी (नवनव आंचिजनी के०) नव

કાંદંક સાતસેં । જે સદતા સેવક લારે ॥ સુ૦ ॥ ૩૦ ॥ રાણીની યાત્ર સહી વંસી । અનુમોદે અતિ તપ ભાવે ॥ ઉઘાપન કીધું ઝજધું । પૂરણ થયો તિણ પ્રસ્તાવે ॥ સુ૦ ॥ ૩૧ ॥ રાગ સારંગ મદદાર-

રાજાની સાથે (ચદતા કે૦) વનચર પ્રાણીના શિકારમટે વનમાં જતા હતા, તે સઘડાનુંપ તેડના તે તપને (કાંદંક કે૦) થોડેક યંદે (અનુમોદે કે૦) અનુમોદો, અર્થાત્ તેડના તે તપની તેડેપ પણ કંદંક પ્રદંસા કરી. ॥ ૩૦ ॥ (સહી કે૦) વડી (રાણીની કે૦) તે શ્રીમતી રાણીની (યાત્ર સહી કે૦) યાત્ર સાહેલીડેપ (તપ કે૦) તેડના તે યાંચિલતપને (અતિનાવે કે૦) અતિશય ભાવથી (અનુમોદે કે૦) અનુમોદો, અર્થાત્ તેની ઘણાજ જાવથી પ્રદંસા કરી. વડી (પૂરણ થયો કે૦) તે યાંચિલની ડીનીનો તપ ઝ્યારે સંપૂર્ણ થયો (તિણ પ્રસ્તાવે કે૦) તે સહતે, અર્થાત્ તે તપ સંપૂર્ણ થયાયાદ તે શ્રીકાંત રાજા તથા શ્રીમતી રાણીપ મહીને તે મદદાપ્રજાવિક ઝતમ તપનું (ઝઘાપન કે૦) ઝજમણું (કીધું કે૦) કંધું, અર્થાત્ શક્તિમુજવ દ્રવ્યનો વ્યય કરી પોતાના તે તપને જાવપૂર્વક ઝજવ્યો. ॥ ૩૧ ॥ પ્લી રીતે (રાગ સારંગ મદદારમાં કે૦) સારંગ

जाम ॥ १ ॥ सिंह नरेसर महायसी । उदभट सेना खेय ॥ पाठखयी व्हारें चढ्यो । आधी मलीउं
तेह ॥२॥ गोधन वाखीने हण्णा । तिण रुत्री सय सात ॥ ते सुत रुत्रीना थया । कुण्टी जगविहयात ॥३॥

गामनी गायोनं पण (मही के०) पोतानी साथे चोरी खेइने (जाम के०) जेटवामां ते सैन्य
खांधी (पातुं वखीउं के०) पोताने गाम जवामाटे पातुं वढ्युं, तेटलामां ॥ १ ॥ (महावखी के०)
महावखान एवो (सिंह नरेसर के०) ते गामनो सिंह नामनो राजा पोतानी साथे (उदभट
के०) खडवैया योडाउनी (सेना के०) महोटी सेना (खेय के०) खेइने, अर्थात् पोतानी साथे
हथियारबंध महोतुं सैन्य खेइने (पाठखयी के०) तेउनी पानळ (व्हारें के०) ते गोधनने पाहुं
मेळवना माटे (चढ्यो के०) तेउनापर धसारो खेइ चमी व्याव्यो. तथा (तेह के०) ते सिंहराजा
(आधी के०) एकदम उतावळो आधीने (मलीउं के०) तेउने जेअ्यो, अर्थात् तेउनी साथे
सग्या लाग्यो. ॥ २ ॥ त्याख्याद ते सिंहराजाए (गोधन के०) ते गायोनं टोळुं (वाखीने के०)
पातुं वाखीने (तिण के०) ते (सयसात के०) सानसो (रुनी के०) नाग उयंग रुत्रिउने (हण्णा

॥ बाल ॥ इष्ट मी ॥ राग सारंग ॥ नणदलन। वदो ॥ अथवा-५म । जगन्धर ॥ १०
रंगमुं । नंग म पट्सोहो प्रीत ॥ जिनेश्वर ॥ १८ देशी ॥ सिंदराजा संयम प्रदी । अंत अणसणभा

के०) मायां, (ते के०) ते सधळा त्यांथी काळ करीने या नयमां (जगविन्यात के०) आख्या
जगत्मां प्रम्यान एवा, तथा (कुष्टी के०) कुष्ट नामना दुष्ट रोगथी बीमायेद्या (दूत्रीना सुत के०)
दूत्रिर्गना पुत्रो (यया के०) यया, अर्थात् पोताना पूर्वजनना दुष्कर्मना उदयथी या नयमां तेज
सधळा कुष्ट रोगथी पीडित थया. ॥ ३ ॥

पत्नी (राजन के०) हे श्रीपालनरेश्वर ! (सिंदराजा के०) ते सिंदराजाए त्यांथी (संयम
प्रदी के०) पंनमदायत पालनारूप चारित्र प्रवृण करीने (अंत के०) नेवटे, अर्थात् केटलोक
काळ ते चारित्र पाट्याघाद ठेपट चखते (अणसणधारहो के०) अणसन अंगीकार कर्तु, अर्थात्
तेणे अक्षनयादिक चारे आहरोनुं प्रत्याख्यान करी संथारो कथों. त्याघाद (ते के०) ते सिंद-
मुनिराज (काळ करी के०) मरण पामीने (इण उारहो के०) या जगोए (अजितसेन के०)

जाम ॥ १ ॥ सिंह नरेसर महाबली । उदभट सेना खेय ॥ पाठखथी व्हारें चढ्यो । आवी मलीउं
सेह ॥ २ ॥ गोधन वाखीने हण्णा । तिण दन्त्री सय सात ॥ ते सुत दन्त्रीना यया । कुण्टी जगविख्यात ॥ ३ ॥

गामनी गायोनं धण (ग्रही के०) पोतानी साथे चोरी खेइने (जाम के०) जेटलामां ते सैन्य
स्पायी (पातुं बलीउं के०) पोताने गाम जवामाटे पातुं वढ्युं, तेटलामां ॥ १ ॥ (महाबली के०)
महाबलवान एवो (सिंह नरेसर के०) ते गामनो सिंह नामनो राजा पोतानी साथे (उदभट
के०) खडवैया योद्धाउनी (सेना के०) महोटी सेना (खेय के०) खेइने, अर्थात् पोतानी साथे
इधियारबंध महोतुं सैन्य खेइने (पाठखथी के०) तेउनी पाठळ (व्हारें के०) ते गोधनने पातुं
मेळवजा माटे (चढ्यो के०) तेउनापर पसारो खेइ चन्नी आल्यो. तथा (तेह के०) ते सिहराजा
(आवी के०) एकदम उतावळो आवीने (मलीउं के०) तेउने जेअ्यो, अर्थात् तेउनी साथे
समया लाग्यो. ॥ २ ॥ त्याखाद ते सिहराजाए (गोधन के०) ते गायोनं टोळुं (वाखीने के०)
पातुं पाळीने (तिण के०) ते (सयसात के०) सातसो (रुमी के०) तारा उल्लंघ रुचिउने (हण्णा

॥ दान्य ॥ ३८ मी ॥ गग मारंग ॥ नणदखनी देशी ॥ अयया-धर्म जिनेश्वर गाजं
 रंगमं । नंग म एत्सोहो प्रीन ॥ जिनेश्वर ॥ ए देशी ॥ सिंदराजा मंगम घडी । अंने अणमणपा
 के० । सायां । ने के० । ने सघळा त्यांधी काल् करीने या नयमां (जगविज्यान के०) आमा
 जगतमां प्रग्यान पचा. नया (कुरी के०) कृष्ट नामना दृष्टगोगयी पीकानेजा (दग्रीना सुन के०)
 रुत्रिनीना पुत्रो । यया के०) यया. अर्यान् पोताना पूर्वजचना दुर्कर्मना उदययी या नयमां तेजे
 सघळा कृष्ट गोगयी पीत्रिन धया. ॥ ३ ॥

यसी । गजन के० । हे श्रीपाखनेश्वर ! (सिंदराजा के०) ते सिंदराजाए त्यांची (मंगम
 घडी के०) पंचमहावन पालवारूप चारित्र घट्टण करीने (अंने के०) नेष्टे, अर्थात् केष्टजोरु
 कास ने चारित्र पात्र्याचाद नेवट यत्ने (अणमणभारहो के०) यनशन अंगीकार करु, अर्थात्
 नेणे अग्रनश्चादिक चारे आदमेनु प्रत्याख्यान करी संयारो कयां. लारचाद (ते के०) ते सिंद-
 मुनिगज (कास करी के०) मरण पामीने (इण वारहो के०) या जगोए (यजितसेन के०)

જાગ ॥ ૧ ॥ સિંહ નરેસર મહાવલી । ઉદભટ સેના છેય ॥ પાઠણથી વહારેં ચઢ્યો । ધ્યાવી મલીઝે
સેહ ॥ ૨ ॥ ગોધન વાણીને દુખ્યા । તિણ દુગ્રી સય સાત ॥ તે સુત દુગ્રીના થયા । કુપ્ટી જગ વિહયાત ॥ ૩ ॥

ગામની ગાયોનું પળ (ઘઘી કે૦) પોતાની સાથે ચોરી છેડને (જામ કે૦) જેટલામાં તે સૈન્ય
ત્યાંથી (પાનું વણીઝું કે૦) પોતાને ગામ જવામાટે પાનું વઢ્યું, તેટલામાં ॥ ૧ ॥ (મહાવલી કે૦)
મહાવણવાન ઇચો (સિંહ નરેસર કે૦) તે ગામનો સિંહ નામનો રાજા પોતાની સાથે (ઉદજટ
કે૦) લડવૈયા યોદ્ધાઝની (સેના કે૦) મહોટી સેના (છેય કે૦) છેડને, ઇચાત્ પોતાની સાથે
દુધિયારચંપ મહોટું સૈન્ય છેડને (પાઠણથી કે૦) તેઝની પાઠણ (વહારેં કે૦) તે ગોધનને પાણું
મેઠવજા માટે (ચઢ્યો કે૦) તેઝનાપર ધસારો છેડ ચમી ધાવ્યો. તથા (તેહ કે૦) તે સિંહરાજા
(ધ્યાવી કે૦) પૃથ્વી ઉતાવળો ધ્યાવીને (મલીઝે કે૦) તેઝને ઇચો, ઇચાત્ તેઝની સાથે
સમજા સાગ્યો. ॥ ૨ ॥ ત્યારવાદ તે સિંહરાજાપ (ગોધન કે૦) તે ગાયોનું ટોણું (વાણીને કે૦)
પાનું વાણીને (તિણ કે૦) તે (સયસાત કે૦) સાતસો (દુગ્રી કે૦) તારા ઝંઘર કુચિઝે (દુખ્યા

રહો ॥ રાજન ॥ કાલ કરી તે ઝપનો । અજિતસેન ઇણ ગારહો ॥ રા૦ ॥ ૧ ॥ સુલ્લ દુલ્લ કર્મથકી
લહે । જિણવિધ વાંધે જેહહો ॥ રા૦ ॥ તે તેણીપરેં જોગવે । શુન અશુન ફલ જેહહો ॥ રા૦ ॥ સુ૦
॥ ૨ ॥ પૂરલ્લનચના વચરથી । રાણે મહ્યો રણમાહિંહો ॥ રા૦ ॥ ચારિત્ર ધૂરંડુ દૂકંડું । તિણ ચારિત

તારો પિત્રાઈ પવો યા હું અજિતસેન (ઝપનો કે૦) ઝપત્ત થયો. ॥ ૧ ॥ માટે હે રાજન્ ! યા
જગતમાં સર્વે કોઈ પ્રાણીનું પોતે પૂર્વે ઝપાર્જન કરેલાં (કર્મથકી કે૦) કર્મોવિડે કરીનેજ (સુલ્લ
દુલ્લ કે૦) સુલ્લ અથવા દુલ્લ (લહે કે૦) મેઝવે છે. કેમકે (જેહહો કે૦) જે કોઈ પ્રાણી (જિણ-
વિધ કે૦) જેવી રીતે (વાંધે કે૦) શુભ અથવા અશુભ કર્મને વાંધે છે, અર્થાત્ જેવા જેવા પ્રકાર-
ના તે કર્મો વાંધે છે (તેણીપરેં કે૦) તેવી રીતે (વેદના કે૦) વેદના, અર્થાત્ તે શુભ અથવા
અશુભ કર્મનાં (શુન કે૦) સારાં, તથા (અશુભ કે૦) માતાં (ફલ કે૦) તેના પરિણામરૂપ ફ-
લોને (તે જોગવે કે૦) તે પ્રાણી જોગવે છે. અર્થાત્ પૂર્વજન્મમાં પ્રાણીપણે જેવું કર્મ વાંધેલું હોય છે,
તેને અનુસારે તેવું ફલ યા જન્મમાં તેને જોગવવું પડે છે. ॥ ૨ ॥ બઝી હે રાજન્ ! (પૂરલ્લનચના

धिज्ञान पण उपनं । कहुं तुं तिण परमाणहो ॥ राज ॥ सु० ॥ ४ ॥ जीव थयो श्रीकांतनो । तुं राजा श्रीपालहो ॥ राज ॥ काल करी यइं श्रीमती । मयणसुंदरी आ चालहो ॥ राज ॥ सु० ॥ ५ ॥ आगे

पण (उपनं के०) मारी तपस्याना प्रतावथी मने उत्पन्न थयेहुं ठे (तिण के०) ते अविधिज्ञानना (परमाणहो के०) प्रमाणथी, अर्थात् ते अविधिज्ञानना चलथी (कहुं तुं के०) तारी पासे कही संजळवुं हुं, अर्थात् तारा पूर्वभवनो आ सघळो वृत्तांत में मारा अविधिज्ञानथी जाणीने तने यथास्थित कही संजळवयो ठे. ॥ ४ ॥ हवे (श्रीकांतनो के०) ते श्रीकांत राजानो (जीव के०) जीव, त्यांथी काल करीने (तुं के०) तुं पोते (श्रीपालहो राजा के०) आ श्रीपाल नामनो राजा (थयो के०) अहो उत्पन्न थयो हुं. तथा (श्रीमती के०) तारी पूर्वभवनी ते श्रीमती नामनी राणी (काल करी के०) त्यांथी मरण पामीने (आ के०) आ (पालहो के०) राजकुमारी (मयणसुंदरी के०) तारी मयणसुंदरी नामनी राणी आ जवमां पण यइ ठे. अर्थात् तमो पन्नेपच्चेनो पूर्वभवनो स्त्रीजर्तारसंयंधि संयंध आ जवमां पण तेज सीते

તપ યનુમોદનં । લઘુ રાણી થઈં પહ્લો ॥ રા૦ ॥ પીડ્યા ઋપિ પૂરવજ્જવે । તું દુલ્લ પામ્યો પહ્લો ॥
રા૦ ॥ મુ૦ ॥ ૬ ॥ તેં ઃપિને કુટ્ટી કહ્યો । તું કુટ્ટી થયો તેણહો ॥ રા૦ ॥ નામ્યો ઋપિ નદીનીરમાં ।

વાયુ રહેલો છે. ॥ ૫ ॥ ચઢી (ચાટે કે૦) તે શ્રીમતી રાણીની તે ચાટે સાહેલીનું (તપ યનુ-
મોદનં કે૦) પૂર્વજનમાં નમોળ કરેલા તપની યનુમોદના કરવાથી (પહ્લો કે૦) આ સઘઢી
(લઘુ રાણી કે૦) ન્દાની રાણીનું (થઈં કે૦) થયેલી છે, અર્થાત્ તે ચાટે ત્યાંથી મરણ પામીને
આ નાગી રાણીનું થયેલી છે. ચઢી હે રાજન્ ! (પૂરવજ્જવે કે૦) પૂર્વજનમાં તેં (ઋપિ કે૦) મુનિને
(પીઆ કે૦) પીડેલા દના, અર્થાત્ તે મુનિને કષ્ટ આપ્યું હતું, અને તેથી (પહ્લો કે૦) આવી
રીતનું કુપ્રમેગ આદિકનું (તું કે૦) તું (દુલ્લ કે૦) કષ્ટ (પામ્યો કે૦) પામ્યો તું, અર્થાત્ તારે
પણ તેથી આ નવમાં કષ્ટ સહન કર્યું પડ્યું છે. ॥ ૬ ॥ ચઢી (તેં કે૦) તેં પૂર્વજનમાં (ઋપિને
કે૦) મુનિરાજને (કુટ્ટી કહ્યો કે૦) કોઢીનું કહ્યો હતો (તેણહો કે૦) તેથી રીતના વચનથી
પાંચેલાં કર્મના ઉદગથી (તું કે૦) તું પણ આ જવની ચંદર (કુટ્ટી-કે૦) કોઢીનું (થયો કે૦)

सापरसा पड्यो तुं एणदो ॥ रा० ॥ सु० ॥ ७ ॥ हुंव कइयोतो साधुने । तिणै कइवाणो हुंवहो

पयो तुं, अर्थात् आ जवमां तारे कुष्टरोगनुं दुःख सहन करवुं पड्युं ते, वळी पूर्वजवमां तें (ऋषिके०)
 मुनिने (नदीतीरमां के०) नदीना जलप्रवाहमां (नाह्यो के०) फेंकी दीधो हतो (एण के०)
 सेवा प्रकारना तें कायायी आचरेलां कर्मना उदयथी (तुं के०) तुं एण आ जवमां (सायरमां
 के०) समुद्रमां (पड्यो के०) पड्यो, अर्थात् तारे एण ते कर्मथी महासागरनी थंदर पडवुं पड्युं,
 ॥ ७ ॥ वळी पूर्वभवमां तें (साधुने के०) मुनिमहाराजने (हुंव के०) हसकी जातनो मातंग
 (कइयोतो के०) कइलो हतो (तिणै के०) तेवी रीतना तें वचनथी वांघेयां कर्मना उदयथी तुं
 एण (हुंवहो के०) मातंग (कइवाणो के०) कइवायो, अर्थात् आ जवमां तारापर मातंगपणानुं
 फलक थायी चड्युं, वळी तें पूर्वजवमां (सिद्धचक्र के०) नवपदरूप सिद्धचक्रजीने (सेव्यो के०)
 आराप्पा, अर्थात् आंखिलतप करवापूर्वक तें श्रीसिद्धचक्रजीनुं आराधन कर्युं, अने (तेणें के०)
 तेवी रीतना शुन आचरणथी तें आ भवमां (हुंवहो के०) जरयाबंध (राजरमणी के०) राज्य-

॥ ग० ॥ गिरुचक्र मेळ्यो तेणें । राजरमणी खही हुंवहो ॥ रा० ॥ सु० ॥ ७ ॥ तपपरदांसाधी
यया । ७ गणा सय मानहो ॥ ग० ॥ इणीपरं जयनाटकतणी । सुणी नृपें सग्रली यातहो
॥ रा० ॥ मु० ॥ ९ ॥ उदय फहो मुज थायसे । चारित्र इण भेंचें चंगहो ॥ रा० ॥ रद्देशो राजमर्दि

खर्मा (जर्ही कें०) मेळची, अर्थात् ते शुज कर्मना उदयची आ जयमां तने पण विविध प्रकारनी
समृद्धि तथा स्त्रीन मळी. ॥ ७ ॥ पळी पुर्यजयमां (तपपरदांसाधी कें०) तमारा तपनी अनुमोदना
करायची ते नारा मानमें उल्लंघ पुरयो आ जयमां (७ कें०) आ सघळा (सय सातहो कें०)
मानमो (गणा भया कें०) गणानी महोटी पदवी पाम्या. (इणीपरं कें०) एती रीते (भवनाट-
कतर्णा कें०) पोताना पुर्यजयना वृत्तान्तरूपी नाटकनी (सघली कें०) सर्व (यातहो कें०) इकी-
कन, ते अग्रभिज्ञानी प्या श्रीयजितसेन मुसिराजना फदेवाधी (नृपें कें०) ते श्रीपाल राजाए
(सुणी कें०) मांभळी, अर्थात् स्वरूपपूर्वक पोताना प्यानमां स्वीधी. ॥ ९ ॥ पळी ते श्रीपाल राजाए
ते मुत्तराजने विनयपूर्वक प्रश्न कर्यो के, हे मुनिमहाराज ! (इणभेंचें कें०) आ भयमां (मुज कें०)

तुममें । भोगकरम परसंगहो ॥ राज ॥ सु० ॥ १० ॥ अणसणसुं अंतें चवी । यासो महोटा देवहो मने (चंगहो के०) मनोहर एवुं (चारिख के०) मुनिपणुं (उदय यावशे के०) उदयमां आवशे ? यथार्थात् या जवमां हुं पंच महाव्रत उचरवारूप चारित्रने अंगीकार करीश के नही ? ते हकीकत (कहो के०) मारापर कृपा करीने याप कहो ? ते सांचळी ते अवधिज्ञानी एवा श्रीअजितसेन मुनिगज बोळ्या के, हे राजन् ! या जवमां तो तमो (जोगकरम के०) जोगावळी कर्मना (परसंगहो के०) प्रसंगची, यथार्थात् तमारां जोगावळी कर्मो हजु घणां ठे तेथी (तुममें के०) तमो (राजमाहिं के०) आ राज्यनी अंदरज (रहेशे के०) स्थिरपणे रहेशे, अर्थात् या जवमां तमोने चारित्र खेवानुं उदयमां यावशे नही. ॥ १० ॥ परंतु (अंतें के०) प्रांत समये (अणयणसुं के०) अणशनपूर्वक, यथार्थात् चारे याहारोना त्यागपूर्वक (चवी के०) तमो काल करीने (महोटा के०) महान् समृद्धिवाळा (देवहो के०) देव (यासो के०) यशो, एटले के (तुममें के०) तमो (नयमें के०) नवमा (देवलोके के०) देवलोकांनी अंदर जशो. तथा रयां (बट्ट के०) घणा (सुर

॥ १० ॥ देवताके नयमें तुम । करने सुर बहु सेवहो ॥ १० ॥ सु० ॥ ११ ॥ चार चार नरदेवना ।
 तब करी चतुर मुजाणहो ॥ १० ॥ नव नयमें केवल लही । छद्देशो पद निरवाणहो ॥ १० ॥
 ॥ १२ ॥ मयणसुंदरी थादें मनी । जे ते ताहरी नारहो ॥ १० ॥ ते नयमें नर सीकसे ।
 १० । देवा मयहो के० । सेवा (करमें के०) आचरयो, अर्थात् ते देवसोकमां तमो महासमृ-

द्धिवाला देव अगार्थी जां यमनाग घणा देवो नगारी विनयपूर्वक आइता उगाधी अनेक प्रकारनी
 सेवा करजो ॥ ११ ॥ चर्त्ता (चतुर के०) विचक्षण, अने (मुजाणहो के०) सारी समजवाला
 तथा ते श्रीपावनगंड (नरदेवना के०) मनुष्य अने देवना (चार चार के०) अनुक्रमे चार चार
 (नयमें के०) जन्म लहीने, अर्थात् एकांतरे मनुष्यना तथा देवना चार चार चव कर्मावाद्
 णहो के०) अक्षयमुखवाळु मोक्षरूपी (पद के०) प्राप्त करीने तमो (निरवा-
 या भवथी नयमें तवे तमो निश्चयथी मोक्षमां जसो. ॥ १२ ॥ वली (मयणसुंदरीथादें के०) म-

राग सारंग मद्धारहो ॥ जविथ्यां ॥ न्यानसागर कहे सांमलो । आगल कहुं अधिकारहो ॥ राग ॥ सु० ॥ १५ ॥

॥ दुहा ॥ मयणसुंदरी कहे रायजी । पुरवतव फल देल ॥ विधिनुं चली आराधोयें । सि-

री गया, अर्थात् जव्य जीवोने प्रतियोध्यामाटे थन्य स्यानपर विचरी गया. ॥ १५ ॥ पृथी रीते (आ-
मलीसमी के०) आ आडवीसमी (दाल के०) दाल (सारंग मद्धारहो राग के०) सारंग तथा
मद्धार नानना रागमां (कही के०) श्रोतार्थ आगल कही संनन्नाची तें. (न्यानसागर के०)
आ रासना कर्ता प्या श्रीन्यानसागरजी श्रोतार्थप्रते कहे ठे रेठ (भविष्यां के०) हे भग्यजनो !
हवे हुं (आगल के०) अगामीनो (अधिकारहो के०) आ रासनो अधिकार (कहुं के०) कहुं
तुं, ते तमो सांभळजो ? ॥ १५ ॥

हवे (मयणसुंदरी के०) श्रीपालराजानी राणी मयणसुंदरी पोताना स्वामिप्रते (कहे के०)
कहेवा खागी के (रायजी के०) हे स्वामि ! (पुरवतव के०) आपणा पूर्वतवनुं (फल के०) फल,
अर्थात् आपणे करेलो शुभाशुभ कर्मोनुं फल (देल के०) जोडने, अर्थात् ते संबंधि आपणा

द्वचक्र सुविशेष ॥ १ ॥ नरपति नव राणीसहित । उल्ली करतां आप ॥ ध्याये नवपद निरमलां ।
रूढे थिर चित आय ॥ २ ॥ समकितने अजूआलवा । पूजे जिनवरदेव ॥ साधुनक्ति पण साचवे ।

हृदयमां विचार करीने (वल्ली के०) वल्ली पण, अर्थात् आ नवमां पण (सिद्धचक्र के०) नव-
पदरूप श्रीसिद्धचक्रजी महाराजने (सुविशेष के०) विशेष प्रकारे, अर्थात् पूर्वजवधी पण अधिक
रीते (विधिसुं के०) विधिपूर्वक (आराधीयें के०) आपणे सेवीयें. ॥ १ ॥ एवी रीतना पोतानी
राणी मयणासुंदरीना वचनो सांचळीने (नरपति के०) ते श्रीपालराजा (नव राणी सहित के०)
मयणासुंदरी आदिक पोतानी नव राणीउं साथे (उल्ली के०) आंचितपनी उल्ली (करतां के०) स्थिर
करतोथको (आप के०) पोते (रूढे के०) जले प्रकारे (चित के०) पोताना हृदयने (थिर आप के०) स्थिर
थापीने, अर्थात् पोताना मनने स्थिर राखीने (निरमलां के०) निर्मल, अर्थात् सर्वप्रकारना दूषणोथी र-
हित, एवां (नवपद के०) नवे पदेने, अर्थात् अरिहंतयादिक नवे पदेने (ध्याये के०) ध्यावे ठे, अर्थात्
ते नवे पदेनें पोताना हृदयमां श्रुद्ध जावधी ध्यान धरे ठे. ॥ २ ॥ वल्ली (रायराणी के०) ते

નવ સહસ ગજ રાયનેરે ॥ મન૦ ॥ ઠે ઘોડા નવ લાલહો ॥ મન૦ ॥ નવ સહસ રથે તેહને
॥ મન૦ ॥ તેહની શાલે સાલહો ॥ મન૦ ॥ ૩ ॥ સેન સકલમાંહે જલારે ॥ મન૦ ॥ પાદાતિક નવ

(ગજ કે૦) હાથીનું હતા, અર્થાત્ તે રાજાના સૈન્યમાં નવ હજાર હાથીનું હતા. તથા (નવ
લાલહો કે૦) નવ લાલ (ઘોડા ઠે કે૦) ઘોડાનું હતા. તેમજ (તેહનેરે કે૦) તે શ્રીપાલ રાજાના
સૈન્યમાં (નવ સહસ કે૦) નવ હજાર (રથ કે૦) રથો હતા. અને (તેહની કે૦) તે સઘળી
હકીકતની (શાલે કે૦) જૈનશાસ્ત્રમાં (સાલહો કે૦) સાક્ષી ઠે, અર્થાત્ તેવી રીતનું તેની સમ-
દ્ધિનું વર્ણન જૈનશાસ્ત્રમાં વર્ણવેલું ઠે. ॥ ૩ ॥ વઢી (સેન સકલમાંહે કે૦) તેના સઘળાં સૈન્યની
અંદર (મજારે કે૦) શસ્ત્ર વિદ્યામાં કુશલ એવા (નવ કોમીહો કે૦) નવ કોમ (પાદાતિક કે૦)
પગે ચાલનારા સુજાતો હતા, અર્થાત્ તેનું નવ કોમનું પાયદલ સૈન્ય હતું. તેમજ (ઘણા કે૦)
ઘણા (મુગટવદ્ર કે૦) જેલપ માથે મુકુટ ધારણ કરેલા ઠે એવા (રાજા કે૦) રાજાનું (વે કર
કે૦) પોતાના વસ્ત્રે દસ્તો (જોડીહો કે૦) જોડીને, અર્થાત્ તે યંડીયા રાજાનું ઘણાજ નમ્ર થયા-

मन० ॥ अंतसमे अणसण छीउरे ॥ मन० ॥ नृप श्रीपालें प्रेमरे ॥ मन० ॥ ५ ॥ योनि चोरासी
खाखनेरे ॥ मन० ॥ खमावे पटकायरे ॥ मन० ॥ चारे शरण चतुर करीरे ॥ मन० ॥ सूत्र सुणे चित्त

दयतीत थयां. अर्थात् एवी रीति नवसो वर्ष सुखेसमावे पूरां थयां. त्वारे (अंतसमेके०) पोताना
थायुना ठेवट वखते (नृप श्रीपालें के०) ते श्रीपाल राजाए (प्रेमरे के०) प्रीतिपूर्वक (अण-
सण के०) अनशनघ्न (छीउरे के०) ग्रहण कर्तु. अर्थात् ते श्रीपाल राजाए अशनयादिक
चारे आहारोनु प्रत्याख्यान कर्तु. ॥ ५ ॥ पवी ते वखते ते श्रीपाल राजाए (योनि चोरासी ला-
खनेरे के०) चौर्यासी लाख योनिउमाना (पटकायरे के०) ठकायसंबंधि, अर्थात् पृथ्वीकाय,
अप्काय, तेउकाय, वाउकाय, वनस्पति, तथा वसकायनां समस्त जीवोने (खमावे के०) खमा-
व्या, अर्थात् तेउनी साथे तेणे खमतखामणा कर्तु. वळी (चतुर के०) सर्व वायतना जाणकार
एवा ते श्रीपाल राजाए (चारे के०) चार प्रकारना, अर्थात् अरिहंत, सिद्ध, साधु तथा केवलि-
प्रणीत धर्मेनां (शरण के०) शरणां (करीरे के०) ग्रहण करीने (चित्तखायरे के०) वरोवर लक्ष-

હસધીર ॥ ૧ ॥ વાંદીને શ્રીવીરને । વિનયસહિત ભૂનાથ ॥ એકમનો દેશન સુણે । જોપં જોમી દ્વાથ ॥ ૨ ॥ ભાંચે જગગુરુ ભો જવિક । લહી માનવ અવતાર ॥ સિદ્ધચક્ર તપ સેવજો । વંતિત

આપણા હયાનમાં આવીને સમોસર્યા ઠે. તે સાંજઢી (સાહસધીર કે૦) ધર્મકાર્યમાટે સાહસ કરવામાં મહાર્ધિયવાન પવા (શ્રેણિક કે૦) તે શ્રેણિક રાજાપ તે વનપાલને (સલ્હર કે૦) ઘણીજ મહોટી (વધામણી આપી કે૦) વધામણી દીધી, અર્થાત્ તે વનપાલને તે રાજાપ શ્રીવીરપ્રજુ પ. ધાર્યાની વધામણી આપવામાટે ઘણું દ્રવ્ય આપ્યું. ॥ ૧ ॥ પઢી (ચૂનાથ કે૦) તે શ્રેણિક રાજા (શ્રીવીરને કે૦) ચોવીસમા તીર્થકર પવા તે શ્રીમહાવીર પ્રજુને (વિનયસહિત કે૦) વિનયપૂર્વક, અર્થાત્ વિધિસહિત અત્યંત નમ્રતાપૂર્વક (વાંદીને કે૦) વંદન કરીને (જોપં કે૦) રૂઢી રીતે (હાથ જોમી કે૦) પોતાના ઘડે હાથ એકઠા કરીને (એકમનો કે૦) એક ચિત્તથી, અર્થાત્ સર્વ પ્રકારનો ઘીજો સઘઢો વિચાર તજીને લક્ષપૂર્વક (દેશન કે૦) શ્રીમહાવીર પ્રજુનો હપદેશ (સુણે કે૦) શ્રવણ કરવા લાગ્યો. અર્થાત્ એક ચિત્તથી તે શ્રેણિકરાજા શ્રીમહાવીરપ્રજુની દેશના સાંજ.

घटायो ॥ मिथ्यातमेव जतारी शिरपर । आणा मुकुट धरायोरे ॥ मंहा ० ॥ ए देशी ॥ नवपदमंखना
स्याननो महिमा । वारे परखदामाहि ॥ वेसीने नृप श्रेणिक आगल । श्रीजिने कह्यो जगाहिरे ॥
॥ १ ॥ जवि सिद्धचक्र आराधो । आंवेळ एव्यासी करी एहना ॥ शिवपदनां सुख साधोरे ॥ जवि

(नृप श्रेणिक आगळ के०) ते श्रेणिक राजानी पासे (नवपदमंत्रना के०) ते श्रीअरिहंतआदिक
नवे पदोरूपी मंत्रना (ध्याननो के०) ध्याववानो (महिमा के०) प्रजाव (कह्यो के०) कही
घताव्यो, अर्थात् नवपदरूप श्रीसिद्धचक्रजीना आराधनची मळतां अपूर्व फलनुं माहात्म्य श्रेणिक
राजापासे श्रीमहावीरप्रभुए वर्णवी बताव्युं. ॥ १ ॥ तथा पर्यदामां चेठेला सर्व प्राणीउप्रते श्रीवी-
रप्रभुए कलुं के (जवि के०) हे भव्यलोको ! (एहना के०) ते श्रीनवपदतपना (एव्यासी के०)
एव्यासी संख्याना (आंवेळ के०) आंवेळ (करी के०) करीने, अर्थात् नव नव आंवेळनी नव
ठळी करीने, तमो (शिवपदनां के०) मोक्षपदनां (सुख के०) अनतां अने अक्षय सुखने (सा-
धोरे के०) मेळवो ? अथात् ते आंवेळ तप करवाची तमोने मोक्षपदनुं अक्षय सुख प्राप्त पशे.

100

101

102

103

ए अधिकार पवित्रे ॥ जवि० ॥ ४ ॥ तेह थकी कांइ अधिकुं उंनुं । कहेवाणुं होय जेह ॥ होजो चतुर्विध श्रीसंघसाखें । मिच्छाडुक्क तेहरे ॥ भवि० ॥ ५ ॥ अंचलगच्छें उदयकर दिनमणि । श्री

त्रमांथी (पवित्र के०) जव्य जीवोना आत्माने पवित्र करनारो, एवो (ए अधिकार के०) आ अधिकार, अर्थात् आ रासनी रचनारूपी श्रीपालराजानो अधिकार (में के०) में (आण्यो के०) लीधेस्रोठे, अर्थात् आ रासनी रचना में ते प्राचीन चरित्रनो आधार खड्ने करेली ठे. ॥४॥ वळी (तेह थकी के०) ते चरित्रथी (कांइ के०) कंइ पण (जेह के०) जे (अधिकुं के०) बधारे, अथवा (उंनुं के०) उंनुं (कहेवाणुं होय के०) आ रासनी अंदर रचना करतां बोलाणुं होय; अर्थात् ते चरित्रथी कंइ बधतुं उंनुं खलाण आ रासमां थयुं होय (तेहरे के०) ते माटे (चतुर्विध के०) साधु, साध्वी, आवक, तथा श्राविकारूप चतुर्विध (श्रीसंघसाखें के०) श्रीसंघनी साक्षीए (मिच्छाडुक्क के०) हुं मिथ्यादुष्टत मागुं तुं. अथात् ते माटे हुं दसा मागुं तुं. ॥ ५ ॥ (अंचलगच्छे के०) श्रीअंचलगच्छनो (उदयकर के०) उदय करवा माटे (दिनमणि के०) सूर्य

मोदरे ॥ भवि० ॥ ७ ॥ में श्रीपादनरेसर गायो । ते गुरुने सुपसाय ॥ गुणवंतना गुणं ज्ञणतां सुणतां । ऋद्धि सिद्धि घर थायरे ॥ जवि० ॥ ७ ॥ सतर ठवीसना आसोमासे । वद आठम दिन

ते माणिवयसागर नामना गुरुमहाराजना (सुपसाय के०) उत्तम पसाचयी, अर्थात् तेमनी कृपायी (में के०) में अर्थात् आ रासना कर्ता एवा श्रीन्यानसागरजीए (श्रीपाल नरेसर के०) आ श्री श्रीपाल राजानो रास (गायो के०) प्रव्यजनोप्रते गाइ संजळाव्यो ठे, अर्थात् तेनी रचना करीने लोकोने संजळाव्यो ठे. केमके (गुणवंतना के०) गुणवान पुरुषना (गुण के०) सदगुणोने (भण-तां के०) गावायी, तथा (सुणतां के०) सांभळवायी (घर के०) घरनी अंदर (ऋद्धि के०) सर्व प्रकारनी समृद्धि, तथा (सिद्धि के०) सर्व वस्तुर्लनी प्राप्ति (थायरे के०) थाय ठे. ॥ ७ ॥ (सतर ठवीसना के०) बिक्रमसंवत सतरसेने ठवीसनी (१९२६) सालमां (आसोमासे के०) आसुमासमां (सारे के०) उत्तम एवा (वद आठम दिन के०) वद आठमने दिवसे (सिद्धि-योग के०) सिद्धियोग प्राप्त थये ठते (पुष्पनक्षत्रमां (गुरुवाररे के०) गुरुवारने

चित चंगेरे ॥ प्रवि ॥ ११ ॥ इति श्रीसिद्धचक्रमाहात्म्यविषये श्रीश्रीपालनरेश्वररासः संपूर्णः ॥
गुरुश्रीमत्कल्याणसागरसूरीश्वरसुप्रसादात् ॥ श्रीरस्तु ॥

(कखो के०) कहेलो ठे, अर्थात् आ रासनी रचना करेली ठे. एवी रीतनी आ रासनी (चाली-
समी के०) चालीसमी (ढास के०) ढास (धन्यासिरीमां के०) धन्यासिरी नामना रागमां गाइ
शकाय तेवी ठे. एवी रीतनी आ ढासने हे ञवयजनो ! तमो (सहु के०) सवळा (चितचंगेरे के०)
सारी रीते सह देवापूर्वक (सुणजो के०) सांजळजो ? ॥ ११ ॥ इति श्रीसिद्धचक्रमाहात्म्यविषये
श्रीश्रीपालनरेश्वररासः संपूर्णः ॥ आ रासनो आ गुजराती अर्थ श्रीजामनगर निवासी पंक्ति
श्रावक हीराबाब हंसराज पासे करावी, मूल सहित ठपावी प्रसिद्ध कर्चो ठे. ॥ समाप्तोऽयं ग्रंथो
गुरुश्रीमत्कल्याणसागरसूरीश्वरसुप्रसादात् ॥ श्रीरस्तु ॥

गच्छेचखे सुविहिते विधिपदसंज्ञे । कल्याणसागरमुनीश्वरा वभूवुः ॥
देवाग्रसागरवत्तश्च परंपरायां । तेषां वचनमुनिवरा भवभीरवश्च ॥ १ ॥

स्वरूपसागरास्तेषां । यमयुर्मुनिसत्तमाः ॥ शिष्याः सर्वगुणोपेता । गुरुनक्तिपरायणाः ॥ २ ॥

तच्चिन्मयवर्मनविषोऽयमुच्चकक्षाः । साधुक्रियोद्धरणनिर्मलचिन्तनावाः ॥

याचयैर्द्वयस्मोत्तमसागराग्न्याः । संसारसागरतरङ्गनिभाधरंति ॥ ३ ॥

नीतिसागरनामानो । विद्वरंति मदीतसे ॥ तच्चिन्मया नव्यजीवानां । प्रयोधायाकंसन्निजाः ॥ ४ ॥

मग्ना चरंति नविकोयुजयोपनाकाः । श्रीधर्मसागरसरा द्रवभास्काश्च ॥

सादाव्यतः प्रेरणया न तेषां । मुद्रापयित्वा प्रकटीकृतोऽयं ॥ ५ ॥

श्रीवासरासो जगतीदृश्यो । भव्यप्रयोभाङ्कुरमेघतुल्यः ॥ ६ ॥

॥ गमाप्तोऽयं प्रयोः शुभश्रीमत्स्वयणात्तागवरीश्वरमुपसादात् ॥

॥ श्रीरस्तु ॥

॥ इति श्री श्रीपालनो रास समाप्त ॥

